

ผลงาน super bestseller ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง Qidian

ร่วมเข้าแข่งสืบ 我吃西红柿 : เชียง
สันหยาง : แม

2

ตอนที่ 38 สกุลอีแห่งคุนหลุนจง

นิสัยใจคอของอีเชียนบัวยอดเยี่ยมที่สุดในบรรดาผู้บำเพ็ญดับะรุ่นเดียวกัน แต่ท่ามกลางสายตาจับจ้องของปีศาจมากมาย ยังคงตื่นเต้นโดยไม่รู้ตัว นางรู้ดีว่าตอนนี้พลังวัตรของนางและฉินอวินต่างเหลือไม่นาน กตอนนี้กำลังข่มชั่วญพากปีศาจอยู่เท่านั้น

‘เข้าไม่ตื่นเต้นกังวลสักนิดเลยหรือ’ อีเชียวเหลือนมองฉินอวิน เชิงเดินเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา ฉินอวินในตอนนี้เดินอย่างของอาจห้าวหาญ ถึงขนาดกวาดตามองปีศาจเหล่านั้นราวนายพรานกำลังสอดส่องหาเหยื่อ ทำเอาปีศาจแต่ละตนสะท้านชั่วญหัว้วนพัวด

อีเชียวพบว่าฉินอวินแตกต่างจากคิชย์พื่น้องของตน

ผู้กราบไหว้ฝ่ากตัวเป็นคิชย์สำนักเสินเชียว หนึ่งในสามสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเดียวอย่างคิชย์พื่น้องของตนนั้น หากมิใช่สติปัญญา คุณสมบัติเลศล้ำถูกนำตัวกลับมาโดยยอดคนในสำนักขณะจะลดแล่นในโลภียะ ก็ถือกำเนิดในยอดสกุลใหญ่พร้อมด้วยคุณสมบัติไม่สามัญ แต่ละ

คนมีท่าที่หยิ่งทะนงในฐานะศิษย์สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์

แต่ฉันอวินัยผู้นี้ ก่อนมาเข้าช่างหารู้สึกว่าธรรมดางามมัญ เป็นศิษย์ ปกติทั่วไปของยอดสำนักใหญ่ แต่เมื่อเพชรัญหน้าความเป็นความตายกลับเปลี่ยนความกล้าหาญมากถึงขั้นนี้! ทำให้อธิบายเลื่อมใสจากใจจริง

‘อาจเพราะการฝึกปรือหล่อหลอมสามปีจากด้านชายแคนหางเหนื้อกระมัง’ อีเชียวนอบเอ่ยในใจ

สองคนเดินเคียง ยิ่งสาวเท้ายิ่งใกล้ขึ้นทุกที

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวที่ล้อยอยู่บนฟ้าทอดตามองจากที่ไกล ขอบเขี้ยวเดียวพันแต่ก็มิได้ไล่ตาม

‘ข้าต้องพบเจอศิษย์ยอดสำนักถึงสองคนในสถานที่อย่างกว้างหลัง คนหนึ่งสำแดงวิชาอสูรยังพอว่า แต่อีกคนถึงกับร้ายกาจเพียงนี้ กระนี้ เห็นวิเศษอย่างน้อยเป็นของวิเศษขั้นเจ็ด! เกินไปแล้ว’ มันมองแขนซ้าย ตนเอง ทรงเล็บขาดสะบันน์ไปแล้ว หวานยักษ์ก็สูญเสียไปหนึ่งเล่ม คิดสั่งสมวัสดุหายากมากมายขนาดนั้น ยกเย็นแส่นเข็ญเหลือเกิน

วัสดุบางอย่างกระทั้งเงินทองก็ซื้อามิได้

อย่างเช่นโลหะ dara กระเป็นวัสดุควบคุมของราชสำนัก! อย่างน้ำอมฤตมรกตยืนที่ฉันอวินัยต้องการก็อยู่กันมึนเม่งแห่งทะเลลงให้ ผู้บำเพ็ญตอบเจาะจงเสาะหาในกันสมุทรใช่ว่าจะเสาะหาพบ ต้องอยู่ใต้ทะเลเป็นเวลายาวนาน พบรเข้าโดยบังเอญถึงเก็บสะสม เจาะจงเสาะหากลับไม่คุ้มค่า วัสดุยิ่งมีค่ายิ่งเป็นเช่นนี้

อย่างเช่นผลหยกเย็นพันปีมีราคา แต่หาซื้อด้วยาก ได้เท้าเจ้าเมืองขอให้ฉันอวิน อีเชียวน อเจียไหวเหรินและสมุนภูตไปเด็ดต้องจ่ายค่าตอบแทนถึงเท่าไดกัน ยิ่งกว่านั้นยังอันตรายถึงเพียงนี้ หากมิใช่ว่าฉัน

อวินและอีเชียพลังฝิมือเก่งกาจ ไม่อาจเด็ดoplไม่ทิพย์ได้เลยแม้แต่น้อย

‘ต้องหาวิธีแย่งชิงงานของข้าคืนมาให้ได้’ มันขอบคิดเงียบๆ ในใจ ‘แต่จะแย่งคืนมาอย่างไร ศิษย์พี่จ้าวคงคาฝิมือเหนือข้า แต่ศิษย์พี่ก่อกรรมทำชั่วลึกแล้ว ไม่กล้าออกห่างจากแม่น้ำ ส่วนศิษย์ร่วมสำนักตนอื่นๆ ไม่มีหน้าให้หลบเข้าเมืองกว่างหลิง’

‘หรือข้าต้องเสียชีวานไปทั้งอย่างนี้ ไม่ๆๆ ไปพบศิษย์พี่จ้าวคงคา ข้าเสียเปรียบมากขนาดนี้ เขาจะเอ่าแต่ชมดูอยู่เฉยมิได้!’

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวหมุนตัวเหาะเหินไปทางทุบเขาทะเลหมอก ฉกฉวยสัมภาระในเรือนที่พัก เช่น ภาวนาที่โปรดปราน กระถางกำยาน เป็นต้น ก่อนทะยานไปยังเดหาสน์ของจ้าวคงคา

บรรดาปีศาจที่รวมตัวกันอยู่โดยรอบ เห็นจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเหินจากไปแล้ว ต่างถอนหายใจโล่งอก

“ผู้บำเพ็ญตบะร้ายการจนนาคนี้มาแต่ที่ได้กัน! อสنيเทวามี่ครู่ ข้าตกใจจนขวัญหนนีดีฝ่อ ราชันพยัคฆ์ขาวยังถูกผ่า詹ลับสนมีนงสึ้นแล้ว”

“มือกระบี่ผู้นั้นร้ายการยิ่งกว่า! เมื่อครู่ต่อสู้กับราชันพยัคฆ์ขาวอย่างพอพอดพอดเหวี่ยง ราชันพยัคฆ์ขาวเพียงถูกฟ้าผ่า เขาก็ตัดกรงเล็บของราชันพยัคฆ์ขาวจนขาดไปข้างหนึ่ง ยังแย่งชิงชีวานของราชันพยัคฆ์ขาวไปได้อีก”

“ร้ายการจริงๆ พວกเราปีศาจตั้งมากตั้งมายล้อมโฉมโตามตี ถึงกับแต่ต้องเสือผ้าเขามีได้ ที่เข้าใกล้ล้วนถูกสังหาร เพียงพริบตา ก็ตายไปหากสิบกว่าตัน น่ากลัวนัก น่ากลัวนัก”

“เมืองกว่างหลิงมีผู้บำเพ็ญตบะร้ายการจากที่ได้กัน”

ปีศาจทั่วบริเวณนั้นต่างวิพากษ์วิจารณ์ดังขรม

พວกมันถูกชี้วัญจนอึ้งนั้นสึ้นแล้ว

“มีอะไรบีผู้นั้นข้ารู้จัก คือฉันอวิ่นคุณชายรองจวนสกุลฉิน พังว่า
งานคัดเลือกยอดบุปผาของกว่างหลิงก่อนหน้านี้ ท้าสามารถทนที่จ้าว
คงคาหลอมขึ้นมาบุกฝ่าเข้าไป หนึ่งในนั้นมีปีศาจกระซู่ที่ร่างกายแกร่ง
กล้า ต้านทานหน้าไม่กำจัดปีศาจได้ง่ายดาย ยังถูกฉินอวิ่นสะบันสังหาร
ในกระเบี้เดียว”

“กระทั่งราชันพยัคช์ขาวยังบาดเจ็บด้วยน้ำมือเขา ปีศาจกระซู่นับ
ประสาอันได้กัน”

“เป็นคนท้องที่กว่างหลิงหรือ คราวนี้ยุ่งยากแล้ว ต่อไปเช็ตตาให้
สว่าง มองเห็นคุณชายท่านนี้ ยังคงหลบเลียงหน่อยเถอะ พากเราตั้ง¹
มากมายร่วมมือกันยังเอารีวิตไปทิ้ง”

“แล้วสตรีบำเพ็ญตบะนางนั้นเล่า ฝ่ามือสนีก็ร้ายกาจนัก หลบ
อย่างไรก็หลบไม่พ้น โดนผ่าเข้ากีสินชีพ”

“ไม่รู้ได้ สตรีบำเพ็ญตบะที่สวยงามขนาดนี้ หากเป็นคนพื้นที่กว่าง
หลิงก็คงล่าวรู้ไปนานแล้ว น่าจะเป็นผู้บำเพ็ญตบะที่ผ่านทางมาพอดี
กระมัง”

“เป็นคนนอกพื้นที่ก็ได้ เป็นคนนอกก็ได้”

แต่ละตนต่างทอดถอนใจ เริ่มแยกย้ายกันไปเป็นกลุ่มๆ เมื่อเห็น
ปีศาจที่เพิ่งเร่งรุดเข้ามา ก็ร้องໄล่เสียงดัง “ไปแล้วไปแล้ว กลับไปเถอะ”

“กลับ? เมื่อครู่แต่รั้วัญญาณเข้าช่างหยาดังขึ้น” ปีศาจที่เร่งรุดมา
ต่างคับข้องใจ

“สู้กันจบสิ้นแล้ว”

“พากเจ้าโชคดี ไม่เจอกันร้ายกาจดุร้ายระดับนั้น”

“ว่ามา คนร้ายกาจอันได้กัน”

ปีศาจจับกลุ่มกันแล้วเรื่องการต่อสู้ที่เกิดขึ้นก่อนหน้า นี่เป็นการรบ

ครั้งใหญ่ยากพบเห็นในรอบร้อยปีของเข้าช่างหยา นับแต่บัดนี้ ทำงานของฉินอวินและอีเชียวกิเริ่มแพร่สะพัดในหมู่ปีศาจเข้าช่างหยา และแพร่กระจายไปทั่วหมู่ปีศาจในกว่างหลิง

ฉินอวินและอีเชียวกำลังเร่งเดินทางลงจากเขา

“แม่นางอี กรงเล็บเสื่อนี้เจ้าคงไม่เห็นว่าอะไร แต่ว่าสุดของหวานนี้ไม่สามัญ” ฉินอวินเอยขึ้น “เมื่อกลับถึงกว่างหลิง หวานยักษ์นี้เราแบ่งคนละครึ่ง”

ฉินอวินเล็งหวานยักษ์นี้ไว้แต่แรกแล้ว เป็นของมีค่าที่จำเป็นในการหลอมกระเบี้หินอัตชีวิของเขาย่างแน่นอน ไม่เพียงเป็นวัสดุมีค่าหนักถึงหนึ่งพันแปดร้อยjin ยังเป็นธาตุทองแทบทั้งหมด! กระเบี้หินอัตชีวีล้วนดูดซึมได้ ผนวกกับน้ำออมฤตมร堪เตียนก่อนหน้า...กระเบี้หินอัตชีวีมีความหวังหลอมเป็นของวิเศษขั้นแปดแล้ว! ทว่าเข้าเองก็ใช่ไม่มากถึงหนึ่งพันแปดร้อยjin

“แบ่งข้าครึ่งหนึ่ง?” อีเชียວมองแวบหนึ่งก่อนยิ้มเอ่ยว่า “ไม่ต้องแล้ว”

“ไม่ต้อง?” ฉินอวินอึ้งั้น ติษย์ยอดสำนักไม่ขาดแคลนของมีค่าถึงขนาดนี้เชียว

“ข้าเป็นลูกหลวงสกุลอีแห่งคุนหลุนโจว ไม่ขาดของมีค่า” อีเชียวกล่าวขึ้น

ฉินอวินฟังแล้วตกตะลึง

ต่อให้อีเชียวเป็นติษย์สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไม่อันใดนัก ถึงอย่างไรในดินแดนศักดิ์สิทธิ์ล้วนมีความยุติธรรม วัสดุส่วนมากไม่อาจทุ่มเทที่ลูกติษย์คนใดคนหนึ่ง

แต่สกุลอีแห่งคุณหลุนโจวันนังกีแตกต่างไปแล้ว! สกุลใหญ่สกุลหนึ่ง อนุชันรุ่นหลังกราบไหว้เข้าสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ได้ก็ไม่เลวแล้ว มีสอง คนยิ่งเป็นโชคดีครั้งมหพาร ภัยในสกุลย่อมทุ่มเทสรรพกำลังเพื่อบ่ม เพาะ

สกุลอีแห่งคุณหลุนโจวเข้มแข็งเกรียงไกร เป็นหนึ่งในไม่กี่สกุลใหญ่ ลำดับต้นๆ แห่งแผ่นดิน ราชสำนักมอบบรรดาศักดิ์ให้เป็นหวัง* ต่างแซ่!

“สกุลอีแห่งคุณหลุนโจว?” ฉินอวินยิ่มมองอีเซียว “ก็ได้ เช่นนั้นข้า จะหน้าหนานเก็บไว้เอง แต่ว่าแม่นางอีมาจากสกุลอีแห่งคุณหลุนโจว ทำข้า ตกใจอย่างแท้จริง”

“อย่างไรกัน พี่ฉินแพชญุหน้าความเป็นความตายยังยิ่มกริมเป็นตัว ของตัวเอง ตอนนี้กลับตกใจอย่างนั้นหรือ” อีเซียวยิ่มพลางประยุตามอง ฉินอวิน

รอยยิ่มขณะประยุตามองฉินอวิน ทำให้หัวใจเขากะระตุกหัวน้ำไหว “เพียงแต่ประหลาดใจเท่านั้น” ฉินอวินลงบารมณ์ก่อนเอ่ยตอบ

เชิงเข้าซ้างหมาย

ได้เท้าเจ้าเมืองนำกำลังพลหลายร้อยร้อยอยู่ที่นี่ เจ้าเมืองลงจาก รถม้า เพ่งมองเทือกเขาเป็นแนวยาวเหยียดตรงหน้า หัวใจเต้นไม่เป็นสัก เช้ายืนอยู่สักพัก ร่างเริ่มโงนเงน ถึงอย่างไรก็อ้ายมากแล้ว “ท่านพ่อ เข้าไปรอในรถเถอะ” เวินชงรีบเข้าไปประคองบิดา “ไม่เป็นอันได” เจ้าเมืองงดงามน้ำตาซึ้งมองไปที่ใกล้ หากฉินอวินและอีเซียวล้มเหลวนจนตัวตาย สำนักเสินเซียวและสกุล อีแห่งคุณหลุนโจวคงไม่รามือง่ายดาย

* บรรดาศักดิ์สูงสุดที่มอบแก่ข้อพระวงศ์หรือขุนนาง

ยังมีผลไม่ทิพย์ที่สำคัญที่สุด ผลไม่ทิพย์ที่ยืดอายุขัยเขาได้ยี่สิบปี...

“มีคน!” จู่ๆ หัวหน้าหน่วยfangก็ร้องบอกขึ้น

“ผู้ใด ฉันอวินและอีเชียвлงจากเข้าแล้วหรือ” ใต้เท้าเจ้าเมืองรีบเดินข้ามไป

หัวหน้าหน่วยfangเป็นยอดคนเขตขั้นก่อนหน้าแคนโนสตอนด้ตามองปราดเดียวถึงกลางเมฆหมอกในที่ไกล เขาร่างสายหนึ่งวิ่งต่อตากเหลือกลงมา เป็นเยี่ยไหวเหринผู้นั้น เสื้อผ้าขาดรุ่งริ่ง สภาพน่าอนาคต้นัก

เจี่ยไหวเหринแตกตื่นลงลานทำอันไดไม่ถูก ในห่วงสมองมีแต่ภาพฉันอวินและจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเข่นฟ่าประทัดประหาร ปีศาจกว่าร้อยไม่ล่าถูกท่านอาเนียนขัดขวาง ระหว่างทางหลวงหนี เขามองเห็นพวกปีศาจร่างรุดไปทางทุบเขาทะเลขหมอกอย่างบ้าระห่า พากมันเร่งรุดสุดกำลัง owardโอธีกิจเหมือนนัก เขารับรู้ความเคลื่อนไหวได้แต่ไกล รับหนีอย่างระมัดระวังมาตลอดทาง แล้วก็หนีรอดดอกรมาได้จริงๆ

ทว่าระหว่างทาง ต่อสู้ไปสองครั้ง สังหารปีศาจไปหนึ่งตน บาดเจ็บอีกหนึ่ง! เนื่องเพราะเหล่าปีศาจได้ยินเสียงแทรสรัญญาณจึงเร่งรุดไปหุบเขาทะเลขหมอก จึงไม่มีตนใดโอบล้อมขัดขวางเขา

‘หนีออกไป หนีออกจากเข้าช้างหยา’ ในใจเจี่ยไหวเหринมีเพียงความคิดเดียว หนีออกจากเข้าช้างหยาที่เต็มไปด้วยปีศาจแห่งนี้ ที่นี่เป็นรังปีศาจ น่ากลัวเหลือเกิน

สวบ...เจี่ยไหวเหринกระโดดลงมา สะกิดเท้าบนหินก้อนใหญ่ แล้วกระโดดต่อเนื่องสามครั้ง ก่อนร่อนมาหยุดตรงเชิงเขา พลันมองเห็นกำลังพลขบวนใหญ่ในปราดเดียว มองเห็นใต้เท้าเจ้าเมือง เวินชง หัวหน้าหน่วยfangและคนอื่นๆ ทุกคนกำลังจับจ้องมองเขา

“ได้เท้าเจ้าเมือง!” เจี่ยไหวเหรินโผล่ใจ ปลดปล่อยแล้ว! แต่หลังจากนั้นก็ใจเบ้า ถึงอย่างไรเขาก็เป็นเพียงคนเดียวที่หนีออกจาก
หัวหน้าหน่วยฟางดาวด้วย “เจี่ยไหวเหริน ยังไม่เข้ามาอีก”
เจี่ยไหวเหรินไม่กล้าซักซ้า รีบเข้าไป
“ควรจะได้เท้าเจ้าเมือง หัวหน้าหน่วยฟาง” เจี่ยไหวเหรินรีบเข้าไป
คำนับ

ได้เท้าเจ้าเมืองมองเจี่ยไหวเหรินตรงหน้าที่อยู่ในสภาพเสื้อผ้าขาดวินน่าอนาคต “ท่านออกมานคนเดียวหรือ ฉินอวินและอีเชียวนเล่า แล้วสมุนภูตของท่านเล่า”

ตอนที่ 39 ตีนตันและเดือดดาล

“เจี่ยไหวเหริน คนอื่นๆ เล่า” เวนชงก์รีบถาม

เจี่ยไหวเหรินพอได้ยินก็ตระหนกกลนลาน รีบตอบว่า “เดิมที่พวงเราเข้าภูเขาไปก็ rabรื่นนัก แม่หุบเขากะเลหมดอกมีปีศาจเกินร้อยตน แต่เราเก็บลอบเข้าไปได้ คุณชายคนนี้ใช้วิชาพรางตัวไปเด็ดผลไม้ทิพย์”

ใต้เท้าเจ้าเมืองพังอย่างตั้งใจ ทุกคนโดยรอบต่างนั่งเงียบ

“ตอนนั้นคุณชายคนเด็ดผลไม้ทิพย์ได้แล้ว แต่คาดไม่ถึงออกจากปีศาจที่ค่อยๆ ผ่านหุบเขากะเลหมดอกแล้ว ยังมีจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวที่น่ากลัวอยู่อีกตนหนึ่ง” เจี่ยไหวเหรินบอกเล่า “มันเพียงขับร่างก์สูงถึงสองจัง หวานสองเล่มก็ใหญ่โตมหีما ลมด่ากระซิกร่าง น่ากลัวเหลือเกินแล้ว คุณชายคนนี้และแม่นางอีเข้าต่อสู้กับจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตนนั้น ให้ข้าและท่านอาเจียนรีบหลบหนีออกมาก พวงเราอยู่ที่นั่นมีแต่เกะกะ ช่วยเหลือได้ๆ มีได้”

“ข้ากับท่านอาเจียนหลบหนีสุดชีวิต ปีศาจร่วมร้อยໄล่ล่าสังหารข้า

กับท่านอาจารย์ เข้าช่วยกันปีศาจเหล่านั้นให้ข้า ข้าถึงได้หนีรอดมาได้” เจี่ยไหวเหринไม่กล้าปิดบัง “ส่วนเกิดเรื่องใดขึ้นในหุบเขาทะเลหมอกหลังจากนี้ ข้าเองก็ไม่ล่วงรู้แล้ว”

โดยรอบเงียบกริบไปครู่ใหญ่

ใต้เท้าเจ้าเมืองหน่วยะเยือกในใจ แม้ขาดเดาแปดเก้าในสิบ ส่วนว่าจะคอมปีศาจพยัคฆ์ขาวอาจอยู่ในหุบเขาทะเลหมอก แต่ยังคงมีความหวัง คาดหวังว่าข่าวกรองก่อนหน้ามีข้อผิดพลาด

“พิชนอวินและแม่นางอีต่อสู้กับคอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตนนั้น? สถานการณ์เป็นอย่างไร” เวินชงรีบสอบถาม

“คุณชายฉินร้ายกาจมาก” เจี่ยไหวเหринเอ่ยสืบต่อ “ตอนที่ข้าเห็น คุณชายฉินและคอมปีศาจพยัคฆ์ขาวฝีมือสูสี พอพดพอเหวี่ยง”

“พอพดพอเหวี่ยง?” ใต้เท้าเจ้าเมืองและหัวหน้าหน่วยfangต่างถาม ขึ้นอย่างประหลาดใจ

ฉินอวินมีศักยภาพถึงขั้นนี้เชียวหรือ

“ถูกต้อง ฝีมือพอๆ กัน” เจี่ยไหวเหринกล่าวอย่างมั่นใจ “ข้าเห็น เองกับตา”

“จากนั้นล่ะ” ใต้เท้าเจ้าเมืองสอบถามอีก “พวกเขายังจากนั้นล่ะ”

“ต่อมาก้ากหอบหนี ไม่เห็นอื่นได้อีก” เจี่ยไหวเหринตอบเสียงเบา “ท่าน...” ใต้เท้าเจ้าเมืองร้อนใจนัก

เวินชงที่อยู่ด้านข้างรีบลองใจ “ท่านพ่อ พิชนอวินต่อสู้พอด พอเหวี่ยงกับคอมปีศาจพยัคฆ์ขาว เช่นนั้นพวกเขาน่าจะออกมากได้”

“บันเขาซางหมายมีปีศาจกว่าพันโอบล้อมโجمตี นำกลัวกว่าจะคอม ปีศาจพยัคฆ์ขาวแต่ตนเดียว” หัวหน้าหน่วยfangกล่าวเสียงทุม

ใต้เท้าเจ้าเมืองนิ่งเงียบ จากนั้นก็ใบมือ เจี่ยไหวเหринรีบถอยไป

อยู่ด้านข้าง

รออยู่ครูใหญ่

ได้เท้าเจ้าเมืองรู้สึกวิงเวียนศีรษะ พลันได้ยินเสียงหัวหน้าหน่วยพางกล่าวว่า “เป็นคุณชายฉินและแม่นางอี”

ได้เท้าเจ้าเมืองพลันรู้สึกกระปรี้กระเปร่าไปทั้งตัว เลือดลมสูบฉีดรุนแรง รีบชะเง้อมองไป

“พากເຂາອອກມາແລ້ວຫົວໜີ” ເຈິ່ໄຫວໜີທີ່ຢືນຕຽນມູນດ້ານຂ້າງກີ່ເງຍຫັນມອງ ເຂາມອງເຫັນເງາວ່າງ່າຍໜີ່ຫຼົງໜີ່ປະຕຸຈຸ່າເຖິງເຊີຍລອຍລ່ອງສົງຈາກກູ່ເຂາ

“ທ່ານອາເລີຍນເລ່າ...” ເຈິ່ໄຫວໜີເບີກຕາໂພລົງ ເຫັນບັນປ່າດີນອວິນແບກຄພສູນໜັ້ນແລ້ອງຕັວໃຫຍ່ໄວ ນັບແຕ່ເລັກຈົນໂດ ມີເພີຍສມັຍເຂົ້າຍັງເດັກບົບນັງຄັບທ່ານອາເລີຍນໃຫ້ປຣາກວູວ່າງເດີມໃຫ້ເຂາເຫັນ ຄື່ງໄດ້ລ່ວງຮູ້ວ່າວ່າງເດີມຂອງທ່ານອາເລີຍນເປັນສູນໜັ້ນແລ້ອງຕັວນີ້

“ທ່ານອາເລີຍນ” ເຈິ່ໄຫວໜີຢືນນີ້ຈັກກັບທີ່ ແມ່ເຫັນປີຈາກເກີນຮ້ອຍໄລ່ລ່າສັ້ນຫຼັງກັນ ທ່ານອາເລີຍນທີ່ໄດ້ຮັບນາດເຈັບຍັງກັນຂວາງອ່າງໄເກລ້ວຕາຍ ເຈິ່ໄຫວໜີຄາດເດັກລັ້ພົງໄວແລ້ວ ແຕ່ເນື່ອເຫັນຄພສູນໜັ້ນແລ້ອງຕັວໃຫຍ່ເຂົ້າຈິງ ໃນໄຈຍັງຄະສະຫັກຫວັນໄຫວ

ສວບໆ ດິນອວິນແລ້ວອີເຊີຍວະໂດດລົງມາ ພູດຕຽນເຊີງເຂາ

ได้เท้าเจ้าเมือง ຫັວໜ້າຫົວໜີ່ພັງ ເວີນຊັງແລະຄອນ້ຳ ເປັນຝ່າຍສາວເທົ່າຂຶ້ນຫັ້ນໄປຮັບ

“ຄຸນໜ້າຍືນ ອີເຊີຍວ” ໄດ້ເທົ່າເຈົ້າເມືອງຂຶ້ນຫັ້ນໄປຄຳນັບດ້ວຍຕັວເອງ “ກ່ອນຫັ້ນຂ້າມີໄດ້ຕຽບສອບວ່າມີຈອນປີຈາລພັກໜີ່ຂາວເຜົາອູ່ ເກືອນທຳໄໝພວກທ່ານຕົກເຂົ້າສູ້ວັນຕຣາຍ ສ້ວນເປັນຄວາມຜິດຂອງຂ້າ”

“ท่านลุงเวิน” อีเชียวยิ้มตอบ “เข้าสู่รังปีศาจ เกิดเรื่องไม่คาดคิด เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ ไม่ว่าอย่างไร ข้าและพี่นินก็อดชีวิตกลับมาแล้ว”

หัวหน้าหน่วยfangเห็นฉินอวินถือขวนเล่มยักษ์และกรงเล็บเสือใน มือ “ฉินอวินผู้พี่น้อง ขวนและกรงเล็บเสือนี้?”

ฉินอวินวางกรงเล็บเสือและขวนลงบนพื้น ขวนหนักหนึ่งพันแปด ร้อยจินกระแทกพื้นดังตึงจนพื้นสะเทือนครุ่นหนึ่ง ฉินอวินถึงยิ่มเอ่ยว่า “กรง เล็บเสือนี้ ตัดจากกรงเล็บซ้ายของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว! ขวนยักษ์ก็เป็น หนึ่งในขวนคู่ของมัน”

“ตัดกรงเล็บเสือ?” ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นต่างอึ้งงันจนพูดไม่ออก นี่เป็นกรงเล็บของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวที่เดียว ตัดมาอย่างนั้นหรือ “คราวนี้โชคดีที่มีพี่ฉิน ที่กลับมาได้ล้วนอาศัยพี่ฉิน” อีเชียวยิ้มบอก “หากไม่มีวิชาอสูตเทวากองแม่นางอี ข้าก็อาจชนะจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวไม่ได้” ฉินอวินรีบเอ่ยขึ้น

ฉินอวินวางศพของสุนัขนเหลืองลง ทุกคนโดยรอบต่างมองศพ สุนัขนเหลือง กระทั้งเจี้ยไหวเหринยังก้าวขึ้นหน้าโดยไม่รู้ตัว ฉินอวินก้ม หน้ามองพลางทอดถอนใจ “ผู้เฒ่าเฉียนสู้เพื่อชัดขาดปีศาจเหล่านั้นจน ตัวตาย เดิมทีก็บาดเจ็บสาหัส เพราะถูกหินสายพานหยุดกระแทก ยังสู้สุด ชีวิตชัดขาดปีศาจเหล่านั้น สังหารปีศาจไปยิ่งกว่าตน ไม่มีตนให้ข้าม หน้ามาไปได้ เจี้ยไหวเหринถึงได้หนีออกจากมาได้”

ฉินอวินมองไปทางเจี้ยไหวเหрин “เจี้ยไหวเหрин ผู้เฒ่าเฉียนภักดี ต่อท่านจริงๆ”

อีเชียวก็เอ่ยขึ้น “ก่อนตายผู้เฒ่าเฉียนขอให้พวกเราฟังไว้ข้างสุสาน เจ้านาย”

“สมควร สมควรแล้ว” ได้เท้าเจ้าเมืองพยักหน้า “หากลับพวกเรา

อ้อมไปทางอำเภอโยวเกา ทำพิธีฝังภูตปีศาจผู้ภักดีตนนี้ก่อน”

เจี่ยไหว้เรียนคุกเข่าลงลูบสัมผัสศพสุนัขนเหลือง นำตาคลอสอง
เบ้าตา

ฉินอวินมองดูอยู่ข้างๆ ลอบปลงอนใจจัง

เจี่ยไหว้เรียนผู้นี้ขณะหลบหนี สนใจแต่ตนเอง ตอนนี้กลับรู้จักหลัง
น้ำตาแล้ว

“พี่ฉินอวิน” เวนชงที่อยู่ด้านข้างเอียเสียงเบา “ท่านและแม่นางอี
กลับมาแล้ว ข้าและบิดาต่างเบิกบานใจนัก เพียงแต่ไม่ทราบว่าผลไม่พิพย์
คราวนี้...”

ได้เท้าเจ้าเมืองที่อยู่ด้านข้างก้มมองไปทางฉินอวิน

ฉินอวินพอได้ฟัง ก็รีบลัวงกล่องหยกยื่นส่งให้ได้เท้าเจ้าเมือง
“โชคดีที่ปฏิบัติหน้าที่สำเร็จ”

ดวงตาของได้เท้าเจ้าเมืองเบ่งกลมโตทันที รู้สึกเพียงเลือดลมสูบ
ฉีดทั่วร่าง เสียงดังอื้อในหัวสมอง ยื่นมือออกรับ สองมือสั่นระริก
อายุขัยยังสิบปี!

เดีดกลับมาได้จริงๆ เดีดกลับมาแล้วหรือ

แม้สองมือสั่นเทา แต่ได้เท้าเจ้าเมืองยังคงยืนมืออกรับกล่องหยก
เปิดออกอย่างแพร่เบา ผลไม่พิพย์แดงสุกปลั้งภายในกล่องหยกเปล่งรัศมี
สีม่วง น่าประทับใจกว่าอัญมณีทับทิมขนาดใหญ่กว่า เห็น
ผลไม่พิพย์นี้แล้ว ได้เท้าเจ้าเมืองรู้สึกสองตาพร่าพราว

ขณะที่ได้เท้าเจ้าเมือง平原ปลื้มยินดีแทนคลังเมื่อได้ครอบครอง
ผลไม่พิพย์ อีกฝากหนึ่ง จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวบังคับลมหายใจน้ำถึง
เคหาสน์ของจั้วงคาดที่อยู่ห่างออกไปสองร้อยกว่าลี้

ภาษาในเคหะสน์ของจั่วคงคาน

“ศิษย์พี่ ศิษย์พี่” จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวร่อนลงภายในเคหะสน์โดยตรง ถูกปีศาจผู้คุมกันหลายตណภัยในเคหะสน์ล้อมไว้ทันที

จั่วคงคานเคร่งครัดกฎระเบียบ

ภาษาในเคหะสน์ ปีศาจชายอยู่ในกฎระเบียบคล้ายกองทัพของมนุษย์ ไม่กล้าเมินเฉยไม่ปฏิบัติตามกฎ ปีศาจหญิงและมนุษย์สตรีหลายนางต่างมีหน้าที่ pronนิบดีจั่วคงคาน

“อ้อ พยัคฆ์ขาวศิษย์น้อง เจ้ามาแล้ว” จั่วคงคานที่ปราภูตัวในที่ใกล้สาวเท้าข้ามมา เงาร่างเพียงวูบให้ก็มาถึงข้างตัวจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว

ตอนนี้จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวอยู่ในรูปลักษณ์มนุษย์ เพียงแต่มือขาดไปหนึ่งข้าง มั่นมองหวานยักษ์ลงด้านข้าง รีบเอ่ยว่า “ศิษย์พี่ เรื่องเลวร้ายแล้ว! ผลไม้ทิพย์ถูกแยกไปแล้ว”

“ถูกแยกไป?” ใต้คิ้วยาวสองข้าง ส่องนัยน์ตาเย็นชาปราภูแวง คำมหิดเข้มข้น “เรื่องราวนี้เป็นอย่างไร อีกอย่าง กรงเล็บของเจ้าเป็นอันได้ไป”

“มีสองศิษย์ยอดสำนักให้ภูมิใจล่เข้ามา หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรี” จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเอียดอย่างเดียว “สตรีเชี่ยวชาญวิชาอสูรบัญชากาด ยังสำแดงคากาเรียกสายฟ้าผ่ากระหน้าใส่ข้างนี้ได้รับบาดเจ็บ บุรุษยังร้ายกาจ เป็นเชียนกระบี่ผู้หนึ่ง! เอียก็ฝีมือที่แท้จริงเกรงว่าไม่อาจสู้ข้าเพียงแต่มันมีกระบี่เหินวิเศษที่ร้ายกาจนักเล่นหื่น เท่าที่ข้าเห็นอย่างน้อย เป็นของวิเศษขั้นเจ็ด! ถึงได้มีพลังฝีมือหัดเตี้ยมข้า มีสตรีนางนั้นคงอยู่เหลือ เชียนกระบี่ผู้นั้นตัดกรงเล็บข้าไปข้างหนึ่ง ปีศาจห้าร้อยตนรุมล้อมกระบี่เหินวิเศษเล่มนั้นกีบกปองคุ้มกันตัวได้ ทำอันตรายมันไม่ได้เลย

แม้แต่น้อย ปีศาจยังถูกมั่นสั่งหารไปหากสิบกว่าตันอย่างรวดเร็ว”

“ข้าเอองก็จนปัญญา” จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเอียวย่างซิงซัง “ศิษย์พี่ท่านมีวิธีแย่งขวนยักษ์ของขากลับมาหรือไม่ ข้าหลอมสร้างขวนนั้นไม่ง่ายเลย ที่สูญหายไปก็เพื่อท่าน”

“เจ้าไม่ได้เรื่องเงอะโทยผู้ใด” จัวงศ์คำขอวัดคิ่วมุ่น ส่องตาสาดประกายเย็นเฉียบ “ศิษย์ยอดสำนักใหญ่? กระบี่เหินวิเศษอย่างน้อยขึ้นเจ็ด?”

สำนักใหญ่?

มีแผนรายได้ช้อนอยู่หรือไม่ หรือเป็นกับดัก

“ข้าทำทุกอย่างเพื่อเรื่องของท่าน” จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวร้องอุทาน

“พยัคฆ์ขาวศิษย์น้อง ต้องให้ข้านุกฝ่าเข้าเมืองกว่างหลิงหรือ” จัวงศ์คำปรายตามองจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว ในดวงตาปรากฏเปลวเพลิงสีดำลุกโชน จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเห็นแล้วสะท้านหัวใจ

ถึงอย่างไรกล่าวถึงพลังฝีมือ จัวงศ์คำแกร่งกล้ากว่ามั่นมากันนัก

“แน่นอนว่าเรื่องกรงเล็บของเจ้า ข้าย่อมชดเชยให้แน่ ขอให้อาจารย์ช่วยเจ้าให้หักกรงเล็บขึ้นใหม่ วัสดุที่ต้องใช้ขารับผิดชอบทั้งหมด” จัวงศ์คำลั่งตัวเงินปึกหนาออกจากอก “นี่คือตัวเงินยี่สิบหมื่นตำลึง ศิษย์พี่ทำเพื่อเจ้าได้มากเท่านี้”

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวรับรับไป

ยี่สิบหมื่นตำลึงสำหรับจอมปีศาจก่อนหากมีใช้จำนวนน้อย อย่างให้เท้าเจ้าเมืองเป็นจักรพรรดิเดินดิน ที่หาได้ในหนึ่งปีก็พอถูกใจเกินสิบหมื่นตำลึงเท่านั้น

“จริงสิ ผลไม่ทิพย์เล่า” จัวงศ์คำแคนเสียงตามขึ้น “ถูกผู้ใดแย่งซิง

ไป”

“ถูกเชียนกระบีผู้นั้นແຍ່ງໄປ” จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวไม่ยินยอมจำนวน “จริงสิ ศิษย์พี่ ท่านรู้หรือไม่มันผู้นั้นชื่อเสียงเรียงนามได ໂພล์ออกมานาจาก ที่ได”

จ้าวคงคาทอดتاไปทางเมืองกว่างหลิงที่อยู่ห่างออกไป แค่นี้ม เอ่ยว่า “เชียนกระบี? หากข้าเดาไม่ผิด เชียนกระบีผู้นี้คือบุตรชายของฉิน เลี่ยฟูมีปราบเหรียญเงินของเมืองกว่างหลิง นามว่าฉินอวิน! พังจากลูก สุมนข้ามารายงาน หาสมารที่ข้าส่งไปสามตัน ปีศาจกระซู่ที่แกร่งกล้าที่สุด ถูกมันสะบันสังหารในกระบีเดียว”

“ฉินอวิน?” จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวพยักหน้า จดจำชื่อนี้เอาไว “ແຍ່ງผลไม้ทิพย์ของข้าໄປ” เปลวเพลิงสีดำที่ลูกโซนในดวงตาจ้าว คงคาดใจช่วงขึ้นไม่ขาดสาย “กล้าแหยข้าอย่างนั้นหรือ หູ...”

ตอนที่ 40 ก่อเกกกัย

นอกอำเภอโยวເກາ

ขบวนของได้เท้าเจ้าเมืองหลายร้อยคนอยู่ข้างสุสานประจำสกุลเจี้ย สุสานใหม่หนึ่งหลุมก่อขึ้นเรียบร้อยแล้ว อยู่ข้างๆ สุสานของปิดาเจี้ยไห้ เหริน

“ท่านอาเฉียน” เจี้ยไห้เหรินคลุมด้วยผ้ากระสอบไว้ทุกชิ้น คุกเข่า หน้าสุสาน น้ำตากลบสองตา

“ภูตปีศาจตนหนึ่ง รับใช้มนุษย์สองรุ่น จงรักภักดี หลังตายขอร้อง เพียงให้ฟังข้างเจ้านายเก่า ภูตปีศาจที่ภักดี เป็นภูตปีศาจที่ภักดี” ได้เท้าเจ้าเมืองทอดถอนใจ

หัวหน้านหน่วยฟางกีพยักหน้า “หาได้ยากยิ่งโดยแท้”

ฉินอวินมองสุสานนั้นเงียบๆ

‘เจี้ยไห้เหรินผู้นี้สัมชุดไว้ทุกชิ้นให้ผู้เฒ่าเฉียน นับว่ายังรู้จักชั่วดี’ อีเชี่ยวถ่ายทอดเสียงให้ฉินอวิน

‘ถึงอย่างไรก็เป็นผู้เฒ่าเฉียนพูมพักเลี้ยงดูจนเติบใหญ่’ ฉินอวิน
ถ่ายทอดเสียงตอบ ‘ผู้เฒ่าเฉียนไม่เพียงมีบุญคุณที่เลี้ยงดู ยังช่วยให้เขาก้าวเข้าสู่หนทางบำเพ็ญตนะ นิสัยใจคอชั้นนั้นยังพิชิตประตุเชียนได้ผู้เฒ่าเฉียนต้องทุ่มเทมากถึงเพียงใด’

อีเซียวกีพยักหน้า

“เจี้ย晖เริน แม้ท่านหลบหนีออกจากเมือง แต่คราวนี้สมุนภูต ตนนี้สร้างคุณงามความชอบให้กล่าวอย่างแท้จริง โลหิตร้อยพิษที่ขารับปาก หลายวันหลังจากนี้จะให้คนส่งไปถึงจวนของท่าน” ได้เท้าเจ้าเมืองบอกกล่าว

“ขอบคุณได้เท้าเจ้าเมือง” เจี้ย晖เรินคุกเข้าหน้าสุสาน ก่อนหันไปขอบคุณได้เท้าเจ้าเมือง

“อึม ระงับความโศก โปรดทำใจด้วย” ได้เท้าเจ้าเมืองกล่าวจบก็หมุนตัวนำคนจากไปแล้ว

ฉินอวินและอีเซียวกีจากไปพร้อมกันด้วย

บริเวณสุสานเหลือเพียงเจี้ย晖เรินเพียงผู้เดียวอย่างรวดเร็ว วันในฤดูร้อน ลมโซยพัดไอร้อนระอุ สีหน้าเจี้ย晖เรินกลับค่อยๆ หมองคล้ำ

“ท่านอาเจียน ท่านรับใช้สกุลเจียหลายสิบปี ช่วยให้ข้าพิชิตประตุเชียน มีบุญคุณต่อข้าให้กล่าวยิ่งนัก ข้าสวามชุดไว้ทุกชิ้นให้ท่าน ต่อไปทุกปีธูปเทียนเงินกระดาษไม่มีพร่อง” เจี้ย晖เรินเอ่ยเสียงทุ่มต่ำ “ท่านพักผ่อนที่นี่ได้”

เจี้ย晖เรินลุกขึ้นยืน เหลือบมองไปยังทิศทางที่ขบวนของได้เท้าเจ้าเมืองจากไป ขบวนหายลับไปตรงปลายถนนแล้ว “หากไม่มีจอมปีศาจพยัคฆ์ข้า ท่านอาเจียนของข้าก็คงไม่ตาย! เช่นนั้น โลหิตร้อยพิษหนึ่ง

ชุดกืนบ่าวไม่เลว แต่บัดนี้ท่านอาเจียนของข้าก็ตายไปแล้ว ได้เท้าเจ้าเมืองผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรยังให้โลหิตร้อยพิชแค่ชุดเดียวเหมือนเดิมหรือแค่ชุดเดียว ไหนเลยเทียบเท่าท่านอาเจียนได้ ต่อให้เป็นสินชุดก็เทียบไม่ได้!"

"ไม่มีท่านอาเจียนแล้ว ต่อไปข้าต้องระมัดระวัง" ลูกน้อยตัวของเจี่ยใหญ่เหринหดตัว "ก่อนหน้ากระทำการรู้ว่ามาเผลติดการ ต่อไปต้องทำตัวเรียบง่ายยิ่งขึ้น"

"บัดนี้ผู้บำเพ็ญตอบในเมืองกว่างหลิง พิจารณาจากพลังฝีมือ เดิมที่ที่แกร่งกล้าที่สุดเป็นยอดคนเขตขั้นก่อนหน้าแคนโอลสถานตากองท่าน... หัวหน้าหน่วยฟางและปرمอาจารย์หมายเสีย บัดนี้ที่แกร่งกล้าที่สุดมีสามท่านแล้ว ท่านที่สามก็คือคุณชายฉิน พลังฝีมือของคุณชายฉินสูสีกับจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว หัวหน้าหน่วยฟางและปرمอาจารย์หมายเสียย่อ้มมิใช่คู่ต่อกรเข้า" เจี่ยใหญ่เหринข่มวดคิ้ว "หากความสัมพันธ์กับเขาดียิ่ง ข้าคงมีชีวิตดีขึ้นมากในแวดวงผู้บำเพ็ญตอบในแคนนี้"

"แต่ว่าก่อนหน้าด้วยเรื่องของแม่นางอีเชียว ทำให้คุณชายฉินเกิดความรู้สึกไม่ดีต่อข้า ต่อมาก็พบว่า แม่นางอีเชียวคร้านจะพบหน้าข้าเสียด้วยซ้ำ โอกาสสักน้อยนิดล้วนไม่มี ด้วยเหตุนี้ทำให้คุณชายฉินไม่พอใจ ซ่างไม่ดุมค่าเลย"

"ไม่ว่าอย่างไร ดีชั่วก็มีมิตรภาพในฐานะร่วมบุกฝ่าเข้าช้างหยามาด้วยกัน ยิ่งกว่านั้นคุณชายฉินเกิดความรู้สึกไม่ดีกับข้า ผู้อื่นอาจไม่ล่วงรู้ข้อเพียงเปลือกนอก ข้ามีความสัมพันธ์อันดีกับคุณชายฉิน พร่ำสะพัดออกไป คาดว่าคงมีแรงข่มขวัญอยู่บ้าง" เจี่ยใหญ่เหринตรึกตรอง ความคิดแล้วความคิดเล่าผุดขึ้นในหัวงสมอง

ก่อนหน้านั้นแม่โลกในทรัพย์บ้าต้นหาหิ่งจองหอง แต่นั่น เพราะ

กระจ่างแจ้งว่าข้างกายมีแผ่เมียนเป็นที่พึง เจี้ยวไหวเหรินมีตันทุนเช่นนั้น ถึงได้กล้ากำเริบเสิบسان

แต่เดิมในเมืองกว่างหลิง พลังผีมือของแผ่เมียนแทบไว้คู่ต่อสู้ในเขตขันตាจำกว่าก่อนนภา

แต่อันที่จริง เจี้ยวไหวเหรินอายุสามสิบหกปี พิชิตประตูเซียนได้ย่องไม่โง่เขลา ยิ่งกว่านั้นแม่แผ่เมียนไม่ค่อยสั่งสอน แต่ก็เชญอาจารย์มาสอนถึงบ้าน หลังเจี้ยวไหวเหรินทราบไว้เข้าสู่สำนักบำเพ็ญตนะแล้ว ก็ได้รับอิทธิพลจากผู้บำเพ็ญท่านอื่นในสำนัก ปฏิบัติต่อโลเกียริสัยด้วยท่าทีและความคิดแห่งผู้บำเพ็ญตนะ ยิ่งเห็นความสำคัญของพลังตนะ! ก็คล้ายฉินอวินที่ไม่เครื่องใจตรรกะทรงอิทธิพล อำนาจบารมีทั้งเมืองกว่างหลิงที่อยู่ในสายตาฉินอวินงอนนั้นได้

ในอำเภอโยวเกา เจี้ยวไหวเหรินเป็นหนึ่งในผู้มีพลังผีมือแกร่งกล้าที่สุด!

ขบวนหลายร้อยคนเร่งรุดเดินทางมุ่งไปเมืองกว่างหลิง ในขบวนมีรถม้าเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคัน รถม้าคันนี้กลับไม่มีผู้โดยสาร หวานยักษ์เล่นน้ำถูกมัดวางอยู่บนรถม้า หวานหนักหนึ่งพันแปดร้อยจินบัดนี้มีผ้าห่อหุ้มพันรัดไว้กับตัวรถ กรงเหล็กผูกทับอยู่ด้านบน

ขบวนเดินทางอยู่บนถนนหลวง

ฉินอวินพลันขมวดคิ้วมองไปยังที่ไกล เกิดการไล่เกร็งกันตรงนั้น คนยี่สิบสามสิบคนกำลังวิ่งไล่คนสี่คน

สามีภรรยาคู่หนึ่งต่างอุ้มเด็กน้อย วิ่งตะบึงบันคันนา

“หยุดนะ พี่เอ้อร์ ท่านหนีไม่พ้นหรอก!”

“พี่เอ้อร์อย่าหนีสิ”

ยี่สิบสามสิบคนนั่งวิ่งกวดพลางตะโภไปพลาง สองสามีภรรยาอุ้มเด็กทั้งคู่ ตัวภรรยาจึงวิ่งช้าสักหน่อย ถูกยี่สิบสามสิบคนที่วิ่งไล่กวดกระซิ้นเข้ามาเรื่อยๆ

“เสียเว่อร์” สามีหันไปมองภรรยาที่วิ่งอยู่ข้างหลัง

“หนีไม่พันแล้ว” ภรรยากล่าวอย่างสิ้นหวัง

กลางกลุ่มคนที่วิ่งไล่กวด พลันปรากฏชายร่างผอมสูงคนหนึ่งเร่งความเร็วกระแทกหันหัน กระโดดลอยตัวขึ้น ตกตุบขวางหน้าสามีภรรยาที่อุ้มลูกคู่นั้น เอยว่า “พี่เอ้อร์ ท่านหนีไม่พันแล้ว”

คนอื่นๆ ต่างกรุ้ล้อมเข้ามาอย่างรวดเร็ว

“พี่น้องทุกท่านปล่อยครอบครัวเราไปเถอะ” บุรุษกำยำผู้เป็นสามีคุกเข่าลงขอร้อง โขกศีรษะวิงวอน “ขอร้องพวกร้าน ปล่อยครอบครัวเราไปเถอะ”

ภรรยาเกือ้มลูกคุกเข่าลง “พี่น้องหมู่บ้านเดียวกัน ปล่อยครอบครัวพวกร้าไปเถอะ”

“พี่เอ้อร์” ชายผอมสูงกัดฟันเอยว่า “พวกร้าก็อยากรับปล่อยพวกร้านไปอยู่หรอก แต่ถ้าหากครอบครัวท่านหนีไป ลูกของพวกร้านไม่ต้องถวายให้ปีศาจ บ้านอื่นในหมู่บ้านเราต้องเสียสละลูกของตนเองให้แทนถวายเด็กชายเด็กหญิง นี่คือกฎที่จัตุคากำหนด หากจะเมิดกฎ เช่นนั้นก็สังหารทั้งหมู่บ้านทั้ง! ผู้เฒ่าเด็กเล็กทั้งหมู่บ้านล้วนต้องตาย”

ชายร่างกำยำน้ำตาลนองหน้า “ลูกคือหัวใจของพ่อแม่ ข้ารู้ว่าเป็นกฎของจัตุคากาแต่ที่จะกินคือลูกของข้า นั้นเท่ากับเอาชีวิตข้าและเมีย”

“ข้ากับฉางเอ้อร์ ไม่อาจทนดูลูกถูกปีศาจกินได้ ไม่อาจทนได้” ภรรยาเกือร้องวิงวอน “ปล่อยพวกร้าไปเถอะ”

“ทั้งหมู่บ้านจับฉลากกันทุกปี จับได้ใครก็คันนั้น! เป็นตายแล้วแต่

ชะตากรรม!” ชายผอมสูงตวาดลั่น “เด็กที่จับฉลากโดนทุกปีกมิใช่เฉพาะบ้านท่าน พี่เอ้อร์ นี่คือชะตากรรมของลูกท่าน ยอมรับเสียเถอะ! บ้านท่านไม่ส่งไป ก็ต้องบ้านอื่นส่งไป จับฉลากท่านไม่ยอมรับ คนอื่นในหมู่บ้านจะยอมได้อย่างไร”

“พวกท่านนีบข้าชางเอ้อร์” ชายร่างกำยำกัดฟันลูกชี้น

“พี่เอ้อร์ อย่าทำวุ่นวาย ไม่มีลูกแล้วก็คลอดอีกสักคนเถอะ ยิ่งกว่านั้นในสิบปีบ้านท่านก็ไม่ต้องจับฉลากอีก” ชายผอมสูงตวาดใส่

ชายกำยำส่งลูกให้ภรรยา ชักดาบที่บันเอวออกมาน้ำ คำรามเสียงดัง “ใครคิดเข้ามา อย่าหาว่าข้าไร้น้ำใจ”

“อย่าทำอะไรวุ่นวาย” ชายผอมสูงสายหน้า ชักดาบทอกมาทันควันแล้วกระโจนเข้าใส่

ชิ้งๆๆ! เพียงสามดาว ดาวของชาเอ้อร์ชายรูปร่างกำยำก็ลอยกระเด็น ร่างถูกชายผอมสูงถีบหนึ่งเท้าล้มลงไปในห้องนา

“พากลับไปให้หมด” ชายผอมสูงข่มวดคิ้วร้องสั่ง

“ขอรับ หัวหน้ากลุ่ม” ชายคนอื่นๆ รีบกรุขึ้นหน้า จับชางเอ้อร์มัดไว้ แล้วจับภรรยาเข้า นำตัวทั้งสี่คนกลับไป

“ไม่ ไม่...” ภรรยาเร่งให้คร่าครวญ

เด็กสองคนก็ร้องโไห้ลั่น

ชายผอมสูงได้ฟังเสียงร้องก็ทุกข์ใจ มองชาเอ้อร์ที่สองตาแดงกำเต็มไปด้วยเส้นเลือด ทอดตอนใจกล่าวว่า “พี่เอ้อร์ อย่าโทษข้า จะโทษก็โทษปีศาจเถอะ”

“พี่ดินแล้วธรรม!!” ชาเอ้อร์ถูกมัดแน่น ได้แต่แหงหน้าคำรามก้อง

ทางหลวงแห่งนี้หลายร้อยคนสัญจรผ่าน
ฉินอวินเห็นภาพด้านนี้แล้วกลับนิ่งเงียบ
“เด็กหญิงเด็กชาย” เวินชงที่ขึ้นม้าอยู่ข้างๆ ก็พึ่มพำเสียงเบา สีหน้า
ไม่น่าดูซึมเช่นกัน

“จ้าวคงคาก่อเกหกัยในแบบนี้ พังว่าบีบบังคับหลายหมู่บ้านใน
พื้นที่ให้ถวายเด็กชายเด็กหญิงอย่างนั้นหรือ” อีเชี่ยวสอบถามขึ้น “ต้อง¹
ถวายเด็กชายหญิงจำนวนมากทุกปีหรือ”

ฉินอวินพยักหน้า แ渭ตาเย็นเฉียบ “หากไม่มีจ้าวคงคาก หน่วย
ตรวจสอบล่าดตระเวนของราชสำนักโดยสนับสนุนช่วยเหลือหมู่บ้านต่างๆ
ผู้คนคงมีชีวิตที่ดีขึ้น! แต่มีจ้าวคงคาก มันก่อกรรมทำชั่วห้าร้อยลี้แบบ
แม่น้ำหลันหยาง ควบคุมปีศาจจากว่าครริงในเขตนี้ นอกเมือง ราชสำนัก
ทางการเอาชนะมันไม่ได้! สองร้อยกว่าปีมาเนี้ย ราชภูมนับจำนวนไม่ถ้วน
ในหมู่บ้านมีชีวิตที่มีเดือน!”

“ราชสำนักก็คิดหาวิธีมาโดยตลอด” เวินชงเอ่ยสีบุ้งต่อ “มียอดคน
เขตขึ้นก่อนภาษาเดนโอลสกิพย์เคยมาที่นี่ แต่จ้าวคงคากเจ้าเล่นนัก เห็น
สถานการณ์ไม่เด็กหลบอยู่ในแม่น้ำ สังหารมันไม่ได้สักที”

“สองร้อยกว่าปีแล้ว” ฉินอวินส่ายหน้า แล้วไม่พูดอันใดอีก
ฉินอวินต่างจากอีเชี่ยวและเวินชง สองคนนั้นอ่านจากบันทึกในสาร
ตำรา แต่ฉินอวินเมื่ออายุแปดช่วงอาศัยอยู่ในหมู่บ้าน

จนกระทั่งฟ้ามีดมิดแล้ว ขบวนหลายร้อยคนของใต้เท้าเจ้าเมืองจึง
มาถึงเมืองกว่างหลิง

ประทุมเมืองปิดไปนานแล้ว ทว่าเมื่อใต้เท้าเจ้าเมืองมาถึง ย้อมเปิด
ออกให้ขบวนหลายร้อยคนนั้นเข้าเมือง

“บัดนี้ก็มีดีค่ามากแล้ว” ได้เท้าเจ้าเมืองลงจากรถม้า กล่าวกับฉินอวิน “คุณชายฉิน พากเราแยกทางกันตรงนี้เถอะ ท่านกลับจวนสกุลฉิน ก่อน รอพรุ่งนี้ข้าค่อยเลี้ยงรับรองพากท่าน อีกอย่าง...”

ได้เท้าเจ้าเมืองเขยิบเข้าใกล้ฉินอวิน กระซิบเสียงเบา “เด็ดผลไม้ ทิพย์ครัวนี้ คุณชายฉิน ข้าติดด่างน้ำใจท่านครั้งใหญ่ ต่อไปมีเรื่องใดมาพบข้าได้ทุกเมื่อ ข้าช่วยเหลือเต็มกำลัง”

“ขอรับ” ฉินอวินยิ่มตอบ

“แม่นางอี กล่าวสำราญ” ฉินอวินมองไปทางอีเซียวซึ่งยืนด้านข้าง

อีเซียวยิ่มกล่าวว่า “ข้ายังอยู่ในเมืองกว่างหลิงอีกหลายวัน พี่ฉินมีเวลามาพบข้าที่จวนเจ้าเมืองได้”

“ได้”

สองคนแยกกัน

ฉินอวินขึ้นมา ด้านหลังมีองครักษ์สองนายบังคับรถม้าติดตาม ขณะขวนยักษ์และกรงเล็บเสือไปส่ง มุ่งตรงไปยังจวนสกุลฉิน

ตอนที่ 41 วันที่กำหนด

จวนเจ้าเมือง

“หากเกิดข้อผิดพลาดแม้แต่นิด ระวังชีวิตพากเจ้า ตั้งใจฝ่าให้ดี!”
หัวหน้าหน่วยfangตัวดสัง

“ขอรับ” ทหารองครักษ์โดยรอบเตรียมป้องกันหนาแน่นกว่าปกติ
นอกห้องอันสังดเงียบรายล้อมด้วยยอดฝิมือค้อยคุ้มกัน ยอดฝิมือเหล่านี้
ต่างรู้ดี คราวนี้ได้เท้าเจ้าเมืองพากเขาระหกระเหินเดินทางไปเข้าช้าง
หยา ได้ของล้ำค่ากลับมา บัดนี้ขลุกอยู่ในห้อง ย่อมเป็นของสำคัญนัก
หัวหน้าหน่วยfangเดินไปหยุดบนสนามหญ้าที่อยู่ไม่ไกลนัก นั่งขัดสมาธิ
หลับตาทำกรรมฐาน ฝ่าระวังอยู่เงียบๆ

ภายในห้องนอนอันสังดเงียน

ได้เท้าเจ้าเมืองนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง ลังกกล่องหยกจากมาจาก
อกอย่างระมัดระวัง

“ผลหยกเย็นพันปี อายุขัยยี่สิบปี” ส่องตาสว่างเป็นประกาย ใน

ฐานะส่ายสกุลเงินแห่งหนันหลิง อญ្យูในตำแหน่งเจ้าเมือง นับว่ามีฐานะในตระกูล หลอมปราณฝึกวิชาและของล้ำค่าแห่นอนว่าไม่ขาดแคลน แต่พิชิตประดุจเชียนต้องอาศัยพรสวรรค์ แม้เข้าฉลาดปราดเปรื่อง ได้เดามาจนถึงตำแหน่งขั้นนี้ แต่พรสวรรค์ในการบำเพ็ญตบะกลับธรรมดาสามัญอย่างชนชั้นเจี้ยไหวเหริน แม้ได้เท้าเจ้าเมืองดูแคลน ถึงอย่างไรก็มีพรสวรรค์ในการบำเพ็ญตบะ

พิชิตประดุจเชียนไม่ได้ อายุขัยไม่ต่างจากปุถุชนสามัญ

‘ข้าอยู่’ได้อึกยีสินกว่าปี ย่อมได้เดาขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงขั้นสี’ได้เท้าเจ้าเมืองคิดในใจ ส่วนขุนนางขั้นสามนั้นเขาไม่กล้าคาดหวัง เนื่อง เพราะตำแหน่งขุนนางยิ่งสูงยิ่งมีข้อเรียกร้องสูง กำหนดภูมิหลังพลังฝีมือไว้สูงมาก เนื่อง เพราะบรรดาขุนนางขั้นสูงดูแลปกครองได้หล้า ที่ต้องเผชิญหน้าใช้เพียงปุถุชนสามัญเท่านั้น ยังต้องรับมือบรรดาปีศาจเหล่านั้นอีกด้วย

ได้เท้าเจ้าเมืองหยิบผลหยากเย็นสีแดงที่เปล่งแสงสีม่วงขึ้น กัดกร้มลงไปหนึ่งคำ เข้าปากลายหันที น้ำค้างเย็นเฉียบแหลมเข้าลำคอลงสู่ภายในร่าง ค่อยๆ แผ่ซ่านทั่วกาย กลืนหอมอ่อนยิ่งทั่วกายาให้ร้องยินดี ผิวนั้นกระเพื่อม กล้ามเนื้อเส้นเอ็นสันสะเทือนชา Vu วาวบจนเจ้าเมืองตัวสั่นระริก

“ดีๆ” ได้เท้าเจ้าเมืองไม่ลังเล กัดกินผลหยากเย็นหมดผลในคราวเดียว เหลือเพียงเมล็ดเกลี้ยงสะอาด

พลังแห่งผลไม้ทิพย์ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงบนร่างกายเจ้าเมือง ผสมผ้าสีศอกเลาแต่เดิมค่อยๆ เงางาม ลายส่วนกลางเป็นสีดำสนิท ผสมขาวเหลือเพียงไม่กี่เส้น

ส่วนรอยเหี้ยวย่นมากมายบนใบหน้าก็ค่อยๆ ตื้นจาง ใบหน้าเริ่ม

แดงเบลงปลัง ส่องตาฝ้ามัวบัดนี้สว่างสุกใส

ใต้เท้าเจ้าเมืองรู้สึกว่าร่างกายเปลี่ยนแปลงอย่างน่าอัศจรรย์ไม่ขาดตอน ก้มมองกล้ามเนื้อผิวนังบนสองมือสองแขน อดตื่นเต้นดีใจไม่ได้ รับลงจากเตียงมาຍืนข้างคันคล่อง

“ข้า...” เขามองตัวเองในคันคล่อง

คลับคล้ายตนของเมื่อยี่สิบปีก่อน

ต่อให้เทียบกับฉินเลี่ยหุ่บิดาของฉินอวิน ก็เหมือนอายุห่างกันไม่มาก

“รวมกับกลับไปตอนอายุห้าสิบ” เข้ามวดคิ้ว กดกุมช่องท้อง ในท้องเริ่มบ้านปวน รีบเปิดประตูพุ่งตัวออกไป

“ใต้เท้าเจ้าเมือง” บรรดาองครรักษ์โดยรอบต่างทำความเคารพกระหึ่งหัวหน้าหน่วยfangที่อยู่ไม่ไกลยังลีมตามองข้ามมา ต่างเผยแพร่น้ำประหลาดใจ เนื่อง เพราะรูปลักษณ์ของใต้เท้าเจ้าเมืองอ่อนเยาว์ขึ้นมาก ไม่เหมือนเป็นพ่อลูกกับเวนชง แต่คล้ายเป็นพี่น้องกันเสียมากกว่า

“รับเตรียมน้ำร้อน สักครู่ข้าจะแซ่บผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า” ใต้เท้าเจ้าเมืองสั่งจบกิริ่งเริร์วี่

“ใต้เท้า” หัวหน้าหน่วยfangลูกขี้น

“เหล่าfang ข้าไปสุขา ไปสุขา” ใต้เท้าเจ้าเมืองเร่งฝีเท้าไม่หยุด

หัวหน้าหน่วยfangเห็นดังนั้นก็เผยแพรรอยยิ้ม “วิ่งเสียเร็วขนาดนี้ ผลไม่ทิพย์นาอัศจรรย์นัก ทำให้คนหนุ่มน้ำมายี่สิบปีได้ในชั่วพริบตา”

อีกด้านหนึ่งของจวนเจ้าเมือง

อีเชี่ยววนั่งอยู่หน้าโต๊ะอักษร ประหวัดถึงทุกเรื่องราวที่ประสบบนเข้าช่างหาย อดเผยแพรรอยยิ้มออกมากไม่ได้ จึงหยิบพู่กันขึ้นมาเริ่มเขียนสาร

เขียนจบอย่างรวดเร็ว

“เรื่องเข้าชาหงายเสรีจสิ้น ต่อไปก็เป็นเรื่องหลักแล้ว” อีเชียพึ่มพำ “ทันทีที่อาจารย์อามาถึง ร่วมมือกับข้า ก็สามารถกำจัดจั่วคงคานนั้นได้”

“พลังฝีมือของฉินอวินกีสูงส่งยิ่งนัก ทั้งยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนหน้า ทำให้จั่วคงคานประมาท จะขอให้เข้าไปด้วยกันดีหรือไม่”

จั่วคงคานอมปีศาจ เอี่ยดึงพลังฝีมืออยู่ก่อนแล้วก็ลากว่าจอมปีศาจ พยัคฆ์ขาว

แต่ในโลกหล้า ผู้ที่แกร่งกล้ากว่ามันยังมีอีกมากมาย ดินแดน ศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเตาส่งผู้อวุโสอุกมาสักคนล้วนแกร่งกล้ากว่ามัน แต่ จั่วคงคานอยู่ในแม่น้ำหลันหยาง ต่อให้เป็นยอดคนเขตขั้นก่อนหน้าเด่น โօสตทิพย์ก็จนปัญญา มันระหว่างระวังเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก

ทว่า อนุชนที่ไม่ถึงเขตขั้นก่อนหน้า...จั่วคงคานไม่เห็นอยู่ในสายตา เนื่อง เพราะไม่ถึงเขตขั้นก่อนหน้าต่อให้เพียรพยายามจะบากบั่น ไปได้ถึงไหนกัน ข้ามขั้นจนทัดเทียมเขตขั้นก่อนหน้าเด่นโօสตอนตتا กีอีว่าเก่งกาจแล้ว สะบันสังหารปีศาจเขตขั้นก่อนหน้าเด่นโօสตอนตตา กีชื่อเสียงขจรขจายสีทิศ ฉินอวินถึงตอนนี้ยังไม่เคยต่อสู้ตัวต่อตัวสังหาร ปีศาจเขตขั้นก่อนหน้าเด่นโօสตอนตตาเลยสักตน

ยิ่งไปกว่านั้นจั่วคงคามิใช่ปีศาจอย่างจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวจะ เทียบได้

“รออาจารย์อามาถึง ให้อาจารย์ตัดสินใจ” อีเชียหอบสารขึ้น เดิน ออกจากห้องตำราทันที สั่งให้คนของจวนเจ้าเมืองไปส่งสารแจ้งแก่ อาจารย์ฯ เรื่องของตนคลีคลายแล้ว เริ่มดำเนินการได้!

涓สกุลдин โคมไฟแขวนไว้ทุกหนแห่ง ผู้คุ้มกันจำนวนมากเดินลาดตระเวน หลายคนถือหน้าไม่กำจัดปีศาจเตรียมพร้อมทุกเมื่อ
ภายในบ้าน

เสียงหัวร่อดังไปทั่ว ฉินอวิน ฉินอันพี่ใหญ่และฉินเลี่ยหุ่นิดานั่งล้อมวงสนทนารำสูรากัน

“ลูกอวินบัดนี้เจ้าถึงกับสู้จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตนนั้นได้ ในกว่างหลิงคงมีเพียงหัวหน้าหน่วยfang และปรามาจารย์เหมยเสียที่ฝ่ามือสู้สู้กับเจ้า”
ฉินเลี่ยหุ่นดีมสรุราคำโต ยิ้มหน้าบาน “แต่จะว่าไป ยังนึกครั้นครามภัยหลังคาดไม่ถึงว่าไปเข้าช้างหยาเพียงเที่ยวเดียว ถึงกับมีจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแห่งเจ็นชานผลลัมภ์มาได้”

“น้องrong” ฉินอันที่นั่งอยู่ด้านข้างเอียงขึ้น “จ้าวคงคาดจอมปีศาจขอให้ลองปีศาจพยัคฆ์ขาวมาเผาผลไม้กิพย์ แสดงว่าให้ความสำคัญนัก บัดนี้พวกเจ้าเด็ทดลองไม่มาแล้ว มั่นคงเคียดแค้น”

ฉินเลี่ยหุ่กลับเอ่ยว่า “เรื่องนี้ไม่ต้องกังวล จ้าวคงคาดจอมปีศาจตนนี้ต่างจากจอมปีศาจทั่วไป ปีศาจทั่วไปอย่างจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว อย่างมาก ยึดครองพื้นที่หนึ่ง ปล้นชิงไปทั่ว ขวนยักษ์ที่ลูกอวินนำกลับมาด้วยคงทำให้มันเสียدمเสียตายแบบตาย แต่จ้าวคงคาดจอมปีศาจที่อ่อนน้อมเป็นความตายของประหาราษฎร์นับหลายร้อยหมื่นคนในเมืองกว่างหลิง ประชาชนต้องอยู่เพียงในเมืองถึงอยู่รอดปลอดภัยดี มั่นคงความเป็นความตายของอาณาจาราษฎร์หลายร้อยหมื่นคน ริดนาทารี้นจนมั่นร้ายแต่ชาวบ้านยกจนขันแค้น”

“มั่นระมัดระวังมาก เจ้าเล่นนัก ไม่ทึ้งช่องโหว่ไวแม้แต่น้อยไม่มีทางยอมเสียพละกำลังในเมืองไปโดยเปล่าเพื่อความแค้นเคืองเล็กน้อยเท่านั้น” ฉินเลี่ยหุ่นบอกอย่างมั่นใจ “ถึงอย่างไรถ้าล่วงเกินลูกอวิน นอกจามั่น

แล้ว สมุนของมันไม่มีหน้าไหนเอาชนะลูกอวินได้ มันไม่กลัวลูกอวิน แต่ ก็ไม่ลงมือโดยไม่ดูตามมาตาเรื่อ ถ้าจะลงมือก็ต้องมันใจเป็นอย่างยิ่ง"

ฉินอวินพยักหน้า "จ้าวคงค่าเจ้าเล่ห์ ทว่าหลายวันนี้ เด็กสตรีในบ้านอย่าออกนอกประตูตามใจชอบ ถ้าจะออกไปก็ต้องนำผู้คุ้มกันไปมาก หน่อย พกหน้าไม่กำจัดปีศาจไปด้วย"

"ระวังไว้หน่อยก็ถูกต้อง" ฉินเลียหู่พยักหน้า

ยามรัตติกาล

ภายในลานสวนในหมู่เรือนของฉินอวิน คนรับใช้ห้ามเข้ามาโดยเด็ดขาด

"ขวนยักษ์เล่นนี้" ฉินอวินวางเบาะรองนั่งบนทางเดินระเบียงหน้าประตูห้อง ก่อนนั่งขัดสมาธิบนนั่น จดจ้องขวนยักษ์ที่วางรานบนลานสวน

ขวนขนาดใหญ่โตเกินไป ไม่อาจวางในห้องได้

หากวางตั้งสูงเกินจัง ขนาดใหญ่เกินไป วางนอนยังยัดเข้าประตูไม่ได้

ฉินอวินนั่งขัดสมาธิบนเบาะ กางนิ้วออก แสงวับสายหนึ่งพุ่งปราดออกจากรถลายนิ้ว ประทะลมขยายตัว ถลายเป็นกระบี่เห็นเสียงหวังขนาดยาวสามนิ้วอย่างรวดเร็ว

กระบี่เห็นยาวสามนิ้วร่วงตกลงบนขวนยักษ์

เพียงฉุกคิด สำแดงเคล็ดคลา กระดับพลังวัตรในกระบี่เห็น ฉับพลันแสงชุ่นเมวโลยกวนบนผิวกระบี่ เริ่มดูดกลืนแก่นสารของขวนยักษ์ เปื้องล่าง เห็นเพียงละอองแสงลอยล่องเข้าสู่ตัวกระบี่เห็น หากจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวรู้ว่าขวนยักษ์ของมันถูกหลอมย้อมเจ็บปวดถึงขีดสุด

แครร์กๆ พื้นผิวหวานยักษ์ปราภูรออยร้าว ฉินอวินจงใจทำให้เกิดรอยแตก เพื่อแบ่งมันออกเป็นท่อนได้ง่ายๆ

ไม่เช่นนั้นด้วยวิธีการธรรมชาติ เขาไม่อาจหันอาวุธวิเศษขึ้นนี้เป็นท่อนๆ ได้

“อาวุธดี หวานยักษ์เล่มนี้เป็นธาตุทองเกือบถึงหมด บางวัสดุข้าไม่อาจเสาะหาได้เสียด้วยซ้ำ” ฉินอวินรับรู้ได้ว่ากระบี่เหินอัตชีวีกำลังลิงโลดยินดี ละของแสงด้านล่างloyล่องขึ้นมาจำนวนมาก ระยะประมาณดูจะห้อย

กระบี่เหินอัตชีวีชำนาญการดูดกลืนวัสดุทองเป็นที่สุดกระทั้งเศษทองแดงเหล็กขี้นสนิมยังดูดกลืน

ส่วนธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุไม้หรือธาตุดินออกจะ “เลือกกิน” แล้ววัสดุธาตุน้ำถึงตอนนี้ดูดกลืนน้ำอมฤตมากเที่ยงอย่างเดียว มีเพียงวัสดุธาตุทองที่ดูดกลืนในปริมาณมาก ไม่เลือกกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหวานยักษ์เล่มนี้ มีวัสดุหลายแบบอย่างที่ยังไม่เคยดูดกลืนมาก่อน จึงดูดกลืนอย่างรวดเร็วยิ่งนัก

วัสดุที่ไม่เคยดูดกลืนมาก่อน เมื่อดูดกลืนเป็นครั้งแรกย่อมดูดในปริมาณมาก

แก่นสารของหวานยักษ์ถูกกระบี่เหินอัตชีวีดูดจนพื้นผิวแตกเป็นเจ็ดริ้ว สะบันหวานยักษ์เป็นเจ็ดท่อนกระทั้งตัวมีหวานยังหักเป็นสามท่อน

กระบี่เหินอัตชีวีดูดกลืนไปสามร้อยjinเต็มๆ ก็อิ่มตัวไม่อาจดูดกลืนได้อีก

“วัสดุตั้งมากมายเมื่อก่อนไม่เคยดูดกลืนมาก่อน จอมปีศาจพยัคฆ์หวานบูรรวมได้สมบูรณ์กว่าที่ข้ารวมมากนัก” ฉินอวินสะท้อนใจ “ครั้งแรกก็ดูดเกินสามร้อยjin ทว่า้นับจากพรุ่งนี้ คงดูดกลืนได้เพียงวันละสามสี่สิบjinเท่านั้น”

ดูดกลืนโลหะสาระค่อนข้างซ้ำ เนื่อง เพราะเป็นวัสดุเดี่ยว แต่วัสดุ ในข่วนยักษ์ ผสมผสานหลากหลายชนิด ดูดกลืนแต่ละชนิดอย่างละเอียก ออย่างละเอียก รวมกันเข้าจึงกล้ายเป็นปริมาณมาก

จากนั้น กระเบื้องหินอัตชีวีก์ดูดน้ำออมฤตมรกตเย็นอีกจำนวนเล็กน้อย เด่นชัดว่า ามดูดกลืนวัสดุฐานน้ำจะเชื่องข้ออย่างยิ่ง เมื่อแล้วเสร็จก็หยุด การหลอมในวันนี้

“มีข่วนยักษ์เล่มนี้ วันใดที่ข้าหลอมกระเบื้องหินอัตชีวีแล้วเสร็จ จะ กล้ายเป็นของวิเศษขั้นแปด” ฉินอวินรอคอยอยอย่างตื่นเต้น หลายปีมาแล้ว เขาไม่เคยใช้ของวิเศษ บัดนี้จวนได้กระเบื้องหินวิเศษไว้ใช้ ทั้งยังเป็นกระเบื้องหินอัตชีวีของตนเองอีกด้วย

ตอนที่ 42 อาจารย์ฯไม่อาจมา

ชั่วพริบตา การต่อสู้ที่เข้าข้างหยาผ่านพันไปครึ่งเดือนแล้ว

วันนี้ นอกประตู眷เจ้าเมืองปราภูนักพรตวัยกลางคนผู้หนึ่งทหารยามที่รักษาการณ์ที่หน้าประตูเห็นแต่แรกแล้ว เตรียมพร้อมป้องกันทันที

“รบกวนถ่ายทอดความให้แม่นางอีเชี่ยว บอกว่าคนของสำนักไห่อี* ขอพบ” นักพรตวัยกลางคนยิ้มเล็กน้อย

“แม่นางอี?” ทหารยามต่างมองหน้ากัน

“ท่านรอที่นี่” ทหารยานหนึ่งรับเข้าไปรายงานโดยไว อีเชี่ยวพักในเรือนรับรองค่อนข้างหรุหาราวิจิตรแห่งหนึ่งในจวนเจ้าเมือง

ภายในลานอุทยานเรือนรับรองบดันมีน้ำแข็งเย็นยะเยือกจับเป็นชั้น น้ำแข็งน้ำละลายอย่างรวดเร็ว ไอเย็นพัดโซยทั่วบริเวณ อีเชี่ยวในชุดสีเชี่ยวอ่อนนั่งอ่านม้วนตำราในอุทยานเล็กๆ แห่งนั้น สายยอกสายใจ

* ชื่อนี้ในสามอิติเหพแข่งเดา อันไดแก่ ไห่อี เทียนอี ที่อี

ยิ่งนัก

“เรียนแม่นางอี” เสียงของครักษ์เอี่ยขึ้นอย่างแนบหนาที่กองกลาง อุทัยาน “นอกจวนมีนักพรตวัยกลางคนเรียกขานตนเองว่าเป็นคนของ สำนักไให้อีขอเข้าพบ”

“คนของสำนักไให้อี?” อีเชี่ยวเผยสีหน้ายินดี แต่พลันนิวหน้า ตาม ว่า “เป็นนักพรตวัยกลางคน?”

“ถูกต้อง เป็นนักพรตวัยกลางคน” ทหารองครักษ์ตอบ

อีเชี่ยวข่มวดคิ้ว แต่ยังคงกล่าวว่า “ให้เข้ามาพูดข้า”

“ขอรับ” ทหารองครักษ์ถอยไปอย่างแนบหนา

อีเชี่ยวนั่งอยู่ตรงนั้นท่าว่องส่งสัญญา “ประหลาดนัก อาจารย์ อาจารยว่าโพลนทั้งศีรษะ จะเป็นนักพรตวัยกลางคนได้อย่างไร หรือที่มา มีใช่อาจารย์อ่า?”

ไม่นานนัก นักพรตวัยกลางคนผู้นั้นถูกพาเข้ามาที่หน้าประตูalan อุทัยาน พอเห็นอีเชี่ยว ก็เอียอย่างเคราะพนบนอบ “ถูกอ้วสำนักไให้อี ควรจะ ศิษย์พี่อี”

สำนักไให้อีก็อ้วว่าเป็นสำนักบำเพ็ญตบะชั้นรอง เป็นหนึ่งในสาม สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต่า เป็นสำนักในสังกัดของสำนักเสินเชี่ยว ฐานะของศิษย์สำนักในสังกัดยอมแตกต่างจากสำนักเสินเชี่ยวโดยสิ้นเชิง หากเป็นรุ่นเดียวกันของสำนักในสังกัดไม่ว่าอายุมากเท่าใด ต้องเรียกขาน ศิษย์สำนักเสินเชี่ยวในรุ่นเดียวกันทุกคนว่าศิษย์พี่

ระดับอาวุโสกว่าอีเชี่ยวซึ่งนางเรียกขานว่าอาจารย์อ่า เมื่ออุย์ต่อ หน้านางต่างมิกล้าว哉โトイ

สำนักในสังกัดโดยทั่วไปต่างประจบเอาใจสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ที่เลื่องชื่อที่สุดในสำนักเสินเชี่ยว ก็คือวิชาอสนี ส่วนสำนักไให้อีซึ่ง

เป็นสำนักในสังกัดกลับมีชื่อในวิชาสังขารบรรลุอริยะ ฝึกสังขารจนถึงขั้นคาดคิดไม่ถึง แกร่งกล้ากว่าสังขารปีศาจมากนัก ทว่าวิชานี้อย่างมากก็แค่เขตขั้นก่อนหน้าเดนโอลสถานเที่ยงแท้ ดังนั้นบ้าได้เพียงสำนักชั้นรอง

สำนักที่กล้าเรียกขานว่าสำนักชั้นหนึ่ง จำเป็นต้องมียอดคนเขตขั้นก่อนหน้าเดนโอลสถานพิพิธ์ควบคุมดูแล อย่างเช่นหอกระเบื้องสูโจว

“อาจารย์อาไนน์ไม่มา” อีเชี่ยววนั่งอยู่ตรงนั้น ตามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“อาจารย์ข้าตระเวนท่องหล้า ก่อนหน้านั้นได้รับสารของท่านที่ส่งมาจากสำนักเสินเชีย จึงรับกลับมายังสำนักให้อี แต่ระหว่างทาง พบรปีศาจพงไพรตนหนึ่งก่อกรรมทำชั่ว รากนับไม่ถ้วนของมันดูดกินเลือดเนื้อมนุษย์จนเหลือแต่เพียงผิวนัง คนที่ตายในเงื่อมมือมันมีมากมาย อาจารย์เดือดดาลยิ่ง จึงสู้รบกับมันครั้งใหญ่ สุดท้ายแม้จะบันสังหารมันได้ แต่อาจารย์บาดเจ็บสาหัสขาดไปข้างหนึ่ง วัยวะภัยในกับอบซ้ำมาก”

นักพรตวัยกลางคนเล่า “หลังอาจารย์ได้รับสารของท่าน ก็รีบส่งข้ามาขออภัย อาจารย์ต้องรักษาตัวให้ทุเลาและรอของอกเข็นใหม่ เกรงว่าต้องใช้เวลาปีสองปี...นี่คือสารที่อาจารย์เขียนเอง” นักพรตวัยกลางคนล้วงสารฉบับหนึ่งจากอกมอบให้อีเชี่ยว

นางสีหน้าหนักอึ้ง รับสารไปกดตามองครู่หนึ่ง

“อาจารย์เองก็จะอายแก่ใจนักที่ทำศิษย์พี่เสียเรื่องใหญ่” นักพรตวัยกลางคนกล่าวสืบท่อ

“อาจารย์อาทำเพื่อกำจัดปีศาจ” อีเชี่ยวเอี่ยม “ปีศาจพงไพรเขตขั้นก่อนหน้าตนนั้นกำเริบเสิบسان รากนับไม่ถ้วนทรงพลานุภาพน่าหวั่นเกรง ผู้บำเพ็ญศรัทธาขั้นก่อนหน้าเดนโอลสถานนั้ตตาโดยทั่วไปไม่กล้าเข้า

ไกล้มัน มีแต่ออาจารย์อาเพียรพยาามสังหารมันสุดกำลัง ข้าเลื่อมใสยัง
ແກບไม่ทัน ไหนเลยจะกรอดเคืองได้ เอาละ ข้ารับรู้แล้ว ท่านกลับไปเถอะ”
นักพรตวัยกลางคนคำนับก่อนถอยออกไป

อีเชี่ยวนั่งนิ่งตรงนั้น อารมณ์ไม่สุดี “ในนั้นเป็นเช่นนี้” นางร้อนใจ
ดังไฟลน ‘อาจารย์อาบادเจ็บสาหัส... ช่วยข้ามิได้เลยสักนิด’

‘จ้าวคงควรระวังตัวเจ้าเล่ห์นัก หากมีผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภา
แಡนโอสถอนั้นตตาเดินทางไป มันตื่นตัวค่อยระวังอยู่ตลอดเวลา เอาแต่อญู
ไกลริมแม่น้ำ หากเห็นท่าไม่ดีกรีบมุดลงน้ำทันที’ อีเชี่ยวเอ่ยในใจ

เนื่อง เพราะในโลกหลักมียอดคนเขตขั้นก่อนนภาแಡนโอสถ
อนั้นตตาที่เก่งกาจเลศล้ำอย่างเช่นเชียนกระเบี่ยอดผู้สืบทอด ที่ขึ้นชื่อเรื่อง
การลู่โฉมปราบปรามนัดการโจมตี กระปีเหินอัตชีวิสักเล่มกีทรงアナภาพ
ไรสันสุด เชียนกระเบี่ยเขตขั้นก่อนนภาแಡนโอสถเดียงแท้ หากเป็นพวก
นิสัยเลวrayสักหน่อย สังหารเขตขั้นก่อนนภาแಡนโอสถเดียงแท้ก็เป็น
เรื่องปกติ

ดังนั้น จ้าวคงคาดเมื่อพบว่ายอดคนเขตขั้นก่อนนภาแಡนโอสถ
อนั้นตตาเข้าไกล มันก็ไม่ยอมออกห่างจากแม่น้ำ ระหว่างร่วงอย่างยิ่ง
ทำให้มันอยู่รอดปลอดภัยมาถึงทุกวันนี้

‘อาจารย์อาฝึกวิชาสังขารบรรลุอริยะถึงระดับขั้นสูงส่งล้ำลึก แต่
เพาะกายมากเกินไป บัดนี้หนึ่งร้อยสามสิบสี่ จึงไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภา
ฝึกบรือจนสังขารเที่ยบชั้นจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว ทั้งมีของวิเศษในมือ วิชา
ทวนยิ่งสูงส่งเลิศล้ำ แกร่งกว่าจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวหนึ่งขั้น พึ่นเที่ยบ
กับอาจารย์อาข้าแล้วยังถือว่าอ่อนหัดนัก’ อีเชี่ยวส่ายหน้า ‘ในหมู่ผู้บำเพ็ญ
ตบะเขตขั้นหลังพ้าแห่งสำนักเสินเชียงของข้าและสำนักในสังกัดอีก

มากมาย ผู้ที่ต่อสู้ประชิดตัวได้เก่งกาจที่สุดก็คืออาจารย์อาท่านนี้แล้ว...
ไม่มีอาจารย์อ่าคออยช่วยข้า จะทำอย่างไร'

อีเชียวนานิวคิวมวด

สังหารจั่วคงคากอมปีศาจเดิมทึกอันตรายสุดแสน หลังจากนางรับภารกิจที่ติดประกาศให้รางวัลในสำนักแล้ว ในสำนักเสินเชียวก็มีผู้อาวุโสคอยเตือนและห้ามปราบ แต่นางยังคงยืนกราน

ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนาเดินทางมายื่นมไม่ได้การ เนื่องจากจั่วคงคากไม่ยอมเสียงอันตรายแม้แต่น้อย

ผู้บำเพ็ญตบะยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนาเดินทางมา จั่วคงคากลับคิดหารวิธีกำจัด หากเข่นนีก็ยังหาดกลัว ฝันเองคงรู้สึกว่าขี้ลาดตาขาวจนเกินไปแล้ว สองร้อยกว่าปีก่อนหน้านี้ มีผู้บำเพ็ญตบะยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนาคิดหารวิธีต่อกรกับจั่วคงคาก หากมีใช่พอเอาชีวิตลดไปได้ ก็ถูกจั่วคงคากสังหารสิ้น

'ใบหรือไม่ใบดี...ถ้าใบ ต้องมีผู้บำเพ็ญตบะที่เชี่ยวชาญการต่อสู้ประชิดตัวคอยช่วยข้า...มีเพียงพี่ฉินเท่านั้นแล้ว' อีเชียวรุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งยังคงตัดสินว่า...ใบ!

'แม้พี่ฉินพลังฟีเมื่อไม่สู้อาจารย์ฯ แต่ด้านการป้องกันรักษาชีวิตเก่งกาจยิ่งนัก ข้ามฉบับยันต์ให้เข้า คงต่อสู้รับฟีอีกจั่วคงคากได้' อีเชียวน่าจะคำนึงถึงสิ่งใดมากนัก รับผิดร่างขึ้นออกจากจวนเจ้าเมือง มุ่งไปยังจวนสกุลฉิน

จวนสกุลฉิน

ฉินอวนตัวดูดพูกันเขียนอักษรอยู่ในห้องตำรา ทำเซ่นนี้เท่ากับฝึกปรือกระบวนการ

“คุณชายรอง คุณชายรอง” บ่าวผู้หนึ่งตะโกนเรียกอยู่ด้านนอก “มีแม่นางอีผู้หนึ่งขอพบ”

“แม่นางอี? หลายวันก่อนข้ามิใช่เพิ่งไปจวนเจ้าเมืองพบนางหรอก หรือ ใจนถึงมาที่จวนข้า นี่เป็นครั้งแรกที่มาที่นี่กระแส” ฉินอวินวางผู้กันลง เป็นฝ่ายเดินออกไปต้อนรับเอง สตรีมาเยือนถึงประตุหาได้ยากยิ่ง แน่นอนว่าผู้บำเพ็ญดูบะส่วนมากไม่แยแสต่อสายตาทางโลก

มาถึงหน้าประตุจวน กีเห็นสตรีในชุดเชียวอ่อนยืนอยู่ริมทางนอกประตุจวน

“แม่นางอี อุตส่าห์มาถึงจวน หาได้ยากหาได้ยาก ข้ามิได้เตรียมตัวสักนิด” ฉินอวินยิ้มเข้าไปต้อนรับ

“ต้องเตรียมตัวอันใด” อีเชียวหมุนตัวมายิ้มให้ เดินเข้าจวนสกุลฉิน ภายใต้การต้อนรับของฉินอวิน

“ลูกอวิน มีแขกรึ่ง” ฉางหลันนำบรรดาสาวใช้เดินเข้ามา

อีเชียรับปลดศาสตร์สติพราเวียน นางใช้ศาสตร์นี้กับคนธรรมดางามัญอยู่ตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นรูปลักษณ์เยี่ยงนางหากเดินอยู่ภายนอก ไม่ว่าไปที่ใดล้วนถูกห้อมล้อมมุ่งดู

แต่นางไม่อยากใช้ศาสตร์นี้กับการดาของฉินอวิน หากใช้ก็ถือว่า ไม่ให้ความเคารพ อีกทั้งฉินอวินก็ยืนอยู่ข้างๆ

“แม่นางผู้นี้...” ฉางหลันเพ่งพินิจ สตรีที่แรกเริ่มเดิมที่ดูเหมือนหน้าตาธรรมดาน่าจะไป แต่เมื่อได้เห็นในตอนนี้ นางอดกลั้นลมหายใจไม่ได้ เป็นสตรีที่ดงามยิ่งนัก

นางเชียนมาจุติ!

“แม่นางท่านนี้คือ?” ฉางหลันอดตะกูกตะกัมมิได้ นางอยู่ในเมือง กว่างหลิงมาทั้งชีวิต งานคัดเลือกยอดบุปผาก็เคยไปร่วมชม แต่ไม่เคย

พบสตรีที่งามราวนางเชียนเซ่นนี้มาก่อน ยอดบุปผาเหล่านี้เมื่อเทียบ กับแม่นางทรงหน้า กลับมีกลิ่นอายแห่งโลกิย์เข้มข้นนัก ไหนเลยเปี่ยม ราชินางเชียนเซ่นแม่นางผู้นี้

“ควระท่านป้า” อีเชียวยิ้มทักทาย “ข้านามว่าอีเชีย ก่อนหน้านี้ได้ร่วมเดินทางไปเข้าช่างหมายกับพี่ฉิน”

นางหลันเมื่อได้ยินพลันเข้าใจกระจ่างแจ้ง

วิธีการพูดจาไม่คล้ายสตรีธรรมดาสามัญ ตรงไปตรงมาเซ่นนี้ ที่แท้ก็เป็นสตรีผู้บำเพ็ญบารมี

“ท่านแม่ ข้ามีเรื่องสนทนากับแม่นางอี ไม่อยู่เป็นเพื่อนท่านแล้ว” ฉินอวินบอกกล่าว

อีเชียวค้อมตัวไปทางนางหลัน จากนั้นเดินเลียบไปตามทางเดิน สายเล็กเข้าสู่ด้านในพร้อมฉินอวิน

นางหลันชะเง้อหน้ามองตาม

“ฟูเหริน นี่คือนางเชียนกรรมาัง” สาวใช้ด้านข้างยังคงตะลึง

นางหลันก็ลุบอก สองตาเปล่งประกาย พิมพ์เสียงเบา “อีเชียว อีเชียว?”

ตอนที่ 43 ມອງຄນົດແລ້ວ

ຈິນອວິນແລະອືເຊີຍມາถึงລານອຸຖາຍານເລີກໃນເຮືອຂອງຈິນອວິນ ຕ່າງແຍກນັ້ນລັງຂ້າງໄຕະສີລາ

“ພຶຈິນ” ອືເຊີຍວ່າເມື່ອຈະສະກັດກລັ້ນ ຈົ່ອງຈິນອວິນທີ່ນັ້ນຕຽບກັນຂ້າມ “ມາຄັ້ງນີ້ ຂ້າມໄວ້ຮູ່ຈິນ ອາຈນີ້ອັນຕາຍອູ່ບ້າງ”

“ມີເຮືອງໄດ້ ເຢຍໄດ້ເຕັມທີ່ ຂ້າມໃຫ້ຄົນເກຮັງກລວ້ອນຕາຍ” ຈິນອວິນບອກຍື້ມໆ

ອືເຊີຍຍື້ມພຣາຍ “ຂ້າເຕຣີຍມໄປສັງຫາຮ້າວຄອງຄາຈອມປີສາຈ” ອືເຊີຍຈົ່ອງຈິນອວິນ “ຂ້າຄືດເຊີ່ມທ່ານໄປດ້ວຍກັນ”

“ຈ້າວຄອງຄາຈອມປີສາຈ?” ຈິນອວິນສະຫັ້ນຫຼັງ ສີໜ້າພັກຜັນ ສອບຄາມວ່າ “ແມ່ນນາງອີ້ ໄດນເຈົ້າຄືດສັງຫາຮ້າວຄອງຄາຈອມປີສາຈຂຶ້ນມາກະທັນທັນ”

ອືເຊີຍວ່ອຮີບາຍວ່າ “ແທ້ຈົງແລ້ວທີ່ຂ້າມາກວ່າງໜີ້ຄັ້ງນີ້ ເປົ້າໝາຍໜີ້ກີ້ວີ້ສັງຫາຮ້າວຄອງຄາ! ເພີຍແຕ່ຫລັງຈາກທ່ານລຸ່ງເວີນລ່ວງຮູ້ວ່າຂ້າຈະມາ

ก็ขอให้ข้าช่วยเหลือ ไปเด็คผลหยกเย็นพันปีนั้น บัดนี้ได้ผลไม่ทิพย์มาอยู่ในมือแล้ว ถึงคราวกระทำเรื่องหลัก แท้จริงแล้วตอนที่ข้ารับภารกิจจากสำนักมาสังหารจักรุณากา จะมีอาจารย์อาจารย์อ่าห่านหนึ่งคอยช่วยข้า เพียงแต่ไม่นานมานี้อาจารย์อาจารย์อ่าสังหารจอมปีศาจก่อนหน้าไปต้นหนึ่งจนได้รับบาดเจ็บสาหัส ดังนั้นข้าจึงได้แต่มาขอร้องให้พี่ฉินช่วยข้า”

“ภารกิจของสำนัก?” ฉินอวินเอ่ยพิมพ์ “หรือแม่นางอีมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม”

หากมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม...ช่างดีกระไรเช่นนั้น ผู้คนในเมืองกว่างหลิงถูกจักรุณากาข่มเหงรังแกมานานเกินไปแล้ว!

“จะมีความมั่นใจเต็มเปี่ยมได้อย่างไร” อีเซียวส่ายหน้า “หากเป็นเช่นนั้น จักรุณากาคงไม่กำเริบเสิบسانมาสองร้อยกว่าปี...หากอาจารย์อาจารย์ข้างๆ ช่วยด้วย เดิมทียังมีความหวังหากเจิดส่วน” อีเซียวบอกกล่าว “ขออภัยที่ข้าเอ่ยตามตรง”

ฉินอวินส่ายศีรษะ “จักรุณากาจอมปีศาจเจ้าเล่ห์เพทุบายนัก ยอดคนเขตขั้นก่อนหน้าไม่ว่าผู้ใดดูดหน้าไป มันก็เอาแต่อยู่ไม่ห่างจากแม่น้ำไม่กล้าต่อกรด้วย ดังนั้นผู้ที่ต่อกรกับมันได้จึงมีเพียงผู้นำเพียงคนเดียวที่เขตขั้นหลังฟ้า”

“อาจารย์อาจารย์ข้างๆ ในเขตขั้นหลังฟ้า” อีเซียวบอก “แต่เข้าฝึกวิชาสังฆารบรรลุอริยะ ในหมู่ผู้นำเพียงคนเดียวที่เขตขั้นหลังฟ้าทั่วหล้า ร่างกายของเขามีรูปร่างเป็นลำดับต้นๆ แต่พระอายุร้อยกว่าปีแล้ว จึงไม่อาจบรรลุเขตขั้นก่อนหน้า”

“สังฆารบรรลุอริยะ?” ฉินอวินตกตะลึง

ในผืนพิกพนี้ หากเอี่ยถึงวิธีต่อสู้ระยะประชิด ที่แข็งแกร่งที่สุดมีสองวิชา

หนึ่งนั้นถ่ายทอดในสายเทวอสูร* ในหมู่มวลมนุษย์วิชาเทวอสูรอันสูงส่งลึกล้ำมีเพียงราชสำนักครอบครอง ราชสำนักถึงกับก่อตั้งกองทัพเทวอสูร ฉินเลี้ยหุ่บิตาของตน แม้หลอมปราณระดับเก้าเท่านั้น แต่ฝึกเคลื่ดวิชาเทวอสูร จึงมีพลังฝีมือเทียบเท่าผู้บำเพ็ญตนะทั่วไป ปีศาจระดับเล็กนั้นบิดาของเขาราสามารถสังหารได้ ถึงมีคุณสมบัติเป็นมือปราบเหรียญเงิน ในหมู่ปีศาจก็เล่าขานว่ามีการถ่ายทอดวิชาเทวอสูร

สองคือวิชาสังขารบรรลุอริยะของสำนักพุทธเต่า ทว่าส่วนมากไม่สูงส่งลึกล้ำพอ ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดคือสำนักหุนหยวนหนึ่งในสามสำนัก ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต่า

วิชาสังขารบรรลุอริยะนับเป็นวิชาต่อสู้ประชิดตัวที่เลื่องชื่อที่สุด ร่างกายแกร่งกล้าประดุจของวิเศษ พละกำลังมหาศาลไร้สิ้นสุด!

คู่ต่อสู้ต่ออยู่ตีกระหบต้องร่าง บังเกิดประกายไฟ

ผู้ฝึกวิชาสังขารบรรลุอริยะต่ออยู่ตีคู่ต่อสู้ เพียงหนึ่งกระบวนการท่ากีบปลิดชีพอีกฝ่ายได้!

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว...เชียนgradeบีจัดอยู่ในขั้นฐาน เนื่อง เพราะยังไม่อาจสำแดงวิชากระบีพิฆาต ดังนั้นจึงต้องต่อสู้ระยะประชิด สังขารของเชียนgradeบีไม่อาจเทียบสังขารของผู้ฝึกวิชาเทวอสูรและวิชาสังขารบรรลุอริยะ อย่างเช่นเมื่อฉินอวินต่อสู้กับจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว พละกำลังของมันแข็งแกร่งกว่าคืนอวินมากนัก ฉินอวินอาศัยเจตนาgradeบีห่มอกพิรุณคุ้มกันไว้ข้ออกพร่อง ถึงได้ต่อสู้ระยะประชิดได้

แต่หากพลังพลาดเพียงกระบวนการท่าเดียว เขาคงถูกจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวขี้จันแหลกเหลว

จุดแข็งของเชียนgradeบีอยู่ที่gradeบีเหินอัตชีวี gradeบีเหินเล่มเดียว

* เทวะและอสูร

ได้รับการกล่าวขานว่า “หนึ่งกระปีทลายหมื่นวิชา” ไม่เป็นรองวิชาสังขารบรรลุอริยะ

“อาจารย์อาฝึกปรือมาร้อยกว่าปี วิชาทวนกีเก่งกาจ หวานิเศษในมือเป็นของวิเศษขั้นแปด ผนวกกับวิชาสังขารบรรลุอริยะ... จึงได้รับเลือกให้ช่วยเหลือข้าปฎบติภารกิจ” อีเชี่ยวเล่า “แต่อาจารย์อนาคตเจ็บสาหัสไม่อาจมาช่วยเหลือข้า ข้าได้แต่ขอร้องพี่ฉินแล้ว”

“แค่เจ้ากับข้า?” ฉินอวินสอบถาม

“ใช่” อีเชี่ยวพยักหน้า

“ช่างเตอะ” ฉินอวินส่ายหน้า

อีเชี่ยวอึ้งงัน ปฏิเสธ? ปฏิเสธกันอย่างนี้หรือ

อีเชี่ยวเริบเอียขึ้น “พี่ฉิน ข้าต้องการให้ท่านช่วยข้าต่อกรกับจ้าวคงคากด้วยวิธีต่อสู้ประชิดตัวของท่าน ข้ายังจะมอบยันต์ย่อพสุธาให้ท่านอีกสองแผ่น ด้วยอานุภาพแห่งยันต์นี้ ความเร็วของท่านย่อมเหนือกว่าจ้าวคงคาก คุ้มกันชีวิตก็ไม่มีปัญหา”

ยันต์ย่อพสุธา มีต้นกำเนิดมาจากวิชาյ่อพสุธา โดยทั่วไปมีเพียงยอดคนเขตขั้นก่อน nauka แ ден kosat thi phay ถึงสำแดงได้ ยันต์นี้หลอมสร้างโดยยอดคนเขตขั้นก่อน nauka แ ден kosat thi phay บรรดาสายชนิทที่ด้านชายแ денทางเหนือ มีเพียงท่านเดียวที่เคยใช้ยันต์ย่อพสุธาหนึ่งครั้ง! ยันต์ย่อพสุชาสามารถย่นย่อระยะทางที่เห็นเด่นชัดว่าอยู่ห่างไกลออกไปให้หดสั้นลง อย่างฉินอวินไม่เคยได้มียันต์ย่อพสุชา แต่อีเชี่ยวเสนอให้ทีเดียวถึงสองแผ่น... ราคาย่อมแต่ละแผ่นสูงกว่าหน้าอมฤตมรกตเย็นมากนัก จัดเป็นของหายากสำหรับคุ้มกันชีวิต

“ความเร็วของท่านแต่เดิมก็ฉับไว ยังมียันต์ย่อพสุหาร่วมกับวิชากระปีที่ร้ายกาจ ไม่มีอันตรายต่อชีวิตแต่อย่างใด” อีเชี่ยวเอียต่อเนื่อง “ข้า

ขอเพียงท่านไปกับข้าสักครั้ง”

“เจ้ามียันต์ย่อพสุรา ไนนตอนอยู่เข้าช่างหยาไม่นำอกมาใช้” ฉิน
อวินสอบถาม

อีเซียวส่ายหน้า “นี่คือหนึ่งในของวิเศษหลายชิ้นที่ข้าได้หลังรับ⁺
ภารกิจจากสำนัก ของวิเศษเหล่านี้มีไว้เพื่อต่อกรกับจัวรคชา ไม่อาจนำ⁺
ออกมาใช้สุ่มสีสุ่มห้า ข้าเป็นผู้ด้อยอาวุโสยังไม่บรรลุเขตขั้นก่อนนภา คิด⁺
สังหารจัวรคชาจอมปีศาจ มีความหวังเพียงหากเจ็ตส่วน ย่อมต้องใช้ของ⁺
วิเศษมากหมายควบคู่ด้วย อาจารย์อาข่องข้าแต่เดิมก็เป็นหนึ่งในผู้ปฏิบัติ⁺
การในแผนการ ยันต์สองแผ่นนี้จะมอบให้เข้า ในเมื่อเข้าไม่อาจมา ข้าได้⁺
แต่ขอร้องพี่ฉินท่าน ยันต์ย่อพสุราสองแผ่นนี้ให้พี่ฉินไว้ใช้...พี่ฉิน ท่าน⁺
“ไปกับข้าสักครั้ง” ในดวงตาอีเซียวฉายแวงวิงวอน

ฉินอวินกลับไม่รับปาก เอ่ยว่า “เจ้าไม่เชี่ยวชาญการต่อสู้ประชิด⁺
ตัว ถึงตอนนั้นการต่อสู้必定พิตรหดเหี้ยม เจ้าอันตรายยิ่งกว่าข้าเสียอีก”

ต่อให้ฉินอวินต้องต่อสู้ประชิดตัวกับจัวรคชา ก็ยังรักษาชีวิตตนเอง⁺
ได้ แต่อีเซียวหากถูกจัวรคชาประชิดตัว...คิดเอาชีวิตรอดเกรงว่ามีโอกาส⁺
ต่ำมาก

“สังหารจอมปีศาจ ไหนเลยไม่มีอันตราย อิกหั้งยังเป็นจอมปีศาจ⁺
ที่ราชสำนักและสำนักพุทธเต่าไม่อาจสังหารได้มากกว่าสองร้อยปี” อีเซียว⁺
กล่าวต่อเนื่อง “ในเขตเมืองกว้างหลังยังพอว่า แต่หมู่บ้านนอกเมืองต้อง⁺
ถวายเด็กชายหญิงให้ทุกปี เด็กเล็กมากมายเท่าได้แล้วในกว้างหลังที่ถูก⁺
มันกิน! มนุษย์มากมายเท่าได้แล้วที่ถูกปีศาจปล้นซิงทราม พวกร้าวผู้⁺
บำเพ็ญตอบรักตัวกลัวตายได้อย่างนั้นหรือ มีความหวังหากเจ็ตส่วนก็เพียง⁺
พอลงมือแล้ว”

“แม่นางอี เจ้ากลับไปก่อนเถอะ” ฉินอวินเอ่ยขึ้น

อีเชียวได้ยินก็เดือดดาล “กลับไป? มิใช่เวลาท่านกลัวจ้าวคงคานเข้าจริงๆ หรอกนะ ข้าเป็นคนนอก คนในสำนักเกลี้ยกล่อมข้า ครอบครัวห้ามปราบข้า ข้ายังยืนกรานจะมาที่นี่” อีเชียวมองฉินอวิน “ข้าได้อ่านสาร ข้ายังไม่อาจทนได้ รู้ดีว่าอาจถึงที่ตาย แต่ข้าก็ยังมา ท่านเป็นคนพื้นที่ ถึงกับไม่กล้าไปอย่างนั้นหรือ”

ฉินอวินมองอีเชียว

รู้ว่ามีอันตรายถึงตายก็ยังยืนกรานมา

อาจารย์อาไม่อาจช่วยเหลือ ก็ยังยืนกรานจะไป

“ขอภัยที่ข้าไม่อาจช่วย” ฉินอวินลุกขึ้น

“ฉินอวิน!” อีเชียวก็สะบึ่งตัวลุกพร้อม สองตาแดงกำ “เรื่องชั้นนี้ไม่อาจบีบบังคับ เพียงแต่ท่านทำให้ข้าผิดหวังนัก ไม่มีท่านช่วยเหลือ ข้าเชิญผู้อื่นก็ได้!”

ฉินอวินขมวดคิ้ว “ໄยเจ้าต้องดึงดันเช่นนี้”

“ข้าไม่อาจทนได้ ยืดเยื้อไปอีกหนึ่งปี ก็มีเด็กถูกกินมากขึ้น” ในดวงตาของอีเชียวเต็มไปด้วยน้ำตา “ข้าจำเป็นต้องไป! ยิ่งไปกว่านั้นจ้าวคงคำบรรลุเขตขั้นก่อนนานาสามารถร้อยกว่าปี วินิจฉัยจากข่าวกรองของสำนักเสินเชียว มันสั่งสมพลังตบะมากมายไปคลาหลาได้เปรียบ บรรลุเขตขั้นก่อนนานาแคนโอลสตเที่ยงแท้ได้ทุกเมื่อ มันมีสายเลือดคงความร่างแห่งยุคบรรพกาล ทันทีที่เข้าสู่เขตขั้นก่อนนานาแคนโอลสตเที่ยงแท้ ผนวกกับความเจ้าเลี้ท์เพทุบ้ายของมัน ต่อไปก็ไม่อาจสังหารมันได้แล้ว และไม่อาจช่วยราชภูมิหลายหมื่นในกว่างหลังไปตลอดกาล!”

“ตอนนี้ยังมีความหวังหากเจตส่วน หากมันเข้าสู่เขตขั้นก่อนนานาแคนโอลสตเที่ยงแท้ ก็ไร้ชีวิตความหวังแล้ว” อีเชียวจ้องฉินอวิน “ฉินอวิน ท่านจะเอาแต่ยืนมองตาปริบๆ อย่างนั้นหรือ”

ฉินอวินตะลึงัน มองอีเซียว “เข้าสู่เขตขั้นก่อนนาเด็นโอลสถานเที่ยง
แท้ได้ทุกเมื่อ?”

“ใช่ อ้างอิงจากที่มันลงมือเมื่อครึ่งปีก่อน มันสั่งสมพลังไว้มหาศาก
บรรลุได้ทุกเมื่อย่อย่างแท้จริง” อีเซียวกล่าวว่า “นี่คือสาเหตุที่ข้าเลือกรับ
การกิจของสำนักครังนี้ ไม่อาจปล่อยให้มันกำเริบเสิบسانอีกต่อไปแล้ว
ฉินอวิน ท่านไปพร้อมข้าเถอะ ท่านข้าร่วมมือ กำจัดจ้าวคงคาจอมปีศาจ
ตนนั้น!”

ฉินอวินนิ่งเงียน

อีเซียวทำหน้าผิดหวัง

“สามวัน” ฉินอวินเอยขึ้น “ขอเวลาข้าสามวันตรีกตรองให้ดี หลัง
จากนั้นข้าจะให้คำตอบ”

“ยังต้องคิดถึงสามวัน?” อีเซียวสุดหายใจเข้าลึกๆ “ได้ เช่นนั้นสาม
วันให้หลังข้าจะมาพบท่านอีกครั้ง”

พูดจบก็หมุนตัวเดินจากไป

เดิมทีอีเซียวคิดว่าอันตรายไม่มากนัก เท่าที่นางรู้จักฉินอวินน่าจะ
เชญเขามาช่วยได้ไม่ยาก มิหนำซ้ำที่สังหารก็คือจ้าวคงคาจอมปีศาจใน
เมืองกว่างหลิง ฉินอวินคนพื้นที่นี้ไม่น่าวางเฉย

เพียงแต่... นางคิดผิดไปแล้ว

ถึงขั้นรู้สึกได้ว่ามองฉินอวินไม่ออก

วาจาของอาจารย์พุดขึ้นในห้วงสมอง ‘อีเซียว เจ้าบ้าเพี้ยนตะบัน
เข้าอยู่’ หลายปี เข้าใจเรื่องราวทางโลกน้อยนัก ลงจากเขาราวนี้ จดจำ
ให้มั่น จิตใจมนุษย์ยกแท้หยั่งถึง อย่าได้หลงเชื่อผู้ใดโดยง่าย’

‘ข้ามองคนผิดไปแล้วอย่างนั้นหรือ’ อีเซียวตามดูเองเงียบๆ

ฉินอวินมองเงาหลังอีเซียวจากไป สีหน้าซีดเผือดเล็กน้อย

ตอนที่ 44 ลับกระเบื้องสามปี

ยามค่ำวันนั้น ฉินเลี้ยหุ่งลับถึงจวน

“เลี้ยหุ่ง เลี้ยหุ่ง” นางหลันรีบออกมารับ ก่อนโบกมือให้สาวใช้ถอยออกไป ถึงได้อวยเสียงค่อยว่า “ท่านรู้จักแม่นางที่ชื่อว่าอีเชียวหรือไม่”

“อีเชียว?” ฉินเลี้ยหุ่งนึกคงน่าจะส่ายหน้า “ฟู่เหริน เจ้าไปได้ยินชื่อนี้มาจากที่ใด”

นางหลันตอบว่า “นางไปเข้าชางหยาพร้อมลูกอวิน”

“เรื่องนี้ชาล่วงรู้ พึ่งว่ามีแม่นางอีผู้หนึ่ง ตอนนี้พักที่จวนเจ้าเมือง”
ฉินเลี้ยหุ่งบอก

“วันนี้แม่นางอีผู้นี้มาที่จวนเรา มาเพียงคนเดียวเพื่อพบลูกอวิน”
นางหลันเล่า “ดูแล้วมีความสัมพันธ์อันดีกับลูกอวิน เพียงแต่ไม่นานนาง ก็จากไปแล้ว ลูกอวินก็ซางกระไร ถึงกับมิได้มาส่งนาง เชือ...นับตั้งแต่ลูก อวินก้าวเข้าสู่หฤทัยบำเพ็ญตนะ ข้าก็กลัวว่าเข้าจะไม่สนใจเรื่องของชาย หญิงอีกต่อไปแล้ว”

“เรื่องของลูกอวิน เจ้าก็อย่าเข้าไปยุ่งเกี่ยวด้วยเลย” ฉินเลี่ยหู่เตือน
ยิ่มๆ

“เข้าเป็นลูกชายข้า ข้าไม่ร้อนใจได้หรือ อายุยังสิบเอ็ดแล้ว!” ฉาง
หลันหัวงี้ขึ้น

“ย่าๆ...” ฉินเลี่ยหู่หัวร่อ

บัดนี้บนทางระเบียงคดปراภภูคนผู้หนึ่ง เป็นฉินอวินนั่นเอง

“ท่านพ่อท่านแม่” ฉินอวินตะโกนบอกจากที่ไกล “วันนี้ข้าไม่กินข้าว
บ้าน จะออกไปเดินเล่นหน่อย

“ได้” ฉินเลี่ยหู่และฉางหลันต่างตอบรับพร้อมกัน

มองส่งบุตรชายตนเองออกจากบ้าน ฉินเลี่ยหู่เอ่ยเสียงต่ำว่า
“ฟูเหริน ลูกอวินคล้ายมีเรื่องในใจ เจ้าว่าวันนี้เขามิได้ส่งแม่นางอีผู้นั้น
ออกจากบ้าน สองคนนี้เกรงว่าเกิดเรื่องขัดแย้งกันขึ้น”

“ท่านมิใช่กล่าวว่าไม่ยุ่งเกี่ยวหรอกหรือ” ฉางหลันคล้ายยิ่มไม่ยิ่ม

ฉินเลี่ยหู่อึ้งงัน แสร้งกระแอมกระໄอส่องเสียง “อาหารเย็นเสร็จแล้ว
ก็เรียกข้า เห็นอยามาทั้งวันแล้ว ไปพักผ่อนลักษหน่อย”

ฉินอวินออกจากบ้านมาเพียงลำพัง เดินลัดเลาะไปบนท้องถนน
อย่างไรจุดหมาย เมื่อเห็นหอสุราอันศักดิ์สิทธิ์ จึงขึ้นไปบนชั้นสองเสาะหาที่
นั่งริมหน้าต่างในห้องวิจิตร สังสุกรกับแกล้ม ดีมกินอย่างโดยเดียว

“วันนี้ข้ามองเห็นใต้เท้าเจ้าเมืองแต่ไกลๆ เปลี่ยนแปลงไปมาก
ทีเดียว! เป็นหนุ่มขึ้นมาก เหมือนอายุมากกว่าเวินชงบุตรชายของเข้า
ไม่เท่าไร”

“เป็นไปได้อย่างไร

“ชราแล้วยังกลับมาหนุ่มได้อีกหรือ”

“ข้าเองก็ได้ยินได้ฟังมาว่าได้เท้าเจ้าเมืองหนุ่มขึ้นเป็นกอง”

“ก็จะอันได้เล่า ข้าเคยได้ยินมาว่ามียอดคนตระกูลเชี้ยนหลอมยา
วิเศษอ ก ก า ทำให้มีอายุวัฒนะ ข้าว่าได้เท้าเจ้าเมืองคงกินยาวิเศษของ
เชี้ยนกระมัง”

ลูกค้าอีกโต๊ะบนชั้นสองของเหลาสุราสนทนาพาที ฉินอวินได้ยิน
อย่างถัดด้านี้

ผู้บำเพ็ญดูบงครั้งมีโอกาสสำแดงฝีมือในโลกมนุษย์ แต่ปุถุชน
ธรรมดาส่วนมากสัมผัสไม่ถึงผู้บำเพ็ญดูบงเล่าลีอย่างพิสดารพันลึก
ขึ้นเรื่อยๆ ไม่ว่าจะปลุกคนตายให้ฟื้นเยย สร้างเนื้อจากกระดูกขาวเยย
ทำให้มีอายุวัฒนเยย

แต่คิดขึ้นฝันธรรมชาติ เรื่องไดบังไม่ยกเย็นแสณเข็ญ ถึงขึ้น
มีเคราะห์สรรค์ทันฑ์ฟ้า

ร่าสุราเพียงลำพัง จะอกแล้วจอกเล่า...มองดูผู้คนสัญจรไปมาบน
ห้องถนนนอกเหลาสุรา

“สิบสามปีแล้ว...ผ่านไปสิบสามปีแล้ว” ฉินอวินเดี่มสุราพลาangพึ่มพำ
เสียงแพร่

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นตอนเขายังอายุแปดขวบ เขายังไม่มีทางลืมเลือนไป
ชั่วชีวิต

จ้าวคงคาจอมปีศาจเสาหาเด็กชายสิบคนที่มีเวลาตกฟากแปด
อักษร* หยางบริสุทธิ์ และเด็กหญิงสิบคนที่มีเวลาตกฟากแปดอักษรหิน
บริสุทธิ์ คราวนี้จ้าวคงคาจะใช้เอง โดยทั่วไปเด็กชายเด็กหญิงที่ชาวบ้าน
ในหมู่บ้านถวายให้ จ้าวคงคาจะแจกจ่ายแก่บรรดาปีศาจลูกสมุน

วันนั้น...

* ศาสตร์ท่านายดวงชะตาแบบจีน

ฉินเลี่ยหู่เดิมที่เป็นหัวหน้ากลุ่มป้องกันหมู่บ้าน สำหรับผู้ที่หลอมปราณระดับเจืออย่างเข้าหากเข้าไปอาศัยในเมืองก็คงใช้ชีวิตได้ไม่เลว แต่เข้ายอมต่อสู้เพื่อหมู่บ้านครั้งแล้วครั้งเล่า นำกลุ่มป้องกันหมู่บ้านด้านท่านการก่อการของปีศาจระดับเล็กๆ มีคุณงามความชอบใหญ่หลวง ดังนั้นจึงไม่ต้องเข้าร่วมการจับฉลากถวายเด็กชายหญิง แต่เมื่อเวลาตกฟากของบุตรสาวตรงกับข้อกำหนด ชาวบ้านต่างเกลี้ยกล่อมให้ฉินเลี่ยหู่ยอมส่งมอบบุตรสาว เพื่อมิให้ถูกฆ่าล้างบางทั้งหมู่บ้าน

เชชิญหน้ากับบรรดาปีศาจที่เรียกร้องจะเอาตัวบุตรสาว

เชชิญหน้ากับการทรยศหักหลังของคนในหมู่บ้าน

ฉินเลี่ยหู่คุ้มคลั่งเสียสติ แต่จะทำอย่างไรได้เล่า สุดท้ายจึงตัดแขนตนเอง! ทั้งครอบครัวถูกคุมขัง บุตรสาวถูกจับตัวส่งให้ปีศาจ

“น้องเล็ก น้องเล็ก!” ฉินอวินซึ่งอายุเพียงแปดขวบในตอนนั้นรำไรให้น้ำตาของหน้า มาตราที่ถูกกุมตัวพยาภยามดันรน บิดาแขนขาดโลหิตสาดกระซิ้น น้องสาวคนเล็กถูกปีศาจจับตัวไป ร้องเรียก “ห่านพ่อ ห่านแม่ พี่ใหญ่ พี่รอง ช่วยข้าด้วย ช่วยข้า...” เสียงตะโงนของนาง ฉินอวินผันถึ่งอยู่เป็นเวลานาน

ต่อมา ครอบครัวฉินเลี่ยหู่ออกจากหมู่บ้าน มุ่งหน้าเข้าเมือง

ต่างชีวิตในเมืองอย่างพอถูกใจ ลำบากยากเข็ญอย่างยิ่ง จนบัดแผลของฉินเลี่ยหู่ทุเลาพอประมาณแล้ว ด้วยเคราะห์กรรมความยากลำบากครั้งนี้ ทำให้พลังฟื้มือเขายิ่งก้าวหน้า ในที่สุดก็ได้เป็นมือปราบของที่ว่าการ! ตระกูลฉินนับว่าลงหลักปักฐานในเมือง นับจากนั้นมาชีวิตก็ดีขึ้น ฉินอวินซึ่งอายุแปดขวบในตอนนั้นหลอมปราณฝึกกระนื้อย่างເօເປີນເຂາຕາຍມາກขึ้น

เข้าฝึกกระนื้อย่างบ้าคลั่งจนได้รับฉายาว่าอวินวิปลาสจากอุทัยาน

กระบี่ซีชาน

“สิบสามปีแล้ว...ความแค้นของน้องเล็ก ข้าไม่เคยลืมเลือน!” ฉิน อวินดีมสุราไปหนึ่งจาก สีหน้ารำเรียบ ทว่ากันบึงแห่งหัวใจคล้าย ภูเขาไฟแห่งความเดียดแคนซึ้งทุกอย่างนี้เพียงแต่สะกดกลั้นไว้ เท่านั้น ยังไม่ระเบิดปะทุออก

วันใดที่ระเบิดออก ย้อมเป็นวันที่บ้าระห่าที่สุด

“ข้าอายุสิบห้าจากบ้านไป ตั้งปณิธานพิชิตประตูเชียนเป็นเชียน กระบี่ผ่านอันตรายมากมายต่างๆ นานา แต่ยังไม่อาจพิชิตประตูเชียน พิชิตไม่ได้! ข้าไม่มีอาจารย์ค่อยชี้แนะ ไม่มีของวิเศษพิสดารค่อยช่วยเหลือ ได้แต่อศัยตนเอง ยอดผู้สืบทอดคิดพิชิตประตูเชียนช่างยากเย็นเหลือเกิน”

“ในห่วงแห่งความตายที่ด่านชายแดนทางเหนือ ข้าบีบคั้นตนเอง ไม่เก็ตแตก หรือไม่เก็ตพิชิตประตูเชียน! ในที่สุดข้าก็ทำสำเร็จ แต่จากข่าว กรองเกี่ยวกับจ้าวคงคาถึงได้รู้ว่า มันเจ้าเล่ห์เพทุบายเพียงใด สังหารมัน ยากถึงเพียงได้” ฉินอวินพึ่มพำ “ขอเพียงผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนนภา เข้าไป มันเอาแต่หลบอยู่ในเคหสถานริมน้ำแห่งนั้น หลอกล่ออย่างไรก็ ไร้ประโยชน์ เห็นท่าไม่ตีมันรีบโดดลงแม่น้ำ”

“ใช้ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นหลังฟ้าสะบันสังหารมันนะหรือ ตามแผน เดิมของข้า...หนึ่งมีเจตນ์กระบี่หมอกพิรุณ สองหลอมกระบี่เหินอัตชีวิให้ แล้วเสร็จ สามหล่อเลี้ยงกระแสงจิตให้ฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง ฝึกปรือวิชา กระบี่พิฆาตให้สำเร็จ สามวิธีการใหญ่อยู่ในมือ เหล่านี้ล้วนเป็นตำนานในการสืบทอดวิชาเชียนกระบี่ แต่ก็มีเพียงวิธีเช่นนี้ถึงมีความหวังกำจัดจ้าว คงค่าด้วยผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นหลังฟ้า” ฉินอวินเอ่ยเสียงเบา

ทั้งสามอย่างล้วนยากเข็ญ

กระบี่เหินอัตชีวิเมื่อเทียบกับอีกสองข้อแล้วกลับง่ายดายที่สุด แต่เชียนกระป์โดยทั่วไปต้องหล่อเลี้ยงกระบี่เหินอัตชีวิหลายสิบปี อาศัยวัสดุมีค่าหายากพิสดารถึงย่านรรษะเวลาได้ เจตນ์กระบี่หมอกพิรุณที่มีน้อยวินิดคันขึ้นเอง ทำให้ความเร็วในการหล่อเลี้ยงเร็วขึ้นสิบเท่า บัดนี้ภายในครึ่งเดือนย่อมแล้วเสร็จ

ฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง ฝึกปรือวิชากระบี่พิมาต? เชียนกระบี่เขตขึ้นก่อนนภาแคนโอลสอนตัวโดยทั่วไปมากไม่บรรลุถึงขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง แต่อัศยพลังโอลสอนตัวแห่งเขตขึ้นก่อนนภาทำให้พอสำแดงวิชากระบี่พิมาตได้

กระแสงจิตของเขารรลุถึงขั้นไร้ร่วงให้ลามานานแล้ว ถึงขั้นแผ่ซ่านกระแสงจิตได้ไกลห้าจัง ใกล้ถึงขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง คาดว่าภายในหนึ่งปีย่อมทำสำเร็จ

เจตນ์กระบี่หมอกพิรุณกลับยากที่สุด เนื่อง เพราะในบรรดาเชียนกระบี่เขตขึ้นก่อนนภาแคนโอลเที่ยงแท้อาจควบคุมเจตນ์กระบี่ได้เพียงระลอกเดียวเท่านั้น มีน้อยมองเห็นความหวังที่จะสังหารจ้าวคงคากควบคุมเจตນ์กระบี่ได้

“หนึ่งปี...เดิมที่แผนการของข้าคือเวลาหนึ่งปี หนึ่งปีจากนี้ ข้าคงเป็นตำนานเชียนกระบี่ เป็นผู้นำเผญตระบทขั้นหลังฟ้าที่หลอมสร้างกระบี่เหินอัตชีวิ คิดคันเจต้นกระบี่หมอกพิรุณและถึงขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง” มีน้อยวินเอ่ยเสียงค่อย “แต่ข่าวกรองของอีเชียกลับแจ้งว่า จ้าวคงศาสั่งสมพลังมหาศาล บรรลุเขตขึ้นก่อนนภาแคนโอลเที่ยงแท้ได้ทุกเมื่ออย่างนั้นหรือ หากมันบรรลุแล้ว ข้าจะสังหารมันอย่างไรเล่า”

เพื่อสังหารจ้าวคงคากจอมปีศาจ เข้าทุ่มเทฝึกฝนสิบสามปีจนถึงบัดนี้ ก็เพื่อกระบี่นี้เพียงกระบี่เดียว

เพื่อกระบีหนึ่งเดียวนี้ ถึงต้องดีนرنจนตัวตายเขาก็ไม่ใส่ใจ!

ดังนั้นก่อนหน้านั้นแม้ว่าอีเชียจะร้องขออย่างไรเขาก็ไม่ตกลง “หากตกลงรับปากอีเชีย สุดท้ายกลับสังหารจ้าวคงคามได้ ข้าอาจได้รับบาดเจ็บสาหัส...และจ้าวคงจะระแวงมากขึ้น คราวต่อไปเมื่อข้า มีความพร้อมเต็มที่ มันเห็นข้าเข้าอีก็คงคิดว่าคราวก่อนเกือบสังหารข้า ได้ คราวนี้ข้ายังกล้ามาอีก ย่อมเตรียมการมาพรักพร้อม จอมปีศาจอย่าง มั่นคงไม่เปิดโอกาสให้ข้าอีกแน่นอน”

“ข้ามีเพียงโอกาสเดียว หากล้มเหลวต่อไปมันจะไม่กล้าเสียง อันตรายอีก ข้าคิดว่าอีกหนึ่งปีคงจะพร้อมเต็มที่ แต่สำนักเสินเชียวยระบุ ว่ามันอาจบรรลุเขตขั้นสูงกว่านี้ได้ทุกเมื่อ ไม่มีทางเป็นเรื่องเท็จอย่าง แน่นอน ถ้ามันบรรลุเขตขั้นสูงกว่านี้ภายในหนึ่งปี ข้าจะสังหารมัน อย่างไร”

ฉินอวินกำจอกสูรานเ่นโดยไม่รู้ตัว จนจากแต่กระจายเป็นผู้ผง หากคลาดโอกาส呢 สังหารจ้าวคงคามปีศาจไม่ได้ ปล่อยให้มัน ก่อกรรมทำชั่วต่อไป ฉินอวินต่อให้ต้องตายก็ไม่ยอมจำนน

ตอนที่ 45 กำหนดแผนการ

“ส่งบสติ ส่งบสติ”

“ไม่รีบร้อนตัดสินใจ ตรึกตรองอีกครั้ง ตรึกตรองอีกครั้ง” ฉินอวิน
โน้มน้าวตนเอง

เข้าจำเป็นต้องพิจารณาให้รอบคอบชัดเจน เนื่อง เพราะเขาไม่อาจ
ยอมรับความล้มเหลว

คืนนี้เขานั่งในเหลาสุราจนร้านปิด ถึงได้กลับไปตามลำพัง ตกเด็ก
ยังคงหลอมกรอบเบนอัตซีวิตามปรกติ

หนึ่งวัน สองวัน

ถูกร้อน พระอาทิตย์ขึ้นเร็วมาก เพียงเข้าตู้ก็เริ่มร้อนอบอ้าวแล้ว
ฉินอวินออกจาก纠缠ไปยังจวนเจ้าเมือง

“คุณชายฉิน?” ทหารองครักษ์ที่ฝ่ายามหน้าประตูเมื่อเห็นเขาก็
กระตือรือร้นยิ่งนัก ผู้ใดไม่ล่วงรู้ว่าคุณชายฉินเป็นอาคันตุกะผู้มีเกียรติของ

ได้เท้าเจ้าเมือง

ฉินอวินไม่จำเป็นต้องรออยู่ภายนอก ถูกนำเข้าไปด้านในหันที มาถึงนอกกลางบุปผาที่อีเซียวพักอาศัยด้วยความรวดเร็ว ทหารองครักษ์ตะโงนเรียกอยู่ข้างหลัง “แม่นางอี คุณชายฉินขอพบ”

“คุณชายฉิน ข้าน้อยออกไปก่อนแล้ว” ทหารองครักษ์กล่าว ทหารองครักษ์ในวนเจ้าเมืองทั้งสิ้น McGrath ตอนนั้นไปเข้าช่างหมายมากกว่าครึ่ง พากเข้ายื่มล่วงรู้ว่ากระทั้งจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวยังถูกคุณชายฉินผู้นี้ตัดกรงเล็บ

“ขอบคุณมาก” ฉินอวินบอกกล่าว

คุณชายฉินเกรงอกเกรงใจเช่นนี้ ยังขอบคุณเข้าอีก ทหารผู้นั้นรู้สึกตัวพองขึ้นหลายเท่า ฉิกยิมแล้วถอยออกไป

ฉินอวินยืนอยู่นอกกลางอุทยาน เสียงเอียดอาดดังขึ้น ประตูเปิดออกแล้ว

อีเซียวมองด้านนอก ผุดรอยยิ้ม “นี่เพิ่งวันที่สอง ทำนก็มาแล้ว? เข้ามาหนึ่งเถอะ”

ฉินอวินพยักหน้าก่อนสาวเท้าเข้าด้านใน
ทั้งสองคนนั่งลง

“พี่ฉิน ก่อนหน้านั้นที่บ้านท่าน ข้าออกจะเลร้อนรู้ว่า ขอทำอย่า “ได้ถือสา” อีเซียวเอ่ยขึ้น “ก็ถูกต้อง ข้าคิดเสียงอันตรายไปสั่งหารจ้าวคงคานไม่อาจบีบคั้นผู้อื่นให้ผู้อื่นไปเสียงอันตรายกับข้า ยิ่งไปกว่านั้นพี่ฉินสมควรห่วงกังวลคนในตรรกะ”

อีเซียวคิดเองเงือเงือว่าเข้าใจความคิดของฉินอวิน

ฉินอวิน่าจะห่วงพะวงมากมายหลายอย่าง เกรงว่าหากสั่งหารจ้าวคงคามีได้ อาจซักนำให้มันเต็อดดาลคิดแก้แค้น

“แม่นางอี” ฉินอวินเอ่ยปาก “ข้าเลื่อมใสเจ้านัก เจ้าเป็นคนนอก
ยินดีเสี่ยงภัยมาช่วยราชภูร้อยหมื่นของกว่างหลิง”

แม้ในสำนักมองของรังวัลให้กำลังใจ แต่ลูกหลวงสกุลอีแห่งคุณหลุน
โจว ไม่มีทางเพียรพยายามสุดกำลังเพื่อรังวัลเพียงเล็กน้อย ฉินอวิน
มองออก อีเซียวไม่อาจทนดูทุกอย่างที่เกิดขึ้นในเมืองกว่างหลิงได้
ต่างหาก ถึงขันอาสามาที่นี่ ฉินอวินรู้สึกเคราะพเลื่อมใส

ส่วนเรื่องที่อีเซียวไม่ครับเข้าใจหลักการครองตนในสังคมก็เป็นเรื่อง
ปกติ ผู้บำเพ็ญตอบวัยหนุ่มสาวโดยทั่วไปขึ้นมาฝึกบำเพ็ญมาตั้งแต่เล็ก
มีประสบการณ์ทางโลกน้อยมาก

“หากสังหารจ้าวคงคาดได้ ราชภูรจำนวนนับไม่ถ้วนในกว่างหลิงได้
รับการช่วยเหลือ เด็กเล็กจำนวนมากได้กลับสู่สำนักภายในบิดามารดา ต่อให้
ข้าต้องตายก็ไม่นับว่ากระไร” อีเซียวมองฉินอวิน “ไม่กล่าวเรื่องเหล่านี้
แล้ว พี่ฉิน ท่านมาที่นี่ เพราะคิดกระจ่างแล้ว?”

“ข้าขอตาม โอกาสที่จ้าวคงจะบรรลุเขตขั้นก่อนหน้าแเดนโนอสต
เที่ยงแท้ในหนึ่งปีนี้มีมากเท่าได” ฉินอวินถามกลับ

“คือ...” อีเซียวลังเลไปครู่หนึ่ง “ไม่ทราบได้ แต่จากข่าวกรองของ
สำนักเสินเซียว เท่าที่ผู้อาวุโสในสำนักวินิจฉัย มันบรรลุได้ทุกเมื่อ! ภายใน
สามปีนี้บรรลุแน่นอน”

ฉินอวินพิมพ์เสียงเบา “บรรลุได้ทุกเมื่อ ภายในสามปีนี้บรรลุ
แน่นอน?” ฉินอวินพยักหน้า “เช่นนั้นก็ดี ข้าไปพร้อมเจ้า”

“ท่านตอบตกใจแล้ว?” อีเซียวประหลาดใจระคนยินดี รีบเอ่ยว่า “พี่
ฉิน หากล้มเหลว ครอบครัวท่านอาจถูกจ้าวคงคาดแก้แค้นอย่างสาหัส
สากระจัด ท่านไม่จำเป็นว่าจะต้องไปพร้อมข้า ข้าจะลองหาวิธีเชัญผู้บำเพ็ญ
ตอบแทนอีก”

“ความคิดจะสังหารจ้าวคงคาของข้ารุนแรงกว่าเจ้า” ฉินอวินเอ่ยเสียงค่อย “แม่นางอี เจ้าอ่านบันทึกว่าจ้าวคงคาถ่อมห้ามทำชั่วจากในสารกระมัง ส่วนข้านั้นก่อนแปดขวบอาศัยในหมู่บ้าน”

อีเชียวยะลึงบัน อาศัยในหมู่บ้าน?

“ข้าเห็นกับตาว่าเด็กเล็กคนแล้วคนเล่าหรือกระทึ้งเพื่อนรุ่นราวดราวดเดียวกันถูกจับฉลากไปเพื่อถวายจ้าวคงคา พ่อแม่ของพวงเขารำให้จนหัวใจฉีกปอดขาด” ฉินอวินเล่าเสียงเบา “เห็นกับตาว่าชาวบ้านเพาะปลูกทำนาถูกปีศาจปล้นซิง บ้างก็มีได้กลับมาอีกเลย”

“น้องสาวข้า ตอนนั้นอายุหกขวบ ก็ถูกจ้าวคงคากินไปแล้ว” ฉินอวินมองอีเชียวย

สีหน้านางผกผัน

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าถึงฝึกปรือกระปี่” ฉินอวินบอก “กีเพื่อสังหารจ้าวคงคา”

“เช่นนั้นก่อนหน้านี้ไ=enท่านถึงไม่ตกรากรับคำ” อีเชียวยรับรู้ถึงความน่าหวั่นเกรngและรังสีมาพันที่แฟงในน้ำเสียงราบเรียบของฉินอวิน

“จ้าวคงคาเจ้าเหล่าเพทุบายมาก ข้าร่วมมือกับเจ้า มีสำนักเจ้าวางแผนให้ ถึงมันไม่ตายก็คงบาดเจ็บสาหัส แต่หากล้มเหลวครั้งนี้ คราวหน้าเมื่อข้าคิดลงมืออีก มันย่อมไม่เปิดโอกาส” ฉินอวินบอก “ความมั่นใจเพียงหกเจ็ดส่วนของเจ้านั้นต่ำเกินไป เดิมที่ข้าต้องการความมั่นใจสิบส่วน”

ขอเวลาเพียงหนึ่งปีเมื่อกระปี่เหินอัตชีวีหลอมแล้วเสร็จ ผนวกกับวิชากระปี่พิมาดและเจตกรรมที่มองพิรุณ แม้จ้าวคงคาเป็นสุดยอดของปีศาจเขตขั้นก่อนนภาแ денโcosกอนตตตา ตนเองก็คงสังหารมันได้

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นอยู่ในข้อแม้ว่ามันมีได้บรรลุไปอีกเขตขั้น!

สองร้อยปีกว่าไม่บรรลุ พานจะมาบรรลุເອາດอนນີ້ ໂສຸກະຕາເລັ່ນ
ຕົກກັບມຸນໜີ່!

ອື່ເຊີຍວ່າມອງຈິນອວິນ “ມັນໃຈສົບສ່ວນ? ເປັນໄປໄດ້ຍ່າງໄຣ ຜູ້ບໍາເພື່ອ¹
ຕະບະເຂົດຂັ້ນຫຼັງຝ້າຈະມັນໃຈສົບສ່ວນໃນການສັງຫາຈຳວົງຄາໄດ້ຍ່າງໄຣ ກາກ
ທຳໄດ້ ຮາຊສຳນັກແລະສຳນັກພຸතຮເຕົາຄົງມີໃໝ່ທຳອັນໄດ້ຈຳວົງຄາມີໄດ້ມາສອງ
ຮ້ອຍກວ່າປີແລ້ວ ຂ້າມີຄວາມມັນໃຈທັກເຈັດສ່ວນ ນັບວ່າສມນູຮົນແບບທີ່ສຸດໃນ
ແຜນການທີ່ສຳນັກກຳຫັດແລ້ວ”

“ໃຊ້ ມັນໃຈສົບສ່ວນຍາກມາກ” ຈິນອວິນໄມ່ເຊື້ແຈງ “ເດີມທີ່ຂ້າຄືດເຕີມ
ພຣ້ອມມາກກວ່ານີ້ ແຕ່ບັດນີ້ເມື່ອຮູ້ວ່າຈຳວົງຄາຈະບຣລຸໄດ້ຖຸກເນື້ອ ທັນທີ່ມັນ
ບຣລຸ ຕ່ອໄຫ້ຂ້າເຕີມການໄປກີໄຣປະໂຍໜ້ນແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນຂ້າຈຶ່ງຮັບປາກໄປ
ພຣ້ອມເຈົ້າ”

ອື່ເຊີຍວ່າມອງຈິນອວິນ ຮູ້ສຶກລະອາຍແກ່ໄຈ ເນື່ອງເພຣະຕະນເອງມອງ
ຈິນອວິນຜິດໄປ

“ຕີ” ອື່ເຊີຍວ່າມີກລ່າວວ່າ “ເຊັ່ນນັ້ນເຮັກຮ່ວມມືອກກັນ ກຳຈັດຈຳວົງຄາ
ຈອມປັກຈາຕົນນີ້!”

“ກຳຈັດມັນ!” ຈິນອວິນກີພຍັກໜ້າ ດວງຕາສາດປະກາຍຄມປລານ “ທວ່າ
ກ່ອນລົງມື້ອ” ຈິນອວິນເອີ່ມເຂົ້າ “ພວກເຮາຕ້ອງເຕີມຕົວໄຫ້ພຣ້ອມເຕີມທີ່ ຮູ້ເຂົ້າ
ຮູ້ເຮົາ ຄວາມມັນໃຈໃນການສັງຫາມັນຄື່ງຈະມາກເຂົ້າ ນີ້ຄື່ອ່າວກອງທີ່ຂ້າ
ຮັບຮົມເກື່ອງກັບຈຳວົງຄາ” ວ່າພລາງຈິນອວິນຫຍົບຕໍ່ຮາເລີ່ມໜຶ່ງອອກຈາກ
ອກ

“ທີ່ຂ້າກີມີ” ອື່ເຊີຍວ່າຫຍົບຖຸງຜ້າຈາກບັນເວົວ ເພີ່ງລ້ວງມື້ອເຂົ້າໄປ ພລັນ
ຕໍ່ຮາເປົກຫາກີ່ອອກມາຈາກດຸງຜ້ານັ້ນ ຕໍ່ຮາເລີ່ມນັ້ນແຫຼ່ງກ່ວ່າຖຸງຜ້າມາກນັກ
‘ຖຸງຈັກຮວລ’ ຈິນອວິນລອບອັສຈຣຍີໄຈ

ຖຸງຈັກຮວລຍາກພບເຫັນ ເຂດຂັ້ນກ່ອນນາງແດນໂອສຄອນຕ້າອຍ່າງ

หัวหน้าหน่วยพางหรือจอมปีศาจพยัคฆ์ข้าวต่างไม่มีในครอบครอง นับรวมครั้งนี้ ตนเองได้เห็นถุงจกร瓦ลเป็นครั้งที่สอง

ทั้งคู่เริ่มเปรียบเทียบข่าวกรองของอีกฝ่าย

“ไม่เสียแรงเป็นสำนักเสินเชียง ข่าวกรองนี้รวมได้ครบสมบูรณ์ เพียงพออย่างแท้จริง ที่แท้มันสังกัดสำนักอวินหมา (มารเมฆ)” ฉิน อวินตระหนกประหลาดใจ เข้าอวินหมาในตำนานเป็นภูผามารที่ลอยคว้าง อยู่บนชั้นเมฆ ฐานะของสำนักอวินหมาในสายตาของเหล่าปีศาจทั่วผืน พิภพเทียบเท่ากับสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ในสายตาของเหล่าผู้บำเพ็ญตบะ

อำนาจอิทธิพลอันเก่าแก่โบราณนี้สามารถปะทะกับราชสำนักได้โดยตรง

“ปรามาจารย์ของมันคือจอมปีศาจเขเดชขั้นก่อนนภาเดนโอลสติกพย์ มีปีศาจร่วมสำนักอีกมากมาย...” ฉินอวินอ่านข้อสรุปคร่าวๆ แล้ว อด อุทานอย่างประหลาดใจมิได้ ปีศาจมารทั่วหล้าเป็นเพียงเศษเสี้ยวของ ภูเขาแน่นแข็งที่เผยแพร่ให้เห็นในข่าวกรองนี้

“นี่คือแผนการเดิมของข้า ท่านลองดู” อีเชียวก็ยื่นกระดาษแผ่น หนึ่งให้ฉินอวิน

ฉินอวินรับไปอ่าน

“ไม่เท่าเจ洌อย่างแท้จริง! ตามแผนการของสำนักเสินเชียง มีความ มั่นใจหากเจิดส่วนสามารถดำเนินการได้

‘รอจนกระทั่งกระเบื้องอัตชีวิของข้าหลอมแล้วเสร็จ พลังผีมีอื้า จะเพิ่มพรวดพราด’ ฉินอวินเอ่ยในใจ ‘แม้ไม่ถึงขั้นฟ้าคนผ่านเป็นหนึ่ง จนสำเร็จวิชากระเบื้องพิมาต แต่ศักยภาพของข้าก็แกร่งกล้ากว่าอาจารย์อา ของอีเชียร... ข้าร่วมมือกับนาง ความมั่นใจย่อมเพิ่มเป็นแปดเก้าส่วน’

อีเชียรที่อยู่ด้านข้างสอบถามว่า “ว่าอย่างไร ที่อาจารย์อาข้ากระทำ

“ได้ ท่านก็ทำได้กระมัง”

“แน่นอนว่าได้ แต่ข้าคิดว่าต้องปรับแก้อีกสักหน่อย” ฉินอวินเสนอ
“ท่านว่ามา” อีเชียวกีดึงอกตึ้งใจฟัง

ทั้งสองคนศึกษาเรื่องราวของ ปรึกษาหารือเรื่องแผนการ เป้าหมายก็คือกำจัดจ้าวคงคาจอมปีศาจที่ก่อภัยมาสองร้อยกว่าปี

บัดนี้ไม่ว่าราชภูมิหลายร้อยหมื่นหรือได้เท้าเจ้าเมืองต่างไม่ล่วงรู้ว่าสังคมครั้งยิ่งใหญ่เพื่อตัดสินชะตากรรมของปวงประชาหลายร้อยหมื่นคนในกว่างหลิงใกล้อุบัติขึ้นแล้ว

ตอนที่ 46 หลอมกราบีเหินอัตชีว

วันที่ฉินอวินและอี้เซียวกำหนดลงมือคือวันที่สิบหกเดือนหาด เนื่องจากวันที่สิบแปด...เป็นวันที่หมู่บ้านด่างๆ ในกว่างหลิงจัดส่งเด็กชายเด็กหญิงรายจ้าวคงคา จึงนัดหมายล่วงหน้าก่อนสองวัน หนึ่งเพื่อมิให้เด็กเหล่านี้ประสบเคราะห์ร้าย ส่องเพื่อให้ฉินอวินและอี้เซียวมีเวลาดำเนินการตามแผนที่วางไว้ ห่างจากวันลงมือกว่าครึ่งเดือน ส่องคนต่างดูรีบมารอย่างระมัดระวัง มักปรึกษาหารือด้วยกัน

ทั้งคู่ต่างไม่อยากล้มเหลว

เย็นวันนี้ ฉินอวินเพิ่งออกจากลานเรือนที่พักของอี้เซียว ก็มองเห็นได้เท้าเจ้าเมืองยืนอยู่ที่ใกล้

“คุณชายฉิน” ได้เท้าเจ้าเมืองยืมพลาสกล่าวทักทาย

“ได้เท้าเจ้าเมือง” ฉินอวินรีบเดินข้ามไป

“เดินไปสนทนากัน” ได้เท้าเจ้าเมืองยืมพลาสเดินไปบนเส้นทางสายเล็กด้านข้าง ฉินอวินลังเลก่อนเดินตาม ตันไม่ใบหญ้าในบริเวณโดยรอบ

ครีมชี เงยบสงบยิ่งนัก ทหารองครักษ์รักษาภาระห่างประมาณหนึ่ง
ได้เท้าเจ้าเมืองทอดถอนใจกล่าวว่า “คนเราเมื่อหนุ่มสาวขึ้น ความ
รักสึกช่างแตกต่าง ร่างกายมีพลังกำลัง อาการเจ็บป่วยประจำหายไปหมด
แล้ว”

ฉินอวินยิ่มๆ

“ฉินอวิน” ได้เท้าเจ้าเมืองหันหน้ามา “ท่านมีบุญคุณยิ่งใหญ่ต่อข้า
ข้ายอดอายุขัยได้ยี่สิบปี ท่านมีคุณงามความชอบมากที่สุด ในใจข้า ท่านก็
มิใช่คนนอก”

เรื่องเข้าช่างหยาเป็นสิ่งที่ข้าสมควรกระทำ

“ไม่เห็นว่าท่านเป็นคนนอก มีบางวาระสมควรกล่าวกับท่านให้
กระจ่าง” ได้เท้าเจ้าเมืองกล่าวสืบต่อ “ก่อนหน้านั้นท่านกับอีเซียวมิได้ไป
มาหาสู่กันบ่อยนัก แต่หลังจากกลับจากเข้าช่างหยา ท่านกลับมาพบอี
เซียวที่จวนข้าอยู่เนื่องๆ บางครั้งอีเซียวก็ไปพบท่านที่จวนสกุลฉิน... หนึ่ง
บุรุษหนึ่งสตรีพบกันส่วนตัว ภายในลานบ้านก็ไม่มีผู้อื่น หลายครั้งเข้า
หากหลีกเลียงให้ผู้อื่นคิดมาก”

ฉินอวินอึ้งจัน

ถูกต้อง เพื่อรับมือกับจ้าวคงคา พากเข้าพบปะกันบ่อยครั้งอย่าง
แท้จริง แต่พบปะกันเพื่อบรึกษาหารือเรื่องแผนการ

“อีเซียวเรียกได้ว่า่งดงามเพริศแพรัวในฝืนพิภพ ประดุจนางเชียน
จุติ” ได้เท้าเจ้าเมืองกล่าวสืบต่อ “นางเป็นผู้ยอดเยี่ยมเลิศล้ำที่สุดในรุ่น
อนุชนของสกุลอีแห่งคุนหลุนโจว ทึ้งยังเป็นศิษย์แห่งสำนักเสินเชียวสำนัก
ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต้า เดิมที่ผู้บำเพ็ญดูบก็น้อยนัก งามล้ำเยี่ยงนี้...
ในบรรดาผู้บำเพ็ญดูบจะ นับว่าหาได้ยากยิ่ง ท่านคิดว่าผู้ที่หมายปองนาง
มีกี่คน”

ฉบับวินตะลีงัน

ปุณฑนจำนวนมากร้าย ปรากฏสาางามพักตร์พิลาສล้าเช่นนี้ก็ยัง
ยิ่ง ผู้บำเพ็ญดูบะเดิมที่ก้มน้อย แม้การบำเพ็ญดูบะช่วยลอกคราบเป็นคน
ใหม่ได้รูปลักษณ์คุณสมบัติต่างจากธรรมดาสามัญ แต่รูปโฉมดังอีเชียว
เช่นนี้ต้องดูดามาแต่กำเนิด

“ที่หมายปองแม่นางอี คาดว่าคงมีจำนวนไม่น้อย” ฉบับวินตะลีบ

“ที่ข้าล่วงรู้ก็ไม่น้อย” ได้เท้าเจ้าเมืองยิ่มตอบ “มีมากมายที่ไม่กล้า
หมายปอง เพราะเหตุใดนั่นหรือ เนื่องเพราะสามท่านที่หมายปองนาง
อย่างบ้าคลั่ง ต่างมีภูมิหลังยิ่งใหญ่ ทำเอาวกนั้นครั่นคرام พากที่กล้า
หมายปองนางต่อไปล้วนพอ มีความกล้าอยู่บ้าง”

“สามท่านได” ฉบับวินสอนสามอย่างสังสัย

“ท่านแรกคือองค์ชายสิบหก” ได้เท้าเจ้าเมืองบอก “จักรพรรดิแห่ง
มนุษย์ ก่อตั้งราชวงศ์มาสามร้อยกว่าปี องค์ชายกลับนับว่ามีไม่มาก ถึง
บัดนี้มีเพียงสิบแปดท่าน” ฉบับวินพยักหน้า

จักรพรรดิแห่งมนุษย์ปักครองทั่วหล้า ครองบัลลังก์มังกรมาสาม
ร้อยกว่าปีแล้ว จากอายุก็ล่วงรู้ว่าเป็นยอดฝีมือลักษณะหยิ่งถึงผู้หนึ่ง
เล่าลือกันว่าจักรพรรดิแห่งมนุษย์เป็นผู้สืบทอดเทวอสูร เป็นยอดผู้แกร่ง
กล้านับจำนวนได้บนโลก

“ในบรรดาองค์ชายองค์หนึ่งของจักรพรรดิแห่งมนุษย์ ที่มี
พรสวรรค์ในการบำเพ็ญดูบะมีไม่มาก แต่องค์ชายสิบหกกลับมีพรสวรรค์
อย่างมาก บัดนี้อายุยี่สิบห้า บรรลุเขตขั้นก่อนนาเคนโถสตอนัตตาแล้ว
ที่ฝึกปรือก็คือวิชาเทวอสูร พลังฝีมือแกร่งกล้าขั้นสุด จักรพรรดิแห่งมนุษย์
โปรดปรานและให้ความสำคัญอย่างยิ่ง บัดนี้รับตำแหน่งผู้บัญชาการ
กองทัพเทวอสูร ได้สังกัดล้วนเป็นยอดฝีมือ” ได้เท้าเจ้าเมืองเอ่ยว่า “องค์

ชายสิบหกไปเยือนสำนักเสินเชียงวรังหนึ่ง หลังจากพบอีเชี่ยวแล้ว ก็หมายปองในตัวงานนับตั้งแต่นั้นมา”

“ส่วนอีกท่านหนึ่ง เป็นศิษย์พี่ใหญ่แห่งสำนักเสินเชียงในตอนนี้”
ได้เท้าเจ้าเมืองกล่าว “บัดนี้อายุเพียงยี่สิบเก้า ยิ่งกว่านั้นถึงเขตขั้นก่อน
นภาเดนโօสตที่ยังแท้ เป็นความภูมิใจแห่งยุค อีกทั้งศาสตร์มรรคลีกล้ำ
สูงส่ง เล่าขานว่าได้รับการถ่ายทอดวิชาอสานีเสินเชียงแล้ว ด้วยคุณสมบัติ
ของเข้า ความหวังถึงเขตขั้นก่อนนภาเดนโօสตทิพย์มีมากยิ่งนัก”

ฉินอวินนึกประหลาดใจอยู่เงียบๆ

อายุเยาว์ถึงเพียงนี้กับบรรลุเขตขั้นก่อนนภาเดนโօสตที่ยังแท้แล้ว
หรือ

วิชาอสานีเสินเชียง? วิชาเด็กพันหมื่นยกย่องบุชาอสานี และในวิชา
อสานีมีวิชาอสานีเสินเชียงเป็นหนึ่งในได้หล้า! เปลงนามกร อสานีเทว่าเสิน
เชียงเยี่ยมกราย ทรงพลานุภาพคาดไม่ถึง

“ท่านที่สามารถลับอายุน้อยที่สุด คือคุณชายผู้สกุลจางแห่งสำนักเสิน
เชียง” ได้เท้าเจ้าเมืองกล่าวสืบต่อ “คุณชายผู้ยอดเยี่ยมเลิศล้ำที่สุดแห่ง
ยุค บัดนี้อายุเพียงสิบหกปี เข้าสู่เขตขั้นก่อนนภาเดนโօสตอนั้นติดแล้ว
ส่วนสกุลจางแห่งเสินเชียงนั้น ท่านน่าจะล่วงรู้ถึงฐานะของสกุลนี้ในสำนัก
เสินเชียง”

ฉินอวินลองพิมพ์ “รู้ แน่นอนว่าล่วงรู้!”

สกุลจางแห่งเสินเชียง เจ้าสำนักแต่ละสมัยของสำนักเสินเชียง
สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเด็กล้วนมีสกุลจางเป็นผู้รับตำแหน่ง ไม่เคย
เปลี่ยนแปลง คุณชายผู้สูงศักดิ์เป็นบุคคลดีเยี่ยม ฐานะตำแหน่งนี้กระทั่ง
องค์ชายที่ไม่สำคัญยังไม่อาจเทียบได้

“ศิษย์พี่ใหญ่แห่งเสินเชียงในตอนนี้ คุณชายผู้แห่งสำนักเสินเชียง

และองค์ชายสิบหก” ได้เท้าเจ้าเมืองบอกกล่าว “เป็นสามท่านผู้หมายปอง อีเชี่ยวที่มีศักยภาพแกร่งกล้าที่สุด ผนวกกับอายุอานามต่างก็ไม่มาก นับว่าเหมาะสมคู่ควร แต่นอนอีเชี่ยวไม่หวั่นไหวกับวัตถุภายนอก ถึงบัดนี้ ยังไม่มีผู้ใดทำได้สำเร็จ” ได้เท้าเจ้าเมืองมองฉินอวิน “ท่านทั้งสองรู้จักกัน ไม่นาน ข้าขอเตือนท่านก่อน อย่าจมเข้าสู่ปลักโคลนนี้ คุณชายผู้และองค์ชายสิบหกต่างเด็ดขาดยิ่งนัก ศิษย์พี่ใหญ่แห่งเสินเชียงนั้นก็เลือกเหลี่ยม เพราะพราวร้ายกาจยิ่ง”

“ขอบคุณได้เท้าบอกกล่าว” ฉินอวินเอ่ย

ได้เท้าเจ้าเมืองพยักหน้า “ท่านลองตรึกตรองดูเองเถิด” พุดจบก็จากไปแล้ว

ฉินอวินก็คาดเดาได้ นครญี่ปุ่นล้ำ บุรุษพrama กระทั้งตนเองที่ฝึกฝนหล่อหลอมสภาพจิตเป็นธรรมที่ด้านชายแคนทางเหนือได้พบเห็น อีเชี่ยวเป็นครั้งแรกยังตะลึงอึ้งงัน นางบำเพ็ญตอบในสำนักเสินเชียงเป็นระยะเวลาระหว่างนน ศิษย์รุ่นราวร้าวเดียวกันในสำนักที่หมายปองนางย่องไม่น้อย หนึ่งคือศิษย์พี่ใหญ่ หนึ่งคือคุณชายผู้สกุลจางแห่งเสินเชียง และหนึ่งคือองค์ชายสิบหกที่เคยไปเยือนสำนักเสินเชียง นี่ถือเป็นเรื่อง pragticธรรมชาติ

“เทียบกับพวกเขากล้า ข้าเป็นเพียงผู้บำเพ็ญตอบไร้สังกัด” ฉินอวินยิ้มในหน้าพลางเดินออกจากจนเจ้าเมือง

วันเวลาผันผ่าน เพียงพริบตา ก็ถึงวันที่สิบเก้าเดือนหก

ตีกสังดคืนนี้ ฉินอวินนั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง ฐานหนึ่งดอกจุตอยู่ในกระถางกำยาน

โครงการลังวัตราชากเปิดหีบใหญ่ใบหนึ่งที่วางอยู่ตรงมุมห้อง หีบ

ใบนี้สั่งคนในสวนให้ประกอบขึ้นโดยเฉพาะ หลังเปิดออกแล้วด้านในเป็นชั้นส่วนของหวานยักษ์เล่มนั้น! หวานยักษ์ถูกหลอมจนถึงบัดนี้คงเหลือหนึ่งพันหนึ่งร้อยจิน หลังแบ่งแยกเป็นหลายห้องแล้ว ทีบใบใหญ่นี้จึงจะชั้นส่วนหวานยักษ์ได้ทั้งหมด

พลังวัตถุยกชั้นส่วนแต่ละชั้นloyเข้ามากองพระเนินภายในห้อง

‘หากข้าคาดเดาไม่ผิด วันนี้สมควรเป็นวันที่พระบีเห็นอัตชีวิข่องข้าจะหลอมแล้วเสร็จ’ ฉินอวินสั่งหրณ์ใจรุนแรง เพียงคิดคำนึง เม็ดกระปี้ที่กักเก็บในตันເดียนคลื่อออกเป็นเกศาเหล็กพุ่งปราดตามเส้นปราณ จากนั้นทะลุจากปลายนิ้ว ประทະลมขยายตัวยาวถึงสามนิ้ว

พระบีเห็นในตอนนี้ยังคงเปล่งประกายสีเงินยว เพียงแต่放สีน้ำเงินเย็นเฉียบ

พระบีเห็นloyมาอยู่ตรงหน้าเห็นอกองชั้นส่วนหวานยักษ์

เมื่อฉินอวินบริกรรมเคล็ดคลา ผิวของพระบีเห็นเปล่งแสงสว่างจ้าไหลเวียน กองชั้นส่วนหวานยักษ์เบื้องล่างเริ่มปรากฏละอองแสงลอยขึ้นเข้าสู่พระบีเห็นที่loyครัวงอยู่ด้านบนจนหมดสิ้น

เวลาผ่านไปแต่ละนาทีแต่ละวินาที เมื่อครึ่งชั่วယามผ่านพ้นหลังดูดกลืนแก่นสารของหวานยักษ์หนักถึงสามสิบกว่าจินแล้ว พระบีเห็นพลันสั่นกระเพื่อมบังเกิดเสียงกระบี พลังในการดูดกลืนแก่นสารพลันพุ่งรวด เห็นเพียงกองชั้นส่วนหวานยักษ์ด้านล่างแยกส่วนอย่างรวดเร็ว มวลละอองแสงจำนวนมากพุ่งสู่พระบีเห็นสามนิ้วที่loyอยู่เบื้องบน ความเร็วในการดูดกลืนรวดเร็วแทบจะเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ฉินอวินหลอมพระบีเห็น ตาเนื้อมองเห็นชั้นส่วนหวานยักษ์สลายกล้ายเป็นเศษซาก

ฉินอวินเผยแพร่สีหน้าตื่นเต้นรอคอย สองตาสาดประกายเพ่งมองพระบีเห็นเล่มนั้น “ถึงช่วงเวลาสำคัญแล้ว!”

การดูดกลืนแก่นสารอย่างรวดเร็วนี้กินเวลาเพียงชั่วเวลาจิบชา เมื่อชั้นส่วนขวนยักษ์เหลือประมาณหนึ่งร้อยจิน กระเบี้องหินกหดสันกระเพื่อมเสียงกระเบี้องหักลง ภายในห้องเงียบสงัดไปทั้งผืน

เหลือเพียงกระเบี้องหินสีเงินลอยคว้างอยู่ตรงนั้น รังสีกระเบี้องหินรูปปรากภูบุนคุมกระเบี้อง

“สมบัติประเสริฐ”

ฉินอวินเผยแพรสีหน้ายินดี

กระเบี้องหินอัตชีวีหล่อเลี้ยงในร่างกายด้วยพลังวัตรและจิตวิญญาณมาอย่างยาวนาน ทุกวันยังเสริมเจตนากระเบี้องหล่อเลี้ยง สั่งสมนับวันนับเดือนจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ถึงขั้นสำคัญกว่าแขนขาต้นเอง หากแขนขาจะล้ม ด้วยวิธีการของผู้บำเพ็ญตະยังอกใหม่ได้ แต่หากกระเบี้องหินอัตชีวีจะล้มลง ที่เบา ก็บาดเจ็บสาหัส ที่หนักก็ตัดหักทางในการบำเพ็ญตະยัง

หากกระเบี้องหินถูกทำลายก็คล้ายจิตวิญญาณถูกตัดเฉือนไปกึ่งหนึ่ง

ไรซึ่งกระเบี้องหินอัตชีวีย้อมไม่อาจสำแดงความร้ายกาจของเชื้ียนกระเบี้องหลอมกระเบี้องหินอัตชีวีแล้วเสร็จก็ถึงเวลาที่ศักยภาพประทุพุ่งรวดก่อนหน้านั้นฉินอวินได้แต่อาศัยเจตนากระเบี้องหินออกพิรุณผื่นธรรมชาติผืนยืนหยัดต่อสู้

ตอนที่ 47 หลอมปราบระดับสีบส่อง

“มา” ฉินอวิน กวักมือ

กระปี่เหินที่loyค้างกลางอากาศ掠อยสวบเข้ามาร้าวมัจฉาแหวกว่ายตกสู่กลางอุ้งมือฉินอวิน พลันยืดยาวเพิ่มเป็นสามชื่อ คลับคล้ายกระบีสามัญหัวไป

“น่าเสียดายถึงบัดนี้ข้ายังไม่สำเร็จวิชากระปี่พิฆาต” ฉินอวินยืนหยันตนเอง “วิธีควบคุมกระปี่ของข้านี้้น้ำได้เพียงว่าควบคุมพลังวัตรเท่านั้น”

พลังวัตรสามารถควบคุมวัตถุอย่างเช่นกรวดทรายจนถึงวัตถุมีน้ำหนักได้โดยตรง

แต่การใช้พลังวัตรต่าง “มือ” บังคับควบคุมกระปี่เหินต่อสู้โฉมตี ไม่อาจสำแดงพลังได้เท่ากับการโคจรพลังวัตรผ่านร่างกาย การโคจรพลังวัตรผ่านสังขารย่อให้พลังกำลังที่มากกว่า ยิ่งไปกว่านั้นพลังวัตรควบคุมกระปี่เหินยังไม่มีพลานุภาพมากเพียงพอ หากเผชิญหน้ากับยอดฝีมือที่แท้จริง

อาจถูกแย่งชิงกระบี่เหินไปได้! เว้นเสียแต่ฝึกฝนจนบรรลุวิชากระบี่พิมาต

“วิชากระบี่พิมาต” นั้นคืนอวินแห่งกิตติหน้าตั้งตราอ

ก่อนอื่นต้องถึงเขตขั้นก่อน nau แคนโนส์ตอนตัว ถึงขั้นนั้นพลังวัตรในร่างจะเกิดการเปลี่ยนแปลง ความบริสุทธิ์แห่งพลังของเขตขั้นก่อน nau แคนโนส์ตอนตัวเพียงพอให้สำแดงวิชากระบี่พิมาตด้วยการสั่งสมพลังแห่งฝ่าดินไว้ที่ตัวกระบี่เหิน พลังที่สั่งสมในกระบี่แกร่งกว่าพลังกำลังจากสังขารมากนัก

ผู้อยู่ในเขตขั้นหลังฝ่าหากคิดสำแดงวิชากระบี่พิมาตต้องถึงขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง หลังฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่งแล้ว พลังแห่งฝ่าดินรวมศูนย์ยิ่งสำแดงวิชากระบี่พิมาตได้อย่างสบาย

“ข้าเองหลังจากตรัหนกธุรูเจตน์กระบี่หมอกพิรุณแล้ว กระแสจิตถึงได้เพิ่มขึ้นอย่างมาก บัดนี้แผ่นดินได้ในบริเวณห้าหกจัง” ฉินอวินพิมพ์ “ยังห่างจากขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่งอยู่บ้าง”

ความล้ำหน้าของกระแสจิตมหัศจรรย์เสียยิ่งกว่ามหัศจรรย์

การตรัหนกธุรูเจตน์กระบี่ ทำให้กระแสจิตเพิ่มพรวดพราด

การตรัหนกธุรูเรื่องชีวิตทำให้กระแสจิตยกระดับขึ้นบ้าง แต่โดยทั่วไปยังคงดับอย่างเชื่องช้า ทันทีที่สังขารถึงขั้นไร้ร่วนเหลือเลี้ยงจิตวิญญาณ เมื่อจิตวิญญาณแข็งแกร่งจะค่อยๆ เติบใหญ่ ความแข็งแกร่งของจิตวิญญาณก็เป็นความแข็งแกร่งของกระแสจิต

ด้วยความเร็วในการเติบใหญ่ของกระแสจิต คาดว่าภายในหนึ่งปี ย่อมถึงขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง

ฉินอวินกวักมือ ชี้ส่วนขวาอย่างมีอ่ายข้างตัว คว้าจับไว้ด้วยมือเดียว อีกมือถือกระบี่เหินอัตชีวิ พลังวัตรถ่ายเทเข้าสู่กระบี่เหิน ในชั่วขณะแสลงคอมกริบบนพื้นผิวของกระบี่เหินขยายตัวแห่งกรัง แสงคอมกริบพุ่ง

ปราดผ่าสวนลงไปพื้นผิวชั้นล่างของหวานยักษ์ปราภูภูรอยถากสีขาวสายหนึ่ง

“อาศัยเพียงแสงคอมกริบของกระบี่เหินเพียงอย่างเดียวยังไม่อาจทลายอาวุธวิเศษได้” ฉินอวินแก้วดแก่วงกระบี่เหินอัตชีวิมืออีกครั้ง คราวนี้สำแดงเจตน์กระบี่หมอกพิรุณ เห็นเพียงกระบี่เหินสีเงินยังในมือพร่าเลือน ตาเนื้อมองไม่กระจ่างชัดแจ้ง ผ่านชั้นล่างของหวานยักษ์เข้าอย่างจัง เสียงดังมีก ฟังลงไปในชั้นล่างของเกินครึ่ง ลึกลงไปประมาณหนึ่งมื่อ

“อาวุธประเสริฐ” ฉินอวินแสดงสีหน้าตื่นเต้นยินดี “ข้ายังมีได้ทุ่มเทสุดกำลัง เพียงโคงพลังวัตรแล้วสำแดงก ให้อานุภาพถึงขั้นนี้แล้วหรือหากข้าประมือกับจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวอีกครั้ง สามารถผ่าหวานยักษ์ของมันได้โดยตรง คงสังหารมันได้อย่างง่ายดาย”

“ร้ายกาจ ร้ายกาจ” ฉินอวินประหลาดใจคนยินดี “กระบี่เหินของข้านี้เพิงหลอมแล้วเสร็จก เป็นของวิเศษขั้นแปด ทว่าเนื่องจากเป็นกระบี่เหินอัตชีวิ เมื่อยุ่นไม่มีข้า อานุภาพเที่ยบเท่าของวิเศษขั้นหก ประกอบกับเจตน์กระบี่ อานุภาพยิ่งน่าหวาดหัวน!”

สำหรับเชียนกระบี่ผู้หนึ่ง ของวิเศษอื่นใดต่อให้ประเสริฐเลิศเลอเพียงใดล้วนไม่อาจเทียบเที่ยมกระบี่เหินอัตชีวิ! เลกเซ่นฉินอวินยังไม่เข้าสู่เขตขั้นก่อนหน้า ใช้ของวิเศษได้สูงสุดเพียงขั้นเจ็ด แต่กระบี่เหินอัตชีวิอยู่ในเมื่อ ต่อให้เป็นของวิเศษระดับต่ำสุดเพียงขั้นเก้า ก สำแดงอานุภาพได้ทัดเทียมของวิเศษขั้นเจ็ด อีกทั้งสิ้นเปลี่ยงพลังวัตรน้อยลงมากกว่าสิบเท่า ยิ่งสะตอกสบายนี้ได้ตั้งใจกว่า

แน่นอนว่าของวิเศษต่อให้ดีกว่านี้ก ไม่อาจเทียบกระบี่เหินอัตชีวิ

กระบี่เหินอัตชีวิของฉินอวินเมื่อสำแดงอานุภาพแล้วนับเป็นของวิเศษขั้นหก

“กระบี่เหินอัตชีวิของข้า ผลงานกับเจตน์กระบี่หมอกพิรุณ กระหั่ง

ของวิเศษอย่างขวนยักษ์ยังทำลายได้” ฉินอวินสะท้านใจ “เชียนกระบีไม่เสียแรงได้ชื่อว่าหนึ่งกระบีทลายหมื่นวิชา การจู่โจมเป็นที่หนึ่ง จนถึงตอนนี้ข้าเพิ่งประจักษ์ถึงความร้ายกาจของเชียนกระบี!”

ก่อนหน้านั้น ฉินอวินไม่อาจรับรู้ได้ถึงความร้ายกาจของเชียนกระบี เนื่องจากอาวุธที่เขาใช้เป็นอาวุธสามัญธรรมด้า วิชากระบีก์ตระหนักรู้เอง ที่เก่งกาจด้านการรบเนื่อง เพราะตระหนักรู้เจตนากระบีหมอกพิรุณ เหล่านี้ ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับการสืบทอดวิชาเชียนกระบี ที่เกี่ยวข้องเพียงประการเดียวคือพลังวัตรของตนบริสุทธิ์มากขึ้นเท่านั้น

จบจนกระทั้งตอนนี้! กระบีเหินอัตชีวิหลอมแล้วเสร็จผลงานกับเจตนากระบีจึงทำให้ฉินอวินประหลาดใจคนอื่นดีมีส่วน

หากต้องเผชิญหน้าจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวอีกครั้ง คาดว่าเพียงเบ็ด กึ่งสิบกระบีก์คร่าชีวิตมันได้

“กระบีเหินอัตชีวิเดิมก็คงกริบไร้เปรียบปาน ยิ่งกว่านั้นยังสำแดง รังสีกระบีหมอกพิรุณได้” ฉินอวินคงกระบีในมือเพียงแผ่วเบา ชั่วพริบตาปรากฏรังสีกระบีร้าวภาพมายาภาพผัน ประดุจหมอกพิรุณพร่าพรายรังสีกระบีเหล่านี้เรียนหวานรอบห้องหนึ่งเที่ยวก่อนจะหายไปเอง

‘เก็บ’ เพียงคำเดียว กระบียาวสีเงินหลอมกลืนกับลำแข็งหายวับ ไปไร้ร่องรอย

เพียงอ้าปาก แสงกระบีสายหนึ่งพุ่งพรวดออกจากปากมาลอยคว้าง กลางอากาศ นั่นคือกระบีเหินอัตชีว!

“ล้วนกล่าวกันว่าเชียนกระบีเพียงอ้าปากคายออกก็เป็นทางช้างเผือก” ฉินอวินเอ่ยยิ่งๆ “มีเพียงหลอมเป็นของวิเศษอัตชีวีสำคัญถึงกระทำขึ้นได้ แต่ข้าไม่ชอบให้กระบีเหินคายออกทางปาก”

เว้นเสียแต่ตั้งใจหลอกกล่อตัวรุขณะตอสู้ ไม่เข่นนั้นสำรองออกจาก

บากน่าหรือ ยังคงซ่างมันແກອະ

ฉินอวินั่งขัด sama อินเดียง กระบีเหินกลับเข้าสู่ต้นเดียน ชดม้วน เป็นเม็ดกระบี เม็ดกระบีดุดกลืนและคายพลังวัตรในตันເຄີນອັກວ້າງໃຫຍ່ໄພຄາລ ແມ້ທຸກຮັ້ງເປັນປຣິມາຜນ້ອຍນິດ ແຕ່ພັ້ງວັດທີ່ຄາຍອອກບຣິສຸທົ່ງຂຶ້ນ ຮັງສີກະບົບຍິ່ງເຮືອງຮອງ

ເມື່ອຫລອມເປັນກະບົບເຫັນອັດຊີວແລ້ວເສົ່ງ ສາມາດຮັ້ວຍໃນກາຮ່ອຫລອມພັ້ງວັດ

ເນື່ອງພະຫວະຫລອມກະບົບອັດຊີວແລ້ວເສົ່ງເປັນຮັ້ງແຮກ ກາຮົຟກຳນຳເພື່ອ ຕະບະໃນຄືນີ້ຈຶ່ງກໍາວໜ້າມາກທີ່ສຸດ

ເມື່ອຜົນຝ້ານອອກໜ້າຕ່າງສ່ວ່າງຈໍາໄຮ ພັ້ງວັດງາຍໃນຮ່າງຜ່ານກາຮູດ ກລືນແລະຄາຍອອກຈາກເມື່ດກະບົບຈົນບຣິສຸທົ່ງຂຶ້ນມາໄມ່ນ້ອຍ ພັ້ງວັດທີ່ໄຫລ ເວີຍນໂຄຈຣໃນຕັນເຄີນເຮີມກ່ອຮ່າງເປັນກະແສວງວນທີ່ມັ້ນຄົງ ຂີນອວິນເພຍ ສີໜ້າຍືນດີ “ພັ້ງວັດກ່ອດ້ວຍມຸນວີຍີນ? ນັບວ່າກໍາວເຂົາສູ່ກາຮ່ອມປຣານ ຮະດັບສີບສອງ ຕ່ອໄປກີ້ອັນລະເອີຍດ້ອນ ໄທພັ້ງວັດມັ້ນຄົງໃນກະແສວງວນຕັນເຄີນ ສຸດທ້າຍກລັ້ນເປັນໂອສຄອນຕັດຕາ”

ຫລອມປຣານຮະດັບສີບສອງລຶ່ງແດນໂອສຄອນຕັດຕາລ້ວຍາກເຢັນແສນ ເຂົ້ມ່າເຊັ່ນເຕີຍກັນ

ທ່ວາຕົນເອງຕະຫຼາກຮູ້ເຈຕົນກະບົບໜ່າຍພິຖຸນ ເຊື່ອວ່າຈະກໍາວຜ່ານຄອ ຂວດນີ້ໄປໄດ້ໄມ່ຍາກ ເພີ່ງແຕ່ຕົອງເສີຍເວລາ ສັ້ນສົມຈາກວັນເປັນເດືອນ ໄທພັ້ງວັດຄ່ອຍໆ ວິວັດນາກາຮ ໄມ່ອາຈເຮັງຮ້ອນໄດ້

ສື່ມຕາຂຶ້ນ ມອງແສງສ່ວ່າງງາຍນອກທີ່ລົດຜ່ານໜ້າຕ່າງເຂົາມາ ຂີນອວິນວູບໄຫວໃນຈ

ຄືນີ້ຫລອມກະບົບເຫັນອັດຊີວແລ້ວເສົ່ງ ອາຄີຍກະບົບເຫັນອັດຊີວກໍາວ

เข้าสู่ขั้นหลอมปราณระดับสิบสอง

“จ้าวคงคา รอคอยความตายເຕົອະ” ดวงดาวมินอวินສາດແສງວາບ
ສີທິກ

ເພີ່ມພຣິບຕາກີຄືນວັນທີສີນຫຼາເດືອນທຸກເປັນຄືນກ່ອນວັນເດີນທາງໄປ
ຕ່ອກຮັບຈ້າວคงคา

ຈະນສຸລົມືນ

ຄືນອວິນແລະມາරດາ ພຶ່ມຢູ່ພຶ່ສະໄກ ຮົມຖິ່ງຫລານຫຍາຍຫຼູງຕ່າງນັ້ນ
ຮັບປະການອາຫາຣວ້ອມໜ້າພວ້ອມຕາ

“ນີ້ຂອງຂ້າ”

“ຂ້າຈະເອາດ້ວຍ”

ຫລານຫຍາຍຫຼູງກິນອ່າງກະຕືອງຮັນ ປາກມັນແພັບ

“ນ້ອງຮອງ ເຈົາເກຮັງໃຈເກີນໄປແລ້ວ ປຽບຂອງໂອະນາຍາມຍາດນີ້ ໃຫ້
ໜູ້ເຍື່ອນໜູ້ປິ່ງແຍກໄປນັ້ນກິນໂຕະເລັກກັນແອງກີໄດ້ ນັ້ນຕຽນນີ້ກວນໃຈເສີຍເປົ່າ”

ຄືນອັນພຶ່ມຢູ່ບອກຢືນໆ ຖຸກລູກສອງຄົນກວນຈົນແບບທນໄມ່ໄຫວ

“ກິນດ້ວຍກັນ ອັບອຸ່ນພວ້ອມໜ້າພວ້ອມຕາ” ຄືນອວິນຍື້ມບາງມອງຫລານ
ຫຍາຍຫຼູງທີ່ປາກເຕີມໄປດ້ວຍຄຣາບມັນ

ຫລານທັງສອງເພີ່ມຈະສາມສື່ຂວບ ທັງຫຼຸ້ນເຄຍກັນແລ້ວ ໄນກຳລັວິ້າ
ໄນ່ກຳລັວດິນ ພຍອກລ້ອເລີ່ມຫຼັກນອຍ່າງສນຸກສນານ

ຄືນອວິນມອງດູຫລານທັງສອງ ປະຫວັດຖື່ນເມື່ອຮັ້ງດນເອງ ພຶ່ມຢູ່ແລະ
ນ້ອງສາວຍັງເລັກ

‘ນ້ອງເລັກ’ ຄືນອວິນປວດແປລບໃນໄຈ ‘ນ້ອງເລັກ ໄກລັ້ມແລ້ວ ພຽງນີ້ ພົກ
ຈະແກ້ແດ້ນໃຫ້ເຈົ້າ’

“ທັງສອງຄົນອ່າຮັບຮ້ອນ ເນື້ອຫຼືນໃໝ່ຕິດຄອໄດ້ງ່າຍ ຢ່າຊ່ວຍຈຶກໃຫ້ພວກ

เจ้า” ฉางหลันก็หัวร่อพลางมีกเนื้อน่องให้หลานทั้งสอง

“ข้าจะเอา ข้าจะเอา”

“ข้าจะเอากระดูก”

“กินเนื้อ กระดูกเปล่าๆ อร่อยเสียที่ไหน”

ทั้งครอบครัวกำลังเออกເາໄຈສອງเดັກນ້ອຍ

ฉິນອວິນນຶ່ງອູ່ດ້ານຂ້າງ ລະເລີຍດສුරາ ຂມດູດ້ວຍສື່ຫ້າຍົມຮະຣີນ

ตอนที่ 48 ออกเดินทาง

ราตรีกala ภายนห้องของอีเซียวในสวนเจ้าเมือง

นางอยู่ตามลำพังหน้าโต๊ะอักษร แสงโคมไฟข้มุกขมัว หน้าต่างเปิด
อ้าไว คืนนี้ดวงดาวราพร้าวพร่างเต็มห้องฟ้า

“ท่านพ่อ พรุ่งนี้ลูกจะไปต่อกรกับจ้าวคงคาจอมปีศาจตนนั้นแล้ว”
อีเซียวกำหยกแขวนในอุ้งมือ เอยพิมพ์เสียงเบา “ไม่ว่าข้าเป็นหรือตาย
ท่านคงไม่ใส่ใจ gramm ศิบปีแล้ว ท่านจะเหรร่อนได้หลักกลับไม่เคยมาพบ
ข้าสักครั้ง ท่านเป็นญาติเพียงคนเดียวของข้า ใจร้ายใจดายยิ่งนัก ใจร้าย
นัก”

ราตรีกala จวนสกุลฉิน

ฉินอวนนั่งข้างหน้าต่าง กระบี่เหินเล่มหนึ่งloyปราดออกจาก
ฝ่ามือ ขยายยาวสามมืออย่างรวดเร็ว

มือหนึ่งถือกระบี่เหิน อีกมือลูบกระบี่แผ่วเบา ตัวกระบี่เย็นเฉียบ

“สิบสามปีแล้ว ข้าหลอมกระบี่เหินเล่นนี้ก็เพื่อวันนี้!”

นั่งโดดเดียวตลอดทั้งคืน ห้องฟ้านอกหน้าต่างเหลืองสว่างเรื่อเร่องโดยไม่รู้ตัว

ฉินอวินลูกขึ้น เสียบกระบี่เหินลำค่าของตนเองเข้าฝักโดยตรง เขาสร้างทำเหมือนกระบี่เหินอัตชีวีเป็นกระบี่ธรรมชาติทั่วไป

เปิดประตูออกเสียงดังเอียด ฉินอวินเดินออกมานถึงลานบ้าน

“คุณชายรอง อรุณสวัสดิ์”

บรรดาคนรับใช้ต่างทักทายอย่างเคารพ

ฉินอวินกำชับว่า “อาภัย เตรียมม้าให้ข้า”

“ขอรับ คุณชายรอง” อาภัยบ่าวรับใช้รีบไปเพิงพักม้าเพื่อจูงม้า

เดินออกจากประตูจนสกุลฉิน ม้าก็จูงมาถึงอย่างรวดเร็ว

หลังฉินอวินพลิกร่างขึ้นมาแล้วก็เอ่ยว่า “ลุงหลี วันนี้ข้าออกไปหนึ่งเที่ยว กลางคืนไม่แน่ว่าจะกลับมา”

“ขอรับ” เพ่าหลีหัวร่องลูกคือรับคำ สำหรับคุณชายผู้นำเพญศบะระดับขั้นนี้ ออกไปสักสิบวันครึ่งเดือนก็เป็นเรื่องปกติ

“ไป!” ฉินอวินเร่งม้าจากไปทันที

บัดนี้ยังเข้าตรู่ ผู้คนบนท้องถนนมีน้อยมาก บนถนนจิ่งஹัวมีแสงขายของแหงเล็กตั้งอยู่แต่เข้า

“อ้วนหลิว ขอซาลาเปาห้าลูกให้ข้า” ฉินอวินซื้มมาถึงข้างแหงขายซาลาเปาพลาธรสองสั้น

“คุณชายรอง?” ชายรูปร่างอ้วนรีบยืนส่งกระดาษมันห่อซาลาเปาห้าลูกให้อย่างกระตือรือร้น “คุณชายรองมากินซาลาเปาที่นี่ ไม่คิดเงิน ไม่คิดเงิน”

“รับไว้เถอะ” ฉินอวินโยนสิบเหรียญใหญ่ออกไป เหรียญตกลงบน

ม้านั่งข้างແຜງอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

ฉินอวินซักม้าจากไปทันที

อ้วนหลิวหัวร่อเสียงเบาพลงเก็บเงินสิบเหรียญ ແຜນເລື້ອດ້ານຂ້າງ
ຮັບເຢີວ່າ “ອັນຫລິວ ນັ້ນຄູ່ຄຸນຫຍາຍຮອງຫົວ ຄຸນຫຍາຍຮອງຈວນສກຸລົມືນ?”

“ພົງວ່າຄຸນຫຍາຍຮອງຈວນສກຸລົມືນເປັນຜູ້ບໍາເພື່ອເຊີ່ຍນ”

“ຜູ້ບໍາເພື່ອເຊີ່ຍນກິນຫາລາເປົາກີຈ່າຍເງິນຕ້ວຍ”

ແຜນເລື້ອດ້ານຂ້າງຕ່າງໜູບຕົບຫື່ນໝາຍ

ອັນຫລິວກລ່າວຍ່າງກຸມໃຈ “ພວກເຈົ້າຈະໄປຮູ້ອັນໄດ ສົບປຶກ່ອນເມື່ອ
ຄຸນຫຍາຍຮອງຍັງເລື້ອກ ກົມກິນຫາລາເປົາທີ່ຮັນຂ້າເປັນປະຈຳ ຂອບຫາລາເປົາ
ຮັນຂ້າທີ່ສຸດແລ້ວ”

ฉินอวินກິນຫາລາເປົາທີ່ມັກກິນປະຈຳເມື່ອສັນຍັງເດັກ ອົດມຸດຍື້ມອອກ
ມາມີໄດ ຈຳໄດ້ວ່າຕອນນັ້ນເພີ່ມຍ້າເຂົ້າເມື່ອມາຈາກຫນັບທ ບິດາແນ່ນຫາດ
ກຳລັງພັກພື້ນ ມີຄັ້ງຫົ່ງມາຮາຊ້ອໜາລາເປົາກລັບນາ ຫາລາເປົາສູກນັ້ນແບ່ງ
ກັນກິນກັບພື້ຫຍຸ່ງ ງິນອວິນກິນໄປເກີນຄົງ ເວຼົດອ່ອຍນັກ ພັນບິດາເປັນມື້ອ
ປຣານແລ້ວ ງິນອວິນກິນໄປເຊື້ອໜາລາເປົາຂອງທາວັນຫລິວ

ກິນຫາລາເປົາໜົດແລ້ວ ກີ່ຄວບຂຶ້ອາຫາເຮັງຮູດມາຕລອດທາງ ດວງ
ອາທິດຍີເພີ່ມໂພລ່ັ້ນຂອບພໍາມາຄົງດວງ ງິນອວິນກິນມາຖື່ງປະຕູມື້ອງຕ້ານ
ຕະວັນໂອກແລ້ວ

“ອື່ເຊີຍວັນໄມ້ຄື່ງ?” ງິນອວິນກວດຕາມອອງ ພຽມລົງຈາກມ້າທີ່ນອອກ
ປະຕູມື້ອງ ຍິນຮອຄອຍ

ຮອຍູ່ເພີ່ງຄູ່ເດີຍວ ກີ່ເຫັນອື່ເຊີຍວໃນຫຼຸດສີເຂົ້າວ່ອ່ອນຂີ່ມ້າອອກມາຈາກ
ປະຕູມື້ອງ ເມື່ອອອກມາກີ່ເຫັນໃຈນອວິນທັນທີ

“ມາແລ້ວ?” ງິນອວິນພລິກຮ່າງຫື່ນມ້າ

“ท่านออกมาเข้ามาก” อีเชียวยิ่มทัก

“รอวันนี้มาเนินนานแล้ว อีกอย่าง แม่นางอี ข้าต้องขอบคุณเจ้า”
ฉินอวินเอ่ยขึ้น ข่าวสารที่อีเชียร่วบรวมมากกว่าข่าวสารที่ตนเอง
รวบรวมอย่างแท้จริง หากดำเนินตามแผนการเดิมของตน อาจก่อให้เกิด
ความเสียหายครั้งใหญ่

“เดิมทีข้าก็คิดลงมือ อีกทั้งยังเป็นฝ่ายเชื้อเชิญท่าน “ไปเถอะ” อี
เชียวนอก

“ไป”

สองคนบังคับมืออกเดินทางพร้อมกัน

อาชากำยำส่องตัวหอตะบึงบนทางหลวง ทะยานเร็วๆ ตลอดทาง
บางครั้งพบเห็นขบวนชาวบ้านบนถนนบนรถม้า ในขบวนชาวบ้านมีเด็ก
อยู่หลายคน โดยทั่วไปประมาณยี่สิบคน หน้าตาเด็กน้อยนองไปด้วยน้ำตา
บางคนนิ่งเง้น บางคนกำลังกัดกินหม้อน้ำโถ

“วันที่ยี่สิบแปดเดือนago ต้องรายเด็กจากหมู่บ้านให้จ้าวคงคา”
ฉินอวินอธิบาย “ต้องเป็นวันนี้เท่านั้น ล้วงหน้าก่อนก็ไม่ได้ สายไปก็ไม่
ได้ เนื่อง เพราะบริเวณรอบเคหาสน์ของจ้าวคงคาเป็นเขตต้องห้าม หาก
มีได้รับอนุญาต มนุษย์ที่ล้วงล้ำเข้าไปล้วนถูกสังหารไม่มีชัยกเว้น”

“ทั้งเมืองกว้างหลิงกว้างใหญ่ยิ่งนัก เก็บมายี่สิบอำเภอ ราชภูมิหลาย
ร้อยหมื่น พวกร้อยห้าร้อยกล่องขันต้องเร่งเดินทางแปดร้อยลี้เพื่อส่งเด็ก
มาถวายจ้าวคงคา ดังนั้นต้องมาล้วงหน้าหลายวัน อย่างพวกร้อยหมื่น
ก่อนสองสามวันก็เป็นเรื่องปกติ” ฉินอวินบอกเล่า “เนื่อง เพราะส่งถวาย
ทุกปี แต่ละหมู่บ้านต่างมีประสบการณ์เร่งเดินทางแล้ว”

ต่างมีประสบการณ์แล้ว ฉินอวินรู้สึกปวดแปลบในใจ วันเวลาเช่น
นี้ดำเนินมาเป็นเวลาสองร้อยกว่าปีแล้ว

“ต่อไปพวากเขาก็ไม่จำเป็นต้องมีประสบการณ์เหล่านี้อีกแล้ว” อีเชียวนเอยขึ้น

“ใช่ ไม่จำเป็นอีกต่อไปแล้ว” ฉินอวินพยักหน้า

เสียงฝีเท้าม้าห้อตะบึงดังกูกับ หมุ่งหน้าไปทางเคหาสน์ของจ้าวคงคาน

หมู่บ้านแห่งหนึ่งในเขตอำเภอโยวเกา

นางเอ้อร์ ภรรยาและลูกอีกหนึ่งคนถูกคุมขังในตาราง

บุรุษผอมสูงพำชายอีกสองคนมาหยุดหน้าห้องขัง ปลดโซ่กุญแจด้วยตนเองแล้วเอ่ยว่า “พี่เอ้อร์ ออกมากเถอะ”

ตรีที่อยู่ในห้องขังพุ่งตัวออกมายาวับบุรุษผอมสูงไว้ “ลูกข้าล่ะลูกข้าอยู่ที่ไหน”

“ขบวนส่งเด็กชายหญิงออกเดินทางไปวันนี้แล้ว” บุรุษผอมสูงตอบเสียงราบเรียบ

นางตะลึงงัน ทิ้งตัวก้นจ้ำเบ้านพื้น นิ่งอึ้งไร้เวลา

“เสียวเอ้อ เป็นพวกราพิดต่อลูก” นางเอ้อร์ตรีนแดงกอดลูกอีกคนในอ้อมอก เด็กน้อยกำลังหลับสบาย

“ไม่ ไม่...” นางร้องสะอื่นเสียงต่ำ รู้ดีว่าไม่มีวิธีการอื่นได ทุกๆ ปีเด็กรุ่นแล้วรุ่นเล่า สองร้อยกว่าปีมานี้ล้วนเป็นเช่นนี้

เกือบยี่สิบอำเภอในเมืองกว่างหลิง หมู่บ้านและราชธานีเท่าไดต้องเหร้าโศกเสียใจ แต่จ้าวคงคานนั่งมือปิดฟ้า* อย่างเบามันส่งปีศาจมาเข่นฆ่าสังหารทั้งหมู่บ้าน อย่างหนักสามารถก่ออุทกภัยร้ายแรง ทั่วหมู่บ้าน

* มีอำนาจอิทธิพล ปิดบังยำพรางผู้คน

นับจำนวนไม่ถ้วน เช่นนั้นคนเจ็บคนตายยิ่งหนักหนาสาหสกกว่า

ฉินอวินและอีเซียวควบข้ออาชาเร่งเดินทางมาสองร้อยลี้ เมื่อดวงอาทิตย์แขวนสูงเหนือศรีษะ พวกรเขาก็มาถึงจุดหมาย

“ด้านหน้าก็คือป้อมปราบศรีศาสดา” ฉินอวินชี้ไปเบื้องหน้า “เด็กหญิงชายที่แต่ละหมู่บ้านถวายมาถูกส่งมายังป้อมผาแห่งนี้ อยู่ห่างจากเคหสถานของจัตุรัสฯเพียงสิบลี้ ชาวบ้านทั่วไปไม่มีสิทธิ์เข้าใกล้เคหสถานของมัน”

“พีฉิน ท่านเคยบอกว่าสิบลี้รอบเคหสถานมันเป็นเขตต้องห้าม ผู้ล่วงล้ำ...สังหารโดยไม่มีข้อแม้ เช่นนั้นตอนนี้พวกเรารอยู่ห่างจากเคหสถานมันเพียงสิบกิโลเมตรเท่านั้น มีใช่หรือ” อีเซียวถามยิ่งๆ

“ใช่ ดังนั้นปีศาจในป้อมผาแห่งนี้จะด้าน้าอกมา” ฉินอวินพยักหน้า “พวกรามไม่รอดพวกล้มแล้ว บุกฝ่าเข้าไปโดยตรง ท้ายป้อมผานี้ไม่ให้เหลือหลอ! ข่าววัญจัตุรังค์สักยกก่อน”

“มั่นใจว่าค่ายคากาไวสิบลี้โดยรอบเคหสถาน น่าจะรู้ตัวแล้วว่าพวกราบบุกเข้ามา รอจนพวกเรารำลัยป้อมผาแห่งนี้ ดูสิว่านั้นจะอดกลั้นไหวหรือไม่” อีเซียวกีเอ่ยขึ้น

“พวกราหังสองยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนา หากมันไม่กล้ามา ก็ตัวตายไปเสียตีกัว” ฉินอวินกล่าว “หรือไม่แน่ในสายตามัน พวกราต่างหากที่เป็นเหยื่อ”

ทั้งสองคนสนทนากันไปพลาังควบข้ออาชาประชิดป้อมผา ป้อมผาแห่งนี้สร้างอิงตามแนวเชิงเขา ก็เพื่อค่อยรับเด็กชายหญิงที่แต่ละหมู่บ้านส่งมา

“เอะ? ยังไม่ถึงวันที่สิบแปด ไฉนมีคนมาแล้ว” บนหอธนูในป้อมปราบศรีศาสดา ปีศาจระดับเล็กตนหนึ่งชะเงอมมองไปยังชายหญิงคู่หนึ่งที่ขึ้นมาเข้ามาแต่ไกล

“มีได้นำเด็กชายหญิงมาด้วย?”

“กล้าล่วงล้ำเข้ามายังเขตต้องห้ามที่จัตุรัสกำแพงได้ไว้หรือ”

ปีศาจระดับเลิศสองตนมองหน้ากัน

“หัวหน้า มีศัตรู ชายหนึ่งหญิงหนึ่ง!” หนึ่งในปีศาจระดับเลิศตะโกน

เสียงสูง

ทั้งป้อมปราการหลวุ่นวายขึ้นทันที ปีศาจแต่ละตนต่างกรูอกมา
บางตนถือเนื้อมนุษย์ที่ปูรุสกแล้วกำลังกัดกินกรรwarmๆ ปีศาจที่รับตัวเด็ก
ชายหญิงได้ล้วนเป็นปีศาจที่จัตุรัสกำแพงไว้เนื้อเชื่อใจถึงที่สุด แต่ละตนมา
อกันที่หน้าประตูป้อมปราการเงื่อมองหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีที่ชื่นม้ามุ่งตรงมา

“ชายหนึ่งหญิงหนึ่งก็กล้าบุกเข้ามาหรือ”

“ช่างใจกล้าบ้าบินนัก จับมันมา กินผู้ชายให้เกลี้ยง! ส่วนผู้หญิงนำ
มาทรมานเล่นก่อนค่อยกิน”

แต่ละตนกู่ก้องร้องตะโภน

“หัวหน้า พงว่าผู้บำเพ็ญตอบที่บุกฝ่าเข้าช่างหยากเป็นชายหนึ่ง
หญิงหนึ่ง” ปีศาจเสียงแหลมบาดหูร้องเสียงสูงบอก บรรดาปีศาจที่อยู่รอบ
ด้านต่างนั่งเงียบในบัดดล ส่วนปีศาจร่างเล็กพอมแห้งถลึงตากลมโปนราวด
กระดิ่งทองแดง “ชายหนึ่งหญิงหนึ่งที่เข้าช่างหยา?”

ចំណាំ 49 ធម្មជាតិ

บรรดาปีศาจและหัวหน้าปีศาจในป้อมผาแห่งนี้ต่างจะเงื่อนมองหนึ่ง
บรรษานั่งสตรีที่ควบขึ้นอาชาหอตะบึงเข้ามา

“บนาเข้าช่างหยา ก็เป็นหนึ่งหญิงหนึ่งชาย สะบันกรงเล็บของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแห่งเจ็นชาน ปีศาจหลายร้อยตนล้อมโจรตีล่วนทำร้ายเชียนกระบี่มีได้มแม้แต่เส้นผม” ปีศาจตนหนึ่งเล่าเสียงเบา ตำนานหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีที่เข้าช่างหยาแพร่สะพัดไปทั่วในหมู่ปีศาจแห่งเมืองกว่างหลิงแต่แรกแล้ว

“ที่บ้านเอวชาญผู้นั้นมีกระปี่เล่มหนึ่ง!” ดวงตาสีเขียวของปีศาจระดับเลือกตันหนึ่งเบิกโพลง ชี้ไปยังฉินอวินที่อยู่ในที่ใกล้

“มีกระบี่เล่มหนึ่ง”

บรรดาปีศาจยิ่งสะท้านในใจ

หากด้วยศักยภาพของหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีที่เข้าช่างหยา พากมัน
ดำเนินเข้าสู่ล้วนrunนาทีตาย

“ปุตุชนสามัญไม่กล้ามายังเบตต้องห้ามที่จ้าวคงคากำหนด พวกมันกล้าเข้ามา เกรงว่าเป็นผู้บ้าเพี้ยนบะ! ให้พอดีเป็นหนึ่งชาหยหนึ่งหัญ ให้พอดีว่าชาหยผู้นั้นใช้กระปี่ ไม่มีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนี้ สิบมีแปดเก้า ก็คือหนึ่งชาหยหนึ่งหัญที่เขาช่างหยานนั่น” ปีศาจกรรอกลูบหนวดแล้วเอ่ยขึ้น เพิ่งสื้นเสียง พลันฉินอวินและอีเซียวที่ควบขึ้นอาชาต่างกระโดดลงจากม้า สำแดงวิชาพุ่งพรวดมาทางป้อมพางของปีศาจ

“พวkmันมาแล้ว” ปีศาจแต่ละตนต่างลงลาน

“พวkJέ้าเฝ่าระวังไปก่อน ข้าไปรายงาน...” ปีศาจกรรอกผู้เป็นหัวหน้าสั่งกำชับอย่างถูกต้องตามหลักเหตุผล แต่ยังไม่ทันสั่งจบ พลันเสียงดังกึกก้อง

เบรี้ยงๆ!

แขนชาหยของอีเซียวเหยียดออกแผ่วเบา ชั่วพริบตาแสงฟ้าห้าสี เกาะเกี่ยวกางฟ้ามือ จากนั้นแยกเป็นห้าสายอ่อนนิ่บัด แหวกฟ้าอากาศ ผ่าลงบนร่างของห้าปีศาจแม้อยู่ห่างไปถึงเจ็ดแปดสิบจัง แต่ความเร็วของวิชาอ่อนนิ่บัญจราดูเป็นเพียงชั่วaware หัวหน้าปีศาจร่างผอมเล็กยังไม่ทันกล่าวจบ ก็ถูกสายฟ้าฟัดเข้าอย่างจัง

อีกสีตันที่ถูกฟ้าผ่า กล้ายสภพเป็นไฟมเกรียมคำเป็นตอตะโก ขนของหัวหน้าปีศาจถูกเผาจนหงิกงอ โลหิตสดหยาดหยด แต่ตัวดักก้องเสียงหนึ่ง “ถอย!” หันหัวได้กีรบหนีลงลาน

พวkJ์ชาถูกฟ้าผ่าจนตกตะลึง ฉินอวินอาชัยยันต์เทพสัญจาร ความเร็วฉับไว มาถึงหน้าประตูป้อมพาแล้ว

ชั่ง!

หันทีที่กระปี่ถูกซักออกจากฝัก ปราภูเงการะบีพร่าเลือนเจิดสายเจิดปีศาจที่อยู่ใกล้พลันล้มกองกับพื้นดับดื่นคาที่

กระบี่เหินอัตชีวิร้ายการอย่างแท้จริง เป็นของวิเศษขั้นแปด แต่เมื่อยุ่นเมือฉินอวินกลับมีอาぬภาพของอาวุธวิเศษขั้นหก ต่อกรกับปีศาจระดับเล็กไม่ควรค่าสำแดงเจตน์กระบี่หมอกพิรุณ เพียงรังสีกระบีกสั้นหารพากมันได้ง่ายดายแล้ว

“สวบๆๆ...” เห็นเพียงเงาร่างของฉินอวินประดุจภูตพราย รวดเร็ว กว่าบรรดาปีศาจเหล่านี้มากนัก ปีศาจที่วิ่งหนีอุตสุดสีทิศแปดทางล้มลง ต่อเนื่อง

เบรี้ยงๆๆ!

อีเชียวนัดสายอสนีนาตามหากระหน้าปีศาจที่วิ่งหนีไปไกล

สองคนหนึ่งโجمตีระยะใกล้หนึ่งโجمตีระยะไกล สังหารปีศาจยีสิน กว่าตนในป้อมผาจนสิ้น รวมถึงปีศาจกรรอกตนนั้น ก็ถูกหนึ่งกระบีของฉินอวินสะบันสังหาร

“เจ้าสมควรภาคภูมิใจ กระบี่เหินอัตชีวิของข้าแปดเปื้อนโลหิตศัตรู หยดแรก ก็เป็นโลหิตของเจ้า” ฉินอวินประยามองหัวหน้าปีศาจที่ใหม่ ดำเนรียมไปทั้งร่าง/webหนึ่ง มันล้มกองบนพื้น คืนสู่สารรูปเดิมเป็นกระรอกตัวหนึ่ง ส่วนตนอื่นๆ ล้วนถูกสังหารด้วยรังสีกระบี! มีเพียงหัวหน้าปีศาจที่รังสีกระบีไม่อาจสังหารมัน ถึงต้องใช้กระบี่เหินอัตชีวิพันมันโดยตรง

“กำจัดสิ้นแล้ว” อีเชียวก้าวมายืนข้างฉินอวิน

“เคราะห์ดีมีวิชาอسنีปัญญาตุของแม่นางอี หากต่อสู้ระยะประชิด อย่างข้า เกรงว่าคงหลบหนีไปได้หลายตน” ฉินอวินยิ่มพลาสงกร่าวซม ถึงอย่างไรเขาก็ไม่อาจแยกร่าง ได้แต่ต่อสู้ระยะประชิดชั่วคราว มีเพียงฝึกจนสำเร็จวิชากระบีพิฆาต ถึงใช้กระบี่เหินสังหารศัตรูในระยะไกลได้

“จากเนตรทิพย์ข้าเห็นว่าด้านในมีมนุษย์อยู่” อีเชียวซื้อที่ป้อมผา

“ไปดูกัน”

ฉินอวินรีบมุ่งเข้าไป

ภายใต้เนตรทิพย์ ไม่มีสิ่งใดปิดบังช่องเร้น พากเขาเห็นกระแสงปราณชีวิตของมนุษย์หลายคนถูกคุณขังในป้อมผา เมื่อรังสีกระเบื้องฉินอวินสะบันโโซ่ตระวน กีเห็นสตรีเสือผ้าขาดวินสิบกว่าคน แต่ละคนหาดกลัวเหมือนส่วนหดตัวอยู่ที่มุมห้องข้าง บางคนมีเพียงหญ้าฟางปิดคลุมร่าง ฉินอวินส่ายหน้าแผ่วเบา ทลายตารางติดต่อกันสามห้อง

สองห้องในนั้นมีแต่สตรี อีกห้องคุณขังบุรุษ! ถูกจับมัดไว้ทั้งหมด

ควับๆ รังสีกระเบื้องพาดพัน ตัดเชือกที่มัดพากเข้าขาดอย่างรวดเร็ว

“พากปีศาจตายไปแล้ว พากเจ้ารีบออกไปเถอะ” ฉินอวินบอก

บุรุษพากนั้นต่างตกตะลึงระคนยินดี พยายามลุกขึ้น มีสองคนเป็นลูกขึ้นยืนได้ คนอื่นๆ หากมิใช้อ่อนแรงเป็นลูกไม่ขึ้น ก็ลุกขึ้นมาแล้วล้มกองลงไปอีก

ภายในป้อมผา ฉินอวินและอี้เซียวมองมนุษย์ชายหญิงออกมาร้าวที่คุณขัง พากเข่าต่างคุกเข่าลงอย่างช้าชักด้น “ขอบคุณท่านเซียนที่ช่วยชีวิต ขอบคุณที่ช่วยชีวิต”

แต่ละคนต่างกระทำแบบเดียวกัน

“ออกไปให้หมดเถอะ รีบหนีให้ไกลจากที่นี่ ที่นี่ถึงอย่างไรก็เป็นเขตต้องห้ามของจ้าวคงคา” ฉินอวินพูดพลางโบกมือ โยนถุงน้ำและอาหารที่ปีศาจหลงเหลือไว้ให้พากเข้า

“ขอรับ ขอรับ”

ชายหญิงเหล่านี้ต่างรับคำ หยิบถุงน้ำและอาหาร บางคนดื่มคำโตทันที จากนั้นประคองกันและกันจากไป

ฉินอวินและอีเซียวค่อยมอง

“สำนักบำเพ็ญตอบทุกสำนักต่างออกคำสั่ง ไม่ว่าผู้ใดกินเนื้อมนุษย์ เป็นอาหารล้วนเป็นปีศาจมา ต้องสังหารให้หมด” อีเซียวเอี่ยมขึ้น

“ปีศาจในโลกหล้า เจิดแปดในสิบส่วนเป็นปีศาจมา” ฉินอวินส่ายหน้า มีบ้างที่เป็นปีศาจฝ่ายดี แต่อย่างน้อยดูจากประสบการณ์ตะเรwenทั่วหล้าของตนเอง ปีศาจฝ่ายดีมีน้อยนัก

“ปีศาจระดับเล็กไม่เพียงพอให้กังวล” สายตาอีเซียวคมกริบ “กำจัด whomปีศาจทึ้ง พากปีศาจระดับเล็กได้แต่หาดกลัวผ่ามันนุษย์”

“ไป ไปกำจัด whomปีศาจ” ฉินอวินเพียงกระโดดกีบไปยืนบนยอดป้อมฯ กระโดดอีกรั้งก็ทะยานเลี้ยบไปแล้ว ไปเบื้องหน้าอย่างรวดเร็ว อีเซียวกีเร่งรุดติดตามมาพร้อมกัน

จ้าวคงคาเลือกสรรตำแหน่งที่ตั้งของเคหะสน์อย่างพิถีพิถัน ตัวเคหะสน์ตั้งอยู่ริมน้ำหลังหอยาง

โดยรอบเคหะสน์ นอกจากแม่น้ำแล้วก็เป็นภูเขาล้อมรอบ แม้ไม่ กว้างใหญ่เท่าเขazaงหยา แต่กินพื้นที่สิบกว่าลี้โดยรอบ มีหมู่เทือกเขา พากปีศาจถึงมีที่หลบซ่อน กองทัพของผ่ามันนุษย์ยกโฉมตีเข้ามา

ฉินอวินและอีเซียวมากถึงยอดเขาลูกหนึ่งอย่างรวดเร็ว ยืนบนยอดเขาทอดตามองไกล มองเห็นธารน้ำไหลเชี่ยวคลาง hüบเขาเบื้องล่าง และมองเห็นเคหะสน์อุทยานพรรรณพฤกษ์อันวิจิตรหรูหราห่างจากแม่น้ำไปห้าหกลี้

“พี่ฉิน ท่านเห็นแล้ว” อีเซียวยิ่มเอี่ยมขึ้น

ฉินอวินพยักหน้า ยืนบนยอดเขามองไปทางเคหะสน์จ้าวคงคาที่ตั้งอยู่ไกลออกไป คำรามว่า “จ้าวคงคา กล้านักก์ต่อสู้กับข้าสักครั้ง!”

เปล่งเสียงด้วยพลังวัตตประดุจเสียงพ่าวร้องแพร่ฟ้าไปทางเคหะสน์

ຈຳວົງຄາ

“จ้าวคงคา กล้านักกีต่อสู้กับข้าสักครั้ง!” เสียงแร้วจากที่ใกล้ๆ
กระจายมาถึงภายในเคหานំ บรรดาปีศาจและมนุษย์ในเคหานំต่าง^๑
สบตา กัน ถึงกับมีผู้กล้าหาญจ้าวคงคา?

ภัยในเคหะสน์อุทยานพรณพฤกษ์

จ้าวคงคานิชุดคลุมยาวสีขาวเงิน ยืนสองมือไฟล์หลัง ทอดตาทางไปยังที่ใกล้ ห่างออกไปห้าหากลีมีโอน้ำกันขาว มันจึงเห็นเพียงจุดเล็กๆ ส่องจุดบนยอดเขา

‘น่าสนใจ กลับบุกรุกเขตต้องห้ามที่ข้ากำหนด กำจัดปีศาจในป้อม
พามดหรือ ดูจากค่ายคาถาห้ายารีสองลักษณ์* ที่ข้าวางไว้ สองอนุชน
นี้เป็นเพียงพิชิตประทุเชยัน ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนา’ มุมปากผุดรอยยิ้ม
หยัน ‘ช่างใจกล้าบังอาจนัก’

“ปีศาจลิ่น” จ้าวคงคาเอ่ยปาก

“จั่วคงคา” ปีศาจลิ้นloyสัวມາอยู่ข้างกายจั่วคงคาทันที รอกอย
คำสั่งอย่างหนบอบ

“ไปตรวจสอบดู ส่องคนนี้มีที่มาที่ไปอย่างไร ถึงกล้ามาทำลายข้า”
แม้ต้องต่อกรกับอนุชนที่ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนหน้า มันยังคงต้องตรวจสอบ
ก่อนสักครั้ง

“ขอรับ จัตุรัส” ปีศาจลินรีบแกลบออกจากเคหะสน์แห่งนี้ หลังออกมานแล้วก็ดำเนินอย่างรวดเร็ว

ສັກຄຣູໜັງຈາກນັ້ນ

บริเวณเชิงเขาที่ฉินอวินและอีเซียวยืนอยู่ กลางพุ่มหญ้า ปีศาจลิน

* ส่องลักษณ์ หมายถึง หินหยาง

โผล่ศีรษะขึ้นมามองไปบนยอดเขา

“เป็นพวกมัน?” ปีศาจลินเมื่อเห็นก็ตกตะลึง “ฉินอวินและนางแซ่ อี้ผุนนั้น?”

สามารถตรวจร่างกายคนนี้สังหาร ปีศาจลินรับคำสั่งกลับมารายงานจ้าวคงคาน คราวนี้เพียงเห็นแวงเดียวຍ่ออมจะจำได้ มันรับมุดติดกลับมาอย่างรวดเร็ว

มันดำเนินกลับมาถึงเคหานสน์อย่างรวดเร็ว

“เรียนจ้าวคงคาน ข้าน้อยตรวจสอบผู้บำเพ็ญตบะแล้ว” ปีศาจลินรายงานอย่างนอบน้อม “คนหนึ่งคือเซียนกระบี่ฉินอวิน และแม่นางแซ่อี้ผู้บำเพ็ญตบะ บนเขาซางหยายตรวจร่างกายคนก็เป็นสองคนนี้”

“เป็นสองคนนี้หรือ”

ใต้คิ้วยาวของจ้าวคงคาน ดวงตาเย็นยะเยือกсадประกายดูหมิ่นแวงหนึ่ง “ตรวจก่อนบนเขาซางหยายก็ทำข้าเสียการใหญ่ ทั้งยังสะบันกรงเล็บพยัคฆ์ขาวศิษย์น้อง ข้ามุ่งมั่นบำเพ็ญตบะ ไม่เคยหารือพวกมัน พวกมันกลับบุกฝ่าเข้ามาแล้ว คิดจริงๆ หรือว่าแค่ทำร้ายพยัคฆ์ขาวศิษย์น้องได้ ก็ต่อสู้กับข้าได้แล้ว”

“อนุชันยังไม่ถึงเขตขึ้นก่อนนาส่องคน! หึหึ” จ้าวคงคานหัวร่อเยาะหยันดูคล恩

ยอดสำนักใหญ่แล้วอย่างไรเล่า

มันเองก็เป็นศิษย์สังกัดสำนักอวินหมาที่ทรงอิทธิพลอันดับหนึ่งในแวดวงปีศาจมาร ยิ่งไปกว่านั้น ส่องร้อยกว่าปีมาเนื้ราชสำนักและดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเต้าก้อยกกำจัดมันมาโดยตลอดมิใช่หรือ

“พวกหนุ่มสาว มักคิดว่าตนเองถูกต้อง!” จ้าวคงคานเอ่ยวอย่างไม่

อีนังชั่งขอบ “ข้าออกไปเดินเล่น แล้วกำจัดอนุชนบาระห้ำสองคนนั้นสักหน่อย”

“น้อมส่งจ้าวคงคา”

บรรดาปีศาจโดยรอบและสตรีผ่านนุชย์ต่างก็ร้องอย่างเคารพ

ตอนที่ 50 โอสก์ปราบสมมติ

ฉินอวินและอีเชียวยืนบนยอดเขา ทอดตามองไปเบื้องล่าง

“ออกมาแล้ว” ส่องคนเห็นร่างกระจ้อยร้อยเดินออกจากเคหะส์ มุ่งหน้ามาทางนี้ คุคล้ายเชื่องชา แต่ทุกฝีก้าวคืบหน้าเร็วๆ

“สักครู่ทุกอย่างดำเนินการตามแผน” ฉินอวินมองอีเชียวยิ้มด้านข้าง

อีเชียวยักษ์ ก้าวเดินไปในป่าก่อหนาสูง เม็ดโอดูแลไป ประกายสีน้ำเงินสุดใสเม็ดหนึ่ง ใส่เข้าไปในปากก่อนกลืนลงท้อง

“รู้แล้ว ข้าต่อสู้อยู่ตรงนี้แล้ว พี่ฉินท่านต้องระวังให้มาก ท่านต้องต่อสู้ระยะประชิดกับมัน”

“มอบให้เป็นหน้าที่ข้า” ฉินอวินหันหน้าไปมองเบื้องล่างต่อไป ร่างกระจ้อยร้อยด้านล่างใกล้เข้ามาทุกที แม้มีโหน้าจากวิมแม่น้ำกันขาวง ฉินอวินยังคงมองเห็นรูปหลักฐานของเจาร่างนั้นได้อย่างถนัดตา

ชุดคลุมยาวสีขาวเงิน รูปร่างผอมแห้ง มองเผินๆ คล้ายบัณฑิต

ผู้หนึ่ง

“จ้าวคงคาน” เพลิงโถสะลูกโขนในกันบึงแห่งหัวใจ ความเดียดแคร้นชิงชังที่สะกดกลั้นมาเนินนาน เด็กชายอายุเพียงแปดขวบจะมีปณิธานความมุ่งมั่นฝึกฝนกระบี่เช่นนั้นได้อย่างไรกัน เหตุใดถึงประสบความสำเร็จเช่นนั้น พรสวรรค์เป็นเพียงด้านหนึ่ง อีกด้านก็คือในใจคิดสังหารจ้าวคงคาน เพื่อแก้แค้นให้น้องสาว

จ้าวคงคานเดินมือไฟล่องอย่างเอ้อระเหย ในที่สุดก็มาถึงเชิงเขา มันแหงนหน้ามอง เห็นสองคนน้อยอดเขา สองตาเปล่งประกาย เพลิง ดาวดลัน “วันนี้ เป็นวันตายของพวกเจ้า”

พุดจบกระโจนออก ทะยานไปตามแนวเข้าขึ้นสู่ด้านบน

แม่สิงกีดขวาบากมายบนเขา ทั้งศีลา ก้อนใหญ่ทั้งตันไม่ แต่ฉิน อวินราวดินบนที่รบ ภารวยครั้งเดียวถึงสิบกว่าลัง

จ้าวคงคานที่ทะยานขึ้นมาเห็นฉินอวินโถมลงมากีดค่นหัวร่อเสียงหนึ่ง พลันมองไปทางอีซียวที่อยู่บ่อบนยอดเขา “ตุกตาสตรีเยี่ยงเจ้าหน้าตา จิมลิมพริมเพราดีจริง ในเคหาสน์ข้าจะได้มีสาวงามเพิ่มอีกคนแล้ว”

“ชี” อีเซียวได้ฟังกีดค่นเสียงเย็นชา แต่ไม่รีบวอนลงมือ แต่รอคอยโอกาสเงียบๆ

“จ้าวคงคาน ตายเสียเถอะ!” เสียงดาวดลัน ฉินอวินกระโจนใส่

จ้าวคงคานยืนตรงนั้น นิ้วชี้มือขวารัดพันด้วยโซ่สายเล็กสีน้ำเงิน มันเพียงสะบัดเบาๆ โซ่ก็หมุนเป็นวง คล้ายออกจากนิ้วชี้ เมื่อฉินอวินพุ่งมาถึงตรงหน้า ชี้่พริบตาที่ซักกระบี่ออก แสงกระบี่เจิดจ้าແยงตาพุ่งปราดเข้ามา มันเพียงยิ่มเย้ย เหวี่ยงโซ่เล็กในมือออก

เมื่อโซ่ถูกเหวี่ยงเข้ามา กลับมีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

สุดท้ายกล้ายเป็นสายโซ่สีน้ำเงินหนาเท่าบั้นเอวคน หากพินิจมอง

อย่างละเอียด บันทึกไว้จะเห็นລວດລາຍຄາຖື່ຍົບຄລ້າຍຮະລອກຄລື່ນ ມັນໂຄຈຣພັງປີສາຈເຂົ້າສູ່ສາຍໂຫ່ງນາດມທີມານີ້ ກະຕຸ້ນລວດລາຍຄາຖາ ເພີ່ງພຣິບຕາລາຍຄາສວ່າງວາບ ພລານຸກາພຂອງໂຫ່ງສື່ນໍ້າເງິນພຸ່ງພຣວດ ລວດພາດໄສ່ມືນອວິນທັນທີ

“ເວັ່ນ?” ສີ້ນໍ້າມືນອວິນຜົກຜັນ ຮຶບເບີ່ງຮ່າງຫຼົບເລີ່ຍ

ບັງ! ສາຍໂຫ່ງຫວດຖຸກກ້ອນຕີລາ ກ້ອນຕີລາແຕກເປັນເສື່ອງໆ ທັນທີ ປຣາກງູ້
ຫລຸມແອ່ງຂະດໃຫຍ່ ເສຍທິນຊັ້ນເລັກຊັ້ນນ້ອຍປລິວວ່ອນກະຈັດກະຈາຍ

“ຮວດເຮົວດີ່ນີ້” ມັນເຫຊງຫວດໂຫ່ງສື່ນໍ້າເງິນອີກຮັ້ງ ວິດີຂອງສາຍໂຫ່ງ
ອັດຈຽບຍາກຄາດເດົາ ອານຸກາພໄມ່ສາມັ້ນ ອີກທັງມືນອວິນໄມ່ກຳລັກເສີ່ຍໃຫ້ສາຍ
ໂຫ່ນີ້ເກີ່ວກະຫວັດ ທັນທີທີ່ຖືກຮັດພັນເຊັ່ນນັ້ນກົງຈົບເທົ່າລ້ວ

ເຄີ່ງ...ກະບົບເຫັນສີເງິນໃນມືອດຕ້ານໂຫ່ງເຫຼັກໄວ້ຄຽງໜຶ່ງກ່ອນໂຄມພຸ່ງໄປ
ທາງຈ້າວຄົງຄາ ສາຍໂຫ່ງລັບຕວັດມ້ວນຕິດຕາມມາທັນທີ ແມ່ມືນອວິນອອກ
ກະບວນທ່າກະບົບກັນຂວາງໄມ່ຂາດສາຍ ແຕ່ສາຍໂຫ່ງວ່ອງໄວປຣາດເບີ່ງວສຸດແສນ
ເຫຊງຫມຸນຕວັດມ້ວນ ທຳໄຫ້ມືນອວິນຈົນທາງເຂົ້າໄກລ້ຈ້າວຄົງຄາໃນຮະຍະ
ສາມຈັ້ງ

“ເຈົາໄມ່ມີທາງເຂົ້າໄກລ້ແລ້ວຈະສັງຫາຢ້າໄດ້ຢ່າງໄຮ້” ຈ້າວຄົງຄາຫັກຮ່ອ
ຮ່າ

“ຈ້າວຄົງຄາ ຕາຍ!” ມືນອວິນຄໍາຮາມເດືອດຕາລ ພາດພັນລົງມາຄັ້ງແລ້ວ
ຄັ້ງເລ່າແຕ່ກລັບຖຸກສາຍໂຫ່ງພິສດາຍາກຄາດເດົາບົບຄັ້ນຈົນບັງເກີດສກວະ
ອັນຕຽຍຕ່ອນເນື່ອງ

ສ່ວນອີເໜີຍວິທີ່ມອງກາພຈາກນີ້ບັນຍອດເຂົາມືອໜ້າຍທີ່ໄພລ່ອຍູ້ດ້ານຫລັງ
ໜີ້ບັນຍັດໄວ້ໜີ້ແຜນ

“ໄປ” ກາຍໃນຮ່າງທີ່ກລືນກິນເມີດໂອສັບເປັ່ງພລັງຄາຖາອັນແກຮ່ງກລ້າ
ອີເໜີຍວິພຍາຍາມຄວບຄຸມພລັງຄາຖານີ້ສຸດກຳລັງ ດ້ວຍເຂດຂໍ້ວິຊາຂອງນາງ ພອ

จะควบคุมกระแสจิตอันแข็งแกร่งได้บ้าง เส้นปราณในร่างรับการกระแทกของพลังค่าถา แบบถึงขีดสุดที่เส้นปราณจะต้านรับไหว จึงไม่กล้าเร่งพลังในปริมาณมาก

พลังค่าถาถ่ายเทเข้าสู่ยันต์ในเมือ เร่งพลังเสริมสิ้นสมบูรณ์

ลวดลายยันต์สว่างวาว พื้นผิวยันต์ปรากฏสายฟ้าแลบแปลบปลาบ ก่อนสายกลาเป็นผุยผงพร้อมยันต์ค่าถา

สายฟ้าที่ยังแปลบแปลบปลาบให้เห็นร้าไรหลอมรวมเข้ากับอากาศ พากกระหนำลงไปเบื้องล่าง ความเร็วแคบไวยิ่งนัก

“ไกลแล้ว” ฉินอวินดูผิวเพินจากภายนอกกำลังต่อสู้ย่างมั่วระหำ แต่ภายในใจกลับรอดอยอยู่เงียบๆ

เขางงใจเก็บจำพลังที่แท้จริง กระหังเจตันกระบีหมอกพิรุณก์ไม่สำแดง อาศัยเพียงยันต์เทพสัญจรและอานุภาพของกระบีเหินวิเศษ สำแดงความเร็วถึงขีดสุด วิชากระบีผันวงกับความเร็วเปล่งแสงyanวิษยิ่งใหญ่ พลังฟิเมือที่แสดงออกตอนนี้คงพอๆ กับจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว! หนึ่งเพื่อหลอกให้จաวงศคายใจ ส่องเพื่อจงใจถ่วงเวลา

“เอี๊?” พลันสีหน้าจ้าวคงคากผัน หันขึบไปมองกลางอากาศทันที

สายฟ้าไรรูปอันน่าหวาดกลัวกำลังจูโจมเข้ามา เป็นกลยุทธ์พิมาตชุดแรกที่อีเซียวสำแดงโดยรอบอาศัยพลังจากยันต์ นางกลืนกิน “โอสถปราณสมมติ” ที่สูงค่าราคาแพงลงไปหนึ่งเม็ด หยิบยิมพลังค่าถาของเขตขั้นก่อนหน้าเดนโอสถอันตตามาใช้ได้ชั่วคราว จึงสำแดงยันต์ค่าถาที่แกร่งกล้ายิ่งขึ้นได้

นี่คือกลยุทธ์พิมาตชุดแรก ซึ่งก็คือ “อสنيทมิพไรรูป”

อสนีทมิพไรรูปไรสัมเสียง กว่าจ้าวคงคาจะรู้ตัว สายฟ้าก็อยู่ใกล้ตัว
มากแล้ว

“เปลี่ยแล้ว!” สีหันมันบิดเบี้ยวอัปลักษณ์ทันที ร่างกายพลันพอง
ขยาย ชุดคลุมยาวสีขาวเงินปริขาด รูปร่างผอมเล็กแต่เดิมกล้ายเป็นวนร
ยักษ์สูงหนึ่งจังห้าหกชื่อ เมื่อมันเปิดเผยแพร่ปลักษณ์ดังเดิม ไอหมอกสีขาว
เวียนวนรอบตัว ร่างเดิมของมันก็คือคงความรุตันหนึ่ง

สีบ้ายเสียเลือดแห่งคงความรุตันยุคบรรพกาล เชี่ยวชาญควบคุม
สายน้ำแต่กำเนิด

มันคำรามลั่น เหวี่ยงสายโซ่ในมือ ต้านรับอสนีทมิพไรรูปสายนั้น
เมื่อสองอย่างประทับ แม้บางส่วนได้รับผลกระทบจากสายโซ่ แต่
ส่วนมากให้ลามไปตามสายโซ่พุ่งโผล่ร่างคงความรุตัน บนบนร่างมันดำเน
เกรียมบางส่วนเท่านั้น ดูท่ามาดเจ็บไม่สาหัส แต่อสนีทมิพนี้กลับอ่อนหัด
เหี้ยมโหด แทรกซึมเข้าสู่อวัยวะภายในร่างของจ้าวคงคาโดยตรง

มันอ้าปากค้าง โลหิตสดพ่นพรวดออกจากปาก

“กล้าหลอกลงข้าหรือ” มันมองไปยังอีเชี่ยวบนยอดเขา ตัวด
อย่างเดีดตัว ใจนั้นเหยียดมือขวา พลันของวิเศษปราภูในยุ่งมือ
ขยายตัวใหญ่ปุบปับกล้ายเป็นคราดยาวเกือบสองจัง เป็น “คราดเข้า
กระปือดำ” อาวุธลือชื่อที่สุดของมัน ทึ้งตัวคราดเปล่งประกายนิลกาฬ
คลับคล้ายปราภูกระแหน้สีดำไหวนรอบตัวคราด

คราดเข้ากระปือดำเป็นของวิเศษขั้นหาก ทรงอาณูภาพยิ่งนัก

“ตายเสียเถอะ!”

ภายในดวงตาสีเหลืองหม่นของจ้าวคงคาเต็มไปด้วยความอาฆาต
บัดนี้มันไม่มีความคิดจะนำศตรีผู้นี้มาเป็นนางบำเรอแล้ว มีเพียงความคิด
เดียว...สังหารนางทิ้ง!

โถมพุ่งรุนแรงทันที คิดทะยานขึ้นไปตามไฟล์เข้า คราดเขากะบือ คำทรงพลาญภาพไรส์สินสุด

“คิดหนี? สามข้าหรือยัง!” ฉินอวินตวาดอย่างมีโกรสก่อนกลับเข้า ชวาง

จ้าวคงคาถือคราดเขากะบือคำในเมื่อเดียว สายโซ่หัวพันอยู่ที่ บันเอวบัดนี้มั่นคงร้านจะเหลือบแลฉินอวิน ตวาดแวัด “เสหัวไป!” สายโซ่ พลันหมุนเป็นวงตัวดพาดใส่ฉินอวิน หลังอยู่ในรูปลักษณ์เดิมแล้ว กระทั้ง พลังของสายโซ่ยังเพิ่มขึ้นไม่น้อย จ้าวคงคาไม่เห็นฉินอวินอยู่ในสายตา แม้แต่น้อย มั่นคิดเพียงว่าสตรีบำเพ็ญดูษัณหันถึงเป็นตัวคุกความมากที่สุด

แสงกระบีสว่างวาว ประดุจภาพผันประหนึ่งมายา ผ่านสายโซ่ บังเกิดเสียงดังสนั่น สายโซ่พลิกตกลบไปชนกระแทกอีกฝา กะทะตันไม้ม ใหญ่ตันหนึ่งจนแตกกระเจา เศษไม้ปลิวว่อนสีทิศ

ส่วนฉินอวินกระโจนใส่จ้าวคงคา จิตพิมานสังหารท่วมท้นลันฟ้า ปราภ្យาในดวงตา!

“อ่า นีมัน...” ก่อนหน้ามันมิได้ทุ่มสุดกำลังยังสยบเชี่ยนกระบีรีค่า นีได่ง่ายดาย บัดนี้เผยแพร่รูปลักษณ์เดิมแล้ว พลังปีศาจยิ่งทรงพลาญภาพ แต่ “โซ่รัดเมฆา” ของมันกลับถูกต้านทานได่ง่ายดายเช่นนี้อย่างนั้นหรือ

“กระบีฉบับไวยิ่ง” จากนั้นมันเห็นแสงกระบีว้าบขึ้นตรงหน้า บัดนี้ ศักยภาพอันแท้จริงของฉินอวินสูงกว่ายามเลสเตรังใช่เพียงขั้นสองขั้น ‘ผู้ได้ว่ามันเก่งกาจพอๆ กับพยัคฆ์ขาวศิษย์น้อง ที่เข้าชางหมายมันล้วน เสสเตรังแกลังทำ! เสสเตรัง!’ มันตระหนกยกใหญ่ในใจ

ตอนที่ 51 หนีไม่พ้นหรอกร

‘ที่เข้าซางหยาล้วนเสแสร้ง ใจใจดูตาข้า ดูท่าเป้าหมายสุดท้าย
ของพวกมันก็คือข้า ฉินอวินและนางผู้นั้นเพิ่งทายอยกันมาถึงเมืองกว่าง
หลิง อีกทั้งยังเป็นศิษย์ยอดสำนักใหญ่ทั้งคู่... ดูท่า นี่เป็นแผนการของยอด
สำนักใหญ่ที่พุ่งเป้ามาที่ข้า’ มันอดสัณนิษฐานเช่นนี้ในใจไม่ได้

คราดเข้ากระบือดามีอุปสรรคในมือของหน้าปะทะแสงกระบือย่าง
รุนแรง

ปัง! アナ奴ภาพน่าหาดหวั่น ทำเอาร่างของจ้าวคงคาสั่นไหว ฉิน
อวินกีสะเทือนจนถอยหลังไปหนึ่งก้าว

‘アナ奴ภาพแข็งแกร่งยิ่งนัก’ ลูกนัยน์ตาของจ้าวคงคาหดตัว

‘ตักชูม่อมตีข้า? ส่งศิษย์ร้ายกาจสองคนมาต่อกรกับข้าหรือ แต่
ผลลัพธ์อาจเป็นว่าสองคนนี้ถูกข้าสังหาร’ ใบหน้ามันบิดเบี้ยวเหยเก คราด
เข้ากระบือดามีอุปสรรคในมือสับใส่หน้าฉินอวิน พลันปราภูกระแส้น้ำเหล็กซี่รวม
ตัวคราด เสมือนวังวนเกี่ยวกุ่มไปทางฉินอวิน

“ตัด!” ฉินอวินคำรามลั่น เขาคือเชียนกระเบี้้ชันหนึ่ง กระเบี้้เหินอัตชีวิทรงอานุภาพหาได้เทียม เมื่อตัดกระแสว้งวนนั้นในชั่วพริบตา ต้านทานคราดเข้ากระเบื้อตัดไว้ได้ทันท่วงที

บัดนี้สายโซ่รัดเมฆาของจ้าวคงคายังเกี่ยวพันอยู่ที่บันเอว มันใช้คราดเข้ากระเบื้อตัดเต็มที่

สวยงาม! เกรร่างสองฝ่ายตัดสลับ พลังกำลังของจ้าวคงความหาศัล ไร้ขอบเขตมากกว่าจะมองปีศาจพยัคฆ์ขาวหนึ่งขั้น! กระบวนการท่าอย่างร้ายกาจ อัศจรรย์กว่า ประกอบกับคราดเข้ากระเบื้อตัดของวิเศษขั้นหก ความแกร่ง กล้าในการต่อสู้ระยับประชิดถึงระดับเขตขั้นก่อนนา闷เดนโอลสถานเที่ยงแท้ แต่กระเบี้้เหินอัตชีวิของฉินอวินก็ทรงพลังไม่แพ้คราดเข้ากระเบื้อตัด เจตนา กระเบี้้หมอกพิรุณยิ่งอัศจรรย์ล้ำเลิศไร้เทียมทาน สองฝ่ายต่อสู้สูสี

บทยอดเข้า

อีเชียวยาหอดตามองเบื้องล่าง เห็นแล้วก็ตื่นตะลึงหมื่นส่วน ตามแผนการเดิม อาศัยพลังฝีมือของอาจารย์อาณวนากับยันต์ย่อพสุราจะต่อสู้ พัวพันกับจ้าวคงค่าได้หรือไม่นั้นยังเป็นที่สงสัย บัดนี้ฉินอวินร่วมมือกับนาง ต่อสู้พัวพันระยะประชิดกับมันได้อย่างสมบูรณ์แบบ ถึงขั้นไม่ตกเป็นรอง

‘ศักยภาพของพี่ฉินแกร่งกล้าถึงขั้นนี้เชียวหรือ แข็งแกร่งกว่าตอนต่อสู้กับจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวมากนัก’ อีเชียวยะท่านในใจ ‘ต่อสู้อย่างสูสี กับจ้าวคงค่า ช่างคาดคิดไม่ถึงอย่างแท้จริง แม้เมื่อครู่อ่อนน้อมิพิรุปฟ้าด กระหน่ำ จ้าวคงค่าได้รับบาดเจ็บ แต่เกรงว่าส่งผลกระทบต่อพลังฝีมือมัน เพียงส่วนสองส่วน ข้าอาศัยพลังจากเม็ดโอลสถานสมมติ แต่พี่ฉินต่อสู้ ด้วยฝีมือที่แท้จริง’

นึกเลื่อมใสในใจ ขณะเดียวกันก็พยายามปรับพลังค่าาที่สับสน ว่า น่วยในร่างให้ราบรื่น คิดใช้กลยุทธ์พิฆาตชุดที่สองให้เร็วที่สุด เมื่อครู่เพิ่งใช้ยันต์เพียงครั้งเดียว แต่เป็นภาระต่อสังหารอย่างยิ่ง พลังค่าาที่หลงเหลือกำลังสะเทือนเลื่อนลั่นภายในร่าง

“ไม่อาจหน่วงเหนี่ยว นางผู้นั้นคงจะเริ่มกระบวนการท่าอ้ามหิดอีกครั้ง ในเร็วๆ นี้” จ้าวคงคาเหลือบมองอีกครั้งในชุดสีเขียวอ่อนบนยอดเขา ในเมื่อต่อสู้แล้วทำอันไดเซียนกระบี่ผู้นี้มีได มันเจิงสูถ้ายแล้ว เปลงเสียงคำรามลั่น ขนปูกปุยทั่วร่างเริ่มลุกตั้ง แสงเพลิง ลวดลายสีแดงเพลิงหลายสายประกายบนร่าง เร่งพานุภาพของมันขึ้นไปอีก

‘ศาสตร์ต้องห้ามมารมรค!’ ฉินอวินและอีเชียวนำต่างดื่นตระหนกในใจ แม้ในข่าวกรองไม่มีผู้ใดเคยเห็นมันใช้ศาสตร์ต้องห้ามมารมรค บางที่ผ่านมุขย์ที่เคยพบเห็นล้วนตายสิ้นแล้ว แต่จากความเข้าใจของสำนักเสินเชียวยต่อเขาวินหมัว ปีศาจมารระดับนี้ของสำนักอวินหมัว หากตบะแกร่งกล้าเพียงพอ โดยทั่วไปย่อมฝีกฝนจนบรรลุศาสตร์ต้องห้ามวิชาสองวิชา จ้าวคงคาจอมปีศาจเขตขั้นก่อนหน้าเด่นโฉสมณฑล ฝีกจนบรรลุศาสตร์ต้องห้าม ก็ไม่น่าเปลกใจแม้แต่น้อย

ขนหัวร่างครอบคลุมตัวยลดลายสีแดงเพลิง คราดเข้ากระเบื้องด้านในมือคาดขวางออกอีกครั้ง ฉินอวินครัวนี้ต้านทานทอนกำลังสุดแรง กيد แต่ยังคงรู้สึกถึงสายพลังต่อเนื่องไม่ขาดตอน ถูกกระแทกจนลอยวีดถอยหลัง

มันยิ่มเย็นชาปรายตามองแวงเดียว “ประเดี้ยวค่อยกลับมาสังหารเจ้า” พลันเร่งความเร็วไถ่ทะยานขึ้นไปตามไฟเหล่าเขา

ต้องกำจัดสตรีผู้นั้นก่อน ถึงต้องรีบใช้กระบี่ได้อย่างสวยงามใจ!

“เจ้าหนนีไม่รอดหรอก!” ฉินอวินตะโกนอย่างเดือดดาล โคลงพลังวัตรเร่งอาณุภาพยันต์ย่อพสุธาที่พกติดตัว กระเสี้ยวรูปพิเศษพิสดารห่อหุ้มร่าง เด่นชัดว่าระยะทางห่างไกลลิบลับ เพียงก้าวเดียว ก็แกลบข้ามไประยะทางหดสั้นฉับพลัน

สวนๆ เพียงสามก้าว ฉินอวินก็ໄลทันจ้าวคงคาแล้ว

“กลับรวดเร็วถึงเพียงนี้” จ้าวคงคาที่แสดงฝีมือหมัดหน้าตักแล้วให้นึกตระหนกตกใจ

“ศาสตร์ย่อพสุหาร้ายกาจพิสดารถึงเพียงนี้” ฉินอวินเองก็ตกตะลึงเป็นครั้งแรกที่ได้ใช้ศาสตร์ย่อพสุธา ก่อหน้าไม่เคยได้ใช้มาก่อน ถึงอย่างไรก็ถึงขั้นไร้ร้าวไหล แต่ช่านกระเสี้ยวจิตควบคุมบริเวณโดยรอบได้ใกล้ห้าหากจัง กระทึ้งทุกอนุ筍ขั้นในร่างก็ยังควบคุมได้ ก้าวทะยานเพียงสามครั้ง ก็คุ้นชินกับศาสตร์นือย่างรวดเร็ว ผ่านศาสตร์นี้เข้ากับการต่อสู้ระยะประชิดของตนได้อย่างสมบูรณ์แบบ

“ขำอกแล้วว่าเจ้าหนนีไม่พันหรอก” ฉินอวินกวดแก่วงกระบี แสงกระบีพร่าเลือนปรากฎเบื้องหน้าจ้าวคงคา

“ใสหัวไป!” มันเหวี่ยงคราดเข้ากระบีอดำต่อต้าน ดุดันธนแรงสุด ประมาณ พลางกำลังแกร่งกล้ากว่าฉินอวิน แต่เจตันกระบีหมอกพิรุณทำให้กระบวนการท่าของฉินอวินไร้จุดบกพร่องอีกทั้งต่อเนื่องไม่ขาดสาย ผนวกกับศาสตร์ย่อพสุชาเพิ่มความรวดเร็วถึงขีดสุด ประเดี่ยวอยู่ทางซ้ายของมัน ประเดี่ยวโผล่มาทางขวา จ้าวคงคาไม่กล้าประมาทสักหนึ่งกระบี

เนื่อง เพราะกระบีของฉินอวินร้ายกาจยิ่ง มันต้านทานจนกระจำจงแจ้งว่าสังขารของมันไม่อาจต้านทานวิชากระบีขั้นนี้ได้

ในชั่วขณะ มันไม่อาจสั้ดฉินอวินที่รวดเร็วปราดเปรียวยิ่งขึ้นพัน ไชนจึงเป็นเช่นนี้ อนุชนยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนาผู้หนึ่ง เหตุใด

ต่อสู้ระยะประชิดได้แกร่งกล้าถึงขั้นนี้ มันตื่นตระหนกยิ่งนัก หลังแสดงศาสตร์ต้องห้ามแล้ว พลังฝีมือของมันนับว่าถึงระดับเขตขั้นก่อนภาษาเดนโอลสตเกียงแท้แล้ว แต่ตอนนี้ก็ลับถูกอนุชนเขตขั้นหลังพ้าบีบคั้น มิกลายเป็นที่ขับขันใหญ่โตทั่วหล้ารอกรหรือ

‘ชะังกังน้อยู่่ตรงนีต่อไปไม่ได้แล้ว ถูกมันตอ yay ข้าสังหารนางผู้นั้น มีได้ นางอาจลงมืออึกระบวนทำได้ทุกเมื่อ รับหนีดีกว่า!’ เดิมทีมันก็เจ้าเล่ห์ระมัดระวัง เห็นท่าไม่ดีก็คิดหลบหนี จึงหันหน้ากระโจนลงไปเบื้องล่างทันที

‘คิดหนีหรือ วันนี้เจ้าหนีไม่พ้นทรอก’ ในดวงตาฉินอวินเต้มเปี่ยมไปด้วยกระแสงไฟฟัน เขาจะปล่อยให้มันหนีไปได้อย่างไร เพียงสาวเท้าสองสามก้าว ก็ໄล่การทันจ้าวคงคาน ต่อสู้พัวพันกับมันอีกรัง วิชากระปี่เดิมทีต่อเนื่องไม่ขาดตอน เอี่ยถึงการรวมรันพันตู้ศัตรูยังร้ายกาจกว่าการต่อสู้ระยะประชิด!

‘สมควรตาย สมควรตาย!’ จ้าวคงคานชำรามอย่างเคืองขุนเดือดดาล มันคงแคนร้อนใจยิงนัก

แต่ฉินอวินประเดี่ยวซ้ายประเดี่ยวขวา แสงกระปี่เลือนรางพร่ามัวไม่ยำเกรงคราดเข้ากระบือดคำของมันแม้แต่น้อย! ส่วนโซร์ดเมฆานั้นมีอาณุภาพต่ำกว่า

‘โผล่มาจากที่ไดกันแน่ มาจากที่ไดกันแน่ อนุชนไม่ถึงเขตขั้นก่อนภาษา มีพลังแกร่งกล้าถึงขนาดนี้’ มันไม่อยากเชื่อ ไม่มีทางล่วงรู้เลยว่า อนุชนเฝ่ามนุษย์ตรงหน้า ก็คือเด็กน้อยธรรมดาสามัญในหมู่บ้านเมื่อสิบสามปีก่อน น้องสาวถูกจ้าวคงคานกลืนกิน บัดนี้เด็กชายผู้นั้นมาแก้แค้นในอีกสิบสามปีให้หลัง!

‘เจ้าหนีไม่รอดทรอก!’ ส่องตาของฉินอวินเปี่ยมด้วยจิตสั่งหาร

อีเซียวนยอดเขาก็พยาภยามควบคุมพลังค่าสุดกำลัง นางเงก์ร้อนใจ

เมื่อเวลาผ่านพ้น ในที่สุดนางก็ปรับพลังค่าในร่างได้แล้ว ก่อนตอนใจอย่างโลงอก

“พี่จันยี้อยุดฉุดรังจั่วคงค่าได้อู่หมัด ถึงตอนนี้ มันยังไม่อาจขึ้นเข้ามาได้” ที่นางกังวลอย่างยิ่งในแผนการคือมันบูกฝ่าขึ้นมาถึงยอดเขา กล่าวถึงการต่อสู้ระยะประชิด นางเกรงว่าไม่อาจต้านรับมันได้สักกระบวนการท่า

“เอาละ กลยุทธ์พิฆาตที่สอง”

หลังจากอีเซียวนรู้สึกว่าพลังค่าสูงบันดาลแล้ว ก็มองไปยัง Hera ของчинอวินและจั่วคงค่าที่กำลังต่อสู้กัน ดวงตาสาดประกายคมกริบ พลิกมือนำถั่วทองออกมานึ่งเม็ด ด้านบนสลักลายค่าถี่ยบ

“ไป!” นางโครพลังค่าจากโถสูตรปราณสมมติในร่างอย่างระมัดระวังเข้าสู่ถั่วทองเม็ดนี้ ลายยันต์บนผิวถั่วสว่างวาบขึ้น ก่อนโยนลงไปเบื้องล่างโดยตรง แสงพادຍาวเป็นสายจากถั่วทอง ลอยลิ่วไปยังเชิงเขา

ระหว่างตกลงไปด้วยความเร็ว ถั่วทองเริ่มบิดงอกก่อนพองตัว ลวดลายค่าดูดซับพลังฟ้าดินเข้าสู่ภายในเม็ดถั่ว ทำให้ถั่วทองบิดงอพองตัว สุดท้ายกล้ายเป็นนักรบเกราะทอง มือถือดาบเล่มโต ตลอดร่าง เป็นสีทอง สองتاเกี๊ยเป็นสีทอง อาจหาญน้ำยามเกรง เมื่อสองขาแตะถึงเชิงเขา พื้นดินสะเทือนไหวพักหนึ่ง นักรบเกราะทองกลับไม่เสียหายแม้แต่น้อย

สดถั่วเป็นนักรบ...นี่คือกลยุทธ์พิฆาตลำดับสองจากสามกลยุทธ์ พิฆาตที่สำนักเสินเซียวนจะเตรียมให้!

“ปีศาจมารต้องตาย!” นักรบเกราะทองดาวดลั่นเสียงหนึ่งแล้วพุ่ง
โผลมใส่จ้าวคงคา

ตอนที่ 52 จนตรอก?

“ສາດຄ້ວເປັນນັກບົບ?” ຈ້າວຄອງຄາທີ່ກຳລັງຕ່ອສູ້ກັບຈິນອວິນເມື່ອເຫັນເຂົາກົວດິນຕະຮະນກມີໄດ້

ສາດຄ້ວເປັນນັກບົບເປັນຄາສຕຣຄາຄາສູງສົງລຶກລໍາຂອງສຳນັກເຕົ່າ ຄ້ວທອງທີ່ໃຊ້ໃນຄາສຕຣນີ້ຕ້ອງຜ່ານການບໍ່ມເພະໜ່າລ່ອເລື່ອຍິ່ງເປັນເວລາຍາວານາ ໃຊ້ເພີ່ຍງຄົງເດືອກໄກ໌ໄມ້ອາຈໃຊ້ໄດ້ເອັກ ແນ່ນອນວ່າໃນຕໍານານກີມຄ້ວທອງທີ່ສາມາດໃຊ້ໄດ້ອຍ່າງຍາວານາ ເລືອຄ່າມາກຣາຄາກວ່າຂອງວິເຕະຍິ່ງນັກ ເນື່ອເພຣະເປັນຕົວແກນພັ້ນໃນກາຮູ້ຽບທີ່ດຳຮັງອຢູ່ຍາວານາ ດ້ວຍເຫດຸ້ນຄ້ວທອງທີ່ອີເຫຼີຍວ່ານຳມາໃຊ້ຄົງນີ້ຢ່ອມມີຮາຄາສູງສຸດປະປະມານ

ສຳນັກເສີນເຫຼີຍວ່າເປັນສຳນັກດິນແດນສັກດີສີທີ່ແໜ່ງເຕົ່າ ເດັ່ນຊັດວ່າຄືດກຳຈັດປີຄາຈາມາຮຕນນີ້ ຈຶ່ງຈັດເຕີຍມທັງໂອສຄປຣານສມມຕີ ຍັນຕີຢ່ອພສຸຮາ ຄ້ວທອງແລະຍັນຕີອສນີທມີພໄວ້ໃນກາຮົງ

ສວນ! ຄວາມເຮົວຂອງນັກບົບເກຣະທອງວ່ອງໄວຍິ່ງ ຂ້າກວ່າໃຊ້ຍັນຕີຢ່ອພສຸຮາເພີ່ຍງເລັກນ້ອຍ ແຕ່ເຮົວກວ່າຈ້າວຄອງຄາທີ່ນຶ່ງຂຶ້ນ

เพียงก้าวเดียว ก็พุ่งพร้อมมาถึงตัวจ้าวคงคาน หนึ่งดาวอันอ้มมิติ ให้เดี้ยมพันดับลง

คราดเขากะบือดในมือจ้าวคงคานเพิงจู ใจมันอวินจนถอยร่น เห็น สภาพการณ์รีบขวางคราดกันไว้หน้าແຜ梧 กดาบวัววับฟันผ่าลงมา เคร้ง! ส่องอาวุธกระแทกกันบังเกิดคลื่นจากแรงปะทะ แผ่กระจายออกสีทึศแปด ทาง

จ้าวคงคานถูกใจมีตีถอยกรุดสองก้าว รอยเท้ากดลึกบนพื้น อดแตก ตีนลงลานไม่ได้ ‘พละกำลังมหาศาลกว่าข้าเสียอีก นักรบเกราะทองนี้ไม่ ว่าพละกำลังหรือความเร็วล้วนเป็นระดับเขตขั้นก่อนหน้าเดนโซ่สต้าเที่ยง แท้ เคราะห์ดีที่ดูไปเขลา กระบวนการท่าแข็งทื่ออยู่บ้าง’

‘นักรบมารคนาในตำนานถึงกับร้ายกาจเพียงนี้เชียว’ ฉินอวินเห็น สภาพแล้วเต็มไปด้วยความยินดี แผนการกี划์วนแผนการ เขาเพิงเคย ประสบพบเจอนักรบมารคนาเป็นครั้งแรก

‘มันมีอำนาจภาพเช่นนี้ ต้องให้มันเป็นหลัก ข้าค่อยส่งเสริม’ ฉินอวิน อยู่ที่ด่านชายแดนทางเหนือมาสามปี คุ้นชินกับการร่วมมือแต่แรกแล้ว ในชั่วขณะกีปรับเปลี่ยนวิธีการสู้รบ นักรบเกราะทองเข่นฆ่าสังหารอยู่่แนว หน้า ฉินอวินกลับคล้ายເງາຕິດຕາມโดยรอบนักรบเกราะทอง ค่อยลอบ โจรตีรังแจ้วครั้งเล่า มักแทงหนึ่งกระซี่รุนแรงใส่จ้าวคงคานขณะที่มันกำลัง ต้านทานนักรบเกราะทอง

การประสานงานเช่นนี้เพิ่มพูนอำนาจภาพทันที

จ้าวคงคานถือคราดเขากะบือด ถูกบีบคั้นจนได้แต่เพียงป้องกัน กระทั้งสายโซ่ที่พันรัดตรงบั้นเอวยังต้องหัวดพ่ายดอกรากัน หวังฉินอวิน และนักรบเกราะทองอยู่่บ่อຍครั้ง

บริเวณยอดเขา

อีเชียร์รุสึกปวดแปลบเส้นลมปราณเป็นระยะ พลังคาการุนแรงยิ่ง นัก นางพญาามปรับสภาพ ด้วยพลังคากาของโอลสตปราณสมมติแน่นอน ว่ามิใช่ใช้ได้เพียงสามกลยุทธ์พิมาต แต่ร่างกายของอีเชียรับพลังได้ จำกัด จากการคาดการณ์ของสำนักเสินเชียว สามกลยุทธ์ก็ถึงขีดสูงสุด แล้ว กลยุทธ์ที่สี่ย่อมทำลายรากฐานตระหง่านของนาง กลยุทธ์ที่ห้าเกรงว่าเพิ่ง ใช้การก็ทำให้เส้นลมปราณแหลกสลาย ไม่อาจดำเนินการได้สำเร็จ

สำนักเสินเชียวจึงเตรียมเพียงสามกลยุทธ์ไว้ให้ สามครั้งนี้ไม่ได้ผล ก็จำต้องหลบหนีเอาชีวิตรอดแล้ว

ตามแผนการ อีเชียร์อยู่ห่างจากจั่วคงคากาไกลมาก ใช้ยันต์ย่อพสุรา หลบหนี ยอมมั่นใจว่าจะสำเร็จ ส่วนอาจารย์อาท่านนั้นจะเป็นฝ่ายต่อสู้ ระยะประชิด อาจารย์อาท่าเก่งการการต่อสู้ระยะใกล้ ผนวกกันยันต์ย่อพสุรา ก็มั่นใจได้ว่าจะหลบหนีเอาชีวิตรอดได้

สำหรับสำนักเสินเชียวสำนักใหญ่โตแล้ว ต่อให้การกิจล้มเหลว สูญเสียเพียงเล็กน้อยเท่านี้ไม่นับว่าgrave ยังคงต้องรักษาลูกศิษย์ไว้ กว่าจะ ปลูกฝังศิษย์ออกมานักคนนั้นไม่ง่าย โดยเฉพาะศิษย์ของสำนักดินแดน ศักดิ์สิทธิ์ ต่างมีความหวังเข้าสู่เขตขั้นก่อนหน้า

‘นักรบเกราะทองร้ายกาจยิ่งนัก พิณประสานางานกับมันได้อย่าง สมบูรณ์แบบ สองฝ่ายร่วมมือได้เบรียบเบิดเสร็จเด็ดขาด จั่วคงคากาแม้ ค่อยต้านทานสุดกำลัง แต่ป้องกันเนินนานย่อมพลาดพลั้ง มันตายแน่นอน แล้ว’ อีเชียร์เต็มไปด้วยความคาดหวังรอคอย นางพญาามประคับ ประคองพลังคากาให้สงบราบรื่น คิดใช้กลยุทธ์พิมาตลำดับที่สามให้เร็ว ที่สุด และเป็นกลยุทธ์พิมาตครั้งสุดท้ายแล้ว

หนึ่งคน หนึ่งจอมปีศาจ หนึ่งนักรบเกราะทอง ทั้งสามต่างต่อสู้
ชุลมุนเป็นกลุ่มก้อน!

จอมปีศาจสืบสายโลหิตจากคงความร่าเริงบรรพกาล พลังผีมีอิสสูร
สูงสุดแห่งเขตขั้นก่อนภาษาเดนโอลสตันตัดได้สังกัดสำนักอวินหมัว แม้
บาดเจ็บสาหัส ยามสำแดงศาสสร์ต้องห้ามเห็นได้ชัดว่าแทบทรรุ่นเขตขั้น
ก่อนภาษาเดนโอลสต์เที่ยงแท้แล้ว

นักรบเกราะทองมีความเร็วแห่งเขตขั้นก่อนภาษาเดนโอลสต์เที่ยงแท้
เพียงทว่าที่มีที่อสักหน่อย แสดงผีมีอพอนน์ได้ว่าเป็นกิ่งหนึ่งของเขตขั้น
ก่อนภาษาเดนโอลสต์เที่ยงแท้

ฉินอวินอยู่ระดับสูงสุดแห่งเขตขั้นหลังฟ้า หลอมปราณระดับสิบ
สอง หลอมกระปี้เหินอัตชีวีสำเร็จ ตรรหนักรู้เจตนากระปี้หมอกพิรุณ พลัง
ต่อสู้ที่ปะทะออกถึงระดับเขตขั้นก่อนภาษาเดนโอลสต์เที่ยงแท้ ผนวกกับยันต์
ย่อพสุราจึงห่างชั้นจากจ้าวคงคานไปไม่เท่าไร

ในเมืองกว่างหลิง ทั้งสามฝ่ายถือเป็นยอดแห่งพลังต่อสู้สูงสุด
หนึ่งกระปี้ของฉินอวินดูพร่าเลือนลอยละล่องไม่แน่นอนและม้ายสาย
หมอกແ愧พลิวในเดือนสาม จับวิถีได้ยากยิ่ง เมื่อนักรบเกราะทองจู่โจม
สุดกำลัง กระปี้แคลบพลิวไปทางลำคอจ้าวคงคาน

มันถอยกรุดต่อเนื่อง ยามกวัดแก่วงคราดเข้ากระปือคำ สายโซ่กี๊
เหวี่ยงฟัดด้านหนาน เคร้งๆๆ...แสงกระปี้ปายปัดโซ่รัดเมฆา แต่ถูกคราด
เข้ากระปือคำด้านหนาน เวี้ร์เต้ออย่างสนับพลันยันตราย

ขวับ! นักรบเกราะทองควัดดาบจากเบื้องล่างขึ้นมาจ้าวคงคานถูกปืน
คันจนมือไม่พันกัน ‘ทำอย่างไรดีความเร็วพากมันล้ำกว่าสองไก่ว่าข้า ชา
หนึ่ก็หนีไม่พ้น’ นักรบเกราะทองยังพอว่า ใจมีไม่มีพลิกแพลง ทุก
กระบวนการท่าข้ากันชวางได้โดยน้ำไม่กระเซ็นแล็ດลอดสักหยด แต่เชียนกระปี้

เฝ่ามุชชย์ผู้นี้อัศจรรย์ยากคาดเดากว่ามากนัก พลังพลาดเพียงครั้งกี่ต้านทานไม่อยู่ อันตรายหลายต่อหลายครั้งก่อนหน้าล้วนเกิดจากฝีมือของฉินอวิน

‘ทันทีที่พลังค่าถูกในร่างหมดสิ้น นักรบเกราะทองก็จะมลายหายไป การเข่นฆ่าสั่งหารรุนแรงทำให้มันสลายตัวอย่างรวดเร็ว แต่อย่างน้อยก็ชั่วเวลาจิบชา’ ความคิดผุดขึ้นในใจ มันขบคิดหาวิธีรับมือ

แต่คำโบราณว่าไว้ได้ดี ป้องกันภัยนานย่อมพลาดพลัง!

ยิ่งไปกว่านั้นฉินอวินมุ่งมั่นพิชิตสังหารเต็มอกหุ่มเทศสุดพละกำลัง เสาหาโอกาส

ถูกนักรบเกราะทองโฉมตีจนถอยร่น จ้าวคงครารีบตั้งคราดเข้า กระเบื้องด้านตาบที่ตัวด้านขวาของนักรบเกราะทอง ดาบคราดปะทะกัน เสียงดังสนั่นกึกก้อง มันโซเชกอยกรุด คราดเขากะเบื้องด้านเมื่อสักเบี้ยง เสียแล้ว พลังฉินอวินแผลบพร้อมอยู่ตรงหน้าหนึ่งกระเบื้องชายเชือดลำ คอจ้าวคงฯ

‘ແຍ່ແລ້ວ’ ในสภาพดับขัน ฉินอวินผู้นี้มียันต์ย่อพสุรา ความเร็ว ฉับไวยิ่งนัก ไม่ทันใช้คราดเขากะเบื้องด้านหน้าได้แต่ควบคุมโซเชรัดเมฆาให้เกี่ยวกระหวัดพันล้ำคอบลายรอบ คิดเชือดเฉือนกูกโซเชรัดเมฆาที่ลำคอ ก่อน

ต่อสู้มาเนินนาน ยกมือโอกาสดีเช่นนี้ ฉินอวินไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย แสงกระเบื้องพลิกหมุนเบี่ยงเบนทิศทางในชั่วพริบตา ผ่าเฉือนไล่แข่น อาวหนาของจ้าวคงฯแทน

ฉับ! กระเบื้องเห็นอัดซีวิทรงพลังถึงขั้นได ภายในได้จิตสังหารเต็มเปี่ยม ของฉินอวิน ไม่เหลือไม่剩แม้แต่น้อย

กระทั้งหวานยักษ์ของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาว เมื่อฉินอวินเฉือนพัน

สุดกำลังยังผ่านได้เกินครึ่ง ยิ่งกว่านั้นสังหารของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวแกร่ง
กล้ากว่าจักรคงค่า เมื่อกระบี่พันธุ์ แขนท่อนมหีມาชนบุกปุยถูกฟันสะบัน
ร่วงหล่น โลหิตสดไหลทะลักพรังพูดจากปากแล้ว

มันโหยหวานอย่างเจ็บปวดใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเกเหลือบมองแขน
ข้างนั้น ทั้งเดือดดาลทั้งหวัดกลัวในใจ

อันตราย! อันตราย! อันตราย!

เมื่อยังครบส่วนสมบูรณ์ยังต้านทานอย่างยกเขี้ยวเช่นนี้ บัดนี้แขน
ขาดไปช้างหนึ่ง พลังฝีมือยังพอถือว่ามีอยู่ก็คงหนึ่ง แต่จะต้านทานศัตรูได้
อย่างไร

“ดี!” อีเซียที่อยู่บนยอดเขาจับตามองสถานการณ์เบื้องล่าง เห็น
แล้วอดยินดีมีได้ “มันแข็งขาด ฉวยโอกาสนี้เต็ดชีวิตมัน” ได้ผลลัพธ์ดี
กว่าแผนการเดิม

แผนการเดิมก็คืออาจารย์อาผู้นั้นร่วมมือกับนักบุญกระทอง ต่อสู้
พัวพันจักรคงค่าไว้ จากนั้นใช้กลยุทธ์พิฆาตลำดับสามจู่โจมมัน ยิ่งมันบาด
เจ็บสาหัส พลังฝีมือยิ่งอ่อนด้อย ถึงตอนนั้นาอาจารย์ฯ และนักบุญกระ
ทองยังมีความหวังปลิดชีพมัน

บัดนี้...กลยุทธ์ที่สามยังไม่ทันได้ใช้ มันก็ได้รับบาดเจ็บสาหัสแล้ว
ดูจากสถานการณ์่าจะยังไว้ไม่อยู่

เด่นชัดว่าเมื่อเทียบกับแผนการเดิม คินอวินมีพลังคุกคามจักร
คงคามากกว่า

เมื่อแขนสะบัน จักรคงคานอยกรุดเร่งร้อน ดวงตาสีเหลืองหม่นซ่าน
สีแดง หัวร่อคลุมคลังเดือดดาล “ย่าๆ ดีมาก ดีมาก!”

ในเสียงหัวร่อแฟรงความเคียดแค้นและวิปลาส

ปัง! พลันกระแทกปราณของมันระเบิดปะทุออก ร่างสูงหนึ่งจั้งห้า
หากซี่อพลันขยายใหญ่ขึ้น สูงถึงสามจั้งเต็มๆ ฉินอวินในตอนนี้สูงไม่ถึงเข่า
ของมัน เมฆหมอกคลาโตามโหมดซัดเวียนวนรอบร่าง แกร่งกล้าบ้าบินกว่า
ก่อนหน้าขึ้นมาก คุณสมบัติคุณลักษณ์แปรเปลี่ยน

“นี่...” ฉินอวินตกตะลึง นักรบเกราะทองสีหน้าถ้มึงทึ่งคือຍฯ หยุด
ชะงักลง

“เป็นไปไม่ได้!” อีเชียวนหยอดขาดประหนึ่งถูกน้ำเย็นเฉียบราดรด
สะท้านวูบในใจ

หัวใจของฉินอวินยิ่งกระดุกเกร็ง

มองคงความรที่สูงตระหง่านตรงหน้า พลังบ้าระห่ำอหังการ ฉิน
อวินและอีเชียวนแน่นอนย่อ้มมองออก วิวัฒนาการได้ขนาดใหญ่ถึงขั้นนี้
ศาสตร์ต้องห้ามศาสตร์ลับใดๆ ล้วนไม่อาจกระทำได้ มีความเป็นไปได้เพียง
ประการเดียว... จ้าวคงคาดมีศาสตร์ลับแล้ว! จากเขตขั้นก่อนหน้าเดน
โอสถนัตตาบรรลุเขตขั้นก่อนหน้าเดนโอสถเที่ยงแท้แล้ว!

ตอนที่ 53

เขตขั้นก่อหนาภladenโอสกเกี่ยงแก้

สองดาวจ้าวคงคาดการณ์ไว้ด้วยเพลิงพิโรธ เงยหน้ามองอีเชียวนนยอดเขาปราดหนึ่ง ทำเอาอีเชียวนสะท้านวูบในใจโดยไม่รู้ตัว จากนั้นมันก้มหน้าหันไปมองฉินอวินและนักรบเกราะทอง

“เพราพวงเจ้าบีบคันข้า บีบคันข้า” มันคำรามเสียงทุมต่ำ “กำลายความหวังกลั่นโอสกทิพย์ของข้า พวงเจ้าต้องตาย!”

‘อันใดนั้น กำลายความหวังกลั่นโอสกทิพย์?’ ฉินอวินคาดเดาได้ทันที ‘จริงสิ ก่อนหน้านั้นสำนักเสินเชียวยพบร่วมมั่นสั่งสมตะบะมั่นคงมหาศาล บรรลุเขตขั้นก่อหนาภladenโอสกเกี่ยงแท้ได้ทุกเมื่อ แท้จริงแล้วมันมีศักยภาพบรรลุเขตขั้นก่อหนาภladenโอสกเกี่ยงแท้แต่แรกแล้ว แต่จะใจไม่ยอมบรรลุ เพราะต้องการสร้างฐานรากให้แข็งแรงมั่นคง สั่งสมพลังตระหน้าให้เพียงพอ เพื่อบรรลุเขตขั้นก่อหนาภladenโอสกทิพย์ในอนาคต’ บรรลุเขตขั้นก่อหนาภladenโอสกทิพย์นั้นยากเย็นแสนเข็ญยิ่งนัก

ถึงเขตขั้นก่อนภาษาเดนโอสตอնตตาในสำนักบำเพ็ญตบะบางแห่ง ก็นับว่าสูงสุดแล้ว บางสำนักที่เหนือขั้นกว่า ระดับขั้นสูงสุดอยู่ที่เขตขั้น ก่อนภาษาเดนโอสตอเที่ยงแท่เท่านั้น เพราะเหตุใดนั้นหรือ เพราะรากฐาน ไม่มั่นคงเพียงพอ หอสูงสักหลัง ต้องมีรากฐานที่มั่นคง จึงจะก่อสร้างได้ สูงพอ บำเพ็ญตบะก็เป็นเช่นนี้

อย่างฉินอวินและอีเซียวต่างเป็นยอดผู้สืบทอด กว่าจะบรรลุได้ล้วน ยากเย็นแสนเข็ญ ฉินอวินเพื่อพิชิตประตูเซียนต้องลำบากตกรากต่ำมา เท่าได แต่ทันทีที่พิชิตประตูเซียนได ความบริสุทธิ์ของพลังวัตรเทียบเท่า เขตขั้นก่อนภาษาเดนโอสตอնตตา! นี่คือจุดเด่นของยอดผู้สืบทอด มี รากฐานมั่นคงแข็งแกร่งเหลือประมาณ

ยอดผู้สืบทอดระดับนี้สามารถฝึกฝนบำเพ็ญไปตลอดจนถึงเขตขั้น ก่อนภาษาเดนโอสตอพิพิธ

ส่วนจ้าวคงคาจอมปีศาจในฐานะปีศาจมารตนหนึ่ง ลูกไม่ในวิถีมาร ยิ่งเลวทรามชั่ว ráy สำนักบำเพ็ญตบะขั้นนี้ไม่ยอดเยี่ยมบริสุทธิ์เพียงพอ ยิ่งต้องระมัดระวัง ย้ำรากฐานให้แข็งแกร่งมั่นคงรอบแล้วรอบเล่า

ก่อนหน้านั้นมั่นยอมลบหนีดีกว่าบรรลุเขตขั้นสูงกว่า กี เพราะไม่ ต้องการตัดหนทางบำเพ็ญตบะ ในอนาคตมั่นคิดสำแดงพานุภาพอัน แท้จริงของคงคาวานรแห่งบรรพกาล

หลังจากถูกพันแขนขาด เพชรฆาตหักกับสภาพะดับขั้นเป็นตาย ไม่ คิดบรรลุกีต้องบรรลุ เนื่องจากหากไม่บรรลุกีต้องตาย!

“ข้าวางรากฐานอย่างยกลำบาก แต่พวกเจ้าทำลายหนทางแห่ง โอสตอพิพิธของข้า ทำลายหนทางแห่งโอสตอพิพิธของข้า!” มั่นคำรามอย่าง เสียสติ มือขวาครัวจับคราดเขากะบือด ซึ่งบัดนี้ขยายยาวถึงสี่จัง มั่น คงคราดด้วยมือเดียวก่อนแทงพรวดใส่นกรอบเกราะทอง

“ปีศาจมา!” นักรบเกราะท่องดาวด้วยความตื่นเต้น ตามยักษ์ด้านทันทีที่ตรงหน้า

เจริ่งฉินอวินประหนึ่งภูตพรายโผล่มาจากด้านข้างด้วยอาชุภាស
ยันต์ย่อพสุรา หนึ่งกระปืนเมื่องด้านข้างหัวเข่าของจัวรคงคาน

คับ! โซ่ขนาดหีบห่วงตัวดใส่ ฉินอวินเริ่นใช้ศาสตร์กระบีต่อ
ด้าน เมื่อปะทะกันเข็น พลันรู้สึกถึงพลังมหาศาลที่แฝงในสายโซ่ยักษ์ สาย
โซ่ห่วงสะบัดราวด้วยรูปแบบเปรียวกว่างไว จนฉินอวินหมดหนทาง
ประชิดตัวจัวรคงคาน

“อันไดกัน โซ่รัดเมฆาเส้นหนึ่งทำให้ข้าไม่อาจเข้าใกล้ตัวมันได้?”
ฉินอวินตะลึงขัน “ด้วยพลังของปีศาจเขตขั้นก่อนหน้าแคนโอลสต้าเที่ยงแท้
กระทั่งโซ่รัดเมฆายังมีอาชุภាសขนาดนี้เชียว”

โซ่รัดเมฆาที่พันเกี่ยวนร่างจัวรคงคานห่วงฟ้าดออก บีบฉินอวิน
ให้ไม่อาจประชิดตัว คราดเขากะบือดำเนินมือเด่นชัดว่าทรงพลังขึ้นทันที
ทันใด

ถูกคราดแหงพรวดอย่างเดือดดาล นักรบเกราะท่องหนึ่งดาว
ด้านทัน โซเซกอยหลังต่อเนื่อง

“ตายเสียເຕູ້!” จากนั้นจัวรคงคานห่วงกระบีดด้วยมือ¹
เดียว สับฟ้าดลงมาอย่างรุนแรงต่อเนื่อง

นักรบเกราะท่องออกจะไม่รู้จักพลิกแพลงก่อนหน้ายังโซเซกอย
หลัง ถูกสับฉบๆ จนร่างค่อยๆ лом ศีลาภูพาได้เท้าระเบิดแตกเป็นแอ่ง
หลุมขนาดใหญ่พร้อมเสียงดังสนั่นกึกก้อง คล้ายถูกตอกเสาเข็มอย่างไร
อย่างนั้น ตกใจร่างของนักรบเกราะท่องจะดินลงไปเรื่อยๆ ไม่มีทางติด
กลับแม้แต่น้อย

“สมควรตาย” ฉินอวินร้อนใจมีนส่วน คิดเข้าช่วยเหลือนกรอบ
เกราะทอง แต่โซ่รัดเมฆานั้นปราดเปรียวสุดประมาณ ยังไงกวดเขาไม่
หยุด ทำให้ฉินอวินหมดโอกาสเข้าไปช่วยเหลือ

หลังถูกตอกกระหน้าถึงสิบเจ็ดครั้ง ทุกครั้งรับแรงกระแทกเข้าอย่าง
จัง พลังค่าถ่านในร่างสูญเสียไปไม่ขาดสาย ในที่สุดนกรอบเกราะทองก็แหลก
ลายเป็นผุยผง ผุ่นธุลีสีทองปลิวว่อนสีทึบ

นกรอบเกราะทองถูกกระหน้าทำลายไปทั้งอย่างนี้

จ้าวคงคาหันขึ้น สองตาแดงกำจัดจ้องฉินอวิน แสงประกายเผือกเขียว
แหลมคม “เด็กเมื่อวานซึ่งเฝ่ามณฑ์ย์ ถึงตาเจ้าแล้ว!”

เพียงสิบเสียง มันก็สาวเท้ากระโจนใส่ฉินอวิน กวดแกร่งกราดเข้า
กระบือดในมืออีกครั้ง เหวี่ยงฟ้าดลงมาอย่างรุนแรง

“เร็วมาก” อีกฝ่ายมาอย่างว่องไว ฉินอวินหลบเลี้ยงไม่ทัน ได้แต่
ใช้ศาสตร์กระปี้ต้านทาน

ชั่วพริบตาที่กระปี้ต้านทานกราดเข้ากระบือด ฉินอวินธุรีสกัดแรง
บดอัดมหาศาล ใหม่กระหน้า ถูกซัดจนลอยวีดถอยหลัง เมื่อใกล้กระแทก
กับผนังหินพา ขาข้างหนึ่งพลันถืออุกจนผนังพาเป็นหลุมยุบขนาดใหญ่
ฉินอวินเปลี่ยนทิศทางอย่างรวดเร็ว!

จ้าวคงคาสูงสามจังษาร้าวเห้าแคลบเร็ว แต่ละก้าวยาวกว่าก้าวก่อน
หน้ามากนัก ฝีเท้าก็ว่องไว เพียงสามสีก้าว ก็ไม่กวดฉินอวินจนทัน

‘มันเร็วกว่าข้ามาก’ ฉินอวินสะท้านวุบ

มันบรรลุถึงเขตขั้นก่อนนภา aden/o/s/sta เที่ยงแท้แล้ว อีกทั้งยัง
สีบสายโลหิตจากคงความรแห่งบรรพกาล แม้พลังเสียหายเพระถูกตัด
แขน แต่สองขายังสมบูรณ์ดี ความเร็วในการหักหายนยังคงน่าประทับ
พรั่นพรึง ส่วนฉินอวินอยู่ในเขตขั้นหลังพ้าเท่านั้น แม้มียันต์เทพสัญจร

และยันต์ย่อพสุธา แต่ความเร็วยังด้อยกว่าอีกฝ่ายอยู่ดี

บทยอดเข้า

อีเชี่ยวเห็นนักรบเกราะทองถูกจู่โจมรุนแรง ฉินอวินถูกโซ่รัดเมฆา
ขัดขวาง ให้ร้อนใจขึ้นทันที

“ไม่อาจสนใจแล้ว” พลังคากาในร่างยังไม่สงบ อีเชี่ยวซักกันนำพลัง
คากาจากโถสตปราณสมมติ เข้าสู่ยันต์ที่ถืออยู่ในมือโดยตรง ยันต์นี้คือ
“ยันต์อสานีเทวาก่อนนา” อันระบือลือเลื่องของสำนักเสินเชีย

“อีก!” นางกระอักโลหิตออกมากโดยไม่รู้ตัว แต่ยังคงฝืนโกรธพลัง
คากา

“อสานีบำ!” สีหน้าอีเชี่ยวเพื่อดูว่า ยันต์ในมือสว่างวาบ ลูกใหม่
โดยไร้เพลิง ซักกันนำพลังจักรวาลฟ้าดินมาโดยตรง
เบรี้ยงๆ!

กลางอากาศ สายอสานีสีเทาทะมึนหลังอฟ้าดเบรี้ยงลงมาจากฟ้า
อย่างรุนแรง ผ่าไปทางจ้าวคงคาที่เบื้องล่าง

มันเงยหน้าขึ้น ใบกราดเขากะบือดามีสุดกำลัง “สลาย!”
พลังปีศาจถล่ม คราดเขากะบือดขึ้นไปสายฟ้าเทาทะมึนไปกว่าครึ่ง
ส่วนที่หลงเหลือยังคงฟ้าดกระหน้าใส่ร่างจ้าวคงคา แม้ใบหน้านั้นบิดเบี้ยว
แต่ยังคงฝืนยืนหยัดต้านทาน บัดนี้สังขารแกร่งกล้ากว่าเก่าก่อนมากันนัก
ฉินอวินยังคงดูว่าโอกาสสู่จู่โจมระยะประชิด แม้มันต้านทานสายฟ้าเทา
ทะมึน แต่ยังคงแยกสามารถควบคุมโซ่รัดเมฆาป้องกันฉินอวินไว้ได้อย่าง
ง่ายดาย

“ถึงกับต้านอสานีเทวาก่อนนาพร้อมควบคุมโซ่รัดเมฆาได้ในคราว
เดียวอย่างนั้นหรือ” ฉินอวินตกตะลึง

จ้าวคงคาเงยหน้าประกายตามองอีเชี่ยวตัวยสายตาเย็นยะเยือก
คำรามเสียงทุ่มต่ำ “นางเด็กน้อย ไม่ต้องรีบร้อน อีกเดียวค่อยสังหารเจ้า!
ให้ข้ากำจัดเด็กอมมือนีก่อน”

มันคงเหวี่งคราดเข้ากระบือดามีอดียา ดาหน้าใส่ฉินอวินอีก
ครั้ง รวดเร็วฉับไวยิ่งนัก แม้ฉินอวินว่องไวคล่องแคล่วหาได้เปรียบ แต่
เพียงไม่กี่ก้าวมันก็ล่ากวดทันเสียแล้ว

โชร์ดเมฆาเกี่ยวกะหัวดัดพัน คราดเข้ากระบือดามาดใหญ่พุ่ง
ปราดราวน้ำหลาแกงเข้ามา

ฉินอวินต้านทานสุดความสามารถ ขณะเดียวกันยังต้องใช้แสง
กระป่ำอยู่กับโชร์ดเมฆาที่เกาะเกี่ยวติดพันไปด้วย

“ตายเสียเตอะ” ส่องตาจ้าวคงคาดงอกำ มุ่งหมายเข่นฆ่าให้อาสัญ
ความแค้นเคืองเนื่องจากหนทางแห่งโอลสติพย์ถูกสะบันทำให้มันเหลือ
เพียงความคิดเดียว สังหารมุขย์สองคนนี้ให้สิ้นซาก!

ทั้งคราดเข้ากระบือดและโชร์ดเมฆาโฉมตีฉินอวินถึงขั้นวิกฤต แม้
มียันต์ย่อพสุภักษ์หลบหนีไม่พัน ได้แต่ต้านรับอย่างยกลำบาก เข้าถูกชัด
โฉมตีจนลอยคว้างไปกลางอากาศ ยังคงพยายามต้านทานสุดกำลัง
เคราะห์ดีที่ตรاةหนักรู้เจต์น์กระบีห่มอกพิรุณในสนามรบ เพชญาน้ำการ
ห้อมล้อมโฉมตีอยู่เนื่องๆ ที่ชำนาญที่สุดก็คือการป้องกัน

แต่ในตอนนี้ถูกบีบคั้นจนได้แต่ป้องกัน ไม่มีโอกาสได้กลับแม้แต่
น้อย

รุนแรงสาหัสเหลือเกิน

พลันบังเกิดความรู้สึกดึ๋งก้าวเข้าสู่สนามรบเป็นครั้งแรกเหมือนใน
ตอนนั้น ประหนึ่งว่าทุกหนแห่งล้วนเป็นการโฉมตี ฝ่ามุกขมัวปฐพีมีดมน
ได้แต่ฝืนยืนหยัดสุดความสามารถ

‘คราวนี้ ล้มเหลวแล้วหรือ’ ฉินอวินถามใจตนเอง
สามารถยุทธพิษมาที่สำนักเสินเชียวเตรียมการให้ อีเชียวใช่จนหมด
สิ้นแล้ว ล้วนล้มเหลวทุกอย่าง ตัวเขาเองก็ทุ่มเทสุดชีวิตแล้ว!
มองไม่เห็นความหวัง!
สิบสามปีก์เพื่อวันนี้ แต่ที่ต้อนรับตน เป็นผลลัพธ์เช่นนี้หรอกร
หรือ

ตอนที่ 54 กระบีเหิน

จ้าวคงความคุ้มครองเข้ากระบีคำและโซร์ตเมฆาโจมตีฉินอวิน เดิมที่ ฉััดฉินอวินloy คิวัง ไปกลางอากาศ ทั้งฉััดกระหน้ำหน้ามา ชน ตันไม่เหลกเป็นเศษชาาก แต่กระบีของฉินอวินป้องกันแน่นหนาหยดน้ำไม่ อาจเล็คลอด แสงกระบีพร่าเลือน ป้องกันการโจมตี

‘เชียนกระบีผู้นี้ไคนเชี่ยวชาญการป้องกันเช่นนี้ มันกลัดกลุ่ม ‘ข้า ครอบครองความได้เปรียบชัดๆ แต่ฉวยโอกาสสักนิดไม่ได้เลย’

‘หากข้าแขนไม่ขาด กระบวนการท่ายิ่งรุดเร็ว yi่งพิสดาร คาดว่าเพียง ไม่กี่กระบวนการท่ากีสังหารมันได้แล้ว’ จ้าวคงความของแขนที่เหลือเพียงข้างเดียวปราดหนึ่ง มือหนึ่งถือคราดเข้ากระบีคำ กระบวนการท่าย่ออมหยาน กระด้าง ได้แต่แทงทุบฟ่าดเฉือนอย่างง่ายๆ ‘ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไป ได้แต่ ทำให้มันสูญเสียพลังวัตรเท่านั้น แต่อนุชนไม่ถึงเขตขั้นก่อนนาภา พลัง วัตรไม่สามารถเหมือนข้า สูญเสียมากก็ถึงขั้นเสียชีวิตได้’

มันเพิงโจมตีฉินอวินเพียงเจ็ดแปดกระบวนการท่าเท่านั้นก็จะหมด

จุดนี้แล้ว

คิดสังหารเชี่ยนกระปู่ผู้นี้นะหรือ ไม่ยาก! แต่เกรงว่าจะเสียเวลาเนินนาน

‘สังหารนางผู้นั้นก่อน ไม่อาจปล่อยให้หนีไปได้’ มันตัดสินใจฉบับพลัน

สองมนุษย์ผู้บำเพ็ญตอบ ปล่อยไปไม่ได้สักคน! มันตกอยู่ในสภาพ เช่นนี้ สามก๊วยทิพพิมาตของนางผู้บำเพ็ญตอบผู้นั้นก็เป็นสาเหตุสำคัญ

เพียงชั่วคลิบตา จ้าวคงคาทะยานขึ้นกลางอากาศ เหินได้ไปตาม หน้าผาสูงชัน จ้าวคงคาสูงสามจั้งประหนึงเดินบนพื้นราบ พุ่งพรวดไป ด้านบนอย่างบ้าคลั่ง

ฉินอวินเห็นดันนั่นรีบงยหน้าขัวบมองดูอีเชี่ยวที่อยู่บนยอดเขา ถูร้องเสียงสูง “หนี หนีไป!”

“พื่น ท่านก็รีบหนี!” อีเชี่ยวที่ยังคงเป็นห่วงสถานการณ์ของ ฉินอวิน เมื่อเห็นจ้าวคงคาถึงกับได้ตามหน้าผาพุ่งขึ้นมาบนยอดเขา ก็ ไม่กล้าลังเล สำแดงศรัทธารมรรคาและยันต์ย่อพสุรา สวยงาม!...เพียงก้าว เดียวเบาร่างก็วูบให้ ประดุจเคลื่อนย้ายมวลสาร แฉลบเพียงครั้งโกลถึง ยีสิบจั้ง

“ตาม” ฉินอวินไม่ဘังใจในความปลอดภัยของอีเชี่ยว หวังตึงจ้าว คงคาให้ได้แม้เพียงเล็กน้อย เพื่อให้อีเชี่ยวหลบหนีไปได้

นางฟีศากาสรัฐมรรคา หากจ้าวคงคาประชิดตัว คงตายโดยไม่ต้อง สงสัย

ส่วนฉินอวินนั้นยังพอต่อกรรับมือในระดับประชิดได้ แต่ที่ชำนาญ ที่สุดยังคงเป็นการป้องกัน

ฉินอวินได้ตามหน้าผาอย่างรวดเร็ว กระแสลมกระโ GRATUITA ผ่านข้าง

หู ความเร็วของฉินอวินช้ากว่าจ้าวคงคาอยู่บ้าง หนึ่งคงความร หนึ่งมนุษย์ หนึ่งหน้าหนึ่งหลัง...แต่ระยะห่างกลับยิ่งมากขึ้นเรื่อยๆ ฉินอวินมองจ้าวคงคาพุ่งทะยานขึ้นเขาไปตามปริบๆ จากนั้นหายลับไปจากเส้นสายตา

เพียงแค่ชั่วหายใจเท่านั้น
ฉินอวินกี๋ทะยานมาถึงยอดเขา

“เอี๊ะ?”

ยืนอยู่บนยอดเขา กวาดตามองไป อีเซียวหนีไปไกลลิบแล้ว จ้าวคงคากลับໄล่กดกระชั้นขึ้นทุกที

“ແຍ່ແລ້ວ ความเร็วของอีเซียวเชืองช้ากว่าข้า อิกไม่นานคงถูกมันกดทัน” ฉินอวินเห็นสภาพการณ์แล้วก็ร้อนใจดึ้งไฟลนรีบໄล่ตามไป ความเร็วของอีเซียวด้อยกว่าฉินอวิน ที่ฉินอวินเร็วได้ถึงเพียงนี้ เพราะอาศัยศาสตร์คากา

อีเซียวพยายามหลบหนีสุดกำลัง แต่จ้าวคงคาฉันไวเหลือเกิน แม้มันเพิ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสถึงขั้นขาด แต่สองขาไม่ได้ขาดสะบันน ยังคงวิ่งกวดได้รวดเร็วยิ่งนัก

“ใกล้แล้ว ใกล้แล้ว” อีเซียวสัมผัสได้ถึงวัดกุขนาดมหีมาໄลีบีกระชั้นจากเบื้องหลัง อดร้อนใจมิได

“ตายเสียเถอะ!” พร้อมเสียงคำรามทรงพลัง โซ่รัดเมฆาที่พันบนแขนมันหวัดยิ่งออกรุนแรง สวบๆ ปลายโซ่ด้านหนึ่งยังคงพันติดที่แขนแต่ปลายอีกด้านกลับพุ่งเห็นอกเร็วๆ ยิ่งยาวขึ้นเรื่อยๆ จนถึงห้ากสิบจี้ โซ่รัดเมฆาเป็นของวิเศษสำหรับพันธนาการ เหมาะใช้เกี่ยวกับระหวัดรัดพันหัวดฟadt มีความยาวอย่างยิ่ง โซ่รัดเมฆาหวัดฟ้าดมาอย่าง

รุนแรง อีเชียวยใช้ของวิเศษคุ้มกันทันที ชั่วพริบตาแสงเลือนร่างครอบคลุม
ร่าง เป็นเกราะป้องกันถึงสามชั้น

ก่อนหน้านี้จ้าวคงคาเพียงใช้พลังคากาควบคุมโซ่รัดเมฆายังต่อสู้
สูสีกับฉินอวินที่ต่อสู้สุดกำลังได้

บัดนี้เพียงเหวี่ยงแขน สายโซ่ถึงขั้นเหวี่ยงฟ้าดบังเกิดเสียงดัง
ก้มปนาทกลางอากาศ

พادกระหนำรุนแรงบนร่างอีเชียวย แสงเกราะป้องกันสามชั้นปริ
แตกเสียงดังแครกรๆ เกราะชั้นสุดท้ายต้านทานไว้ได้ครู่หนึ่งก่อนแตกร้าว
ทรงอกของอีเชียวนูกโซ่หัวดิส่องย่างจัง สีหน้าชีดเผือดกระอักโลหิตสด
ทันที กระเด็นวีดไปข้างหลัง ตกในซอกเขาได้หน้าผาชัน เคราะห์ดีที่
อาการณ์ของนางก็ไม่ใช่สามัญ มีคนนั้นเมื่อครู่คงถูกโจมตีจนเสียชีวิตไปแล้ว

“ช่าๆๆ ตายเสียเถอะ” จ้าวคงคากระโจนเข้ามา กวัดแกว่งโซ่รัด
เมฆาอีกครั้ง เหวี่ยงฟ้าใส่อีเชียวยซึ่งอยู่ตรงซอกเขา

ฉินอวินที่ໄล่กวดมาอย่างເօາເປັນເອຕາຍ ກລັບພນວ່າຮະຍະຫ່າງຂອງ
ตนໄກລຈາກຈ້າວคงຄາມາກຂຶ້ນທຸກທີ ອດຮອນໃຈຕິ່ງໄຟລນມີໄດ້

‘ຂ້າຜິກປຣີມາສົບສາມປົກີເພື່ອພລລັ້ພົ້ເຊັ່ນນີ້ຫົວໆ’

‘ໄມ່ ໄມ...’

ຮະຍະຫ່າງໄກລຂຶ້ນທຸກທີ ງືນອວິນໄດ້ແຕ່ມອງມັນຫວັດຕ່ອໜ້າຕ່ອຕາ
ໂຫ່ວດເມເມໂຈມຕີອື່ອຍວ່າທີ່ອຸ່່ຫ່າງອອກໄປໜາຍສົບຈັ້ງ ທໍາລາຍເກຣະປັບກັນ
ຂອງນາງຈົນແຕກຮ້າວ ອື່ອຍວະອັກໂລຫີດລອຍວິດໄປທາງຫຸນເຂາແລ້ຍໝາຍລັບ
ໄປຈາກສາຍຕາຂອງຈືນອວິນ ແຕ່ຈ້າວຄາຍັງຄົງໄລ່ກວດໄມ່ລົດລະ ເຫວີ່ງຝາດ
ໂຫ່ວຍ່າງເດືອດດາລໄສອື່ອຍວ່າທີ່ອຸ່່ຫ່າງນັ້ນ

“ທ່ານພ່ອ ທ່ານແມ່ ພີ່ແໜ່ງ ພີ່ຮອງ ທ່ວຍໜ້າດ້ວຍ ທ່ວຍໜ້າ...” ນັ້ນສາວ

ถูกปีศาจพาตัวไป เสียงร้องตะโกนดังก้องขึ้นที่ข้างหูอีกครั้ง

“ข้าจะฝึกgradeนี้ จะสังหารจ้าวคงคากาจอมปีศาจ จะแก้แค้นให้น้องเล็ก!” ฉินอวินซึ่งอายุเพียงแปดขวบสองตาแดงกำเริมฝึกบริการบีอย่างบ้าคลั่ง ที่อุทัยานกระเบี้ี้ยวชาน ฉินอวินไม่แย่แสการควบหาลูกหลานตระกูลสูงศักดิ์เหล่านั้น มุ่งมั่นเพียงฝึกgradeบี ตอนนั้นมีคนระหำแซ่เซี้ยซึ่งเย่อหยิ่งแบบเดียวกัน มีเสียวโปโปเป็นผู้ติดตาม

อายุสิบสาม คนgradeบีผ่านเป็นหนึ่ง!

อายุสิบห้า เป็นยุวชนอันดับหนึ่งของเมืองกว่างหลิง! แต่หมดหวังที่จะพิชิตประดุจเซียน สำนักชั้นสองชั้นสามเหล่านั้นเขาไม่ให้ราคา เขารู้ดีว่าคิดสังหารจ้าวคงคากาจอมปีศาจจำต้องเป็นยอดผู้สืบทอดถึงมีโอกาส มีความหวัง อายุสิบห้าจึงจากบ้านไปตามลำพัง

โลกหลักวังใหญ่ไฟศาลา ในทางแจ้งมีโจร้ายปล้นชิง มีปีศาจ ominous อดมหิตโหตเหี้ยม ในทางลับมีแผนการชั่วราย Lewtheram สาวงามอสรพิษพื่นกองลอบแหงข้างหลัง

ดำเนชัยแคนทางเหนือ เป็นตายไม่นำมาขบคิด ผู้บำเพ็ญตະບະกลุ่มหนึ่งควบหากันด้วยใจจริง ผู้กสมพันธ์เป็นสายร่วมเป็นร่วมตาย เพชรัญหน้ามัจจุราชยังคงกู่ก้องร้องตะโกนอย่างองอาจหัวหาญ...

เดินทางไปเข้าช่างหยาพร้อมมือเชียว ร่วมมือกันต่อกรกับจ้าวคงคากาจอมปีศาจ แต่บัดนี้อีเชียวกลับถูกโซ่รัดเมฆาเข่นฟ่าสังหารอย่างนั้นหรือ

‘ข้ากลับมาแล้ว ข้าฝึกgradeบีมาสิบสามปี มิใช่เพื่อชมดูจ้าวคงคาก่อเกหกภัยต่อไป... ข้าฉินอวิน ต่อให้ต้องทุ่มเทชีวิตทุ่มเททุกอย่าง ก็หวังเพียงประการเดียว... สังหารจ้าวคงคากา!’ ฉินอวินมองจ้าวคงคากาซึ่งกำลังเหวี่ยงฟ้าดโซ่รัดเมฆาใส่อีเชียวที่ตกอยู่ในหุบเขา ส่องตาแดงกำขึ้นมาแล้ว

จิตปณิธานเห็นอีกขั้น เป็นความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวแห่งจิตปณิธานที่ เคี่ยวกับการฝึกฝนจากความเป็นความตายที่ด่านชายแดนเห็นอครั้งแล้ว ครั้งเล่า นำเพียงฝึกปรือมาถึงบัดนี้ ความปราณາอันรุนแรงในจิตใจก็คือ แม้ต้องมอดมัวย ก็จะทำให้จ้าวคงคาตายตกไปตามกัน!

ครืนๆ ผืนพิภพนภาคลกำลังร้าวของ กระแสปราณเชี่ยวกรากถากโถม สะท้านเวหาสะเทือนพสุชา พลังแห่งฟ้าดินกระเพื่อมสั่นไหว ผุ่นละออง กระดหินดินทรายเศษชากใบไม้ต่างหมุนวนคละคลุ้ง จ้าวคงคาที่กำลัง หวัดฟ้าดอย่างโมโ摩เคืองแค้นหันขึ้นมามอง เมื่อเห็นสภาพพลังฟ้าดิน กระเพื่อมไหว อดสีหน้าผากผันมีได้ “ฟ้าคนผสานเป็นหนึ่ง? เชียนกระปี เฝ่ามนุษย์ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนภา จะฟ้าคนผสานเป็นหนึ่งได้อย่างไร”

เมื่อจิตปณิธานวิวัฒน์ จิตวิญญาณยกระดับไปอีกหนึ่งขั้น เดิมที่ บรรลุถึงขั้นไร้ร่วไหลสูงสุดยอด สามารถแผ่ซ่านกระแสงจิต บัดนี้พัฒนา ขึ้นอีกขั้น ควบคุมพลังฟ้าดิน บรรลุขั้นฟ้าคนผสานเป็นหนึ่ง

พลังคากาถากโถมเข้าสู่กระปีเหินในเมือ พลังฟ้าดินที่กระเพื่อมสั่น ไหวหลังไหลเข้าสู่ตัวกระปีเหิน ก่อเป็นรูปร่างลวดลายยันต์คากาอันพิเศษ พิสดาร

ฟ้าคนผสานเป็นหนึ่ง สำเร็จกระปีพิฆาต!

กระปีเหินอัตชีวิ เจตันกระปีหมอกพิรุณ และกระปีพิฆาต สาม ประการพร้อมเพรียง

ดวงตาแดงกำลังมองอวิ่นับจ้องจ้าวคงคาที่อยู่ใกล้อกไป คาด ดังลั่น “กระปีพิฆาต สังหาร!”

กระปีเหินในเมือพุ่งทะยานไปเห็นอยอดเขา เจตันกระปีหมอกพิรุณ เป็นวิญญาณ กระปีเหินอัตชีวิเป็นสังขาร พลังฟ้าดินหลอมรวมในหนึ่ง กระปี ทัวແนนฟ้าครั้นครืนแล้อนลั่น กระปีเหินแหวกอากาศ บังเกิดเสียง

คลับคล้ายฟาร์องฟาร์ฯ ยิ่งกว่านั้นความเร็วของกระบี่เหินฉบับไว พุ่งแทรกเสียดสืออากาศจนบังเกิดประกายไฟ

“อันใดนะ” จ้าวคงความของกระบี่เหินทะยานเข้ามา บังเกิดเป็นเพลิงอسنี อดตกตะลึงมิได “รังสีกระบี่อسنีคำราม? ทั้งยังบังเกิดเพลิงอสนีอีกหรือ” ความคิดเพียงอย่างเดียวผุดขึ้นในหัวของสมอง

กระบี่เหินพร้อมอาณูภาพน้ำยามเกรงพุ่งมาถึงตรงหน้าต่อนี้เอง มันรู้สึกถึงการคุกคามคร่าชีวิต มือข้างเดียวที่ถือคราดเข้ากระบี่อ่อนคำขัน ต้านทานเต็มกำลัง โซ่รัดเมฆากีซัดขวางเต็มที่

คริ่นๆ! ท่ามกลางเสียงฟาร์อง เห็นเพียงแสงเพลิงเป็นเส้นโคลงหลายสายที่ปลายกระบี่เหิน แสงเพลิงสว่างวาบหลายต่อหลายครั้ง แทนจะเพียงชั่วพริบตา ก็ฉวัดเฉวียนเวียนวนตัดสลับรอบตัวจ้าวคงค่า เนี่ยดผ่านร่างมันสินับกว่าครั้ง จนครั้งสุดท้ายจ้าวคงค่าต้านทานไม่อยู่ กระบี่เพลิงอสนีทะลวงทรวงอกมันเป็นรูเจ็บนองด้วยโลหิต จากนั้นแสงเพลิงพุ่งทะลวงร่างที่ตัวและศีรษะมันถูกแทงเป็นรู

หว่างคึ้งปรากฏู霍 ร่างยิ่งถูกแทงหล่ายรู หัวใจและจุดสำคัญล้วนถูกแทงทะลุ มันเบิกตาโพลงมองฉินอวินที่อยู่ห่างออกไป

“ข้า...ข้าไม่ยอมจำนน!” สติพราเลือน มันคำรามเสียงด่า ถ้าหากแขนไม่ขาด ย้อมกวดแก่งว่าคราดเข้ากระบี่อ่อนได้รวดเร็วคล่องแคล่วกว่านี้ มันต้านทานกระบี่เหินไวได้แน่! ถ้าหากไม่คิดໄล่ล่าสังหารอีเชี่ยว แต่มุ่งใจมตีเชียนกระบี่เพียงถ่ายเดียว ไม่เปิดโอกาสใดๆ ให้หายใจหายคอก ก็คงทำให้เชียนกระบี่สูญสิ้นพลังจนตายไปเอง

แต่เวลา ชีวิตนี้ไม่มีคำว่าถ้าหาก!

มันสีบสายโลหิตคงความร้อนแห่งบรรพกาล ทั้งยังระมัดระวังถึงขนาดนี้ ราชสำนักและสำนักพุทธเต่าต่างเด็ดชีวิตมันไม่ได บัดนี้กลับตก

ตายในเงื่อนมือเชียนกระบี่เฝ่ามนุษย์ที่ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนา
“ข้าไม่ยอมจำนน!” หลังจากสติสัมปชัญญะสลายสิ้น ร่างมโหฬาร
ก็ล้มตึํง กระแทกพื้นหินพาจันผุ่นคลุ้งคลบ
“ในที่สุดก็ตายแล้ว ในที่สุดก็ตายแล้ว” เลือดลมฉินอวินพลุ่งพล่าน
ทั้งร่างสั่นระรัว ดวงตาซ้านแดงไปด้วยโลหิต
“อีเชียว ยังมีอีเชียว!” ฉินอวินสีหน้าเปลี่ยนผัน
กระบี่เหินloyสวบจากที่ใกล้มาอยู่ตรงหน้าฉินอวิน เขาระโอด
เหยียบบนกระบี่เหินทันที
เหยียบบนกระบี่เหินพุ่งทะยานเร็ววี่ เร็วกว่าก่อนหน้ามากนัก มา
ถึงซอกเขาตรงนั้นอย่างรวดเร็ว ก่อนร่อนกลาลง

ตอนที่ 55 พึ่งพา

ฉินอวินบนกระบีเหินเห็นเงาร่างของอีเซียที่เบื้องล่าง เสือผ้า
อาการณ์ชุ่มไปด้วยโลหิต สีหน้าซีดเหลือด เกราะแสงเลือนรางปักคลุมทั่ว
ร่าง บัดนี้นางล้มกองอย่างไรเรียวแรง

“อีเซีย” ฉินอวินร้อนออกร้อนใจ บังคับกระบีเหินร่อนถลางด้วย
ความเร็วสูง มาถึงบริเวณหุบเขาที่อีเซียอยู่อย่างรวดเร็ว

เมื่อนางถูกโช่รัดเมฆาหวดฟ่าดจนลอยละลิ่วตกเข้าสู่หุบเขา มอง
เห็นจ้าวคงคารูปร่างใหญ่โตมห์มายังคงໄล่กวดตามมา คิดฟ่าดกระหน่ำ
นางต่อไป แม่ใช้ของวิเศษป้องกันตัวตามสัญชาตญาณ ทว่าในใจบังเกิด
ความสึ้นหวัง

‘ของวิเศษป้องกันตัว เกราะคุ้มกันและอาการณ์ที่แฟงพลังป้องกัน
ตัว เพียงมันโฉมตีกึ่งกับถูกทำลายสิ้น?’ นางลองใช้ศาสตร์เกราะป้องกัน
อีกครั้ง แต่เส้นปราณปวดเปลบเป็นระยะจึงใช้การไม่สำเร็จ

โช่รัดเมฆาเหวี่ยงฟ่าดออกม้าแล้ว

‘ข้าจะตายแล้วหรือ’ อีเชียร์จ้องมองโซ่ที่พุ่งเข้ามา เมื่อความตายใกล้กราย นางพบร่วาตอนของสบายนิ่งยิ่งนัก

“ท่านพ่อ หากรู้ข่าวการตายของข้า ท่านจะเจ็บปวดใจสักครั้งหรือไม่” อีเชียร์เอ่ยเพิ่มพำ

ทันใดนั้นพลังฟ้าดินโดยรอบสะเทือนไหว กระหังจ้าวคงคาที่กำลังหวดโซ่ยังหันขับไปเมมอง アナุภาพของโซ่ลดลงไปมาก ฟ้าดูดนเกราะแสงสามชั้นบนร่างอีเชียร์อีกครั้ง คราวนี้หลังทำลายเกราะแสงแตกแล้ว นางไม่อาจใช้ศาสตร์เกราะป้องกันอีก พลังป้องกันเต็วน้ำภารณ์ใช้จนสิ้น เหลือเพียงคุณสมบัติพิเศษของเนื้อผ้าและพลังค่าตาที่ยังพอปกป้องคุ้มกันด้านการโจมตีของโซ่ครั้งนี้ไว้ได้ เพียงถูกฟ้าดูดจนกระดูกซี่โครงหักขาดเจ็บสาหัสขึ้นแท่นนั้น

เมื่อโซ่ตัวกลับไป เสียงฟ้าร้องครันครินแหว่มา ไม่นานบังเกิดเสียงอาวุธปะทะกัน

จากนั้นทุกอย่างก็เงียบสงบ

“ข้าไม่ยอมจำนน!” เสียงทุมต่ำอย่างไม่ยอมจำนนก้องสะท้อน ตามติดมาด้วยเสียงจ้าวคงค่าล้มตึงดังสนั่นแหว่มา

“เกิดอันได้ขึ้น” อีเชียร์ล้มลง งุนงงสงสัย

เจริ่งสายหนึ่งประกายกลางอากาศเบื้องบน ฉินอวินย่าเหยียบกระบี่เหินกำลังร่อนคลาลงมา เหยียบบนกระบี่ ในใจเต็มไปด้วยความร้อนรุ่ม

“ฉินอวิน...เข้า เขาควบคุมกระบี่เหินหวาน?” อีเชียร์มองเจริ่งคลาลงมา พินิจสีหน้าท่าทางร้อนใจสุดแสนของฉินอวิน ช้มมองท่วงท่าขณะเหินลง

“แม่นางอี เจ้าเป็นอย่างไรบ้าง”

หลังมาถึงที่หมายก็เหียดแขนไปโอบอีเชียว เกราะป้องกันสามชั้นพลันมลายหายไป

อีเชียรับคำเสียงเบา สีหน้าอกผันสีนแล้ว กุมทรงอกโดยไม่รู้ตัว ผืนผ้าบริเวณนั้นมีรอยเลือดแผ่กระจาย

“แม่นางอี ล่วงเกินแล้ว” ฉินอวินเห็นดังนั้น ไม่แยแสข้อห้ามระหว่างชายหญิง รับยืนสองมืออุ้มอีเชียว គครพัลังวัตรรองรับร่างนางไว้ มือหันงาได้รับความกระทบกระเทือนแม้แต่น้อย

ถูกฉินอวินโอบอุ้มด้วยสองมือ ทั้งร่างรองรับด้วยพัลังวัตร อาการปวดแปลบในช่วงอกของอีเชียวถึงทุเลาลง เพียงทว่าความร้อนที่ถ่ายทอดมาจากอ้อมอกของฉินอวินทำให้นางหน้าแดงซ่าน เดิบใหญ่ถึงเพียงนี้ เป็นครั้งแรกที่ได้ใกล้ชิดกับบุรุษเช่นนี้

ฉินอวินอุ้มอีเชียว สัมผัสได้ถึงความอ่อนนุ่มของร่างนาง อีกทั้งกลิ่นกายหอมอ่อนรัญจวน อดเครียดขณะใจมิได้

ฉินอวินผู้ไม่แยแสความเป็นความตาย บัดนี้กลับตึงเครียดใจแล้ว เมื่อครู่ฉินอวินเพ่งสังหารศัตรูตัวฉกาจที่คิดเด็ดซึ่มมานานถึงสิบสามปี เป็นช่วงเวลาที่เบิกบานสาแก่ใจเป็นที่สุด เลือดลมยังสูบฉีดพลุ่งพล่าน แต่พอเห็นอีเชียวนادเจ็บสาหัส ก็เกิดความละอายใจและเวหนาอีเชียร่วมเป็นร่วมตายบุกฝ่าเข้าช่างหยา บัดนี้ยังร่วมสูสุดชีวิตต่อกรกับจ้าวคงคากромปีศาจ หากไม่มีนางช่วยสำแดงสามกอยุทธ์พิฆาต ตนเองไม่มีทางแก้แค้นได้เลยแม้แต่น้อย

หากจ้าวคงคากไม่เสียแขน อีกทั้งบาดเจ็บ เพราะถูกอสนีทมิฟไรรูปผ่ากระหน้าและถูกอสนีเทวกก่อนนภาโจมตี กระบี่เหินของตนคงไม่อาจเอาชนะมันได้

หากอุหนึ่งปีตามแผนเดิม ถึงตอนนั้นฉินอวินคงถึงขั้นพ้าคนผาสน

เป็นหนึ่งพรักพร้อมแล้ว พลังฝีมือก็คงถึงระดับขั้นในปัจจุบันนี้ แต่ถึงตอนนั้นจ้าวคงคากاجอมปีศาจอาจถึงเขตขั้นก่ออนนภาแคนโนอสตเกียงแท้ ยิ่งไปกว่านั้นรากรฐานมั่นคงบรรลุขั้นสูงกว่าได้ทุกเมื่อ หลังบรรลุแล้ว ด้วยสภาพมั่นคงแข็งแกร่งของมัน หากตนเองบุกฝ่าเข้าไป เท่ากับชนหาที่ตาย

“แม่นางอี ขอบคุณ” ฉินอวินเหยียบกระบี่เหิน อุ้มอีเชียวนเหินขึ้นเบื้องบนพร้อมกล่าวเสียงต่ำ

อีเชียวนผุดรอยยิ้ม “ขอบคุณอันได้กัน”

อุ้มนางเหินขึ้นเบื้องบนช้าๆ ไม่กล้าเหินทะยานเร็วๆ กลัวว่าร่างกายนางจะกระแทบกระเทือน

ชั่วขณะนี้ ฉินอวินและอีเชียวนต่างนิ่งเงียบไม่เปล่งวาจา

เมื่อเหินออกจากหุบเขา เห็นซากศพของจ้าวคงคากล้มกองอยู่ที่ใกล้ แม้อีเชียวนตะลึงแต่ไม่ประหลาดใจ เนื่อง เพราะฉินอวินเหยียบกระบี่เหินหาว...ทำให้อีเชียวนคาดเดาได้มากมาย

หลังร่อนลงแล้ว กระบี่เหินหลอมเข้าสู่ร่าง ฉินอวินวางอีเชียวงอย่างแผ่วเบา ให้นั่งลงบนผืนหญ้าเอนพิงหินพา เมื่อวางนางลงแล้ว ฉินอวินก็ถอนใจอย่างโล่งอก พลันรู้สึกกลัดกลุ่มกังวล

“แม่นางอี อาการบาดเจ็บเจ้าเป็นอย่างไรแล้ว” ฉินอวินรีบสอบถาม

“ฉินอวิน ท่านข้าร่วมเป็นร่วมตายมาสองครั้งแล้ว ครั้งนี้ยังเกือบตายเข้าจริงๆ” อีเชียวนมองฉินอวิน “ยังเรียกเสียห่างเหินว่าแม่นางอีหรือ ท่านเรียกข้าว่าอีเชียวกีได้ ส่วนอาการบาดเจ็บ...ยังดี กระดูกซี่โครงหัก อวัยวะภายในสะเทือนบาดเจ็บเล็กน้อย”

พูดพลางอีเชียวนมวดคิ้ว ล้วงยันต์แผ่นหนึ่งออกจากอก เป็นยันต์ชุมวัสระที่พบเห็นได้บ่อยครั้งและเหมาะสมแก่การใช้สอย

นางบริกรรมคากาอย่างระมัดระวัง ต่อกระดูกซี่โครงที่หักเข้าด้วย

กัน จากนั้นจึงใช้ยันต์ชุ่มวัสดุ ผ่อนพลังค่าาให้ช้าลง แต่ก็เร่งอานุภาพ ยันต์จนสำเร็จ พลังชีวิตเกาะกลุ่มหลอมเข้าสู่ร่าง ระดับพลังชีวิตพุ่งขึ้นในทันที กระดูกเริ่มงอกประسانเชื่อมต่อ อวัยวะภายในที่บาดเจ็บเพียงเล็กน้อยยิ่งฟื้นสภาพอย่างรวดเร็ว

“ฟู” อีเชียวยะบายลมหายใจอย่างโล่งอก ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน

“เป็นอย่างไร” ฉินอวินสอบถาม

“ขอเพียงไม่เคลื่อนไหวมากนักก็ค่อยยังชัว พรุ่งนี้ค่อยเร่งอานุภาพ ยันต์ชุ่มวัสดุอีกรอบ กระดูกซี่โครงน่าจะหายแล้ว เพียงแต่อาการบาดเจ็บของเส้นประสาท คาดว่าต้องใช้เวลาครึ่งปี” อีเชียวกล่าว “ภายในครึ่งปีนี้ พลังฟื้นฟื้นข้าเหลือเพียงส่วนสองส่วนเท่านั้น”

อีเชียວมองไปยังซากศพของจั่วคงคาดเดาได้ว่าจะมีคนที่ยังแฝ່หลางน พื้น อีกทั้งคราดเข้ากระเบื้องดำและโซ่รัดเมฆาที่กองอยู่ตรงนั้น อดี้มองฉินอวินมีได้ “ดูไม่ออกรจริงๆ ฉินอวิน ท่านสมควรนับว่าเป็นตำนานแห่งเชียนกระปีกระมัง เขตขันหลังพ้าแต่หลอมกระบีเหินอัตชีวิสำเร็จ ทั้งยังมีวิชากระบีพิมาตราดับฟ้าคนผ่านเป็นหนึ่งและเจตนากระบีอีกด้วย”

“เจ้ารู้ได้อย่างไร” ฉินอวินแตกตะลึง

“ยังต้องการอึก?” อีเชียวยื่นอย่างมั่นใจ “ผู้ที่เพิ่งบรรลุเขตขั้นก่อน น้ำแಡนโอลสกอนัตตา อาศัยพลังค่าาที่บาริสุทธิ์ก็สามารถวิชากระบีพิมาตรได้ แต่ทำได้เพียงควบคุมกระบีสังหารศัตรู คิดเหยียบกระบีเหินหวานะ หรือ ตามปกติต้องฝึกฝนหนักหน่วงต่อไปเพื่อยกระดับความสามารถถึงกระทำได้”

ฉินอวินพยักหน้า

กระบีเหินเป็นของวิเศษ ควบคุมกระบีสังหารศัตรูย่อมง่ายดายที่สุด ความเร็ว ก็นับไวถึงขีดสุด สิ่งที่ร้ายกาจที่สุดของกระบีเหินก็คือความเร็ว!

เนื่องเพราวยาມต่อสู้ระยะประชิด กระบี่เหินอยู่ในเมือง ความเร็วของมันได้รับอิทธิพลจากการกวัดแก่วงของลำแข่น ความเร็วของกระบี่เหินเพียงลำพังก็ฉบับไว้อยู่แล้ว ศักยภาพอย่างจ้าวคงคากหากถูกนีบประชิดยังทำได้เพียงป้องกัน เมื่อแขนขาดจึงสูญเสียการป้องกันอย่างรวดเร็วจนถูกสั้งหาร

ส่วนการควบคุมกระบี่เหินหวานนั้นหนึ่งคนยืนอยู่บนกระบี่ ความยากในการควบคุมสูงขึ้นสิบเท่ายังไม่พอ เมื่อครู่ฉินอวินยังอุ้มอีเซียวไว้อีกเท่ากับสองคนต่างอยู่บนกระบี่เหิน ยิ่งรับภาระมากขึ้น

“เท่าที่ข้ารู้ เชียนกระบี่เขตขันหลังฟ้าหากหลอมกระบี่เหินอัตชีวิ สำเร็จและฝ่าคน Hasan เป็นหนึ่งบรรลุวิชากระบี่พิมาต จะสามารถควบคุมกระบี่สังหารศัตรุ” อีเซียวเอ่ยขึ้น “แต่ไม่มีทางทำถึงขั้นเหยียบกระบี่เหินหวาน ผนวกกับท่านถึงกับสังหารจ้าวคงคากได้ แม้มันแขนขาดแต่ก็มีพลังฝีมือเขตขันก่อนภาษาเดนโอลสถาเที่ยงแท้ ที่ท่านสังหารมันได้มีความเป็นไปได้เพียงประการเดียว...ท่านบรรลุหนึ่งในตำนานเชียนกระบี่ ฝิกฟนกระบี่เหินอัตชีวิจนบรรลุวิชากระบี่พิมาตและตรรหนกรุ๊เจตันกระบี่เขตขันหลังฟ้า แต่ไม่ศักยภาพของเขตขันก่อนภาษาเดนโอลสถาเที่ยงแท้!”

เชียนกระบี่ หนึ่งกระบี่ทลายหมื่นวิชา เดิมทีก็โฉมตีร้ายกาจ!

เชียนกระบี่เขตขันก่อนภาษาเดนโอลสถาณัตตาข้ามขันต่อสู้กับเขตขันก่อนภาษาเดนโอลสถาเที่ยงแท้ก็เป็นเรื่องปกติธรรมชาติ ทว่าฉินอวิน...อยู่ในเขตขันหลังฟ้าแต่กลับมีพลังฝีมือทัดเทียมเขตขันก่อนภาษาเดนโอลสถาเที่ยงแท้ กล้ายเป็นตำนานแล้ว

“อีเซียว ไม่ว่าเรื่องใดก็ปิดบังเจ้าไม่ได้” ฉินอวินยิ่งบอก

“ท่านทำได้อย่างไร เขตขันหลังฟ้าแต่ตรรหนกรุ๊เจตันกระบี่?”
อีเซียวยังคงรู้สึกประหลาดใจ

พิพากษาเป็นหนึ่ง ผู้นำเพื่อตอบในเขตขั้นก่อนหน้า aden โอลิสต์
เที่ยงแท้ต่างมีความสามารถนี้ ส่วนน้อยในเขตขั้นก่อนหน้า aden โอลิสต์
อนัตตา ก็มีความสามารถนี้

ส่วนเจตน์กระบี่นันเชียนกระบี่เขตขั้นก่อนหน้า aden โอลิสต์ทิพย์ต่าง
มีความสามารถนี้ เชียนกระบี่เขตขั้นก่อนหน้า aden โอลิสต์เที่ยงแท้ มีเพียง
ส่วนน้อยที่ตระหนักว่า เนื่องเพราะโดยทั่วไปต้องรู้แจ้งมารคฟ้าถึงค่ายๆ
ตระหนักว่าเจตน์กระบี่ ตามหลักแล้วไม่ถึงเขตขั้นสูงส่งล้ำลึกเพียงพออยู่
ไม่มีทางตระหนักรู้มารคฟ้า*

“ฝึกทักษะให้ชำนาญใกล้เคียงมารค**” ฉินอวินยิ่มตอบ

เจตน์กระบี่เป็นจิตใจและปณิธานอันแท้จริงของมารค เป็นหนึ่ง
นัยสำคัญแห่งมารคฟ้า หากเข้าใจได้หนึ่งส่วน ย่อมทรงพลาณุภาพหา
ได้เทียม

โดยทั่วไปจิตวิญญาณต้องแข็งแกร่งเพียงพอถึงตระหนักรู้มารค
ฟ้า นี่จึงเป็นสาเหตุที่เชียนกระบี่เขตขั้นก่อนหน้า aden โอลิสต์เที่ยงแท้
จำนวนน้อยเข้าใจนัยสำคัญของมารคฟ้า

แต่ในตำนานยังมีอีกวิธีที่จะเข้าใจจิตใจและปณิธานแท้จริงของ
มารค นั่นคือ...ฝึกทักษะให้ใกล้เคียงมารค!

อย่างเช่นในหมู่จิตรกรธรรมชาติ มีจิตวิญญาณสามัญอาจมีจิตกร
เก่งกาจถือกำเนิดขึ้นมาสักคนในรอบหนึ่งพันปี แม้เป็นคนธรรมชาตแต่ยาม
วาดภาพแห่งนัยสำคัญแห่งมารคฟ้า นี่ก็คือทักษะฝึกมือบรรลุขั้นสุดยอด
จนบังเกิดความซาบซึ้งประทับใจ เข้าใจนัยสำคัญในส่วนนั้น

* พิพากษาเดาอย่างหมายถึงห้องฟ้า จักรวาล หรือธรรมชาติ เป็นต้นกำเนิดของชีวิตและคุณค่าแห่งชีวิต ศาสนาเดาให้
ความสำคัญกับมารคฟ้าและมารคแห่งมนุษย์ ฟ้าให้กำเนิดมนุษย์ มนุษย์ฝึกฝนจนเข้าใจว่าญี่สร้างความเรียบง่ายเรื่อง
สอดคล้องวิธี “พิพากษาเป็นหนึ่ง”

** จากคำกล่าวของเวียห์หยวน (ค.ศ.1794-1857) ว่า “ฝึกทักษะให้ชำนาญใกล้เคียงมารค ฝึกมือชำนาญดังเทพ” หมายถึง
ฝึกฝนทักษะมีอ่อนช้ำของผู้ที่รู้สูงสุด จนทักษะมีอ่อนนับว่าเป็นมารควิถีได้

ฉินอวินอยุสิบสามกีคนกระปีฟسانเป็นหนึ่ง หลายปีหลังจากนั้น ระหว่างที่เกือบตายในสนามรบที่ด่านชายแดนทางเหนือ พลันบังเกิดความตระหนักรู้ กระปีหมอกพิธุณึงก้าวหน้าไปอีกหนึ่งขั้น บรรลุเจตนากระปีหมอกพิธุณ

“ฝึกทักษะให้ชำนาญใกล้เคียงมรค? ดำเนนานี้ ข้าถึงกับประจักษ์แก่ตาตนเองแล้ว” อีเชี่ยวมองฉินอวิน “ช่างเก่งกาจยอดเยี่ยมนัก ร้ายกาจยิ่ง ถึงกับเข้าใจนัยสำคัญแห่งมรคชาฟ้าจนหลอมรวมเข้าสู่วิชากระปีทั้งๆ ที่อยู่ในเขตขั้นหลังฟ้า”

ฉินอวินยิ่มเล็กน้อย ในบรรดาเซียนกระปีนี่ก็เป็นดำเนนาน เช่นกัน

“แต่ว่าฉินอวิน” อีเชี่ยวเอ่ยต่อเนื่อง “ต้องเก็บเป็นความลับ หากแพร่พราวยออกไป เกรงว่าบรรดาจอมปีศาจบนผืนพิภพจะด้านหน้าเข้ามา สังหารท่านเพื่อขอจดภัยที่จะเกิดในภายภาคหน้า”

ฉินอวินพยักหน้า “ข้ารู้ ดังนั้นนอกจากเจ้า ไม่มีผู้อื่นล่วงรู้”

เข้าเองก็ปิดเป็นความลับมาโดยตลอด ไม่กล้าบอกแม่กระหั่งบิดามารดา

“ข้ารู้เป็นคนแรกหรือ” อีเชี่ยวประหลาดใจคนยินดี ยิ่มเล็กน้อย จากนั้นซึ่งไปที่ซากจ้าวคงคาที่อยู่ด้านข้าง “ซากศพนี้มีรอยแผลจากกระปีเห็นของท่าน รับจัดการซากศพ อย่าทึ่งร่องรอยได้ไว อีกอย่าง โดยรอบมีปีศาจระดับเลือกlobuchmดุการต่อสู้หรือไม่”

ตอนที่ 56 แบ่งกัน

ฉินอวินกล่าวขึ้น “เมื่อครู่ขณะที่ข้าใช้กระปีเดิน ก็ใช้ประสาทสัมผัสขั้นพื้นผ่านเป็นหนึ่งไปด้วย ตรวจจับได้สิบลี้ดิยรอบ”

“ภายในสามลี้ไม่มีปีศาจสักตน น่าจะ เพราะก่อนหน้านั้นเมื่อข้าท้าทายจั้วงค่า ปีศาจระดับเล็กพวนนั้นคงตื่นตระหนอกกลัวโคนลูกหลวงหนีเตลิดไปไกลแล้ว นอกรัศมีสามลี้แต่อยู่ภายนอกรัศมีห้าลี้มีปีศาจเล็กสองตน นอกรัศมีห้าลี้แต่อยู่ภายนอกรัศมีสิบลี้มีปีศาจเล็กสามร้อยตน ส่วนมากอยู่ในเคหสถานของจั้วงค่า” ฉินอวินกระซิ่งชัดแจ้งดุจนิวบันฝ่ามือ

อีเซียวเอ่ยชม “ไม่เสียแรงพื้นผ่านเป็นหนึ่ง ที่นี่ใกล้แม่น้ำหลันหยาง โดยทั่วไปห่างไปเพียงสามลี้ก็ยกมองเห็นชัดแจ้งแล้ว ทว่าเพื่อความปลอดภัย ทางที่ดีท่านกำจัดปีศาจเล็กสองตนในรัศมีห้าลี้นั้น ส่วนนอกห้าลี้นะหรือ แนะนำว่ามองไม่เห็นการต่อสู้ครั้งใหญ่นี้ ต่อให้จั้วงค่าเองหากอยู่ใกล้ขนาดนี้ก็มองไม่ชัด”

“อืม” ฉินอวินพยักหน้า

“ไป” เพียงคิดในใจ เมื่อโนกมือ แสงกระเบื้องทรายเลียบหินพาออกไปอย่างไรสัมเสียง มิได้ทุ่มเทสุดกำลังคล้าย咽มต่อกรกับจ้าวคงคา คราวนี้ไม่สนใจเรื่องอนุภาพ พยายามมิให้กระโตกกระตาก

“รับหนี้ไกลหน่อย!”

“น่าสยดสยองยิ่งนัก ผู้บำเพ็ญตนะผ่านนุชย์จะเปิดฉากการรับครั้งใหญ่กับจ้าวคงคา พวกราヘルบไปให้ไกลหน่อย โดยลูกหลงเข้าไปเพียงเล็กน้อย พวกรากิตายแน่”

ปีศาจเล็กสองตนพุ่งแคลบในพงไฟ ในใจกหราดกลัวสุดแสนทันใดนั้น...แสงกระเบื้องร่าเลือนรวมอกพิรุณสายหนึ่งเห็นทะยานเรียดพื้นเข้ามา เนื่องผ่านมันสองตนเสียงดังส่วน พวกรันดาเบิกโผล่ล้มกองลงพื้นเผยแพร่สภาพดั้งเดิม ส่วนแสงกระเบื้องสายนั้นเห็นเรียดพื้นกลางลับไป บาดแผลจากกระเบื้องที่สั้นหารสองปีศาจระดับเล็กก็ธรรมดายิ่งนัก

กระเบื้องเหลือยกับน้ำ หลอมรวมเข้าสู่ตันแลียนในร่างกลายเป็นเม็ดกระเบื้อง

“วิชากระเบื้องที่น้ำร้ายกาจสมคำร่ำลือ” อีเซี้ยวนเห็นแล้วก็ผุดรอยยิ้ม “ยอดเชียนกระเบื้องในตำนานปล่อยกระเบื้องที่เห็นสังหารศัตรูที่อยู่ไกลพันลีได้บัดนี้ท่านก็มีท่วงท่าเช่นนั้นหลายส่วนแล้ว”

“บัดนี้ปล่อยออกไปได้อย่างมากสิบลี เกินสิบลีไปแล้ว อนุภาพลดทอน กระเบื้องเห็นอาจมีอันตรายถูกแย่งชิงไปได้” ฉินอวินเดินไปหยุดตรงหน้าซากศพของจ้าวคงคา มองซากศพขนาดหิมะ รู้สึกกระปรี้กระเปร่า สาแก่ใจเรียบปาน “จ้าวคงคา ก่อเกหงัยมาสองร้อยกว่าปี บัดนี้เต็บดืนทัน ราชภูมิหลายร้อยหมื่นคนในกว้างหลังไม่ต้องทนทุกข์ทรมาน เพราะ

มันอีกต่อไปแล้ว"

พูดพลางโนกมือ พลังวัตรแผ่ซ่านภาคราชการที่มาของจ้าวคงคานลดวัตถุต่างๆ บนราชพรมาราชด้านข้าง นี่ล้วนเป็นทรัพย์เชลย

"กำจัดชาภมันให้สิ้น" อีเชียวนอก "ขากลับไปรายงานสำนักกว่ากระทำการกิจเสริฐสิ้น ส่วนเรื่องจ้าวคงคานบรรลุขั้นก่อนนาแคนโօสต เที่ยงแท้ในยามคับขัน ท่านรู้ข้ารู้ ไม่มีบุคคลที่สามล่วงรู้"

ฉินอวินพยักหน้า

"เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านข้าร่วมมือ อีกทั้งมีของวิเศษจากสำนักอยช่วยเหลือ สังหารจ้าวคงคาน瘤ปีศาจขั้นสูงสุดแห่งเขตขั้นก่อนนาแคนโօสตอนัตตาได้ก็ไม่นับว่ากระไร เพียงแต่คุณงามความชอบแทนจะตกเป็นของข้าทั้งสิ้น" อีเชียวนอุ่นหัวใจ "อีกอย่างข้าก็ต้องการหลักฐาน เดิมที่หัวกะโหลกมันเป็นหลักฐานได้ แต่ขนาดใหญ่โดยแบบนี้ ย่อมรู้ได้ว่ามันบรรลุเขตขั้นก่อนนาแคนโօสตเที่ยงแท้แล้ว ดังนั้นข้าต้องการทราบเข้ากระปือความรู้สำคัญที่สุดของมันไปเป็นหลักฐาน"

อีเชียวนอุ่นหัวใจ "นี่เป็นความรู้สำคัญที่สุดของมัน เดิมที่สมควรเป็นของท่าน"

"เจ้าพยาຍາมช่วยข้า" ฉินอวินบอกยิ่มๆ "ข้าไม่อยากให้โลกภายนอกล่วงรู้ว่าข้าเขตขั้นหลังฟ้ามีพลังฝีมือถึงระดับนี้ จะซักนำ瘤ปีศาจทั่วหล้าออกมานะ ถึงตอนนั้นข้าคงย้ำแย่แล้ว"

เฝ่ามนูษย์และเฝ่าปีศาจต่อสู้กันมายาวนาน

瘤ปีศาจน่าสะพรึงหลายตนออกมานะ ตนเองคงต้องหลบซ่อนในดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเต้า ไม่เช่นนั้นไหนเลยต้านทานได้ไหว อย่างอาจารย์ของจ้าวคงคาน เป็น瘤ปีศาจเขตขั้นก่อนนาแคนโօสตทิพย์ที่เดียว!

พูดพลางฉินอวิน เท้น้ำ слایซากลงไปเกินครึ่งขวดแล้วจุดเพลิงเผาท่ามกลางเสียงดังฉ่าๆ ชากรของจ้าวคงคา слайก Aly เป็นผู้ผูกอย่างรวดเร็ว

ผู้บำเพ็ญตบะบางคนอาจนิยมกินเนื้อของปีศาจ

แต่ผู้บำเพ็ญตบะส่วนมากไม่กินเนื้อของปีศาจเด็ดขาด! ฉินอวิน สืบทอดวิชาเชียนกระบีนับว่าเป็นข้อห้ามเด็ดขาด

“ข้านำคราดเข้ากระบีอ่ำไป สิ่งอื่นท่านเอาไป” อีเซียวมองคราดเข้ากระบีอ่ำที่ยาวเพียงจังกว่าเนื่อง เพราะไม่มีพลังปีศาจกรอกอัดเข้าไป หยิบถุงจักรวาลของตนออกมายืนเมื่อไปค่าวราดเข้ากระบีอ่ำยัดเข้าไปในถุง ถุงจักรวาลขนาดใหญ่เพียงฝ่ามือ กลับจุอาวุธขนาดใหญ่ เช่นนั้นลงไปได้

ฉินอวินโภกมือ โครงการลังวัตรให้เหล็กสูญรัծเหมือนโซ่หดเล็กลง พันรัดบนข้อมือฉินอวินอย่างรวดเร็ว เป็นเพียงของวิเศษขั้นแปด ฉินอวินยังพอควบคุมได้

ส่วนคราดเข้ากระบีอ่ำเป็นของวิเศษขั้นหาก เข้าและอีเซียวไม่อาจควบคุมและใช้การให้เกิดความอุนาภาพ

“มากมายถึงเพียงนี้” ฉินอวินหยิบทรัพย์ชelຍอีนๆ ขึ้นมา พนว่าที่ล้าค้าที่สุดก็คือถุงผ้าแพะ โครงการลังวัตรเข้าไปสำรวจ ด้านในของถุงแพะ เที่ยบเท่าหนึ่งหีบผ้าใบใหญ่! แต่เกรงว่าคงวางแผนเข้ากระบีอ่ำลงไปไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จะเห็นได้ว่าถุงจักรวาลของอีเซียวใหญ่กว่าถุงจักรวาลของจ้าวคงคามากนัก

เพียงทว่าภายในถุงจักรวาลนี้มีอัญมณีมากมาย มีตัวเงินกองเป็นภูเขาเลากา มีเงินเกินหนึ่งร้อยลิบหมื่นคำลีง! รวมถึงวัสดุล้ำค่าอีนๆ

มันไม่กล้าทิ้งของมีค่าไว้ในแคหาน์ ต้องพกสมบัติสำคัญดีตัว

เมื่อออกแบบเคหะสัน เช่นนี้ หากมีปีศาจลอบกวาดของมีค่าของมนุษย์ไป เสียใจก็สายไปแล้ว พกติดตัวถึงปลดภัยที่สุด แต่หลังจากตายแล้วจะ หรือ ชีวิตก็สิ้นไปแล้ว ยังสนใจมากมายอันใดได้อีก

“ตัวเงินเหล่านี้ เจ้าข้าแบ่งกับคนละครึ่ง” ฉินอวินหยิบตัวเงินปีก หนาออกแบบ

“คราดเข้ากระบือดำเนินมีค่าราคาแพงกว่าตัวเงินเหล่านี้เสียอีก” อี เชี่ยวส่ายหน้า “อีกอย่างข้าผู้บำเพ็ญตนะ ไม่สนใจสิ่งของทางโลกเหล่านี้”

ฉินอวินเห็นนางปฏิเสธเด็ดขาด จึงพยักหน้า “ก็ได้ รู้ดีว่าเจ้าเป็น ลูกหลานสกุลอีแห่งคุณหลุนใจ เช่นนั้นข้าก็หน้าหนารับไว้แล้ว ย่าๆ จะ ว่าไป ตอนนี้พวกเรายังรำรวยกว่าสกุลวงศ์สกุลอันดับหนึ่งในกว้างหลิง” ปากกล่าวเช่นนี้ แต่ฉินอวินเข้าใจกระจ่าง การบำเพ็ญเพียรในระยะแรก ทรัพย์สินเงินทองของทางโลกยังพอ มีประโยชน์บ้าง แต่เมื่อฝึกถึงระยะ หลัง ประโยชน์ของทรัพย์สินเงินทองจะน้อยลงเรื่อยๆ

“ฉินอวิน จดจำไว้” อีเชี่ยวเอ่ยขึ้น “ที่พวกเรاسังหารคือจ้าวคงคาน จอมปีศาจเขตขั้นก่อนหน้าแ денโอลสตอนดัดดา กระบือเหินของท่านบอกต่อ ภายนอกได้เพียงว่าสำเร็จวิชากระบือพิมาต ไม่อาจเปิดเผยเจตนากระบือได้”

เขตขั้นหลังฟ้าฝึกวิชากระบือพิมาตสำเร็จ nab ได้เพียงว่าหาได้ยาก ยิ่ง! เป็นอัจฉริยะ! ยอดสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งใดบ้างไม่มีอัจฉริยะ แต่เจตนากระบือนั้น นั่นเป็นระดับตำนานแล้ว

“ข้าไม่ใช่วิชากระบือเหินสูมสี่สูมห้า” ฉินอวินรีบบอก “ไปเลอะ พาก แรรีบกลับไป แจ้งให้ได้เท้าเจ้าเมืองทราบว่าจ้าวคงคานจอมปีศาจตายแล้ว ให้เขารีบส่งทหารชัดขวางบวนส่งเด็กชายหญิงของหมู่บ้านต่างๆ ใน กว้างหลิง”

“ได้ รีบกลับไป” อีเชี่ยวก็พยักหน้า นี่เป็นเรื่องสำคัญ จึงเอ่ยเสียง

เบาทันที “ท่านพำข້າລັງເຂົາເຄອະ ບັດນີ້ພັ້ນຂ້າເສີຍຫາຍໄປມາກ...”

“ລ່ວງເກີນແລ້ວ” ຂົນອວິນຍືນແນນໂອບອີເຊີຍໄວ້ ເທົາແຕ່ພື້ນກ່ອນພຸ່ງແລ້ມບຣີ່ ດ້ວຍພັ້ນຈາກຂັ້ນພັກຄູນຜັສາເປັນທີ່ນີ້ ທ່າຮ່າງລັບໄວ້ຂັ້ນມາກນັກທີ່ໄມ່ຄວບຄຸມກະບົບໆເຫັນຫາວ່າ ມີເພື່ອງທີ່ຕ້ອງການປິດເປັນຄວາມລັບ ສອງເຫັນກະບົບໆເຫັນຫາວ່າສູງເສີຍພັ້ນວັດວຽກວ່າຄວບຄຸມກະບົບໆເຫັນຍ່າງເດືອຍເກີນສົບເຖິ່ງ ພາກພາອີເຊີຍວ່າເຫັນກະບົບໆເຫັນຫາວ່າໄປດ້ວຍ ຍິງສູງເສີຍພັ້ນວັດວຽກສົບເຖິ່ງແລ້ວ ຄື່ອຍ່າງໄຮ ຂົນອວິນກີ່ອູ້ໃນເຂົດຂັ້ນຫັ້ນພ້າຫລອມປະານະດັບສົບສອງ ພັ້ນວັດວຽກໄມ່ມາກມາຍເພີ່ງພອ

ພາອີເຊີຍວ່າທີ່ກະຍານໄປເນື້ອງຫຼາດລອດທາງຈຸນລົງຈາກເຂົາ

ເມື່ອຄື່ອງເຊີງເຂົາ ເສາະຫາອາຫາສອງຕົວນັ້ນພບຍ່າງຮວດເຮົວ ແມ່ປ່ລ່ອຍໄວ້ທີ່ເຊີງເຂົາ ພວກມັນກັບມີໄດ້ວົງເຕີລີໄປໄກລ

“ໄປ! ໄປ!” ກະດູກຫຼືໂຄຮງຂອງອີເຊີຍຍັງໄໝຖ່າເລາດີນັກ ໄນອ່າຈໃຊ້ພັ້ນຄາດາຕາມອຳເກົດໃຈ ດັ່ງນັ້ນຂົນອວິນຢືນມ້າຕົວເດີຍກັບນາງ ໂຄງພັ້ນວັດຄອຍປົກປັ້ງນາງຍູ້ຕົວລອດເວລາ ຈູງມ້າອືກຕົວມາດ້ວຍເພື່ອຜັດເປົ່າຍືນມ້າຮ່ວງທາງ ພວກມັນທີ່ສອງຕົວຕ່າງໜ້າຕະບົງດ້ວຍຄວາມເຈົ້ວສູງສຸດເຮັ່ງຮຸດໄປທາງເມື່ອກວ່າງໜຶງ

ອີເຊີຍແລ້ວຂົນອວິນຍູ່ບັນມ້າຕົວເດີຍກັນ ອີເຊີຍຮັບຮູ້ໄດ້ຄື່ອງໄອຸ່ນທີ່ແຜ່ໜ້າມາຈາກດ້ານຫັ້ນ ໃນຫຼາດແຕ່ງໜ້າຍູ້ຕົວລອດເວລາ ໃນໄຈຂົນອວິນເອງກີ່ວຸລດລົບດ້ວຍຮສ່າຕິຫລາກຫລາຍ ໄດ້ແຕ່ຄິດວ່າ ‘ອີເຊີຍເປັນແໜ່ນນີ້ພ່າວະໄດ້ຮັບນາດເຈັບ ຊ້າໄໝອ່າຈເອງເບີຍນາງ’

ຮ່ວ່າງທາງກັບ ພວກເຂົາເຫັນຂບວນສ່າງເຕັກຊາຍໜູ້ງຂອງໜຸ່ມນ້ຳນານຕ່າງໆ

“ວັນທີ່ສືບແປດພວກເຂົາຈຶ່ງຈະຄື່ອງຮູ້ນີ້ມີນັບນຸ່ງເຂົາຂອງປີສາຈ ພາກໄປຄື່ອນລ່ວງຫຼາຍເທົາກັບລ່ວງລ້າພື້ນທີ່ຕ້ອງຫ້າມ ຕ້ອງຄູກສັງຫາຮັ້ນ” ຂົນ

อวินเล่า “พวกเรากลับไปแล้วให้ได้เท้าเจ้าเมืองดำเนินการ ย้อมขัดขาว หมู่บ้านเหล่านั้นໄວ่ได้ทัน”

“อีม” อีเชียวยักษ์หน้า นางเงenkเข้าใจ ให้พวกรางเข้าไปขัดขาว เอง ชาวบ้านเหล่านี้ย้อมไม่เชื่อ ราชสำนักและทางการออกประกาศถึง น่าเชื่อถือ

จ้าวคงคاجอมปีศาจก่อเกตภัยในกว่างหลิงมาสองร้อยกว่าปี สำหรับบุกชันธรรมดาก็เป็นหลายชั่วอายุคนแล้ว

ในที่สุดหลังฟ้ามีด ฉินอวินและอีเชียวก็มาถึงเมืองกว่างหลิง ประตุ เมืองปิดไปแต่แรกแล้ว

“เปิดประตุเร็ว” ฉินอวินและอีเชียวยู่บ่นมา ฉินอวินงงหน้ากู่ร้อง เสียงสูงไปทางกำแพงเมือง

ทหาร咽บันป้อมประตุเมืองมองลงมาทางเบื้องล่างหัวหน้าทหาร ยามผู้หนึ่งจะจำได้ รับร้องว่า “คุณชายฉิน ประตุเมืองปิดแล้ว ข้าเองไม่มี สิทธิ์เปิดประตุเมือง”

มีเพียงได้เท้าเจ้าเมืองที่มีสิทธิ์ขาดเรื่องนี้

“จริงๆ เลย” ฉินอวินได้แต่โอบเอวอีเชียว กระโดดพรวดขึ้นอย่าง รวดเร็ว สรวบ...ประดุจลมวูบหนึ่ง ข้ามป้อมประตุเมืองไปโดยตรง แตะ เท้าคราหนึ่ง เข้าสู่ตัวเมืองแล้ว

ทหาร咽มได้แต่อึ้งงัน กำแพงเมือง...เดิมทีก็คิดหวังผู้นำเพียงตน ไว้ไม่อยู่

“หัวหน้า ทำอย่างไรดี” ทหาร咽นายอื่นๆ ต่างทำอันไดไม่ถูก

“จะทำอย่างไรได นั่นเป็นบุคคลระดับเทพเชียน พวกเราทำอันได ได้เล่า แต่ว่าหวังเหล่าซี เจ้ารีบไปจวนได้เท้าเจ้าเมือง รายงานเรื่องนี้ ขอ

เพียงรายงานก็ไม่เกี่ยวข้องกับพวกราอิกต่อไปแล้ว” หัวหน้าทหารายาม
กำชับ

อีกด้านหนึ่ง หลังเข้าเมืองมาแล้ว ฉินอวินไม่อาจโอบอีเชียไว้อีก
เพียงจุ่งข้อมือนาง ถ่ายเทพลังวัตรข้ามไป สำแดงทำร่างพาอีเชียเร่งรุด
ไปยังจวนเจ้าเมือง

บัดนี้ภายในจวนเจ้าเมือง
ใต้เท้าเจ้าเมืองยังนั่งอ่านตำราอย่างสำราญใจในห้องตำรา สักครู่
ก็จะเข้าอน มิได้ล่วงรู้เลยว่า จัวงศ์คากอมปีศาจดับดื่นไปแล้ว!

ตอนที่ 57 สะเก็ตอกว่างหลิง

“ท่านพ่อ คุณชายฉินและแม่นางอีขอเข้าพบ” เสียงดังจาก
ภายนอกห้องตำรา

ใต้เท้าเจ้าเมืองตะลึงงนไปเล็กน้อย มาพบข้าในตอนนี้หรือ

ลูกขึ้นไปเปิดประตู เห็นฉินอวินและอีเชียวที่อยู่ด้านนอก บันเสื้อ
ของอีเชียวประอบราบโลหิต เห็นดังนี้ก็ตกใจยิ่ง “อีเชียว เจ้าเกิดอันได
ขึ้น”

“ท่านลุง Wein” อีเชียรับเอยขึ้น “ข้าหาดเจ็บเป็นเพียงเรื่องเล็ก มี
เรื่องใหญ่ข้าต้องรายงานท่านลุง Wein เมื่อสามชั่วโมงก่อน ข้าและฉินอวิน
เดินทางไปต่อสู้กับจ้าวคงคาจอมปีศาจพร้อมกัน กำจัดมันทิ้งแล้ว นี่คือ
อาชญากรรมติดตัวของจ้าวคงคา... คราดเขากำบัง!” พุดพลางอีเชียว
ลังถุงจกรวลอออกจากบ้านเอว หยิบคราดเขากำบังมาแล้วโยน
โคลมบนพื้น ชุมมองคราดเขากำบังบือคำแห่งซ่ารังสีดำมหิด

สององครักษ์ที่อยู่ด้านข้าง คุณชาย Wein ชง และใต้เท้าเจ้าเมือง

ต่างตกตะลึง มองอีซีเยวและฉินอวินอย่างอึ้งงัน

“เจ้า...เจ้า...”

นานสองนานได้เท้าเจ้าเมืองถึงกล่าวออกมาได้ “เจ้าว่าเจ้าและคุณชายฉินร่วมมือสังหารจั่วคงคาจอมปีศาจอย่างนั้นหรือ นี่...นี่คือคราดเข้ากระบือดា?”

คราดเข้ากระบือดามีชื่อเสียงโด่งดัง! แต่ได้เท้าเจ้าเมืองเคยได้ยินแต่ชื่อ ไม่เคยพบเห็นมาก่อน

“ได้เท้าเจ้าเมือง” ฉินอวินเอ่ยปาก “จั่วคงคาจอมปีศาจตายแล้ว จุดนี้ไม่ต้องสงสัย โซ่รัดเมฆาในมือข้าก็เป็นของวิเศษอีกชิ้นของมัน” ว่า พลงโน้มือขึ้น โซ่ที่พันรัดบนข้อมือคล้ายออกแบบที่ลวง ยาวขึ้นเรื่อยๆ จนถึงปลายสิบจังแผลคำรามก้องทั่วบริเวณสององครักษ์ คุณชายเวินชง และได้เท้าเจ้าเมืองเห็นแล้วต่างลำคอมหั้งผาก

อีซีเยวจึงเอiyว่า “ท่านลุงเวิน ตอนแรกที่ข้าส่งสารมาถึงท่าน กล่าวว่าจะมาเมืองกว่างหลิง แท้จริงแล้วเป้าหมายแรกสุดคือสังหารจั่วคงคา ข้ารับภารกิจของสำนักมาที่นี่เพื่อกำจัดจั่วคงคาจอมปีศาจ! ฉินอวินก็ให้ความร่วมมือกับข้า ด้วยของวิเศษที่สำนักเลินเชียวยของข้ามอบให้ ในที่สุด ก็กำจัดจั่วคงคาจอมปีศาจจนนั้นได้”

ได้เท้าเจ้าเมืองสะท้านหูใบในใจ “ที่แท้เป็นแผนการที่สำนักเลินเชียวยังไว้แล้ว”

กล่าวจบก็คุกเข่าลงลุบสัมผัสร้าดเข้ากระบือด เขยังพอมีความรู้อยู่บ้าง คราดเข้ากระบือดามีช่ำนรังสีอ่ำมหิตและรูปร่างหน้าพิสมัย ทำให้กระจ่างแจ้งแก่ใจ นี่มิใช่ของวิเศษสามัญธรรมดา “เป็นของวิเศษร้ายกาจอย่างแท้จริง ประเสริฐ ดี สังหารได้ดี!”

“ข้าเคยเห็นม้วนสารที่วัดภาพคราดเข้ากระบือดฯ เหมือนราวกับ

แกะ ทั้งยังเป็นของวิเศษร้ายกาจขึ้นนี้ มิใช่ของปลอมแน่นอน” คุณชาย เวนชงก์ออกความเห็น

“เรื่องใหญ่ขนาดนี้ อีเซียวและคินอวินไหนเลยจะไปปิดมดเท็จ” ได้เท้าเจ้าเมืองตื่นเต้นจนเลือดลมฉีดพล่านไปทั้งร่าง

สองร้อยกว่าปี!

ทั้งเมืองกว้างหลิงถูกความอับหมัดเหี้ยมโหดของจั้วคงคาก้อม ปีศาจครอบกำมาถึงสองร้อยกว่าปี ราชสำนักคิดหาทุกวิถีทางก็ไม่อาจ สังหารมันได้ มันระมัดระวังตัวสุดแสน ผู้บำเพ็ญตบะเขตขั้นก่อนหน้าเดน โอลสกอนนัตตาเข้าใกล้ มันระวังตัวหนึ่งแม่น้ำได้ทุกเมื่อ จะสังหารได้ อย่างไร

ส่งกำลังทหารมาจอมตีปีศาจระดับเล็กเพื่อกำจัดเขี้ยวเล็บของมัน กองทัพก็แทบทำอันให้มันมีได้ เนื่องจากจั้วคงคากำลังส่ายโลหิตมาจาก คงความร้อนแห่งบรรพกาล ซักนำให้เกิดอุทกวัยครั้งร้ายแรงได้

“ในที่สุดก็สังหารได้แล้ว สังหารจนตายแล้ว” ได้เท้าเจ้าเมืองแห่งน หน้ามองฟ้า หัวร่อร่า “สวรรค์มีตา สวรรค์มีตา”

“จั้วคงคายตายแล้ว? จั้วคงคายตายแล้ว?” สององครักษ์ที่อยู่ด้าน ข้างก็ตื่นเต้นจนร่างสะท้าน พวกลเข้าล้วนเป็นคนพื้นที่กว่างหลิง พังต้านน ของจั้วคงคากันเตบใหญ่ ราษฎรในเมืองกว่างหลิงผู้ใดบ้างไม่กัดฟัน กรอดด้วยความเคียดแค้นจั้วคงคาก ทั้งยังหวัดกลัวมันเข้ากระดูกคำ

ได้เท้าเจ้าเมืองดาวดสั่ง “เวนชง ลั่นกลอง ระดมพลทั้งกองทัพ”

“ขอรับ” เวนชงรีบรับคำอย่างคึกคักกระฉับกระเฉง

ตูม! ตูม! ตูม!

เสียงกลองทุ่มต่ำเรื่งเร้าเหลือแสน เสียงกลองยักษ์จากจวนเจ้า

เมืองดังกึกก้องกัมปนาท เสียงกลองจากอีกแปดแห่งในเมืองกว่างหลิง
ทวยอยดังขึ้นด้วยความรวดเร็ว

เสียงกลองเร่งกระซิ้นดังก้องทั่วเมือง!

ทั้งเมืองอยู่ภายใต้กฎอัยการศึก! เจ้าหน้าที่ศาลาว่าการรวมพล!
กองทัพรวมพล!

จนสกุลฉิน

ฉินเลี่ยหูมีปราบเรียญเงินชึ่งเข้านอนแล้วสะตุ้งตื่น เพราะเสียง
กลอง ยิ่งไปกว่านั้นภายนอกห้องแล้วเสียงบ่าวไพรร้องตะโgn “นายท่าน
นายท่าน”

“ว่าอย่างไร” ฉางหลันรีบลุกขึ้น “เกิดเรื่องใหญ่ได้ขึ้น มีปีศาจ
อาละวาดในเมืองหรือ”

“ย่อมเป็นเรื่องใหญ่” ฉินเลี่ยหูไม่กล้าซักซ้า คลุมเสื้อคลุมแล้วออก
ไปเร็ว วิ่งไปพลาสworm เสื้อคลุมไปพลาส บ่าวเตรียมม้าให้พร้อมทันที
ควบขึ้อาทาระรุดไปยังจวนเจ้าเมือง

ชั่ววินาทีนี้ เจ้าหน้าที่ทางการทั้งหมดทั้งสิ้นได้ยินเสียงกลองต่าง^๑
เร่งรุุดมายังจวนเจ้าเมือง บรรดาทหารในกองทัพต่างรวมพล เจ้าหน้าที่
ทางการต่างเร่งรุุดมายังจวนเจ้าเมืองด้วยความเร็วสูงสุด

“เกิดเรื่องได้ขึ้น”

“นี่ เกิดอันใดขึ้นกันแน่”

“มีปีศาจอาละวาดในเมืองหรือ”

plib คำ ราชภูรส่วนมากในเมืองกว่างหลิงเริ่มนอนหลับพักผ่อน
แล้ว ส่วนน้อยยังคงหาความสำราญอยู่ที่เหลาสุราและสถานเริงรมย์แต่
เมื่อได้ยินเสียงกลองดังเร่งกระซิ้นทั่วเมือง ต่างตกอกตกใจ ทือยู่บนห้อง

ถนนต่างรีบเร่งกลับบ้าน ที่อยู่บันเหลาสูราก์ไม่กล้าออกจากประตู ไม่ว่าผู้ใดต่างรู้ดีว่าเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว

ภายในจวนเจ้าเมือง

ได้เท้าเจ้าเมืองรีบเดินเข้าสู่ห้องตำรา หยิบม้วนสารสีทองออกจากกล่องใบหนึ่ง แล้วหยิบพู่กันมาดามหนึ่ง เมื่อคลิ่ม้วนสารทองแล้ว พู่กันเพียงแต่นำเปล่า ก็ตัวดีเยี่ยนโดยตรง

บnm้วนสาร อักษรปรากฏเด่นชัดทีละตัว

รายงานเบื้องบนเรื่องอีเชียวศิษย์สำนักเสินเชียวรับภารกิจของสำนักมาเมืองกว่างหลิงเพื่อกำจัดจ้าวคงคาจอมปีศาจ! และรายงานเรื่องฉินอวินให้ความร่วมมือกับอีเชียว อักษรทุกตัวเขียนแล้วเสร็จ ได้เท้าเจ้าเมืองกีลังตราประทับออกจากรวงอก ประทับลงไปบนม้วนสาร

วึง! บnm้วนสาร ทุกตัวอักษรเปล่งแสงสีทอง จากนั้นร่องรอยตัวอักษรก็มลายหายไปสิ้น “รายงานสุราชสำนักแล้ว ต่อจากนี้กรอคำสั่งจากราชสำนัก” ได้เท้าเจ้าเมืองเอยพื้มพำเสียงเบา

รออยอยู่ชั่วค่ำหนึ่งจากเต็มๆ บnm้วนสารก็ปรากฏตัวอักษร... “ควบคุมทั้งเมือง กำจัดปีศาจ! ฟ้าสางทูตตรวจตราสรรค์มานัญชาการที่กว่างหลิง”

“ดี” ได้เท้าเจ้าเมืองเผยแพร่น้ำยินดี

เรื่องรับมือกับปีศาจ แต่ไรราชสำนักตรงไปตรงมาเด็ดขาด โดยเฉพาะคราวนี้หลังจากจ้าวคงคาตายแล้ว ราชสำนักต้องขยายโอกาสแห่งชิงอำนาจการควบคุมนอกเมืองกลับมา ย่อมต้องกระทำการอย่างรวดเร็ว!

เก็บม้วนสารเข้าภายในกล่องทันที แล้วเดินออกจากห้อง นอกห้องมีเจ้าหน้าที่กว่าครึ่งชั่วโมงกัน เดิมทีต่างลูกลิ้กลุกสนมนับวิจารณ์กันเสียง

ดัง เด่นชัดว่าไม่ทราบสาเหตุที่เรียกมาร่วมตัว เมื่อได้เท้าเจ้าเมืองเดินออกมานอกห้องตำราถึงได้เงียบเสียงลง

ฉินอวินและอีเชี้ยวกิยืนชุมมองอยู่ด้านข้าง อีเชี้ยวกลับไปยังที่พักผลัดเปลี่ยนอาการณ์สะอัดสะอันทั้งร่างแล้ว

“ทุกท่าน” ได้เท้าเจ้าเมืองกล่าวเสียงจริงจัง “ในวันนี้เอง มีผู้บำเพ็ญตบะสังหารจ้าวคงคาจอมปีศาจแล้ว!”

“ว่าอะไร”

“จ้าวคงคาตายแล้ว?”

เสียงธืออาอิงอล อย่างกลุ่มของฉินเลี่ยหูที่มีความแค้นโลหิตกับจ้าวคงคา ยิ่งสะท้านให้มีเสียง

“ข้ารายงานราชสำนักแล้ว ราชสำนักมีคำสั่ง ให้ควบคุมทั้งเมืองโดยเร็ว กำจัดปีศาจให้สิ้นซาก” ได้เท้าเจ้าเมืองออกคำสั่งดังลั่น เจ้าหน้าที่ทุกคนเมื่อได้ยินว่ารายงานราชสำนัก ไม่กล้าคัดค้านในชั่วขณะ

“ทุกท่านฟังคำสั่ง!” ได้เท้าเจ้าเมืองแพดเสียงน่า竦กัง

ทุกคนพร้อมรับคำสั่ง

จากนั้นได้เท้าเจ้าเมืองสั่งการทีละคน เกิดการเคลื่อนย้ายกำลังพลทันที ขบวนพลเคลื่อนออกจากเมืองตลอดทั้งคืน แยกย้ายกันไปตามสถานที่ต่างๆ

นกอินทรีหลายตัวเหินทะยานขึ้นฟ้า บินไปทุกทิศทาง

เกือบยี่สิบอำเภอในเมืองกว่างหลิงครอบคลุมพื้นที่กว้างใหญ่ ไฟศาลา หมู่บ้านมากมาย มีกองลาดตราระเวนตรวจสอบหลายแห่งปักหลักในสถานที่สำคัญ

นกอินทรีตัวหนึ่งร่อนลงในกองลาดตราระเวนตรวจสอบ หัวหน้ากอง

ได้รับสารคำสั่ง

“ว่าจะไร” ทันทีที่อ่าน หัวหน้ากองก็ตื่นเต้นสุดประมาณ กลืนน้ำลายลงคอ ก่อนออกคำสั่งแก่ลูกน้องในบริเวณนั้น “แจ้งทุกหมู่บ้านโดยไว จ้าวคงคาจอมปีศาจถูกผู้นำเผัญตบะสังหารแล้ว นับจากนี้ไป ราชภูร กว่างหลิงหลายร้อยหมื่นไม่ต้องทนทุนข์กราม เพราะจ้าวคงคาจอมปีศาจ อีกต่อไปแล้ว”

“ว่าจะไร หัวหน้ากอง จะริงหรือเหี้ย”

“จ้าวคงคาตายแล้วหรือ”

กองทหารใต้สังกัดกลุ่มนั้นยังไม่กล้าเชื่อ

“เบื้องบนส่งสารมาแล้ว สามตราประทับสำคัญก็อยู่บนสาร ยังเหี้ยได้อีกหรือ” หัวหน้ากองตัวดลั่น “ข้าอยู่ผ้าที่นี่ กำลังพลแปดกลุ่มรีบไปแจ้งข่าวให้แต่ละหมู่บ้าน”

“ขอรับ”

“ขอรับ พากเราเดินทางตอนนี้”

“จ้าวคงคาตายแล้ว ย่าๆ จ้าวคงคาตายแล้ว”

ทหารเหล่านี้ตื่นเต้นยินดีแบบคลั่ง หัวหน้ากองและรองหัวหน้ากอง ต่างควบขี่อาชา ทหารคนอื่นๆ วิ่งเหยาะติดตาม กำลังพลแปดกลุ่มแยกย้ายไปแจ้งข่าวตามแต่ละหมู่บ้าน

กองลาดตระเวนตรวจสอบในเมืองกว่างหลิงต่างทวยอยู่ได้รับข่าวสาร พากเข้าต่างไม่อยากเชื่อ บางคนถึงขึ้นแหงนหน้าหัวร่องลั่น ต่างส่งข่าวโดยเร็ว ขบวนต่างๆ แยกย้ายออกจากกองลาดตระเวนตรวจสอบแต่ละแห่ง เร่งรุดไปยังหมู่บ้านมากมายในเขตปกครองดูแล ก่อนเที่ยงของวันถัดมา ข่าวสารก็พร่ำทุกหมู่บ้านในเมืองกว่างหลิง

ตอนที่ 58 พ้าสาง

หลังผนดกหนักกระหน่ำ เต้นน้ำใส่เล็กน้อยเมื่องกว่างหลิงกลาย
เป็นเดินโคลนเมื่อจะแตะ

รถม้าจอดบนทางหลวงไกลอกอกไป ฉินอวินและครอบครัวย่าดิน
โคลนมาถึงหน้าสุสานอาภรณ์ของน้องสาวคนเล็ก

เพาเงินกระดาษให้ นางหลันสะอึกสะอื้นรำไว้ให้

ฉินเลี้ยหุ่บิดายืนอยู่ด้านข้าง มองแผ่นป้ายหน้าสุสานด้วยสีหน้า
หนักอึ้ง

ส่วนฉินอันและครอบครัวยืนอยู่ด้านข้าง พี่สะไภ้เหญูก้มหน้าบอก
ลูกน้อยเสียงเบา “นี่คือท่านอาเล็กของพวงเจ้า...”

ฉินอวินจ้องชื่อที่สลักบนป้ายสุสาน “ฉินแหงเชียง”

“น้องเล็ก” ฉินอวินเอ่ยเสียงค่อนข้าง “พี่รองสังหารจ้าวคงคาดได้แล้วใน
ที่สุด สังหารมัน แก้แค้นให้เจ้าแล้ว”

“ยิง!” รัญหน้าไม้มีของทหารหลายร้อยนายพุ่งแหวกากระดับคลุมฐานที่มั่นแห่งหนึ่งบนภูเขา ภายในฐานที่มั่น บรรดาปีศาจต่างแตกตื่นลงланวิ่งหนีกันอุดลุดชลุมน ร่างของแต่ละตนถูกยิงทะลุล้มกองเปยสารรูปเดิม หล่ายตนหลบหลังก้อนศิลาขนาดใหญ่ในฐานที่มั่น

กลางเวลาปราภ្យสตรีชุดแดงยืนบันหน้าเต้าแดงเพลิงขนาดหีมา นางทอดตามองเบื้องล่างอย่างเย็นชา “ยังคิดดีอีกด้านหรือ”

ฟู่! พลันเปลวอัคคีโฉดซึ่งพ่นออกจากปากน้ำเต้าแดงเพลิง อัคคีครอบคลุมเบื้องล่าง ทุกแห่งหนึ่งในฐานที่มั่นบนเขากลูกเพาพลาย บรรดาปีศาจที่หลบซ่อนอย่างระมัดระวังต่างกู้ร้องตะโงนหลบหนีออกมาก แต่หนีไม่พ้นถูกเผาจนคืนสภาพเดิม

บางตอนต่ำดิน บางตอนรีบแปลงร่างมุดเข้าส่วนเล็กของซอกหินพาถึงได้เคราะห์ดีรอดชีวิต

“น่ากลัวเหลือเกิน น่ากลัวเหลือเกิน”

“ผู้บำเพ็ญตบะถึงขั้นนี้ไนนถึงมาสังหารหมู่ปีศาจระดับพวกเรา ไม่กลัวจ้าวคงคาบันดาลให้เกิดอุทกวัยผ่าล้างบางผ่านมนุษย์หรอกรหรือ”

“เจ้าไม่ได้ยินพวกรหามนุษย์พุดกันหรอกรหรือ จ้าวคงคatabiyแล้วตายแล้ว”

“ว่ากระไร จ้าวคงคatabiyแล้ว จบกัน วันอันประเสริฐหมดสิ้นแล้ว!”

ล้วนกล่าวกันว่าผ้าปาลีกชี้ภูหนองน้ำลำหัวยล้วนมีปีศาจ เพราะเหตุใด

ก็พวกรมันหลบซ่อนในที่นี้ได้อย่างกำเริบโอลัง ผ่านมนุษย์ทำอันได้พวกรมันไม่ได!

อย่างจ้าวคงคามีพลังฝีมือในเขตขั้นก่อหนทางเดนโอลสถานตตา มีสายเลือดคงความรแห่งบรรพกาล เก่งกาจในการเอาชีวิตรอดในน้ำ ทั้ง

ยังทำให้เกิดอุทกภัยสังหารทั้งหมู่บ้านได้ เมื่อมนุษย์แม้มีเขตขั้นก่อน渥า
เดนโอลิสติกย์ไม่น้อย ยังจัดการมันไม่ได้

แต่บัดนี้ทั้งเมืองกว่างหลิง กองทัพออกปฏิบัติการ เกือกม้ายาตรา
สีทิศ มนุหน้าไม่ปิดคลุมฟ้า ภาวดลังปีศาจมา

บางแห่งยกปราบปราบ ก็มีทุตตรวจตราสรรค์ลงมือ ทุตตรวจ
ตราสรรค์มีบรรดาตະบะสูงส่งลึกล้ำย้อมสังหารพวกปีศาจได้อย่างง่ายดาย

ไร้ภัยคุกคามจากอุทกภัยของจ้าวคงคา เมื่อรำชสำนักทางการ
ลงมืออย่างເອຈະຈິງເອຈະຈິງ บรรดาปีศาจระดับเล็กจ้อยจะต้านทานได้
อย่างไร ในชั่วขณะะ ปีศาจในเมืองกว่างหลิงatyไปเกินเจ็ดส่วน ที่เหลือ
ต่างหลบหนีลันลานสู่หอนองห้าม้าحر

“ไม่มีเนื้อมนุษย์ให้กิน วันเวลาเช่นนี้ช่างรับไม่ได้ເօເສີຍເລຍ”

“กนເວາເຕອະ ທຫາຣເຫັນໜີກົກໄມ່ນານກີຄອນກຳລັງ ໄນມີກາງອູ້ທີ່ນີ້
ໄປຕລອດຫຮອກ ຄຶ້ງຕອນນັ້ນພວກເຮາຄ່ອຍລອບອກໄປຈັບມນຸ່ຍົມາກິນ” พວກ
ປີປາຈຕ່າງໜ່ອນຕັກັນຂຶ້ນ

ขบวนส่งเด็กชายหญิงให้จ้าวคงคาของแต่ละหมู่บ้านต่างยินดีปรีด
หาไดเบรียນ ยกขบวนกลับหมู่บ้านของตน

“ລູກຂອງຂ້າ”

“ເສີຍວຍາ ເສີຍວຍາ”

“ເຂົ້ອຮ່ໂກ່ວ ເຂົ້ອຮ່ໂກ່ວ” ຖຸກແທ່ງຫນໃນหมู่บ้าน พ່ອແມ່ແຕ່ລະຄນຕ່າງ
ກອດລູກຂອງตนເອງอย่างดື່ໃຈ ອີດວ່າລູກຖູກນຳໄປໃຫ້ປີປາຈກິນ ແຕ່ບັດນີ້ລູກ
ກລັບມາແລ້ວ

เคราะຫ໌ກຣມສອງຮ້ອຍກວ່າປີປິດຈາກລົງແລ້ວ

ครอบครัวຂອງຈາກເຂົ້ອຮ່ແກ່ງໆມໍາເກອໂຍວເກົກ໌ຕາມຫາລູກສາວຕົນເອງ

“ท่านพ่อ ท่านแม่” เด็กน้อยร้องเรียก

เสี่ยวเอ้อผู้ภรรยา กอดลูกน้อยของตนอย่างยินดี น้ำตานองหน้า

นางเอ้อร้อยสูตร้านข้าง ใบหน้าดีนเด่นยินดีแดงก่ำ “สวรรค์มีตา
สวรรค์มีตา”

บุรุษผอมสูงด้านข้างมองสภาพปเล้มปีติใจโดยรอบ ดวงตาแดง
พึ่มพำเสียงเบา “ต่อไปไม่ต้องถวายลูกอีกแล้ว”

“วันเวลาเช่นนี้นับว่าสิ้นสุดลงแล้ว ฟากฟ้าแห่งกว่างหลิง ในที่สุด
ก็สว่างเรืองรอง ฟ้าสว่างแล้ว!” บุรุษร่างผอมสูงแหงนหน้ามองฟ้าในเมื่อ
กำเชือกสีแดงแน่น

ทั้งเมืองต่างปราโมทย์ยินดี

แต่ละหมู่บ้าน แต่ละอำเภอรวมถึงในตัวเมือง

เป็นความปรีดีpermเกณฑ์ศานต์ที่ออกจากใจของปวงประชา เมฆ
คำมิพิทีครอบคลุมเมืองกว่างหลิงมาสองร้อยกว่าปีมลายสลายสิ้นแล้ว
ความปเล้มปีติปรีดาในบัดนี้มีมากกว่าตอนเทพกาลขึ้นปีใหม่ ราษฎรหลาย
ร้อยหมื่นถึงขั้นรู้สึกเหมือนเกิดใหม่

“ผู้บำเพ็ญตบะที่สังหารจัํวงศากาจอมปีศาจ เปี่ยมคุณุปการหากาที่สุด
มีได้”

“มหาเมตตามกรุณา มหาเมตตามกรุณา”

ผู้คนจำนวนนับไม่ถ้วนล้วนช้าบซึ้งตื้นตัน

เพียงทว่าพวกเขายาได้ล่วงรู้ ในประวัติศาสตร์สองร้อยกว่าปีนี้ เพื่อ
สังหารจัํวงศากาจอมปีศาจที่เจ้าเลือกแสวงกล ผู้บำเพ็ญตบะไม่ถึงเขตขั้น
ก่อนหากีมakan้อยต้องเสียอันตรายเข้าต่อสู้ เสียชีวิตไปเท่าได จบจน

กระทั้งปัจจุบัน ฉินอวินยอดเชี่ยนกระเบี้ยแห่งยุคและอีเชียวนิชย์สำนักเสิน
เชี่ยวร่วมมือกัน ถึงได้สังหารล้มล้างจักรวงศ์ได้สำเร็จ

รัตติกาลเยี่ยมกรายเมืองกว่างหลิง

ชั้นเจ็ดแห่งหอวิน บนโต๊ะในห้องหຽหราวิจิตรจัดวางอาหารโօชา
รสไวเต็ม

ฉินอวินและอีเชียวกลับยืนอยู่ข้างระเบียง ทอดตาทัศนาเมือง
กว่างหลิง โคมไฟสว่างไสวทุกแห่งหน เสียงประทัดดังก้อง พ่อค้าวานิช
ตระกูลสูงศักดิ์เสียเงินก้อนโตเพื่อจุดพลุ พลุไฟถูกจุดพุ่งทะยานฟ้า ทั้ง
เมืองกว่างหลิงกล้ายเป็นเมืองที่ไม่เคยมีดมิด เป็นนครที่ไม่เคยหลับไหล
เด็กเล็กมากมายถือโคมไฟเดินเล่นเที่ยวชมเมืองกับพ่อแม่หลายที่ ภายใน
เมืองมีการแสดงจิ้งจกแสดงเร่ บางแห่งแสดงให้ชมดูโดยไม่เก็บเงิน บางคณะ
เป็นวงศิรษะตระกูลผู้ดีมีเงินเชื้อเชิญมาเพื่อเฉลิมฉลองการตายของจักร
วงศ์

ครึกรีนหาได้เปรียบ

“ในเมือง แทบทุกที่ล้วนมองเห็นผู้คนกำลังเฉลิมฉลอง” อีเชียวเผยแพร่
รอยยิ้ม “ข้ารู้สึกถึงความสวยงามอกรสบ้ายใจที่ออกมากจากกันบึ้งแห่งหัวใจ
ของพวากษา”

“อย่างไรก็สองร้อยกว่าปีแล้ว ราชภูมิหลายร้อยหมื่นคนในกว่างหลิง
ได้รับความทุกข์ท้นมากนัก มีโลหิตมีน้ำตามากเกินไปแล้ว” ฉินอวิน
เอ่ยเสียงเบา

“ได้ช่วยเหลือชาวประชากว่าร้อยหมื่น ช่างสำราญใจเสียจริง” อี
เชียวจับราชะเบียง รอยยิ้มเจิดจรัส “ข้าเติบใหญ่ข่านานนี้ วันนี้เป็นวันที่
ข้าดีใจที่สุด”

ฉินอวินหันไปมองใบหน้าด้านข้างของนาง ชื่นชมรอยยิ้มอันเจิดจ้าสว่างใส่นั้น

เข้ามักรู้สึกถึงความโดดเดี่ยวของนาง บัดนี้เพิ่งเห็นรอยยิ้มราบรื่นน้อยของนาง ฉินอวิน ก็จับร้าวระเบียง ทอดตามองเมืองกว้างหลังที่กำลังเริงรื่นยินดี เอ่ยว่า “ข้าเองก็ได้ใจ ภาพจากเช่นนี้ก่อนหน้าข้าไม่กล้าผันถึงมาก่อน บัดนี้มาปรากฏเบื้องหน้าสายตาแล้ว”

อีเชียวน์ไปมองฉินอวินแล้วยิ่ม

เห็นอหะเลสาบอวิน (เมฆา) ยอดอหะเลสาบแห่งเจียงโจว มีเกาะขนาดใหญ่แห่งหนึ่งนามว่า “เกาะจิวชาน” (เก้าภูผา) เกือกเข้าหอด้วยรากเหยียดบนเกาะ มีปีศาจนับจำนวนไม่ถ้วน

ส่วนลึกบนเกาะจีวชาน

ต้าหนักอันใหญ่โตมโหฬารแห่งหนึ่ง

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวและบรรดาปีศาจต่างยืนอย่างระมัดระวังเรียงรายทั้งซ้ายขวา

ฟุ! บัลลังก์ที่ตั้งอยู่เบื้องบนปราภูโไอหมอกสีดำลอยวนคลาคลุ้งสุดท้ายรวมตัวเป็นเงาร่างสีดำเลือนราง หลังจับตัวแน่นหนา กล้ายเป็นบุรุษในชุดคลุมยาวสีดำผู้หนึ่ง มันมีขนคิวสีโลหิต ดวงตาสาดประกายสีแดง ทอดตามองเบื้องล่าง จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวและปีศาจตนอื่นๆต่างค้อมตัวคำนับ “คารัวะเจ้าเกาะ”

“เรื่องไดกันถึงระบบการบำเพ็ญตบะของข้า” บุรุษชุดคลุมสีดำ
กวัดตามองเบื้องล่าง ตามน้ำเสียงเย็นชา

ปีศาจตนหนึ่งขึ้นหน้าตอบอย่างนอบน้อม “เรียนอาจารย์ จั้วคงคำ
ศิษย์น้องถูกผู้บำเพ็ญศรัทธาสังหารแล้ว!”

“หึ่ม?” สีหน้าบุรุษชุดคลุมสีดำเครียดขึ้นมีงี้นั่นที่ กระแสอย่างพิท
แผ่ซ่านสู่ภายนอก アナ奴ภาพไร้สิ่นสุดครอบคลุมไปทั่ว จอมปีศาจพยัคฆ์
ขาวและปีศาจตนอื่นๆ ที่อยู่เบื้องล่างต่างตื่นตระหนกจนไม่กล้าหายใจ

บทที่ 2

กฎตตรวจสอบรายการสัมภาระ

ตอนที่ 1 พบท้า

บุรุษชุดคลุมยาวสีดำกว่าด้วยความของเหล่าปีศาจเบื้องล่าง ได้คิวดำเนิน
ดวงตาคู่หนึ่งเด้มไปด้วยความโกรธเคือง “คงควรนรตายนแล้ว? เป็นไป
ได้อย่างไร”

“อาจารย์ จ้าวคงคาศิษย์น้องชายแล้วอย่างแท้จริง” จอมปีศาจที่
รายงานอยู่เบื้องล่างรีบเอียดต่อสีบต่อ “เพ่ามนุษย์ส่งกองกำลังทหารกรีรา
หัพทุกทิศทางด้วยความเร็วสูงสุด มีทูตตรวจตราสำรวจสองท่านมาถึง
กว่างหลิง เวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วัน ปีศาจมากมายในกว่างหลิงถูกเข่นฆ่า
สังหาร ปีศาจตนอื่นๆ ก็หลบซ่อนในภูเขาลึกในหนองน้ำ ไม่กล้าเหมือน
เมื่อก่อนอีกด้วยไปแล้ว”

“คงควรนรตายนแล้ว...” บุรุษชุดคลุมสีดำนิ่งเงียบ
กระทั้งกองกำลังของราชสำนักก็ส่งออกมานแล้ว ทูตตรวจตรา
สำรวจก็ลงมือ ย้อมมิใช่เรื่องเท็จ

ภายในโถงใหญ่ บรรดาปีศาจไม่กล้าเบล่งเสียง พากมันต่างรู้ดีว่า

ในบรรดาลูกศิษย์ เจ้าเกะจิวชานโปรดปранคงความรที่สุด คงความรนั้นนานนานมานะเงว่า “จ้าวคงคาน” ถึงขนาดขอให้ในสำนักเดียวกันเรียกขานมันว่า “จ้าวคงคาน”! มีเพียงเจ้าเกะจิวชานซึ่งเป็นอาจารย์เรียกขานมันอย่างสนิทสนมว่า “คงความร” นิสัยหยิ่งผยองวางแผนยำนาจบารให้ญี่ปุ่นของจ้าวคงคาน เจ้าเกะจิวชานกลับให้ท้าย

“ผู้ได้สังหาร” เจ้าเกะจิวชานกวาดตามองด้านล่าง

“ยังไม่ทราบ” พากมันเงงก็ตอบมีได้

“ตัวโง่งมากลุ่มหนึ่ง” เจ้าเกะจิวชานแผลเสียงตัวด “กระบือ”

“อาจารย์” บุรุษร่างสูงใหญ่ขึ้นหน้ามาค้อมตัวคำนับ มันเป็นศิษย์พี่ใหญ่แห่งสำนักเกะจิวชาน นิสัยธรรมชาตireiyบง่ายที่สุด แต่เป็นจอมปีศาจเขตขั้นก่อนนภาเดนโนอสต้าเที่ยงแท้

“เรื่องนี้มอบหมายเจ้า ตรวจสอบให้เข้า ภายในสามวัน ตรวจสอบให้เข้าว่าผู้ได้สังหารคิชย์น้องของเจ้า” เจ้าเกะจิวชานสั่งกำชับ

บุรุษร่างสูงใหญ่รับคำอย่างนอบน้อม “ขอรับ อาจารย์”

จอมปีศาจกระบือกลับรู้แล้วแก่ใจ... อาจารย์หงุดหงิดโกรธແಡັນเช่นนี้ หนึ่ง เพราะศักดิ์ศรี! ถึงอย่างไรอาจารย์นับว่าเป็นปีศาจมาที่เลื่องลือระเบิดชื่อที่สุดในสینพิกพนี้ สองนั้น เพราะจ้าวคงคานแทบจะควบคุมทรัพยากรเกินครึ่งของเมืองกว่างหลิง วัสดุพิเศษสำหรับการบำเพ็ญตະของเจ้าเกะจิวชานล้วนเป็นจ้าวคงคานอยเสนอให้ ปีศาจตนอีนๆ ทั่วไปไม่มีความสามารถควบคุมความเป็นความตายของผ่านมนุษย์หลายร้อยหมื่นคนอย่างจ้าวคงคาน เมื่อก่อนที่โปรดปранจ้าวคงคานก็ เพราะมันมีผลประโยชน์ยิ่งใหญ่! บัดนี้สูญเสียศิษย์ผู้นี้ไป จะไม่โโมโหโกรธได้อีกต่อไป

แสงสายัณห์เยี่ยมกราย

ฉินอวินและอีเชี่ยวเดินเล่นเคียงบ่าเคียงไหล่อยู่ริมแม่น้ำ หลายวันมา
นี้ เขามักพาอีเชี่ยวไปลิ้มลองอาหารโօชารสของกว่างหลิง อาหารเลิศรส
ของกว่างหลิงก็มีชื่อเสียงอย่างมากในใต้หล้า

“ปลาดานสายฟ้าแห่งแม่น้ำหลันหยางเลื่องชื่อสมคำร่ำลือ เมื่อก่อน
ข้าก็เคยซิม รู้สึกว่ารสชาติดียิ่ง แต่เมื่อเทียบกับตอนนี้ รสชาติในตอนนั้น
ยังห่างไกลกับที่ได้ซิมในกว่างหลิงมากนัก” อีเชี่ยวบ่นอกยิ้มๆ

ฉินอวินก็ยิ้มเอ่ยว่า “ปลาดานสายฟ้ามีเพียงแม่น้ำหลันหยางแค่น
นี้ หากจับขึ้นมาแล้วส่งนอกพื้นที่ห่างออกไปหลายพันลี้คงหมื่นลี้ แม้ว่า
ยังเป็นอยู่ แต่รสชาติก็แตกต่างกันมากแล้ว ร้านที่ข้าพาเจ้าไปกินวันนี้
ล้วนจับขึ้นมาสดๆ แล้วส่งมาวันนี้! น้ำที่ใช้ก็เป็นน้ำในเมืองกว่างหลิง ถึง
คงรสชาติที่แท้”

“อีม” อีเชี่ยวพยักหน้า “พื้นที่เจียงหนัน อาหารรสเลิศไม่สามัญ
อย่างแท้จริง”

“ผู้บำเพ็ญตนะอย่างข้ามีอายุขัยยืนยาวนัก เจ้าเองก็อาศัยนานๆ
ในเจียงหนันได้” ฉินอวินยิ้มบอก

อีเชี่ยวเหลือบมองเข้าเว็บหนึ่ง “ไม่เอ่ยกล่าวอันได
“ไป! ไป!”

ที่ใกล้อกไปคุณชายเวินชงควบข้อขาเข้ามา โดยรอบยังมีลูก
สมุนติดตามมาด้วยอีกกลุ่มหนึ่ง

ฉินอวินและอีเชี่ยวจึงชะงักใจเห้าแล้วเงยหน้ามองไป

“พื้นอวิน แม่นางอี พากท่านช่างตามตัวยกเสียจริง” เวินชงควบ
ม้ามาถึงด้านข้าง แล้วพลิกร่างลงจากม้าทันที ยืนสายบังเหียนให้สมุน

“ก่อนหน้านี้เพื่อต่อกรกับจอมปีศาจ อีเชี่ยวมิได้ลิ้มลองอาหารเลิศ
รสของกว่างหลิงให้ดี ข้าจึงพานางไปลองซิมตามร้านแก่แก่ในกว่างหลิง”

ฉบับอวินนบกเล่า

เวินชงพอได้ฟังก็พยักหน้าทันที “ถูกต้องๆๆ อาหารเลิศรสของ กวางหลิงดีกว่าหนันหลิงบ้านเดิมข้ามากมายนัก! ภายนในเมืองร้านเก่าแก่ เกินร้อยปีก็มีอีกมาก มีอาหารหลายอย่างต้องไปร้านเก่าแก่เหล่านี้ถึงลืม รสชาติที่แท้จริงได้ แต่ด้วยความใหญ่ของเมือง...ต่อให้ระหว่างนั้นซึ่งปี ก็กินอาหารร้านเก่าแก่ซึ่งดังเหล่านั้นไม่หมด”

“วันนี้เพิ่งกินปลาดابสายฟ้า ไม่เลวเลย” อีเชียวยิ้มเล็กน้อย

“อืม!” เวินชงพยักหน้าต่อเนื่อง “ปลาดابสายฟ้า ข้าเองก็ชื่นชอบ อาหารเลิศรสประเภทปลาของแต่ละพื้นที่...ปลาดับสายฟ้าถือว่าอยู่ใน สามลำดับแรก”

“พี่เวิน ท่านรับร้อนตามหาพวกเรา มีเรื่องใดหรือ” ฉบับอวินกลับ ตัวบท สอนถามโดยตรง

เวินชงหัวร่อร่า “ลืมเรื่องหลักไปเสียได้ ทุตตรวจตราสวรรค์สอง ท่านบัดนี้อยู่ที่จวนเจ้าเมือง เอ่ยว่าอยากรบพากท่านทั้งสอง”

“ทุตตรวจตราสวรรค์?” ฉบับอวินและอีเชียวย่างมองหน้ากัน

เวินชงกดเสียงต่ำ “ข้าต้องบอกกล่าวให้กระจ่าง ทุตตรวจตรา สวรรค์สองท่านนี้ หนึ่งคือนักพรตแหงอ้ว (หยกขาด) ทุตตรวจตราสวรรค์ สองการเขียว อีกท่านคือเจ้าอรามหยวนผู้ (ยันต์เอกะ) ทุตตรวจตรา สวรรค์สองการม่วง คาดว่าท่านทั้งสองก็ล่วงรู้...ภาคีตรวจตราสวรรค์ก่อ ตั้งขึ้นจากความร่วมมือระหว่างสำนักพุทธเต้าและราชสำนัก ยอดคนผู้ บำเพ็ญพรตามากมายรับตำแหน่งทุตตรวจตราสวรรค์ในภาคี ภาคีตรวจ ตราสวรรค์มีอำนาจอิทธิพลสูงมาก”

“เรื่องนี้พวกเราย่อมล่วงรู้” ฉบับอวินพยักหน้า “ภาคีตรวจตราสวรรค์ เป็นองค์กรสูงสุดของผู้บำเพ็ญเชียนในผืนแผ่นดิน ต่อกรกับมารปีศาจทั่ว

หล้า”

อีเชียวกีเอ่ยว่า “ทูตตรวจตราสวรรค์แบ่งเป็นสองขั้น ทูตตรวจตราสวรรค์โองการเขียวเมื่อต่อกรกับปีศาจ หากเจ้าหน้าที่ต่ำกว่าขั้นเจดกล้าขัดขวางกีสามารถประหารได้ทันที! กระทั้งเจ้าเมืองในพื้นที่ก็ไม่อาจทำอันใดได้ ส่วนทูตตรวจตราสวรรค์โองการม่วง...ยิ่งประหารเจ้าหน้าที่ต่ำกว่าขั้นห้าได้ทันที จากนั้นเพียงบันทึกในคดี ถึงแม้สังหารเจ้าเมืองระดับขั้นห้าไปลั่กคน...อย่างมากก็เพียงรับโทษทันทีเลิกน้อย อำนาจการเมืองของทูตตรวจตราสวรรค์ยิ่งใหญ่ยิ่งอย่างแท้จริง”

ฉินอวินพยักหน้า

เฝ่ามนุษย์นั้นมีราชสำนักและผู้บำเพ็ญตอบร่วมปกป้องศุภมงคล!
ถึงขั้นศักยภาพของดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธและเตาผนวกร่วมกันขึ้น
ยังเห็นอกกว่าราชสำนักเสียด้วยซ้ำ ทูตตรวจตราสวรรค์โองการม่วงโดย
ทั่วไปต้องเป็นยอดคนเขตขั้นก่อนนภาเดนโօสติพย์หรือเป็นผู้บำเพ็ญ
ตอบที่เคยสังหารจอมปีศาจมาเรชต์ขั้นก่อนนภาเดนโօสติพย์มากก่อน
ถึงรับตำแหน่งได้ หากมิใช่เขตขั้นถึงเกณฑ์ก็ต้องมีคุณูปการในการต่อสู้
สังหาร ดังนั้นทูตตรวจตราสวรรค์ทั้งโองการเขียวและโองการม่วงต่างมี
ความสามารถที่ไม่อาจโต้แย้งได้

“ไม่กล่าวแล้ว รับออกเดินทางเถอะ” เวนชงเอ่ยเร่ง องครักษ์จัดเตรียมม้าสองตัวให้ฉินอวินและอีเชีย

ฉินอวินและอีเชียวนำต่างแยกย้ายขึ้นมา เร่งรุดไปยังจวนเจ้าเมืองพร้อมเวนชง

ระหว่างทางอีเชียวนายทอดเสียงว่า ‘พี่ฉิน ทูตตรวจตราสวรรค์สองท่านนี้ นักพรตแหงอวีเป็นผู้อ้ววุโสาเขตขั้นก่อนนภาเดนโօสตเที่ยงแท้บำเพ็ญตอบถึงบัดนี้ก็ร้อยกว่าปีแล้ว นำ้เต้าเพลิงแดงของวิเศษของนาง

มีชื่ออย่างมาก พ่อนักศึกษาที่สุพรรณบุรีได้ พลังฝีมือเป็นยอดในเขตขั้น ก่อนหน้าแคนโอลสต์เที่ยงแท้ แม้เป็นผู้บำเพ็ญตอบรับสังกัด แต่ไม่อาจเมิน เนย นิสัยใจร้อนอารมณ์รุนแรง จงเกลียดคงซึ้งความชั่วร้ายเจวกรรมรา ศัตรู'

'ส่วนเจ้าอรามหยวนฟูทุตตรวจตราสวัสดิ์ ของการม่วง มีตำแหน่ง สูงกว่า เป็นยอดคนเขตขั้นก่อนหน้าแคนโอลสต์พย์ มากว่าหลึงครัวนี้ คาดว่า เพราะกังวลว่าปีศาจมารจะไม่ยอมจำนำจนตรอกแล้วตีกลับ ดังนั้นจึงมาบัญชาการด้วยตนเอง แต่เหล่าปีศาจระดับเล็กพากันนั้น ไม่ควร ค่าให้เจ้าอรามหยวนฟูลงมือหรอ' อีเชี่ยวถ่ายทอดเสียงบอก 'ขาดคือ ผู้เฝ้าไห่ชั่ง* แห่งสำนักจิ่งชานยอดสำนักบำเพ็ญเพียรหนึ่งเดียวแห่งเจียง โจว เป็นหนึ่งในสองยอดคนเขตขั้นก่อนหน้าแคนโอลสต์พย์สืบทอด อรามหยวนฟูอรามสำคัญแห่งสำนักจิ่งชาน'

ฉินอวินพยักหน้า ถ่ายทอดเสียงว่า 'เจ้าอรามหยวนฟูข้าเคยได้ยิน มาแต่แรกแล้ว เป็นระดับยอดบุคคลในแวดวงบำเพ็ญตอบรับของเจียงโจว เท่าที่ข้ารู้ ในประวัติศาสตร์ สำนักจิ่งชานก็เคยอยู่ในรายชื่อดินแดน ศักดิ์สิทธิ์ของเต้า เพียงแต่น่าเสียดายที่ศักดิ์ภาพกำลังคนเสียหายไปมาก ได้แต่นับว่าเป็นยอดสำนักใหญ่'

อีเชี่ยวถ่ายทอดเสียงตอบ 'สำนักจิ่งชานเคยเป็นสายแท้ทางด้าน ยัնต์คากา ฐานะหัดเทียมสำนักเสินเชียง นำเสียดายถูกบุกทำลายสำนัก เมื่อครั้งรบราเช่นผ่ากับปีศาจมาร ศักดิ์ภาพกำลังคนเสียหายไปมาก แต่ ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ วิชายัնต์คากายังอยู่ในสามลำดับแรกทั่วหล้า'

ฉินอวินเอองก์ยกย่องสรรเสริญสำนักจิ่งชานอย่างมาก

แต่ในตอนแรกนั้นเขาได้รับการสืบทอดวิชาเชียนกรรบีนัดชำนาญ

* คำเรียกชานอย่างยกย่อง 'ไห่ชั่งหมายถึงสูงสุด' ไม่มีที่เห็นอิไปกว่านี้

วิชากระบี ไม่มีพื้นฐานยันต์คากาแม้มแต่น้อย จึงมิได้มุ่งหน้าไปสำนักจังชาน

เงื่อนไขในการรับศิษย์ของสำนักจังชานก็เข้มงวดยิ่งนัก

มาถึงจวนเจ้าเมืองอย่างรวดเร็ว

ภายใต้การนำทางของเวนซง มาถึงยังโถงแห่งหนึ่ง ฉินอวินและอีเชียวนเดินเข้าไป ก็เห็นชายชาวในชุดนักพรตหน้าตาใจดีมีเมตตา ผมเป้า หนวดเคราขาวโพลนนั่งอยู่ตรงตำแหน่งที่นั่งประธาน ด้านซ้ายมือเป็นสตรี สูงวัยหน้าตาสวยงามสวมชุดคลุมสีแดงนั่งอยู่ ที่บันเอวนางห้อยน้ำเต้าสี แดงเพลิง ยิ้มเยือนมองฉินอวินและอีเชียวนที่ก้าวเข้ามา ส่วนทางขวามือ มีใต้เท้าเจ้าเมืองนั่งอยู่

ใต้เท้าเจ้าเมืองรีบเอ่ยว่า “ฉินอวิน อีเชียวน ยังไม่รับครัวผู้嫁วุโส ทั้งสอง”

ฉินอวินและอีเชียวนรับคำนับทันที “ครัวผู้嫁วุโสหยวนผู้ ผู้嫁วุโส ทรงอ้วร্ণ”

“สองผู้บำเพ็ญตบะไม่ถึงเขตขั้นก่อนกว่าสังหารคงความรุตนนั้น มีฝีมือและมีความกล้า!” นักพรตหงอี้สตรีสูงวัยสะวยด้านข้างยิ้มพลาง กล่าวชม “ข้าชิงชั้งมันเข้ากระดูกคำ เล่นงานมันหลายครั้ง เพาເຄຫາສົ່ງ ມັນກີ່ຫລາຍຫນ ແຕ່ມັນຫລບໜີລົງແມ່ນໍ້າຫລັນຫຍາງໄດ້ທຸກຄັ້ງ ຂ້າໄດ້ແຕ່ຈຸນ ໄຈ ເຈົ້າອາຮາມຫຍວນຝູກີ່ເຄຍລົງມືອ ແຕ່ມັນເຈົ້າເລື່ອໜີ່ພຶກບາຍນັກ ພວກເຈົ້າທັງສອງທໍາເຮືອງທີ່ຜູ້ນຳເພື່ອຕະນາກມາຍໃນແວດວງນຳເພື່ອເພີຍຮແ່ງເຈິຍງໂຈວ ຕອມມືອກຸ່ຽວ່ອງສາແກ່ໃຈ”

ตอนที่ 2 ข้อตกลง

“เพระมีของวิเศษที่สำนักมองให้” อีเชียเอ่ยปาก “พวกเราถึงสังหารได้สำเร็จ”

“ข้าเพียงแต่พันธนาการจ้าวคงคาจอมปีศาจเอาไว้เท่านั้น” ฉินอวินกึกล่าวอย่างถ่อมตน เรื่องเจตนากระบี่แน่นอนว่าปิดเป็นความลับ ผู้ล่วงรู้ยิ่งมีน้อยยิ่งดี

นักพรตหงอวีส่ายหน้า “พวกเจ้าทั้งสองไม่ต้องถ่อมตนแล้ว ยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนหน้าไปสังหารจ้าวจอมปีศาจเป็นเรื่องเสี่ยงชีวิต ผิดพลาดเพียงครั้งอาจมอดมวยໄได้ พวกเจ้าทั้งสองยังอายุเยาว์หนทางในอนาคตไร้ชีดจำกัด ไปกระทำเรื่องซั้นนี้ ข้าเลื่อมใส่นัก”

“ผู้ชราแก่เลื่อมเสียง ช่วยเหลือชาวประชาภlaysร้อยหมื่นในกว่างหลิง มีคุณงามความชอบหาที่สิ้นสุดมิได้” เจ้าอารามหยวนผู้ก็ยิ่มเล็กน้อย ก่อนเอยขึ้น “ส่วนคงความรต้นนั้น ฝิมีอบนกของมังกลับนับว่าปกติธรรมดា เพียงแต่มีสายเลือดคงความรแท่งยุคบรรพบุรุษ ทันทีที่มุดลง

น้ำ ไม่เพียงพลังฝีมือเพิ่มขึ้นหลายเท่า ความสามารถในการควบคุมกระแสน้ำของมนุษย์笨鸚鵡 protocol ย่างพากข้ายังห่างชั้นไม่ติดฝุ่น คงความเร็วขั้นก่อนหน้าเด็นโอลสตันต้าเพียงหนึ่งตันยังก่อให้เกิดเหตุภัยเพียงน้ำ มีน้ำเล่าคงความรู้ในยุคบรรพกาลตนนั้นกลับสามารถก่อเหตุภัยทั่วหล้า"

"พากเจ้าทั้งสองนั้นลงก่อน อย่ามัวแต่ยืนอยู่เลย" เจ้าอรามหยวนผู้ยิ่มพลาบอกกล่าว

ฉินอวินและอี้เชียวถึงนั่งลงอย่างว่าจ่าย

ต่อหน้าเจ้าอรามหยวนผู้ พากเข้าล้วนอ่อนน้อมถ่อมตนยิ่งแม้แต่เจตนาจะเป็นการพิรุณที่ฉินอวินภาคภูมิใจที่สุด สำหรับเขตขั้นก่อนหน้าเด็นโอลสติพิพย์แล้วยังไม่นับว่ากระไร ผู้บ้าเพญเพียรเร็วขั้นก่อนหน้าเด็นโอลสติพิพย์ทุกท่านล้วนตระหนักรู้นัยสำคัญแห่งมารดาฟ้า มีฉะนั้นก็คงกลั้นโอลสติพิพย์ไม่สำเร็จ! ถึงขนาดตระหนักรู้มารดาฟ้าสูงส่งลีกซึ้งกว่าฉินอวินมากนัก พากเข้าบำเพ็ญตະมาเป็นเวลาหวานาน ฝึกฝนวิชาขั้นสุดยอด มีของวิเศษแก่ร่วงกล้าทรงพลานุภาพอยู่ในมือ กุழะตาในพื้นที่แห่งหนึ่งได้

เมื่ออดคนเขตขั้นก่อนหน้าเด็นโอลสติพิพย์รักษาการณ์ ถึงมีสิทธิ์เรียกได้ว่ายอดสำนักบำเพ็ญตະ

บุคคลเช่นนี้สังหารเจ้าเมืองสักคน ราชสำนักก็ได้แต่พร่ำบ่นลมแล้งulatory คำ เว้นเสียแต่ว่าก่อเรื่องให้ราชสำนักร้อนอกร้อนใจเหลือแสนแล้วไม่เช่นนั้นราชสำนักไม่มีทางบุ่มบ่ามผิดใจกับยอดคนเขตขั้นก่อนหน้าเด็นโอลสติพิพย์!

"คงความรุตนนั้นมีฤทธิ์ไว้ส่องลักษณ์เม็ดหนึ่ง" นักพรตหงอวีเอ่ยขึ้น "อาศัยมุกหทัยไว้ส่องลักษณ์นี้วางแผนหาค่ายค่าทางหทัยไว้

สองลักษณ์ ผนวกกับมันเปี่ยมพรสวรรค์เก่งกาจทางธาตุน้ำ มีมหาค่าย คาดานี้สามารถรับรู้ความเคลื่อนไหวทุกสิ่งทุกอย่างในรัศมีสิบแปดลี ลีสิ่ง มีชีวิตได้เข้าใกล้ล้วนถูกพบ ถึงขั้นแยกแยะพลังฟื้มเมืองสิ่งมีชีวิตนั้นได้ มหาค่ายคาดานี้อาศัยกระแสน้ำตราชจับทั้งบนฟ้าใต้ดิน พากข้าผู้บำเพ็ญ ตอบคิดร่อนลงจากฟ้าเพื่อสังหารมัน มันล้วนรับรู้ได้ก่อนล่วงหน้า รีบ บุดหัวลงแม่น้ำหลันหยาง”

“มุกหน้ายาวยิ่งสองลักษณ์นี้มีประโยชน์ต่อรุ่นหลังของข้าผู้หนึ่ง ส่อง สายน้อยพอดีจะแบ่งปันให้ได้หรือไม่” เจ้าอารามหยวนผู้ยิ่งพลาสเยียดาม “แน่นอนว่าข้าไม่เอาเปรียบทั้งสองสายน้อย ต้องการแลกเปลี่ยนสิ่งใด เอี่ยมมาได้เต็มที่”

ฉินอวินและอีเชียวต่างสนใจกัน

มุกหน้ายาวยิ่งสองลักษณ์วางแผนมหาค่ายคาดานี้ได้ แต่ต้องเป็นสายเลือด คงความรักสัมพัสได้ดับไวขนาดนั้น ของวิเศษนี้เดิมที่ก็มีราคาเทียบเท่า ของวิเศษขั้นแปด ยิ่งไปกว่านั้นฉินอวินก็ไม่มีโอกาสได้ใช้

“ผู้อาวุโสหยวนผู้ นี่คือมุกหน้ายาวยิ่งสองลักษณ์” ฉินอวินล้วงมุก สีน้ำเงินเข้มออกมายากถุงจักรวาลที่ห้อยไว้ตรงบั้นเอว

หลังจากจ้าวคงคานปีศาจตายแล้ว ของวิเศษในถุงจักรวาลนี้ฉิน อวินและอีเชียวแยกแยะอย่างละเอียดในเวลาต่อมา เพียงคัดแยกได้เก้าส่วน มีส่วนน้อยที่พากเขาไม่แน่ใจระดับความมีค่า จ้าวคงคานทรงอิทธิพลบางมี ของสะสมไม่เป็นรองเขตขั้นก่อนหน้าเดนโอลสตเกียงแท้ คราดเขากะบือ ตำแหน่งวิเศษขั้นหกอยู่ในมืออีเชียว ของวิเศษอื่นอยู่ในมือฉินอวิน

ฉินอวินพอกของวิเศษติดตัว ไม่กล้าวางไว้ในบ้าน

“ผู้ด้อยอาวุโสหลอมกระปีเหินอัตซีวิ ต้องการวัสดุบางอย่าง” ฉิน อวินประเคนมุกหน้ายาวยิ่งสองลักษณ์ให้ “หากมีสาระเยือกвиัญญาณหรือ

น้ำต่างคwan ก็ตไม่เมไดเกินแล้ว"

เจ้าอรามหยวนผูไดพังแลว กีหัวร่อ เพียงกวักมือ มุกหทัยวารีสองลักษณ์ก็loyพรึบเข้าสู่อุ้งมือ พลิกดุครั้งหนึ่งก่อนยิ่มเอ่ยว่า "นับว่าบังเอญขามีน้ำต่างคwanอยู่พอดี มองให้เจ้าแล้ว" พุดพลางพลิกมือพลันประกายขวดสีเขียวمرกตโปร่งใส่ฝ่ามือ น้ำแต่ละหยดกลิ้งวน ไอหมอกควาลคลบอยู่ภายในขวด

สองตามินอวินสว่างวาบ

กระบีเหินอัตชีวิของตน...คิดหลอมเป็นของวิเศษขั้นเจ็ด เกณฑ์สำหรับวัสดุธาตุทองนั้นไม่สูง แต่ต้องใช้ปริมาณมาก! ส่วนวัสดุธาตุน้ำนั้นมีเกณฑ์ที่สูงมาก เสาหายากเย็นแส้นเขียวยิ่งนัก นี่เพียงแค่ขั้นเจ็ดเท่านั้นของวิเศษแบ่งเป็นเก้าขั้น

ขันแปดขันเก้าพบเห็นได้ปอยครั้ง ขันยิ่งสูง ความยุ่งยากยิ่งมาก จ้าวคง cascade สมวัสดุมากมายถึงขนาดนั้น คราดเขากะบีอ่อดำของมันยังเป็นของวิเศษแค่ขั้นหาก!

นักพรตแหงอวีบำเพ็ญตอบะร้อยกว่าปี น้ำเต้าเพลิงแดงยังเป็นเพียงของวิเศษขั้นห้า

ขวดสีเขียวمرกตถูกโยนเข้ามา ฉินอวินรับไว้แล้วมองอย่างคร่าวๆ รับเอ่ยว่า "น้ำต่างคwanนี้มากเกินไปแล้ว"

"ให้แล้วกีคือให้" เจ้าอรามหยวนผูยิ่มในหน้า

"เจ้ารับไว้ເກອະ ขนหน้าแข้งผู้เฒ่าหยวนผูเส้นเดียวยังหนากว่าบันเอวเจ้า" นักพรตแหงอวียิ่มกระซော

เจ้าอรามหยวนผูถลึงตาใส่ทันที

นักพรตแหงอวีกลับปิดปากหัวร่อ

"พวกเจ้าเสียงชีวิตครั้งนี้กีเพื่อราชาภูรจำนวนนับไม่ถ้วน" เจ้าอราม

หยวนฝูกล่าวขึ้นอีก “ก็เพียงพอแล้ว ต่อไปอย่าเสี่ยงอันตรายเช่นนี้อีก พากเจ้าอายุยังเยาว์ หนทางในอนาคตยิ่งใหญ่นัก ยังคงบรรลุเขตขั้นก่อน นาเป็นการดี!”

“ขอรับ” “เจ้าค่ะ” ฉินอวินและอีเซียวห้อมเชือฟังคำสั่งสอน

“เอาล่ะ คืนนี้ข้ามีเรื่องสำคัญต้องออกไปสักเที่ยว หงอวี้ มีเรื่องกี เรียกข้าได้ทุกเมื่อ” เจ้าอารามหยวนฝูลูกขึ้น

นักพรตหงอวี้กีลูกขึ้นแล้วพยักหน้า “ท่านอย่าไปไกลนัก ท่านต้อง อญี่ปุ่นชาการในเมืองกว่างหลิง”

“วางใจ ก้อยู่ในกว่างหลิงนี่เอง” เจ้าอารามหยวนฝูยิ่มพลาangเดิน ออกไป เมื่อเดินถึงลานนอกโถง กีแปลงร่างเป็นสายฟ้าพุ่งแหวกอากาศ หายวับไป

“ร่างแปลงเป็นสายฟ้า ฝึกวิชาอสโนได้ถึงขั้นนี้ ช่างปฏิหาริย์คาด ไม่ถึงโดยแท้” อีเซียวเห็นดังนั้นอดพิมพ์เสียงเบาไว้ได้ นางเองกีฝึกวิชา อสโน

“ตอนนั้นสำนักจิ่งชานและสำนักเสินเซียวของเจ้าอยู่ในระดับ เดียวกัน สำนักจิ่งชานเป็นสำนักสายยันต์คาถาของแท้ วิชาอสโนกีไม่แตก ต่างจากสำนักเสินเซียวของเจ้า เรื่องผู้พังยังมีตะปุ่สามส่วน* พื้นฐานของ สำนักจิ่งชานมั่นคงหนักแน่นอย่างมาก” นักพรตหงอวี้เอ่ยขึ้น “ข้าเองกี เห็นอยล้าแล้ว ไปพักผ่อนก่อน หลายวันนี้หากมีเรื่องกีมาพบข้าที่สวนเจ้า เมือง” พุดจบนางกีเดินออกไปด้านนอก

เจ้าเมือง ฉินอวิน และอีเซียวเดินพร้อมเพรียงในสวนเจ้าเมือง “ฉินอวิน อีเซียว” ใต้เท้าเจ้าเมืองเรียกด้วยสีหน้ายิ่มๆ “ท่านทั้งสอง

* แม้ตัวเรือผู้พัง แต่ตะปุ่กที่ตกเรือยังคงใช้การได้ อุปนิสั�์แม้ส่วนใหญ่ถูกทำลาย ยังมีส่วนน้อยใช้ประโยชน์ได้

เป็นดาวนำโชคของข้าจริงๆ ช่วยข้าเดี๋ดพลไม่ทิพย์แล้วยังช่วยข้ากำจัดจ้าวคงคากาจอมปีศาจ แม้ข้ามีได้ออกแรงอันใดเลย แต่จ้าวคงคากาจอมปีศาจที่ก่อกรรมทำชั่วสองร้อยกว่าปีในกว่างหลิงถูกกำจัดในวาระที่ข้าเป็นเจ้าเมือง นี้เป็นผลงานในหน้าที่ราชการอันให้ญี่ห่วง ส่องสามเดือนไกล้า นี้ข้าคงได้เลื่อนตำแหน่ง ถึงตอนนั้นคงจากเมืองกว่างหลิงไป”

อีเชียรีบเอ่ยว่า “ขอแสดงความยินดีที่ท่านลุง Wein ได้เลื่อนขั้น”

“ขอแสดงความยินดีที่ได้เท้าเจ้าเมืองได้เลื่อนขั้น” ฉินอวินก็รีบเอ่ยตาม

“ย่า...” ได้เท้าเจ้าเมืองหัวร่อ “จะว่าไปข้านึกอิจชาพวกท่านสองผู้บำเพ็ญตบะ หนึ่งคนเทียบเท่าหนึ่งกองทัพยังพอว่า อายุขัยยังทำให้ปุถุชนอิจชา อย่างผู้อาวุโสหวยวนผู้ท่านนั้นมีอายุสามร้อยกว่าปีแล้ว”

อีเชียรีบเอ่ยว่า “ปุถุชนจำนวนนับไม่ถ้วนในกว่างหลิงนึกอิจชาท่านลุง Wein ต่างหาก”

“กิใช่ ความปรารถนาของมนุษย์อย่างไรก็ไว้จำกัด รู้จักพอย่อ้มเป็นสุข รู้จักพอย่อ้มเป็นสุข” ได้เท้าเจ้าเมืองหัวร่อเสียงเบา “อีเชียวนั้นข้าไม่เอี่ยมมากแล้ว ฉินอวิน ด้วยฐานะในตอนนี้ของท่าน... จนที่บิดาท่านลงหลักปักฐานออกจะคับแคบไปเสียแล้ว ข้าได้เตรียมจวนให้ท่านหนึ่งหลัง เช้าตรุนพรุนนี้ให้ Wein ชงพาท่านไป! ถือเป็นของกำนัลเล็กน้อยก่อนข้าจากไป”

ฉินอวินพอได้ฟังก็ไม่ปฏิเสธ รีบเอ่ยว่า “ฉินอวินน้อมรับไว้แล้ว”

เข้ามองผูกพันจวนเก่าของสกุลฉิน ถึงอย่างไรตอนเด็กก็เติบใหญ่มาในจวนแห่งนั้น เพียงแต่บัดนี้ พื้นที่เล็กคับแคบเกินไปแล้วอย่างแท้จริง! วิชากระเบี้เหินไม่มีพื้นที่ให้ฝึกฝนเพียงพอ ต่อไปเมื่อพลังฝีมือแกร่งกล้า กว่านี้ย่อมมีศัตรูตัวฉกาจ คิดวางแผนค่าฤาษากป้องคนในครอบครัวก็

เกรงว่าพื้นที่จะไม่พอ แม้ได้เท้าเจ้าเมืองไม่จัดการ เข้าเองก็คิดจะซื้อหา
ในถุงจักรวาลยังมีตัวเงินร้อยหมื่นตำแหน่งอยู่

“ช่าๆ” ได้เท้าเจ้าเมืองมองชินอวิน ก่อนเหลือบมองอีเซียวแวง
หนึ่ง แล้วตอบฯ บ่าชินอวิน หันศีรษะได้ก็เดินจากไป

เขารู้สึกได้ว่าหลังจากต่อกรกับจ้าวคงคาจอมปีศาจแล้ว ความ
สัมพันธ์ของชินอวินและอีเซียวสนิทสนมกันมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

เพียงทว่าก่อนหน้าได้อวยเตือนชินอวินไปครั้งหนึ่งแล้ว ย่อมไม่อาย
ปากให้มากความอึก

ตอนที่ 3 ลมฟุนไกลักษณ์

เข้าตัวร่วันถัดมา เวินชงก์พาฉินอวินไปปชมจวนอย่างกระตือรือร้น “พีฉินอวิน เพื่อจวนหลังนี้ บิดาข้างแรงไปไม่น้อยเลย เดิมที่จวนขนาดใหญ่ห้าแห่งทางตะวันออกของทะเลสาบเสี้ยวจึงเป็นของครอบครัวข้าเพียงสองแห่ง บัดนี้อีกสามแห่งรอบข้างบิดาข้าก็ทุ่มเงินซื้อไว้ ยิ่งไปกว่านั้นยังตีทะลุให้กล้ายเป็นเคหาสน์ขนาดใหญ่เพียงหลังเดียว ทะเลสาบบางส่วนอยู่ในเขตเคหาสน์ ทอดตามองทั่วเมืองกว่างหลิง เคหาสน์เช่นนี้เพียงพอเป็นสามลำดับแรกแห่งยอดเคหาสน์” เวินชงบอกเล่า ฉินอวินเพียงเห็นก็ตกตะลึง เขารู้ดีว่าได้เท้าเจ้าเมืองย่ออมจ่ายให้ไม่น้อย แต่ยังคงตรากตรำ

เคหาสน์ขนาดนี้ มีเพียงเงินตราไม่อาจกระทำได้ พ่อค้าวานิชร่วร้ายตระกูลสูงศักดิ์อื่นๆ ย่อมไม่ยอมขายให้ง่ายๆ ต้องมีอำนาจอิทธิพลด้วย

มีแต่ได้เท้าเจ้าเมืองเท่านั้นที่จัดการทุกอย่างเรียบร้อยในเวลาสั้นๆ

เพียงไม่กี่วัน

ฉินอวินกระจ่างแจ้งแก่ใจ...ได้เท้าเจ้าเมืองกระทำเช่นนี้ ประการแรก เพราะตนช่วยเต็ดผลไม้ทิพย์และสังหารจัวงศ์ชาจอมปีศาจทำให้เขาได้เลื่อนขั้น รู้สึกซาบซึ้งขอบคุณถึงได้กระทำเช่นนี้

อีกประการก็เกรงว่าเพื่อผูกสัมพันธ์กับตน ถึงอย่างไรต่อไปก็ต้องอาศัยในเคหานสนเป็นระยะเวลาภาระ ขอเพียงแค่อาศัยก็จะคำนึงว่า เคหานสนสกุลฉินหลังนี้เป็นได้เท้าเจ้าเมืองแข็งแกร่งมอบให้ นีกถึงมิตร สัมพันธ์เช่นนี้บ่อยครั้งดีกว่ามอบของมีค่าให้เพียงอย่างเดียวมากันนัก

“พีเวิน ช่วยขอบคุณได้เท้าเจ้าเมืองให้ข้าด้วย” ฉินอวินบอกกล่าว

“ช่าๆ ท่านพอใจก็พอแล้ว” เวินชงกี้ยิ่มรับ

วันนั้น ผู้คนในสกุลฉินก็มาดูเคหานสนด้วยต่างก็พอกอกพอใจอย่างยิ่ง

จวนสกุลฉินแต่เดิมก็รังเกียจว่าเล็กคับแคบไปเสียแล้ว ฉินอันพีใหญ่ย้ายออกไปหลังแต่งงานมีครอบครัว หนึ่งเพื่อสะดวกค้าขายส่วนอีกประการคือจวนเดิมนั้นเล็กคับแคบไปสักหน่อย

ครอบครัวของฉินอวินเริ่มย้ายบ้านอย่างรวดเร็ว

ทางหลันเดินอยู่ภายนอกในจวนเดิม ลูบสัมผัสเสาระเบียงที่สีหลุดล่อน ทางเดินระเบียงเหล่านี้นางคุณชินนักแล้ว ปิดตายังเดินได้

บรรดาบ่าวไพรในจวนกำลังย้ายแจกันดอกไม้และลิ้งของอื่นๆ

ทางหลันเห็นเข้าก็รีบชี้โต๊ะตัวเก่าในห้อง “เอาไปด้วย นีกย้ายไปด้วย”

“ท่านแม่ โต๊ะเก่านี้อย่าย้ายไปเลย” ฉินอวินเดินเข้ามา อดเอ่ยไม่ได้ “เก่าผุถึงขั้นนี้แล้ว”

“เจ้าจะรู้อันใด ตอนเด็กหลังฝึกกระปีแล้วเสร็จ เจ้านั่งกินข้าวที่โต๊ะ

ตัวนี้ จะทิ้งไปได่ง่ายๆ ”ได้อย่างไร” นางอายุใกล้ห้าสิบปี อายุมากแล้ว นึกเสียดายเครื่องเรือนเก่าแก่มากมาย

ฉินอวินจันใจ

ของเก่ามากมายไม่ได้ใช้แล้ว แต่ก็ยังต้องย้ายไปด้วย

“นองรอง ท่านแม่จะเอาไปด้วยก็ย้ายไปเถอะ อีกอย่างในนี้มีสิ่งของหลายชิ้นที่เจ้าใช้ตอนเด็ก! ของที่เจ้าผู้ฝึกเชียนเคยใช้ไม่อาจทิ้งสู่สุ่มสู่สุ่มห้า ท่านแม่ไม่ย้าย ข้าจะย้ายไปเอง” ฉินอันยื้มบอก “เจ้าเชือหรือไม่ ข้านำออกไปเร่ขายสักชิ้น บอกว่าเป็นชั้นวางอาวุธที่นองรองข้าเคยใช้ยามฝึกgrade สามารถขายราคาสูงได้”

ฉินอวินอึ้งงัน อดเอ่ยไม่ได้ “พี่ใหญ่ ไม่เสียแรงที่เป็นพ่อค้า”

ป่วยไฟร์มากร้าย ผนวกกับองครักษ์ที่ได้เท้าเจ้าเมืองส่งมาช่วยย้ายบ้าน สิ่งของเป็นหีบๆ ถูกขนย้ายไปยังเคหาสน์แห่งใหม่ เพียงวันเดียว ก็ขยายนหมด

เรื่องใหญ่อย่างพิธีขึ้นบ้านใหม่ สกุลฉินยอมเตรียมการ อีกสามวัน หลังย้ายเข้าเคหาสน์แล้วเสร็จจะเชื้อเชิญผู้ชายต่างๆ เข้าร่วมพิธีขึ้นบ้านใหม่

ทะเลสาบอวิน บนเกาะจิวชาน

ภายในตำหนักอันใหญ่โตโอลาร

เงาร่างของบุรุษในชุดคลุมยาวสีดำกำกอตัวอยู่บนบลลังก์ ทอดตามองเบื้องล่าง

“อาจารย์” จอมปีศาจกระเบื้องค้อมคำนับ “ตรวจสอบผู้บำเพ็ญตบะ ที่สังหารจ้าวคงคาศิษย์น้องแล้ว”

“ผู้ใด” เจ้าเกาะจิวชานเอ่ยถาม

จอมปีศาจgradeบือตอบว่า “จากรายงานข่าวกรองภายในราชสำนักของเฝ่ามนุษย์กล่าวว่าเป็นอีเชียวนิชย์สำนักเสินเชียรับภารกิจของสำนักนำของวิเศษที่สำนักมอบให้ไปต่อกรกับจั่วคงคากาศิษย์น้อง โดยมีฉินอวินผู้บำเพ็ญตบะในเขตพื้นที่กว่างหลิงอยู่ช่วยเหลือ ทั้งสองยังไม่บรรลุเขตขั้นก่อนนา จั่วคงคากาศิษย์น้องจึงไม่เห็นพากมันอยู่ในสายตา สุดท้ายสิ้นชีพในเงื่อมมือพากมัน”

“สำนักเสินเชียร์?” ลูกนัยน์ตาของเจ้าเกาะจิวชานหดตัว แค่นี้ยังต่า “ข้าก็ล่วงรู้ ด้วยความระมัดระวังของคงคากาวนร เเฝ่ามนุษย์คิดสังหารมันย่อมไม่ง่ายดายถึงเพียงนั้น ที่แท้สำนักเสินเชียร์บงการอยู่เบื้องหลัง! สำนักเสินเชียร์ช่างยอมทุ่มเท ส่งศิษย์ออกมามาสึยงอันตราย พานทำได้สำเร็จเข้าจริง”

“จริงสิ ทั้งสองคนนี้มีภูมิหลังพิเศษอย่างไร” เจ้าเกาะจิวชานสอบถาม “เฝ่ามนุษย์วางแผนต่อกรกับคงคากาวนรมิใช่เพียงครั้งสองครั้งคราวนี้ในจึงทำสำเร็จ”

จอมปีศาจgradeบือตอบอย่างโน้นอ้อน “เรียนอาจารย์ อีเชียวนิชย์ สำนักเสินเชียร์อายุเพียงสิบเก้า เป็นลูกหลานสกุลอีแห่งคุนหลุนใจ”

“ลูกหลานสกุลอี?” เจ้าเกาะจิวชานขมวดคิ้ว

เป็นบุคคลยิ่งใหญ่ผู้หนึ่งที่เดียว สกุลอีแห่งคุนหลุนใจ...ลำพังอิทธิพลของทั้งตระกูล เพียงพอทำให้ราชสำนักและบรรดาปีศาจมารครั้นคرام

“ส่วนฉินอวินนั้นออกจะลีกลับสักหน่อย” จอมปีศาจgradeบือก็นิ่วหน้า “ข้าสืบไปสืบมา รู้แต่เพียงว่าฉินอวินสมควรเป็นเชียนกระบี่ผู้หนึ่งอายุสิบห้าก็เป็นยอดยุวชนในกว่างหลิง แต่มิได้ทราบให้ว่าเข้าสำนักได้ในเจียงใจ ออกจากบ้านไปสั่งสมประสบการณ์...จากบ้านไปหกปี ตรวจ

สอบได้ว่า มันเคยอยู่ที่ด่านชายแดนทางเหนือสามปี เคยสังหารปีศาจ
หlays ร้อยตน แต่เป็นศิษย์ล่านักได้นั้น ก็ไม่กระจ่างแล้ว ทว่าในเมื่อเป็น
เชียนgrade บี ก็ไม่ก่อสำนักเท่านั้น"

"เชียนgrade บี?" เจ้าเก้าจิวชานแค่นี้เสียงเบา

เชียนgrade บีแต่ไรมาเข่นมาสังหารหนักหน่วง เมื่อต่อสู้กับปีศาจ
เชียนgrade บีล้วนเป็นหัวหอกอยู่หน้าสุด

"จริงสิ ก่อนหน้านี้พยัคฆ์ขาวศิษย์นองแขวนขาด ก็เพราะถูกเชียน
grade บีผู้นั้นพัน ตอนนั้นอีเชียวก็เคยร่วมมือต่อกรกับพยัคฆ์ขาวศิษย์นอง"
จอมปีศาจgrade บีอุราลง

"ให้พยัคฆ์ขาวเข้ามา" เจ้าเก้าจิวชานสั่งกำชับทันที
ลูกสมุนเบื้องล่างต่างรีบถ่ายทอดคำสั่ง

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวเนื่อง เพราะรักษาตัวอยู่ที่นี่ในระยะนี้ บาดแผล
ที่แขวนแบบจะทุเลาดีแล้ว มันได้รับคำสั่งก็รีบมาพบอาจารย์ทันที

"พยัคฆ์ขาว มีสองคนนามว่าฉินอวินและอีเชียว พลังฝีมือของพวก
มันเป็นอย่างไร" เจ้าเก้าจิวชานสอบถาม

จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวตะลึงงัน แต่ยอมตอบแต่โดยดี "ฉินอวินผู้นั้น
แค่อศัยgrade บีเห็นวิเศษที่ร้ายกาจเล่มนั่ง ถึงได้พอพดพอเหวี่ยงกับข้า
หากไม่grade บีเห็นวิเศษเล่มนั้น แขวนเดียวข้าก็ฟันมันได้! ส่วนอีเชียวนาง
ผู้นั้น พอจะสำแดงวิชาอสูตเทวาก็ได้... พลังฝีมือเทียบกับฉินอวิน อาจจะ
อ่อนด้อยกว่า"

"พลังฝีมือขั้นนี้ก็สังหารคงความได้? ดูท่าสำนักเสินเชียงมอน
ของวิเศษให้ไม่น้อย" เจ้าเก้าจิวชานแค่นี้ว่า ก่อนไปก็มือ "เอาละ เจ้า
ออกไปเถอะ"

"ขอรับ" จอมปีศาจพยัคฆ์ขาวถอยออกไปอย่างเชื่อฟัง

ในโลงใหญ่เหลือเพียงเจ้าเกาะจิวชาน จอมปีศาจgradeบีอ และปีศาจเผ่ายามสองตน

เจ้าเกาะจิวชานเรียกเสียงหุ้ม “gradeบีอ”

“อาจารย์” จอมปีศาจgradeบีอรับคำอย่าง nobน้อม

“เจ้าเอองกู้ โลหิตหัวใจเด็กชายหญิงที่จำเป็นต้องใช้ในการบำเพ็ญ
ตบะ แต่ไรมาเป็นคงความศิษย์น้องของเจ้ารวมมาให้” ในดวงตา
มันช้านประกายสีแดงเลือด “บัดนี้มันตายแล้ว เสียน้ำเป็นเรื่องเล็ก แต่
โลหิตหัวใจเด็กชายหญิงกลับเป็นเรื่องยุ่งยาก...ข้ารู้ดี คงความร่มใจ
ทะเยอทะยาน มักต่อรองกับข้าอยู่เสมอ ข้าเคยคำนวณจำนวนเด็กชาย
หญิงในกว่าหลึงที่มันจับตัวมาในแต่ละปีเทียบกับปริมาณเลือดที่มันมอบ
ให้ข้า ในเมื่อมันย่อมมีโลหิตหัวใจเด็กชายหญิงซุกซ่อนไว้จำนวนมาก”

จอมปีศาจgradeบีอ กพยักหน้า “ด้วยนิสัยของจ้าวคงศาสตร์น้อง
ย่อมซุกซ่อนไว้มาก ไม่มอบผลประโยชน์ที่ดีให้มันมากเพียงพอ มันไม่มี
ทางนำออกมานั่นเอง”

เจ้าเกาะจิวชานต่อหน้าทำท่าโปรดปรานลูกศิษย์ เพราะไม่มีวิธีอื่น
ยังจำเป็นต้องให้ลูกศิษย์ส่งมอบโลหิตหัวใจเด็กชายหญิงให้เป็นปริมาณ
มาก

“บัดนี้มันเกิดตายไปแล้ว โลหิตหัวใจเด็กชายหญิงที่มันสะสมไว้ย่อม
ตกอยู่ในเงื่อมมือของอีเซียวและฉินอวิน” เจ้าเกาะจิวชานกล่าวขึ้น “ถึง
ขันในสายตาพวกมัน นั่นเป็นเพียงแค่โลหิต เกรงว่าคงแยกแยะไม่ออกว่า
มีค่า ยิ่งกว่านั้นอีเซียวถือกำเนิดจากตระกูลใหญ่ คงรังเกียจโลหิตเหล่า
นั้น เป็นไปได้มากกว่าจะแบ่งให้ฉินอวิน”

“ขอรับ” จอมปีศาจgradeบีอรับคำอย่าง nobน้อม

“gradeบีอ เจ้าปฏิบัติงานข้าวางแผนใจที่สุด” เจ้าเกาะจิวชานกำชับ “หาส

มารได้สังกัดข้าเจ้าโยกย้ายใช้สอยได้เต็มที่ ขอเพียงอย่างเดียว นำโลหิตหัวใจเหล่านั้นกลับมาให้ข้า”

“ลูกหลานสกุลอีกสังหาร?” จอมปีศาจgradeบืออดตามมิได้

“สังหารได้หมด!” เจ้าเกาะจิวชานแคร่นเสียงเย็นชา

“นิสัยใจคอของบรรพชนผู้เฒ่าสกุลอื่นนั่น...” จอมปีศาจgradeบือออกจะกังวล

เจ้าเกาะจิวชานยิ่มเยาะ “ผ่านมุชย์ต่อสู้กับผ่านปีศาจนานนานเท่าได้แล้ว สกุลอีแห่งคุณหลุนโจวตระกูลยิ่งใหญ่ถึงเพียงได้ ลูกหลานมากมายถึงขนาดไหน อนุชนตายไปแค่หนึ่งคน ประธานารย์สกุลอีคงขึ้นจะต่อสู้รบหากันข้า?” แต่เจ้าเกาะจิวชานก็ลังเล เอ่ยขึ้นว่า “แน่นอน! สังหารผู้ที่มีเชื้อว่าฉินอวินนั่นก่อน หากเสาะหาไม่พบโลหิตหัวใจเด็กชายหญิงที่ตัวมันค่อยสังหารอีเชี่ยวเพื่อแย่งชิงของล้ำค่ามา”

“เข้าใจแล้ว” จอมปีศาจgradeบือน้อมรับคำ

ตอนที่ 4 คุณชายเก้าแห่งสกุลหง

ภายในจวนสกุลหง ตระกูลอันดับหนึ่งแห่งเมืองกว่างหลิง คุณชายใหญ่หงมาถึงนอกประตูห้อง สาวใช้ที่ยืนนอกห้องพยักหน้าให้คุณชายใหญ่หงเล็กน้อย คุณชายใหญ่จึงเอ่ยกับบานประตูว่า “น้องเก้า ข้าเข้าไปได้了吗”

“เข้ามาเถอะ” เสียงเย็บเย็นราบเรียบดังลอดออกมา เอี้ยด

คุณชายใหญ่หงถึงได้ผลักประตูเข้าไป หลังเข้าไปแล้วเพียงหันศีริจะก้มองเห็นบุรุษหนุ่มหน้าตาหล่อเหลานั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียง บุรุษหนุ่มค่อยๆ ลีมตาขึ้น ประกายแสงวุบหนึ่งวางผ่านดวงตา มองคุณชายใหญ่หงแล้วกล่าวว่า “พี่ใหญ่ เรื่องจัดการเรียบร้อยแล้วหรือ”

“เรียบร้อยแล้ว เรียบร้อยแล้ว” คุณชายใหญ่หงรับพยักหน้า น้องเก้าผู้นี้ถือกำเนิดจากอนุ ศักดิ์ฐานะในบ้านสกุลหงตាต้อยนัก แต่น้องเก้าฉลาดหลักแหลม หลังกราบไหว้ผู้บ้าเพญatabะไร้สังกัด

ท่านหนึ่งเป็นอาจารย์แล้ว ก็สามารถพิชิตประตูเขียนกลایเป็นผู้นำเพียง
ตบะ บ้านสกุลหงยันดีปรีดานัก บ่มเพาะปลูกฝัง “คุณชายเก้าแห่งสกุล
หง” ให้เป็นที่พึงพาสูงสุดของตรรกะ สกุลหงมีอิทธิพลขึ้นคับพลันเนื่อง
 เพราะเบื้องหลังมีได้เท้าผู้ว่าราชการหนุนหลัง พึ่งพาผู้อื่นมิสูญพึ่งพาตนเอง
 คุณชายเก้าแห่งสกุลหงเป็นผู้นำเพียงตบะคนแรกของตรรกะ! ผู้นำเพียง
 เพียงที่เลี้ยงดูไว้ก่อนหน้านี้ล้วนเป็นคนนอก

“ดี” บุรุษหนุ่มหล่อเหลารีบลุกลงจากเตียง “เรื่องไม่เหมารอช้า
 ตอนนี้ออกเดินทางไปพบสายธรรมมิน”

“รับร้อนถึงเพียงนี้เชียว” คุณชายใหญ่หงอดเอียขึ้นมาได้ “น้องเก้า
 บ้านสกุลฉินอีกสองวันก็เชือเชิญทุกฝ่ายแล้ว พวกรรออีกสองวันค่อย
 ไปดีหรือไม่”

“สายไปแล้ว เกรงว่าจะถูกผู้อื่นแย่งซิงไปก่อน” บุรุษหล่อเหลาส่าย
 หน้า “ต้องไปตอนนี้”

“ได้” คุณชายใหญ่หงไม่กล้าเอ่ยมากความ แม้เข้าเป็นบุตรจาก
 ภรรยาหลง แต่น้องเก้าเป็นที่พึ่งพาของตรรกะในอนาคต

ขบวนของสกุลหงออกเดินทางอย่างເອົກເຕີກເກີຍງໄກນ້ທົ່ວ
 ຄົນ ໂດຍຮອບເມື່ອພບເຫັນຕ່າງໜຶກທາງໃຫ້ໄກລ້າລ່ວງເກີນ

กลับມີຊາຍວັຍກລາງຄນໃນຊຸດຄລຸມຜ້າແພຣເປັນຝ່າຍິ່ງເຂົ້າມາເອງ
 ຄຸກເຂົ້າຕຸບລົງກັບພື້ນຮ້າຮ້ອງວ່າ “คุณชายใหญ่หง คุณชายใหญ่หง”

คุณชายใหญ่หงซึ่งขື້ມ້າອ່ຍ່ົງລາງຂບວນຂມວດຕົວເຂັ້ມນມອງ “ຫລັງຈູ້
 ທລິວ ท่านນີ້ໝາຍຄວາມວ່າຍ່າງໄຮ”

“ຂ້າຜິດໄປແລ້ວ ເປັນຂ້າພັ້ນປາກຫັ້ງເມານາຍ ເປັນຂ້າໂງເຂົາ ຂອ
 ຄຸນชายใหญ่หงໂປຣເຫັນໃຈ ໂປຣເຫັນໃຈຕ້ວຍ” ຂາຍວັຍກລາງຄນໃນຊຸດຄລຸມ

ผ้าแพร่อ่ายขอร้อง

“ไม่ทราบท่านเอี่ยถึงเรื่องใดอยู่” คุณชายใหญ่หง扛เคนยิม

“ขอเพียงคุณชายใหญ่หงคืนเหลาสุราของตระกูลข้าให้แก่ข้า เเงินที่ติดค้างข้ายื่อมคืนแน่นอน ข้าจะไม่ลืมบุญคุณอันยิ่งใหญ่ของคุณชายใหญ่หงเป็นอันขาด” ชายวัยกลางคนเอี่ยวิงวนต่อเนื่อง

ภายในเตัวรถโดยสารด้านหลังคุณชายใหญ่หงแ渭เสียงเร่งเร้าดังขึ้น “พี่ใหญ่ เร็วหน่อย”

“แล้วไป!” คุณชายใหญ่หงรวดเด็ด

ชั่วพริบตา มีสองผู้คุมกันขึ้นหน้า ลากชายวัยกลางคนไปด้านข้าง ผู้คนรอบข้างต่างส่งเสียงวิพากษ์วิจารณ์

“พังว่าหลงจูหลิวเสียเหลาสุราของตัวเองในวงพนัน”

“ตัวเองชอบเล่นพนัน จะโทษผู้ใดได้เล่า”

“ขากลับได้ยินมาว่าหลงดีมสุราเกิดพลังปากล่วงเกินคุณชายใหญ่หง คุณชายใหญ่หงน่าจะไม่ทราบเรื่องนี้ แต่ชั่งกวนเก็กนิ้วทือยูในโรงพนันนั่นเพื่อประจบคุณชายใหญ่ มอมเมามาหลงจูหลิวจนเลอะเลือนทำให้เสียเหลาสุราในวงพนัน”

“ช่างบังอาจนัก! กล้าล่วงเกินสกุลหงในเมืองกว่างหลิง มีใช่รนหาที่ต่ายหรอกหรือ”

ขบวนเดินทางต่อไป

คุณชายใหญ่หงครานจะมองสักwaren ผู้ที่เข้าเป็นฝ่ายคบค้าสมาคมด้วยล้วนเป็นบุคคลชั้นคุณชายของใต้เท้าเจ้าเมืองหรือผู้นำเผ่าตระบะอย่างฉินอวิน ที่เรียกขนาดเงองว่าตระกูลสูงศักดิ์ร่ำรวยต่างคิดประจบประแจงคุณชายใหญ่หงอย่างเชา ไหนเลยเห็นหลงจูหลิวอยู่ในสายตา เป็นเพราะลูกสมุนคิดเอาใจจึงลงมือจัดการให้เงองต่างหาก

มาถึงจวนสกุลฉินข้างทะเลขานเสี่ยวจิ้งด้วยความรวดเร็ว

คุณชายเก้าแห่งสกุลหงซึ่งนั่งอยู่ในห้องโดยสารก็ลงจากรถม้า

“สมเป็นจวนสกุลฉิน” หลังคุณชายใหญ่หงซึ่งมองแล้วก็อดเอียเขืน
ไม่ได้ “น้องเก้า จวนแห่งนี้พังว่าเป็นใต้เท้าเจ้าเมืองหาชือไว้เอง จวนห้า
แห่งตีทะลุเชื่อมต่อถึงกัน บางส่วนของทะเลขานเสี่ยวจิ้งก็อยู่ในบริเวณ
จวนด้วย! เล็กกว่าจวนสกุลหงของเราเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพียงแต่
เคหานนี้ใหญ่โตอพารกลับไม่จัดยามไว้ฝ่าประตุสักหน่อย”

บุรุษหนุ่มหล่อเหลากลับเป็นฝ่ายเดินไปยังหน้าประตุเคหะบาน
ประตุเคหานน์

ประตุใหญ่เปิดออก เฟ้าหลี่คนฝ่าประตุเยี่ยมหน้าอกมามอง

“หงหลิงทงคุณชายเก้าแห่งสกุลหงมาเยี่ยมคราวคุณชายรองฉิน
รบกวนถ่ายทอดว่าจากด้วย” บุรุษหล่อเหลายิ่มบอก

“ได้ๆ” เท่าหลี่หัวร่องลูกคอรับคำ รับจัดคนไปรายงาน

หงหลิงทงรออยู่นอกประตุ คุณชายใหญ่หงก็รออยู่ด้านข้าง
สักครู่หนึ่งประตุก็เปิดอ้า

ฉินอวินในชุดสีเทาครามสมさまเรียนง่ายเดินออกมาก เห็นแล้วก็ยิ่ม
เอียว่า “คุณชายใหญ่หง ท่านนี้คือหงหลิงทง คุณชายเก้า?”

“น้องเก้าของข้า” คุณชายใหญ่หงยิ่มบอก

ชั่วพริบตาที่มองเห็นฉินอวิน หงหลิงทงให้สะท้านวูบในใจ เนื่อง
เพระกลางตันເຄີຍຂອງເຂາມີກະດອງເຕ່າເກົ່າແກ່ວິເສີພິສດາຮລອຍຄວາງ
ອູ່ ບນກະດອງເຕ່າມີລວດລາຍເປັນຮ່ອງ ບັດນີ້ກະດອງເຕ່າສັ່ນກະເພື່ອມເລັກ
ນ້ອຍສ່ວນຢູ່ບໍ່ທີ່ມີຜູ້ອີກມາ หงหลิงทงລອບຕົກຕະລຶງໜີ່ສ່ວນ ‘คนຜູ້ນີ້ໄໝຈາກ
ຕັ້ງຕົນເປັນຫຼຸດວ່າຍອຍ່າງນັ້ນຫອອ ທາກເປັນຫຼຸດກັບເຂາ ມີອັນຕາຍຄື່ງແກ່
ຊີວິດ ທາກฉິນອວິນຜູ້ນີ້ມີພັດຜິມີ້ທັດເຫັນມຈອມປີຄາຈພັດໜີ້ຂາວໃນຕຳນານ

ข้าย่อเมอชนะไม่ได้ แต่คุ้มกันรักษาชีวิตยังพอทำได้ หรือว่าพลังฝีมือของเขาน่ากลัวกว่าที่เล่าลือกันในโลกภายนอกมากนัก'

"ควรจะคุณชายคนนี้" หงหลิงทรงกลับต้อมกายคำนับ แสดงความเคารพ

ฉินอวินรีบเข้าประคง เอ่ยว่า "เป็นสหายธรรมบำเพ็ญตอบเช่นเดียวกัน ข้าไม่อาจรับการคาระมากด้วยมารยาทนี้"

'ทุกสิ่งที่คุณชายคนนี้กระทำเพื่อเมืองกว่างหลิง ควรค่าแก่การคาระ' หงหลิงทรงถ่ายทอดเสียงด้วยพลังวัตร

ฉินอวินตกตะลึง เรื่องที่ตนและอีเซียวสั่งหารจ้าวคงคาจอมปีศาจ มิได้เปิดเผย แต่สกุลหงล่วงรู้ถือว่าปกติ

"เชิญ" ฉินอวินนำทางอยู่เบื้องหน้า

หงหลิงทรงและคุณชายใหญ่หงติดตามเข้าด้านใน ด้านหลังมีสาวใช้หน้าตาสวยงามประคงกล่องของกำนัลติดตามมาด้วย

มาถึงหมู่เรือนอันสงัดเงียบแห่งหนึ่ง ฉินอวิน หงหลิงทรง และคุณชายใหญ่หงต่างแยกย้ายนั่งลง

"คุณชายใหญ่หง ท่านและน้องเก้าของท่าน มาเยือนข้าถึงที่นี่ มิทราบมีธุระใด" ฉินอวินยิ้มสอบถาม

"ข้าได้ยินมาว่าพี่ฉินร่วมมือกับศิษย์ของสำนักเสินเชียว บันศิริจะ จ้าวคงคาจอมปีศาจตนนั้น นี่ถือเป็นการขัดเท็จกันครั้งใหญ่ให้แก่เมือง กว่างหลิง ข้าเลื่อมใสในใจไม่เสื่อมคลาย" หงหลิงทรงเอ่ยปากขึ้น "อันที่จริงเรื่องที่ข้าอยากระทำมากที่สุดหลังพิชิตประตูเซียนก็คือสักวันหนึ่ง ต้องกำจัดจ้าวคงคาจอมปีศาจให้ได้ เพียงทว่าไม่มีพลังกำลังเพียงพอ ส่วนที่มาที่นี่ในวันนี้ ไม่ปิดบังพี่ฉิน มีเรื่องขอร้องอย่างแท้จริง"

“พื้น?” ฉินอวินมองคุณชายเก้าแห่งสกุลหง

ฉินอวินเองก็เคยได้ยินมาว่าคุณชายเก้าสกุลหงกราบไหว้ผู้นำเพญ
ตอบท่านหนึ่งเป็นอาจารย์ พิชิตประดุษียนแล้ว ทั้งวิชาธรรมราศวิชาคณา
ล้วนเชี่ยวชาญ

“ข้าล่วงรู้มาว่าหลังจ้าวคงความปีศาจตายแล้ว โซ่รัดเมฆาอยู่ใน
มือพี่ฉิน ใช่หรือไม่” หงหลิงทางสอบถาม

ฉินอวินพยักหน้า “ใช่”

“ข้าอยากรู้ได้โซ่รัดเมฆานี้” หงหลิงทางแจ้งความจำนง

“โซ่รัดเมฆาเป็นของวิเศษขั้นแปด” ฉินอวินเอียขึ้นมาคำหนึ่ง

ของวิเศษไม่ว่าชื่นใดล้วนมีค่าราคาแพง ตระกูลที่มีเวลาสั่งสมความ
ร่ำรวยค่อนข้างสั้นอย่างสกุลหง เกรงว่าทุ่มเทพละกำลังหั้งตระกูลก้าวซื้อ
ได้เพียงของวิเศษขั้นแปดขั้นเก้าเพียงชั้นเดียวเท่านั้น ทั้งยังต้องดูว่า
ผู้นำเพญตอบยินยอมขายให้หรือไม่อีกด้วย!

หงหลิงทางยิ้มเล็กน้อยเอ่ยว่า “ข้าแน่นอนไม่เอาเปรียบ”

แป๊ๆๆ! หงหลิงทางปรบมือเบาๆ

สองสาวใช้หน้าตาสะอาดสวยงามเดินเข้ามายากลางด้านนอก ต่างประคอง
กล่องของกำนัลไว้กับตัว หลังเดินเข้ามาแล้วก็วางกล่องของกำนัลลงบน
โต๊ะหน้าด้านข้างแล้วเปิดออก ภายในกล่องใบหนึ่งเป็นประการังเพลิงวิจิตร
ตระการตา ภายในกล่องอีกใบหนึ่งเป็นไข่มุกขนาดเท่ากำบังน ล้วนเป็น
สมบัติล้ำค่าหายาก

“รู้ข่าวว่าพี่ฉินเพิ่งย้ายบ้าน เกรงว่าจะขาดกำลังคน สองสาวใช้หนึ่ง
มอบแด่พี่ฉิน ทั้งสองต่างเป็นสาวพรหมจรรย์” หงหลิงทางยิ้มเล็กน้อย สอง
สาวใช้หนึ่งสกุลหงคัดเลือกมาอย่างละเอียดพิถีพิถัน ไม่ด้อยกว่านางคณิกา
เลื่องชื่อเหล่านั้น

“แน่นอนว่าเหล่านี้เป็นเพียงของกำนัล”

หงหลิงทรงยิ้มเล็กน้อย “สิ่งที่ข้าคิดนำมาแลกเปลี่ยนกับโซ่รัดเมฆา
เป็นกระบีเหินของวิเศษขั้นแก้เล่มหนึ่ง และเงินอีกห้าสิบหมื่นตำลึง!”

‘กระบีเหิน?’ ฉินอวิน。^๔ ใบใหญ่ในใจ

ตอนที่ 5 ไม่อาจล่วงเกิน

หากเป็นของวิเศษขั้นแก้ชั้นอื่น ฉันอวิ๋นไม่ยินยอมแลกเปลี่ยน

แต่gradeบีเห็นวิเศษสำหรับเขาแล้วยิ่งมีมากยิ่งดี ยามประมือกับศัตรู
gradeบีเห็นอัตชีวิสารถสังหารศัตรูในระยะใกล้ แต่ศัตรูก็อาจใช้ค่าตอบง
อย่างมาต่อกรกับเขา จึงต้องมีgradeบีเห็นวิเศษไว้คอยป้องกันตัวทุกเมื่อ
ยิ่งไปกว่านั้นวิชาgradeบีเห็นบางวิชา ใช้gradeบีเห็นหลายเล่มสำแดงได้ มี
gradeบีเห็นอัตชีวิเป็นหลัก gradeบีเห็นอื่นๆ เป็นตัวเสริม ประกอบเป็นค่าย
gradeบี! อาชญาพไม่ต่างจากเชียนgradeบีกลุ่มนั่งรุมโรมตี ให้ประสิทธิผล
ดีถึงขีดสุด

“gradeบีเห็น?” ฉันอวิ๋นผุดรอยยิ้ม “หงจิว* ผู้พื่นทอง gradeบีเห็นที่ว่า
นี้ให้ข้าลองชมได้หรือไม่”

“ยอมได้”

หงหลิงทางเพียงเพ่งหมาย

ชึ้ง! gradeบีเห็นที่เสียบอยู่ในผักตรงบั้นเอวลายօอกมา ไปอยู่ข้าง

* หมายถึงคุณชายสกุลหง ลำดับที่เก้า

ตัวคินอวิน

หลังคินอวินรับไปแล้วก็พิจารณาดู กระบวนการนี้เห็นเล่มนี้สีดำปอลอต สามัญธรรมด้า โครงการลังวัตรเข้าไปภายในกระบวนการนี้เห็นอย่างระมัดระวัง กลับรู้สึกถึงกระแสเย็นยะเยือกส่งผ่านออกมานะครับ

“ใช้เมฆดำเหล็กเย็นเป็นวัสดุหลักหล่อหломกระบีเห็นเล่มนี้ออก มาหรือ” คินอวินพยักหน้าเล็กน้อย “วิธีหล่อหломออกแบบสามัญทั่วไป ไม่มีจุดเด่นทั่วได้มาตรฐาน”

“หากเป็นกระบวนการนี้เห็นวิเศษที่ร้ายกาจก็ไม่เป็นขันแก้แล้ว” หงหลิงฟง เอียยิ่มๆ

คินอวินพยักหน้า

กระบวนการนี้เป็นสองประเภท

ประเภทแรก เป็นกระบวนการที่ร้อยพิสدارพันประลาด หลอมออกแบบ เป็นรูปแบบใด ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของบรรดายอดคนผู้หลอมกระบี วิธีการหลอมกระบีเห็นประเภทนี้สักเล่มก็คล้ายการหลอมของวิเศษอื่นๆ อย่างไรอย่างนั้น โดยทั่วไปต้องใช้วัสดุล้ำค่าและความรู้อันลึกซึ้งอย่างยิ่ง จึงจะหลอมออกแบบได้ ขณะหลอมหากใส่วิชาgapลงตามไปในตัวกระบวนการนี้ เมื่อสำแดงกระบวนการนี้เห็นย่อมแหงวิชาgapลงตา หากใส่วิชาosนีลงไป ย่อม มีสายฟ้าแลบเปลบปลางทรงอาณุภาพน่าทำเกรงยามสำแดงกระบวนการนี้

ประเภทที่สองก็คือกระบวนการนี้เห็นอัตชีวี

กระบวนการนี้เห็นอัตชีวีอยู่ภายใต้ต้นเลียนหล่อเลี้ยงด้วยพลังวัตรและจิต วิญญาณ ค่อยๆ ดูดกลืนแก่นสารของวัสดุล้ำค่าต่างๆ จนเติบใหญ่เหมือน ต้นอ่อนของต้นไม้ที่ค่อยๆ เติบโต ความมหัศจรรย์ของกระบวนการนี้เห็นอัตชีวี โดยทั่วไปตัดสินจากเจตนากระบวนการนี้ เป็นนัยสำคัญแห่งมรรคาฟ้า กระบวนการนี้เห็นอัตชีวีที่หล่อเลี้ยงด้วยเจตนากระบวนการนี้ย่อมเติบโตสอดคล้องกับเจตนา

กระบี่ของตนเองไปโดยปริยาย อย่างเช่นเจตนาจะเป็นหมอกพิรุณของคืน อวีนหล่อเลี้ยงกระบี่เหินอัตชีวี นานวันเข้ากระบี่เหินอัตชีวีสามารถเรียกได้ว่ากระบี่เหินหมอกพิรุณ

เนื่อง เพราะใช้จิตวิญญาณและเจตนาจะเป็นมาหล่อเลี้ยง ยามบังคับควบคุมจึงทรงพลานุภาพถึงขั้นสมบูรณ์แบบที่สุด

แม้ไม่ร้อยพิสدارพันประหาดเท่ากระบี่เหินประเภทแรก แต่アナ努ภาพสูงกว่าถึงสองขั้น! เพียงพอให้บรรดาผู้บำเพ็ญตະบะอิจฉาหาได้ เปรียบ ถึงอย่างไรผู้บำเพ็ญตະบะส่วนมากไรซึ่งวิชาหลอมกระบี่เหินอัตชีวี

“ดี” คืนอวีนพยักหน้า “โซรัดเมฆานี้เป็นของหงจิวผู้พื่นฟ้องแล้ว”

ว่าพลางใบกมือ โซรัดเมฆาที่พันเกี่ยวบนข้อมือลอยออกไปทางหนหลัง

หลังหนหลังรับไปแล้วก็平原ปลื้มครั้งใหญ่ในใจ สำหรับเขา กระบี่เหินวิเศษเล่มหนึ่งอยู่ในมือก็สำแดงアナ努ภาพได้ไม่กี่มagan้อย ยิ่งไม่ต้องเอียถึงวิชากระบี่พิฆาตแต่โซรัดเมฆาเมื่อขยายใหญ่จะยาวถึงหลายสิบจัง เมื่อหดตัวพันรัดบนนิ้วมือได้ สอดคล้องกับความรู้ในวิชาค่ายคากา อันเล็กเล็กของเข้า โซรัดเมฆาสามารถแสดงアナ努ภาพแกร่งกล้าถึงขีดสุด อย่างจ้าวคงค่าจอมปีศาจใช้โซรัดเมฆาหวังพำศัตรู หนหลังหงจิวสึกว่า โง่เง่าเสียเหลือเกิน

“กระบี่เหินวิเศษนี้ก็เป็นของพี่คืน ยังมีตัวเงินห้าสิบหมื่นตำลึงนี่” หนหลังรับถุงผ้าจากมือคุณชายใหญ่หงมาเปิดปากถุงออก ด้านในเป็นตัวเงินหลายปีก

คุณชายใหญ่หงที่ยืนอยู่ด้านข้างหงจิวเสียดาย

คราวนี้...สกุลหงทุ่มเงินทองแทบทมดหน้าตัก แม้สกุลหงเป็นตรากุลอันดับหนึ่งในกว่างหลังมีทรัพย์สินแก่กันร้อยหมื่นตำลึง แต่ส่วนมาก

เป็นที่ดินร้านค้า บัดนี้รวมได้มากถึงขนาดนี้ก็พยาภยามสุดกำลังแล้ว
เนื่อง เพราะเลือกเหลี่ยมวิธีการที่หลงหลงแสดงออกมาในหลายปีนี้ ทำให้
สกุลหงเสื่อมใส คราวนี้ถึงยอมรับรวมเงินมากมายขนาดนี้ให้

“ข้ามีเรื่องรบกวนคุณชายใหญ่หง” ฉินอวินรับถุงผ้าไปภาคตามอง
ตัวเงินด้านใน

“รบกวนข้า?” คุณชายใหญ่หงตอบด้วยเสียงร้อง “พี่ฉินอวินเอ่ย
ปากเต็มที่”

ฉินอวินลังเลว่าควรรีบเป็นจำนวนสามสิบหมื่นคำลีงเต็มๆ ออก
จากถุงผ้า เอ่ยว่า “ข้าต้องการเงินสามสิบสองร้อยจิน รายม่วงทองสิบจิน
เงินสามสิบหมื่นคำลีงคงจะเพียงพอกระมัง”

คุณชายใหญ่หงได้ฟังก็รีบตอบว่า “พอแล้ว พอดี”

ฉินอวินก็ไม่เอาเบรี่ยบแต่ประการใด ราคาน้ำเงินห้าชั่วโมงที่เข้า
ต้องการได้ง่าย ฉินอวินต้องการปริมาณมาก เงินสามสิบสองร้อยแล้วกลั้น
มาจากเงินธรรมดា รายม่วงทองก็กลั้นมาจากการคำ เเพียงแต่สกุลหง
เส้นสายกว้างขวาง ถึงรวมรวมเงินสามสิบสองร้อยม่วงทองในปริมาณมาก
ได้อย่างรวดเร็วเพียงพอ

‘คราวนี้ประเสริฐนัก เงินสดกลับมาถึงสามสิบหมื่นคำลีง ส่วนเงิน
สามสิบสองร้อยม่วงทองนั้นค่อยคิดหาวิธีรวมก็ได้’ คุณชายใหญ่หง
ลงคำนวณ ในฐานะบุตรชายภารยาหลวง ภายใต้ระบบทรัพย์สิน ต้องการ
ยอมรับว่าเข้าจะเป็นผู้ดูแลตรัพย์สินในอนาคต แน่นอนว่ามีน้องเก้าเป็น
ราชสูรย์ของตรัพย์สิน

“อีกอย่าง ส่องแม่นางนี้ก็พากลับไปด้วย” ฉินอวินกำชับ

คุณชายใหญ่หงพอได้ยินก็รีบเอ่ยว่า “พี่ฉินอวิน ให้อัญเชิญท่านยก
น้ำชา หาน้ำก็ได้”

“พากลับไป” ฉินอวินเอ่ยอีกครั้ง

ทรงหลิ่งทรงที่อยู่ด้านข้างรับยิ่มกล่าวว่า “พี่ใหญ่ พากลับไปเถอะ”

คุณชายใหญ่ทรงพึ่มพำ “ก็ได้ ส่งสาวงามมาถึงประตุกลับไม่เอา พี่ฉินอวิน บำเพ็ญเชียนกีไม่อาจไม่สนใจสตรี”

ฉินอวินฟังแล้ว มีรู้จะเอ่ยกล่าวอย่างไรดี

สองนางด้านข้างต่างมองฉินอวินอย่างคงนองสั้น การแลกเปลี่ยน เมื่อครู่มีมุลค่าถึงหลายสิบหมื่นตำลึงและสมบัติวิเศษของตรราชุลเชียนใน ตำแหนันที่เดียว! พوانางรูปหลักชนนี้เป็นแล็ศในจวนสกุลหง pragti ให้รับการ ประคบประหงมอย่างดี บัดนี้ส่งมาต่างของกำนัลเท่านั้น ทั้งยังถูกปฏิเสธ อย่างนั้นหรือ

ผู้คนสกุลหงจากไปแล้ว

ฉินอวินเก็บสิ่งของที่เหลืออยู่ พร้อมกับตะโภนเรียก “อาภัย อาสา”

“มาแล้วขอรับ” ส่องบ่าวเดินเข้ามายากรายนอก

“ไป นำกล่องของกำนัลสองใบนี้ส่งไปให้ท่านแม่ข้า” ฉินอวินกำชับ หนึ่งประโยค

สองบ่าวรับใช้เมื่อเห็นประการรังเพลิงและไข่มุกขนาดใหญ่ก็อดสอง ตาสาดประกายวิบวับมิได้ นี่เป็นของมีค่าพบรهีนได้ยาก แม้มุลค่าหลาย พันตำลึงเท่านั้น แต่ก็หาได้ยาก! ส่องคนยกอภิไปส่งให้ชาวหลันฟูเหرين อย่างระมัดระวัง

ฉินอวินกำลังตรึกตรอง ‘มีน้ำต่างควันที่แลกมาจากการผู้อาชญากรที่ส่วนเงินสามสีและทรัพย์ม่วงทองคาดว่าสิบวันครึ่งเดือนคงรวมได้ ครบ หวานยักษ์ของจอมบีศาจพยัคฆ์ขาวยังเหลืออีกหลายร้อยจินให้ หลอม ให้เวนชงช่วยซื้อวัสดุมีค่าให้อีกยี่สิบสามสิบหมื่นตำลึงก็เพียง

พอแล้ว กระบีเห็นอัตชีวิของข้าเพียงพอหล่อเป็นของวิเศษขึ้นเจ็ด
แล้ว!

ของวิเศษขึ้นเก้าถึงขึ้นเจ็ดก็นับว่าค่อนข้างดีแล้ว แต่ฉินอวินยัง
ทุ่มเทอกิมมาศากลเพื่อยกระดับของวิเศษ หากได้ถึงขั้นหากหรือสูงกว่านั้น
คงต้องทุ่มเทมากขึ้นไปอีก

ขนาดจ้าวคงคอาจมีศาสตร์รองกับเจ้าเกาะจิวชานอาจารย์ของ
มันยังได้เพียงคราดเข้ากระเบื้องคำของวิเศษขั้นหากเท่านั้น! อีเซียวยังคิดว่า
นางเอาระรื่น จึงมอบทรัพย์เชลยอื่นๆ ให้ฉินอวิน

จวนสกุลหง

นายท่านหงนั่งอย่างร้อนอกร้อนใจอยู่ตรงนั้น พลันมองเห็นหง
หลิงทงและคุณชายใหญ่หงเดินมาแต่ไกล

“หลิงทง เป็นอย่างไรบ้าง” นายท่านหงรีบเดินเข้าไป เขารู้ดีว่า
ลูกชายคนที่เก้าอโภคไปเพื่อแลกเปลี่ยนของวิเศษ ถึงกับรวมเงินสด
ทั้งกระถูลอกไปทีเดียว

“สำเร็จแล้ว!” หงหลิงทงยิ่มเล็กน้อยก่อนเอ่ยว่า “โซรัดเมฆาอยู่ใน
มือ ต่อให้เป็นหัวหน้าหน่วยfang ปรามาจารย์เหมยเสีย หรือจะมีปีศาจ
พยัคฆ์ขาวตนนั้น ลูกก็พอต่อกรไหว

สองตายายท่านหงสร่างเป็นประกายทันที เมยสีหน้าปลิมปริ่มตีใจ
ศักยภาพของคนในตรรกะถึงพึงพาอาศัยได้!

“รอดน้องเก้าบรรลุเขตขั้นก่อนนภา มิใช่ยิ่งเก่งกาจ” คุณชายใหญ่
หงเอ่ยขึ้น

“ท่านพ่อ พี่ใหญ่” หงหลิงทงกำชับ “บุคคลอื่นใดในกว่างหลังก็ซ่าง
ເຄີດ ແຕ່ฉินอวินผู้นั้น...ห้ามล่วงเกินเด็ขาด!”

นายท่านแหง คุณชายใหญ่แหงต่างอี้งั้น
คุณชายใหญ่แหงอดีตมีได้ “ฉินอวินกีพอฯ กับจอมปีศาจพยัคฆ์
ขาวกระมัง”

“ล่วงเกินมีได้ ล่วงเกินมีได้” แหงหลิงทางหันศีรษะได้กีเดินจากไป
“ท่านพ่อและพี่ใหญ่ จดจำไว้กีพอ” จากการตรวจจับรับรู้ของเข้า ต่อให้มี
โควิดเมษา หากฉินอวินคิดสังหารเข้า เขาก็หนีไม่พ้นอย่างแน่นอน!
ลองหยิ่งเชิงด้วยวิชาที่ได้รับการถ่ายทอดจากตรารถกูลเชียนอันเป็นความ
ลับของเข้า แหงหลิงทางจึงไม่อยากบอกกล่าวอย่างละเอียด

นายท่านแหงและคุณชายใหญ่แหงต่างตกตะลึง
ล่วงเกินมีได้?

“ฉันจึงล่วงเกินมีได้” คุณชายใหญ่แหงลงสังสัย

“น่าจะเกี่ยวกับปรมาจารย์และสำนักที่หนุนหลังเขาระมัง” นาย
ท่านแหงสันนิษฐาน “สรุปแล้ว พังนองเก้าของเจ้า ไม่ผิดหรอก”

เรื่องราวในหลายปีมานี้ล้วนพิสูจน์แล้วว่า พังทางหลิงทาง ไม่ผิด
ผลัด!

ยามเย็น อาคารร้อนอบอ้าว เรือห้องเที่ยวที่ลอยอยู่บนทะเลสาบ
เสี่ยวจิ้งมีเพียงสองสามลำ บนเรือห้องเที่ยวลำหนึ่ง ส่องบุรุษหนึ่งสตรีพาย
เรือเอ้อยเดือย สายตากลับมองไปยังฟากหนึ่งของทะเลสาบเสี่ยวจิ้ง ทาง
นั้นมีเคหาสน์ใหญ่โตหруหาราแห่งหนึ่ง ครอบคลุมพื้นที่บางส่วนของ
ทะเลสาบเสี่ยวจิ้งด้วย

“นั้นก็คือสวนสกุลฉิน”

“เข้าไปสังหารฉินอวินผู้นั้น หาโลหิตเด็กชายหญิงที่เจ้าเกะ
ต้องการให้พบ”

ตอนที่ 6 ศัตรูโจนตี

บันทะเลสาบที่คลับคล้ายคันฉ่องบานหนึ่ง ส่องบุรุษหนึ่งสตรีพายเรืออย่างอ่อนระเหยลอยชาย เงาเรือสะท้อนบนผืนน้ำ ทัศนียภาพงดงามราวกวาวาด

พวงมันกำลังสังเกตความเคลื่อนไหวของจวนสกุลฉิน

‘ยามรักษาการณ์ไม่แน่นหนาเข้มงวด’ สตรีเพียงนางเดียวสวมชุดคลุมยาวสีชมพูกุมปากอมยิม ถ่ายทอดเสียงว่า ‘ประเดิ๋วเมื่อดำเบี้ยว ให้ใช้วิชาพรางตัวพาพวกเราเข้าไป หลังเล็ດตลอดเข้าไปแล้ว ทันทีที่พบฉินอวิน พิษเผ่า...เจ้ารีบใช้ยาพิษ ข้าและเมื่อดำจะรีบบุกโจนตี’

‘เรื่องใช้ยาพิษวางใจได้เต็มที่’ บุรุษวัยกลางคนแต่งกายอย่างบ่าวรับใช้ในชุดคลุมยาวสีดำถ่ายทอดเสียงตอบ ‘ทันทีที่ใช้พิษ หีๆ เพ่ามนุษย์ ที่อยู่ในรัศมีสิบลี้ย้อมตายอย่างไม่ต้องสงสัย ผู้คนในจวนสกุลฉินต้องตายไปกว่าครึ่ง ต่อให้ฉินอวินผู้นั้นไม่ตายในทันที ก็บาดเจ็บสาหัสໄร์เรี่ยวแรงต่อต้าน’

บุรุษหนุ่มที่นั่งตรงกันข้ามกับสตรีนางนั่งกลับแค่นั้นหัวร่อแล้วถ่ายทอดเสียงว่า ‘ก็แค่เชียนกระเบี้ยงไม่ถึงเขตขั้นก่อนหากว่าที่มีพลังผีเมื่อใกล้เดียงพยัคฆ์ขาว มีวิชาต่อสู้ระยะประชิดเท่านั้น พวกราทั้งสามไม่ว่าผู้ใดล้วนรับมือได้ เราทั้งสามร่วมมือ...กระทั้งแรงตอกลับมันก็ไม่มี!’

ชายวัยกลางคนแต่งกายอย่างน่าวกีพยักหน้า

‘ไม่ว่าอย่างไรก็ตาม คราวนี้พวกราจะเป็นต้องสำเร็จ’ สตรีถ่ายทอดเสียง ‘เออละ พวกราเทียบฟัง เตรียมตัวเล็ດลอดเข้าไป’

‘ได้ พายเรือจนค่อยๆ เทียบฟัง

ทั้งสามตนลงจากเรือ เมื่อมาถึงบริเวณเงียบสงบใบไม้ปักกลมจนครึ่มม้วน ไม่มีผู้ใดมองเห็นพวkmัน ทั้งสามตนใช้วิชาพรางตัวหายวับไปอย่างไรสูมเสียง ลอบเข้าไปในจวนสกุลชน้อยอย่างสะตอกง่ายดาย! ยามรักษาการณ์สามนายที่รับหน้าที่เฝ้าด้านที่ติดตะเลสาบไม่พบความผิดปกติใดๆ เลยแม้แต่น้อย สองคนในสามคนนั้นกำลังสนทนาก่อการส่วนอีกคนกำลังสัปปหงก

หมู่เรือนเงียบสงบแห่งหนึ่งในจวนสกุลชน เป็นฉินอวินครอบครองแต่เพียงผู้เดียว ไม่ได้รับอนุญาต ผู้คนภายในจวนไม่กล้าเข้ามา กระทั้งบิดามารดาจะเข้ามาก็ต้องนองกล่าวล่วงหน้า...เนื่อง เพราะฉินอวินอาจจะกำลังบำเพ็ญตະฝึกวิชาอยู่ ไม่อาจสุ่มสี่สุ่มห้าฝ่าเข้ามา

ฉินอวินนั่งขัดสมาธิบนพื้นหญ้า

‘ก่อนบรรลุ กระแสสังคมข้าแผลซ่านได้ห้าหกจังโดยรอบ หลังจากถึงขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่งแล้วแผลซ่านกระแสสังคมได้ประมาณสิบสองจัง’ ฉินอวินหลับตาลงแผลซ่านกระแสสังคม มีต้นเองเป็นศูนย์กลาง ภายใต้รัศมีสิบสองจังทุกอย่างกระจำชัดแจ้ง กระทั้งผุ้นละอองยัง “เห็น” ณัดชัดตา

กว่ามองด้วยตาเปล่าเสียด้วยซ้ำ

ส่วนนอร์ซมีสิบสองจังหัน...พร่ามัวเลือนraigเป็นแผ่นผืน ทว่าจับสัมผัสได้ถึงพลังอันกว้างใหญ่ไฟалаของฝ่าดิน และตรวจจับปราณกระแสงของสิงมีชีวิตได้ ภายในรัศมีสิบลี้ตราชจับปราณกระแสงชีวิของสรรพสัตว์ได้ทั้งหมด อาศัยพลังของขันฟ้าคานพสานเป็นหนึ่งในการตรวจจับ อาจมีผู้บำเพ็ญบารมีเขตขันสูงกว่าหลบเลี่ยงการตรวจจับรับรู้ไปได้ แต่มนุษย์และปีศาจทั่วไปไม่อาจกระทำได้

‘ออก’ ฉินอวินลีมตา เพียงนีกคิด พลันกระเบี่ยลเม่นหันออกจากผักที่แขวนไว้ตรงบ้านเอว เป็นกระเบี่ยลเหินของวิเศษขั้นเก้าที่ได้รับจากทรงหลิงทางเล่มนั้น

กระบีเหินสีดำลายเวียนวนรอบตัวฉินอวิน

‘กระบีเหินของวิเศษขั้นเก้า ใช้สำหรับป้องกันตัว กลับดีกว่าอาวุธเทพทั่วไปมากนัก อย่างน้อยจัดเป็นของวิเศษ’ ฉินอวินเพียงเพ่งมอง พลังแห่งฝ่าดินรวมตัวในกระบี ประกอบเป็นลวดลายยันต์อัครรย์พิสดาร

“กระบีพิฆาต ออก!”

พีบ! กระบีเหินสีดำแปลงสภาพเป็นแสงวับโลยไปที่ใกล้ อ้อมตันไม่ใหญ่ตรงมุมกำแพงรอบหนึ่ง ก่อนจะกลับมา แผลคำรามเลียงก้องอย่างยึกเหjmตรงมุมนั้น

ฉินอวินหลับตาลง

ด้วยวิชากระบีพิฆาตเชี่ยนกระบีเพ่งกสิณบนตัวกระบี “มอง” โดยรอบบริเวณฝ่านกระบีเหินได้อย่างกระจ่างชัดเจน ทว่าเห็นได้เพียงรัศมียี่สิบจังโดยรอบเท่านั้น!

‘ขนาดไม่มีสังหารอยกมั่ด ขอบเขตที่กระการแสดงจับได้ยังเล็กถึงเพียงนี้’ ฉินอวินลองส่ายหน้า เพียงฉุกคิด พีบ! กระบีเหินสีดำลายกลับ

มาอยู่ข้างกายทันที ก่อนเสียบเข้าฝัก

‘ออก’ เพียงเหยียดแขน ปลายนิ้วพลันปราภูแสลงกระเบื้าย
ออก กล้ายเป็นกระบีเหินสีเงินยังเล่ำหนึ่ง

นี่ถึงเป็นกระบีเหินอัตชีวี

สำแดงวิชากระบีพิมาตไปพร้อมกัน

กระบีเหินสีเงินแผลบวนรอบหงส์ลานอุทยานหนึ่งเที่ยว รวดเร็ว
ฉับไวกว่ากระบีเหินสีดำมากนัก

‘ผ่านกระบีเหินอัตชีวี กระแสงจิตตรวจจับได้แข็งแกร่งกว่ามากนัก’
ฉินอวินรู้สึกได้ว่าคราวนี้กระแสงจิตของตนเองหลอมรวมเข้าสู่กระบีเหิน
อัตชีวีกว่าครึ่ง มองสำรวจรอบบริเวณผ่านตัวกระบีได้ถึงร้อยจัง แกร่งกล้า
กว่ากระบีเหินสีดำมากนัก

กล่าวถึงการตรวจจับบริเวณโดยรอบด้วยกระแสงจิต สังขารมนุษย์
มีพลังตรวจจับที่อ่อนด้อยที่สุด เนื่อง เพราะสังขารแม่ทำหน้าที่ปกป้อง
คุ้มครองวิญญาณเจตวิญญาณภายใน แต่ก็ทำให้วิญญาณเจตวิญญาณภายใน
ตรวจจับบริเวณรอบนอกได้ยากมาก สามารถตรวจจับรับรู้ได้ถึงสิบสอง
จังก้น่าพอใจแล้ว

ด้วยวิชากระบีพิมาต สามารถเพ่งกสิณบนตัวกระบี กระบีเหินไม่
เป็นอุปสรรคอันใดต่อกระแสงจิต ขอบเขตการแผ่ซ่านจึงมากขึ้น

กระแสงจิตสามารถแผ่ซ่านผ่านกระบีเหินสีดำได้ยี่สิบจัง

แต่ผ่านกระบีเหินอัตชีวี กระแสงจิตแผ่ซ่านได้ร้อยจัง!

ดังนั้น...เชียนกระบีเขตขั้นก่อนนภาแคนโօสกิพย์ในตำนาน
ปล่อยกระบีเหินได้ไกลเกินพันลี้ ระยะทางห่างไกลถึงเพียงนั้นตามเนื้อเยื่อม
มองไม่เห็น ใช้พลังขั้นฟ้าคนพานเป็นหนึ่งรับรู้ถึงคลื่นพลังงานได้อย่าง
เลื่อนระง จะสังหารศัตรูได้อย่างไร มีเพียงเพ่งกสิณให้กระแสงจิตอยู่บนตัว

กระบี่เห็น กระบี่เห็นจึงคล้ายเป็นอิกร่างหนึ่ง ย่อ “มอง” บริเวณโดยรอบ ได้อย่างกระจ่างชัดแจ้ง กระบี่เห็นเล่มหนึ่งจึงสำแดงวิชากระบี่ได้อย่าง แม่นยำ สะบันสังหารศัตรูได้

“เอ็ง?” ขณะที่ฉินอวินสำแดงวิชากระบี่เห็นเพื่อให้เจตนากระบี่ห่มอก พิรุณหลอมรวมเข้าสู่วิชากระบี่เห็นให้ดียิ่งขึ้นอยู่นั่นเอง พลันสีหน้าผากผัน

เนื่อง เพราะบัดนี้เขาใช้พลังของขั้นฝ่าคนพืสถานเป็นหนึ่งรับรู้ได้ถึง กระแสปราณสามสายล้อมเข้าຈวนสกุลฉินจากทางทะเลขานเสียวิจิ้ง

‘กระแสปราณสามสายล้อมเข้าຈวนช้า? เป็นผู้ใด’ ฉินอวินสะท้าน รูปในใจ

พลังของขั้นฝ่าคนพืสถานเป็นหนึ่งดีที่แผ่กระจายได้เป็นบริเวณกว้าง แต่ไม่อาจแยกแยะว่าเป็นมนุษย์หรือปีศาจ คิดแยกแยะ ต้องอาศัยเนตร ทิพย!

‘ไปลองดู’ ฉินอวินลุกขึ้น เดินมุ่งไปทางนั้น

เพียงคิดในห่วงสมอง กระบี่เห็นอัตชีวีโลยเรียดพื้นไปทางนั้นล่วง หน้าหนึ่งก้าว

กระแสจิตบนกระบี่เห็นอัตชีว “มอง” เห็นบริเวณร้อยจั้ง พบร่าง สามสายนั้นอย่างรวดเร็ว ทั้งสามตนต่างอยู่ในสภาพพรางตัว แต่วิชาพราง ตัวทำให้ตาเนื้อไม่อาจมองเห็นแท่นั้น การตรวจจับรับรู้ด้วยกระแสจิตกลับ เห็นกระจ่างชัดเจน เกราะงหั้งสามบัดนี้ต่างแสดงคุณลักษณะพิเศษของ ปีศาจให้เห็น

หนึ่งคือปีศาจชายสวมชุดคลุมยาวสีชมพู มีหางແงะปองโถงอ เด่นชัดว่าเป็นปีศาจແงะปอง

อีกหนึ่งคือปีศาจชายสวมชุดคลุมดำ บันใบหน้าและช่วงแขนเต็ม ไปด้วยขนสีเขียว

ตนสุดท้ายอยู่ในกระแสสิ่ง มีหากกร มือแต่ละข้างถือดาบ
ปีศาจแมงป่อง ปีศาจชนเขียวดูท่าเต็มไปด้วยพิษทั้งร่าง ส่วนตน
สุดท้ายมีหากมือ? ดูจากลักษณะล้วนมาใช้ปีศาจสามัญ' ฉินอวินเมื่อพบว่า
มีปีศาจชนเขียวกี้สีกากุนแน่นในอก เข้ารู้ดีว่าปีศาจบางตนเมื่อปล่อยสาร
พิษร้ายแรง คร่าชีวิตมนุษย์ได้เป็นเบื้อง และที่นี่เป็นจวนของฉินอวินเอง!

'ตายเสียเถอะ' สำหรับปีศาจที่ใช้วิชาพรางตัวลักลอบเข้ามา อีกทั้ง
ยังติดอาวุธด้วย ฉินอวินครัวนจะพุดมาก จู่โจมสังหารเงียบโดยตรง
เป้าหมายแรกก็คือปีศาจพิษร้ายแรงคนนั้น

กระบีเหินอัตชีวิลอยสวยงามไปอย่างไม่ให้สัมมาให้เสียง เพราะระเบียง
ภูผาจำลองตันไม่พีชพรรณภายในจนละลานตา สามตันนั้นไม่รู้ตัวเลย
สักนิด เมื่อกระบีเหินอัตชีวิมานถึงข้างภูผาจำลองก็ลอยค้างรองรอดอยอยู่ตรง
นั้น

ปีศาจสามตนนั้นกำลังคีบหน้า

'การจัดวางผังของจวนสกุลฉินจากช่าวกรอง ฉินอวินสมควรอยู่
ทางตะวันตก' พากมันเร่งรุดไปเบื้องหน้าพลางถ่ายทอดเสียง ความเร็ว
ไม่นับว่าไวนัก ด้วยไม่อยากให้เกิดความเคลื่อนไหวใดๆ บรรดาสาวใช้บ่าว
ไพรในจวนแม้อยู่ห่างไปสองสามจังก์ไม่รู้สึกว่ามีปีศาจเดินผ่าน

ใกล้แล้ว! ใกล้แล้ว!

ปีศาจสามตนอยู่ใกล้ภูเขาจำลองอย่างยิ่ง

พลันกระบีเหินสีเงินที่อยู่ในพุ่มหญ้าเบื้องล่างภูเขาระบวง
เป็นแสงวับ พรีบ! ปีศาจชนเขียวในชุดคลุมดำเบิกตาโผลง ถูกจู่โจมใน
ระยะใกล้สุดขีด มันต้านทานไม่ทันการณ์ แสงกระบีสีเงินสายหนึ่งทะลุ
ผ่านหัวกะโหลกของมัน จากนั้นพุ่งใส่ปีศาจแมงป่องที่อยู่ด้านข้าง เนื่อง
 เพราะปีศาจถูกสังหารไปหนึ่งตน ปีศาจแมงป่องพอเมื่อเวลาตั้งตัว เพียง

ใบกมือกีประภากฎาบโถงเล่มหนึ่งต้านรับไว้

กระบี่เหินอัตชีวที่แห่งด้วยเจตນ์กระบี่หมอกพิรุณ ประดุจฝนหมอกพร่าเลือน เคลื่อนที่ฉบับไว้ ปีศาจแมงป่องกวัดแก้วงด้าบถึงกับฟัดพันได้ เพียงความว่างเปล่า แสงกระบี่สายนั้นยังคงทะลุทะลวงหัวกะโหลกของปีศาจแมงป่อง ดวงตาเปลกลประเทศไทยของมันเบิกกลนกลมโต ความคิดหนึ่งผุดขึ้นในใจ ‘กระบี่เหิน? ไหนว่ามันเป็นเพียงวิชาต่อสู้ระยะประชิด มิใช่ว่ามันฝีมือสูสีกับพยัคฆ์ขาวหรอกหรือ’

จากนั้นความคิดก็มลายหายไป

ปีศาจสองตนล้วนถูกแทงทะลุกะโหลกตายคาที่

ปีศาจหกรเดือดดาลคั่งแค้น ดาบทกเล่มในหอกมือต้านทานสีทิศ แปดทางอย่างบ้าคลั่ง

กระบี่เหินว่องไวสุดแสนประดุจฟ้าแลบ พริบตาเดียวจูงสามครั้ง แต่ถูกปีศาจหกรต้านทานไว้ได้

กระบี่เหินสีเงินพลันถอยร่นไปโลยค้างอยู่ตรงนั้น ฉินอวินในชุดคลุมยาวสีเขียวเดินโลยชายเข้ามา มองปีศาจหกรที่เผยแพร่แรงเพราะวิชา ทรงตัวถูกทรายไปแล้ว ปีศาจตนนี้กระทั้งบงกะโหลกมีเกราะ มันมองฉินอวินอย่างประหลาดใจระคนเดียดแค้น แล้วมองไปยังด้านข้าง ส่องปีศาจนั้นดับดื้นไปเสียแล้ว สารรูปเดิมประภากฎาบไม่เหลือ

“วิชาดาบไม่เหลือ” ฉินอวินเอ่ยปาก “ว่ามา ผู้ใดใช้เจ้ามา มาที่จวนของข้าเพราะเหตุได้”

ตอนที่ 7 นักพรตแหงวีบัญชาการ

“คุณชายรองฉิน เจ้าเก็บงำซุกซ่อนลึกล้านัก!” น้ำเสียงปีศาจ หักกราบนอบร้า มันมองไปยังกระเบื้องหินที่ลอยคว้างอยู่ตรงหน้าฉินอวิน ไหนเลยคาดเดาไม่ออกว่าก่อนหน้านี้ข่าวสารผิดพลาดไปแล้ว

คุณชายรองฉินผู้นี้แกร่งกล้ากว่าในรายงานมากนัก

ฉินอวินเอียดเสียงรามเรียบ “หากให้พากเจ้าล่วงรู้ คราวนี้ข้าไม่ถูก ปลิดชีพด้วยน้ำมือพากเจ้าไปแล้วหรือหรือ เอาละ ตอนนี้เจ้ามีสองทาง เลือก หนึ่งคือต้องด้านต่อต้าน ข้าจะสังหารเจ้าทั้ง ส่วนอีกทางเลือกคือ สารภาพออกมาแต่โดยดี...ข้ายังพอไว้ชีวิตเจ้าได้”

ไว้ชีวิต? ปีศาจหักกรนี้คงยังไม่รู้ถึงท่าทีของฉินอวินต่อปีศาจกระมัง

“ฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง วิชากระเบี้พิฆาต?” มันตะคอกอย่างโมโห “ตายเสียเถอะ!” เสียงตะคอกของมันกระเจิงตัวออก แต่พลังฝ่าดินโดย รอบกระเพื่อมสั่นไหว ก็กละเสียงของมันไว้โดยลิ้นเชิง ต่อให้ตะคอกคำราม เสียงดังอย่างไร เสียงกีฬาท้อนก้องอยู่ในบริเวณสิบกว่าจังหวะ ไม่แพร่

กระจาบไปไก่เกินกว่านั้น

“ดูท่าด้านนอกยังมีพรครพวาก คิดส่งข่าวเรื่องข้าให้มันรู้หรือ” ฉินอวินมองปีศาจหกกรที่ลุยฝ่าเข้ามาแล้วสายหน้าแผ่นเมนา

กระบีเห็นสีเงินลอยสวนขึ้นมาอีกครั้ง หากกล่าวว่าครั้งก่อนฉินอวินมิได้ทุ่มเทสุดกำลัง จะใช้เหลือรอดหนึ่งปาก เช่นนั้นควรนึกสำแดงพลังฝีมือที่แท้จริงแล้ว เพชญานักกับปีศาจหกกรด้วยวิชาดาบร้ายการป้องกันแน่นหนาลงไม่อาจเล็ดลอด

กระบีเห็นอัตชีวิกลายเป็นบุปผากรบปะลอกแล้วระลอกเล่าล้อมปีศาจหกกรเอาไว้ เนื่องตัดครั้งแล้วครั้งเล่า แสงกระบีต่อเนื่อง เพียงพริบตาโฉมตีหลายสิบครั้ง

ดับ! กระบีเพียงแคลบ ก็เนื่องตันขาข้างหนึ่งของปีศาจหกกร จากนั้นแขนหกข้างล้วนถูกตัดขาดเสียงดังดับ มันล้มกองกับพื้นไม่อาจขยับเขยื้อน

เจตันกระบีหมอกพิรุณเดิมที่ชำนาญการป้องกัน ยามสำแดงบังเกิดบุปผากรบปีต่อเนื่องไม่ขาดสาย เมื่อสู่โฉมจึงให้ผลเช่นนี้

แสงกระบีต่อเนื่องเป็นวง กระบวนการท่าติดต่อกัน ไม่ปล่อยให้มีโอกาสหายใจหายคอ ศัตรุคิดหลบหนีก็หนีไม่พัน

แน่นอนว่าต่อกรกับปีศาจหกกรระดับเล็กจ้อย ไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนการท่าใหญ่โตเหมือนต่อสู้กับจ้าวคงคาจอมปีศาจ

“เมื่อครู่ยอมบอกแต่โดยดีก็สิ้นเรื่อง” ฉินอวินมองปีศาจหกกรที่แขนขาดขาขาด “อันที่จริงเจ้าไม่บอกข้าก็เดาได้ เป็นเจ้าเกาะจิวชานส่งเจ้ามากระมัง”

ในดวงตามันสดประกายแตกตื่นลุนลาน

“ดูท่าข้าเดาได้ถูกต้องแล้ว” ฉินอวินยิ่มอ่อนๆ

“ไปตายเสีย!” ปีศาจหกกรพลันอ้าปาก เหนือกะโหลกปราภูมิ ลางลายสีดำ

“เอ็ง?” ประกายคอมกริบวับผ่านดวงตาฉินอวินกระเบื้องอัตชีวี ฉับไวถึงขีดสุด ฝ่าเหวากอากาศเป็นสายฟ้าแลบดังลั่นเครน พร้อมเสียงกระซิบจากหัวใจ “พี่ชายกระนี้แ肠์ไปถึงพื้นจนเกิดรูหัวก่อคลื่นล้อยสวบกลับมา

เดิมที่ปีศาจหกกรยังคิดว่าจะเป็นครั้งสุดท้าย แต่พระกระเบื้องอัตชีวีรวดเร็วกว่า มันยังไม่ทันได้ลงมือก็ถูกเด็ดซีพเสียแล้ว

ฉินอวินเพียงเหยียดแขน กระเบื้องอัตชีวีสีเงินพลันหลอมเข้าสู่ฝ่ามือพุ่งไปตามเส้นปราณกล้ายเป็นเม็ดกระปืออยู่กลางตันเดียน

“ทักษารอึกแล้ว” ฉินอวินเดินข้ามไป ตรวจสอบสองปีศาจนั้นอย่างละเอียด “สองตนนี้ก็เป็นทักษาร มน่าไม่กลัวตายสักนิด...ตามหลักแล้ว ผู้มีมนุษย์และปีศาจต่อสู้กัน จัตุรคากาจอมปีศาจตายไป ต่อให้เจ้าเกาะจิวชานกรธแคนเพียงได้ก็ส่งลูกสมุนตนเดียวมาลองสังหารข้าก พอแล้ว นี่ส่องมาคราวเดียวถึงสามตน? ทักษารที่มีพลังผีมือถึงเขตขั้นก่อนนภากล้ายเป็นสิ่งต้องค่าราคากูกแบบนี้ไปตั้งแต่เมื่อใด” ฉินอวินพึ่มพำ ต่อให้เป็นเจ้าเกาะจิวชานจอมปีศาจมา ก็คงไม่ยอมสิ้นเปลืองทักษารระดับเขตขั้นก่อนนภาแคนโอลสกอนตัดตามง่ายๆ

ถนนอกจวนสกุลฉิน บนขั้นสองของเหลาสุราแห่งหนึ่ง มีลูกค้าผู้หนึ่งเคยพึงความเคลื่อนไหวในจวนสกุลฉินอยู่เป็นระยะ

“ไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ สามทุตเข้าไปได้สักพักแล้ว ยังไม่ออกมากอึกหรือ” ลูกค้าผู้นั้นพึ่มพำเสียงเบา “แบลกจริง!” หลังรออยู่สักพัก พลันขบวนเกรียงไกรเอิกเกริกมาถึงจวนสกุลฉิน เพียงประตูเดียว ก็เห็น

เวินชง หัวหน้าหน่วยฟางในขบวนนั้น “ขบวนของครักษ์ของใต้เท้าเจ้าเมือง แย่แล้ว ล้มเหลวแล้ว!”

อุทยานด้านหลังของจวนสกุลฉิน

เจ้าอรามหยวนผู้ นักพรตหงอวี่ อีเซียว และเจ้าเมืองเวินต่างพินิจมองซากศพสามปีศาจ

“ฉินอวิน เจ้าฝึกวิชากระบี่พิฆาตสำเร็จแล้ว?” นักพรตหงอวี่ถาม ยิ้มๆ

ฉินอวินพยักหน้า ในเมื่อเชิญพากเขามา เรื่องฟ้าคนผาสนเป็นหนึ่งก็ไม่จำเป็นต้องปิดบัง

“เคราะห์ดีที่บรรลุขั้นฟ้าคนผาสนเป็นหนึ่ง เมื่อครู่ถึงใช้วิชากระบี่พิฆาตได้” ฉินอวินเอ่ยขึ้น “และเคราะห์ดีที่มีพลังของขั้นฟ้าคนผาสนเป็นหนึ่ง ถึงได้พบปีศาจสามตนที่ใช้วิชาพรางตัวลักลอบเข้าจวนข้าได้! ข้าใช้กระบี่เหินลอบบูโร่จอมสังหารปีศาจที่น่าจะเชี่ยวชาญวิชาพิษร้ายก่อนเป็นตอนแรก ต่อมาก็เล่นงานปีศาจแมงปองที่มีฝีมือในการต่อสู้ระยะประชิด ธรรมดาสามัญ กลับเป็นปีศาจหกกรนั้น ข้าต้องเสียแรงไปไม่น้อย”

เจ้าอรามหยวนผู้เมื่อเห็นเข้าก็เอียน้ำเสียงจริงจัง “อันตรายมาก ร่างเดิมของปีศาจพิษร้ายแรงนี้คือแมลงกลืนหัวใจชนเขี้ยว ปล่อยไอพิษร้ายแรงได้ ทั้งยังปล่อยแมลงพิษออกมากได้มากน้ำ ทันทีที่มันปล่อยพิษ คนในครอบครัวเจ้าคงตายเป็นเบื้อ”

ฉินอวินเกิดความหวั่นเกรงขึ้นغاຍหลัง เคราะห์ดีที่วันนี้ตนเองอยู่ในจวน

“ดูปีศาจสามตนนี้” นักพรตหงอวี่สตรีหัวตาสะสวยเอ่ยขึ้น “แต่เดิมน่าจะเป็นปีศาจระดับสูงสุดในเขตขั้นหลังฟ้า หลังถูกหลอมเป็นทาส

มารแล้วพลังฝีมือรุดหน้าหนึ่งขั้น มีพลังต่อสู้ในเขตขั้นก่อนหน้า แต่หลอมสร้างก็ไม่ง่าย ปีศาจหกรำชนาญการต่อสู้ระยะใกล้ ปีศาจแมงป่อง เชี่ยวชาญการลอบสังหาร ส่วนอีกตนนัดปล่อยยาพิษ...ล้วนเป็นท่าสมาร์ทที่มีฝีมือ หากทำไปเพื่อระบายความแค้น ไม่ถึงกับต้องส่งท่าสมาร์ทที่ร้ายกาจเช่นนี้มาก็ได้"

ท่าสมาร์ทที่นัดการปล่อยพิษร้ายแรงเช่นนี้ก็พบเห็นได้ยากมาก

"ล้วนเป็นท่าสมาร์ท ข้าสอบถามอันใดออกมามีได้ แต่จากปฏิกริยาตอบสนองของพวกรรมนั้น สิบมีแปดเก้าส่วนเป็นเจ้าเกาะจิวชานส่งมา" ฉินอวินเอ่ยปาก

"มีเพียงเจ้าเกาะจิวชานที่มีความคิดแก้แค้นและมีศักยภาพพอจะมั่ง" เจ้าอรามหยวนผู้ก็สันนิษฐาน "แต่ส่งมาคราวเดียวถึงสามตน ดูท่าจะโปรดปรานจ้าวคงคาจอมปีศาจมาก คราวนี้ล้มเหลว ไม่แน่อาจมีคราวหน้า หงอวี้ ช่วงเวลาที่อยู่ในกว่างหลิง เจ้ามาอาศัยในจนสกุลฉิน เป็นการชั่วคราวเถอะ"

นักพรตหงอวี้เหลือบมองเจ้าอรามหยวนผู้ปราดหนึ่ง "ตาม่าหยวนผู้ ท่านใช้งานข้าได้คล่องแคล่วนักนะ"

"ฉินอวิน ข้าอาศัยในจนเจ้า ต้องอยู่ดีกินดี ไม่เช่นนั้นข้าพร้อมจากไปทุกเมื่อ" นักพรตหงอวี้เอียกระซเข้า

"นั้นย่อมแน่นอน" ฉินอวินรับคำ

มีผู้นำเพียงตัวเดียวที่สามารถโนสกเที่ยงแท้อยู่ในจนย่อมเป็นเรื่องดี เขาเองก็ไม่รู้ใจว่าตนเองจะป้องกันได้แน่นหนาไม่บังเกิดข้อบกพร่อง

"ใต้เท้าเจ้าเมือง" ฉินอวินเอียขึ้น "เรื่องที่ข้าสำเร็จราชการบีพิมาตขออย่าได้แพร่ร่ำเรื่ยอกไป ข้ากลัวว่าเจ้าเกาะจิวชานจะมีสายใน

ราชสำนัก”

“ข้าเพิ่งมา มีไดยินว่าพวกร่านพูดเรื่องใดกัน” เจ้าเมืองเวินยิ่มตอบ

“ข้าเองก็ไม่พูด” นักพรตหงอวีที่อยู่ด้านข้างก็เอ่ยยิ่มๆ นางไร้สังกัด
ไม่มีความจำเป็นต้องรายงานผู้ใต้

จัดการซากศพของท้าสมาราเหล่านี้แล้ว ฉินอวินและอีเชียวก็แยก
มาตามลำพังอยู่อีกฝากหนึ่ง

“อีเชียว เจ้าแกะจิวชานคิดเล่นงานข้า ไม่แน่ว่าอาจคิดเล่นงานเจ้า
ด้วย เจ้าต้องระวังตัว” ฉินอวินเอ่ยเตือน

“ไม่ต้องเป็นห่วงข้า บัดนี้ข้าอยู่ในใจเจ้าเมือง ผู้อาวุโสหยวนผูก
อยู่ในใจเจ้าเมือง ย่อมไม่มีเรื่อง” อีเชียวนอกเสียงเบา “พระข้าขอให้
ท่านไปสังหารจัวงศ์คาดอมปีศาจ ถึงได้เกิดเรื่องเหล่านี้ขึ้น เพื่อมนุษย์
บรรษัพนักับปีศาจก็พบเห็นได้บ่อยครั้ง คาดไม่ถึงเจ้าแกะจิวชานจะ
คุมแค้นถึงเพียงนี้”

ฉินอวินยิ่มเอ่ยว่า “พวkmันตัดใจส่งปีศาจมาที่แกร่งกล้ามาต่อกร
กับข้าไม่ลง ถึงอย่างไรผู้อาวุโสหยวนผูกผู้อาวุโสหยวนอีกอยู่ที่นี่ ส่วนพว
ปีศาจมาที่ที่อ่อนด้อย...เจ้าก็ล่วงรู้ มาเท่ากับ runoff ที่ตาย”

อีเชียวนพยักหน้าเล็กน้อย นางแన่นอนรู้จะร่างถึงศักยภาพของฉิน
อวิน

ตึกสังดในคืนนั้น ข่าวส่งกลับมาถึงบันกลางจิวชาน

จอมปีศาจจะบือได้รับข่าวก็หน้านิ่วคิ้วามวด แม้มันไม่ทำตัวโดย
เด่น แต่บนแกะจิวชาน ตำแหน่งเป็นรองเพียงเจ้าแกะจิวชานเท่านั้น นี่
มิใช่พระอยู่ในฐานะศิษย์พี่ใหญ่ ในหมู่ปีศาจมาที่สำคัญที่สุดยังคงเป็น

พลังฝีมือ! พลังฝีมือของจอมปีศาจกระเบื้องแกร่งกล้า...เลื่องชื่อไปทั่งเจียง
โจว สติปัญญา กีสูง ล้ำ เจ้าเก้าะจิวชานกีไว้เนื้อเชื่อใจมันมาก

“ถึงกับล้มเหลวแล้ว?” มันนิวหน้า “สามาทสามารถเข้าจวนสกุลฉิน
ไม่มีข่าวส่งออกมา ตายไปโดยไร้ข่าวคราวเช่นนี้หรือ”

ตอนที่ 8 อีเชียวก้ากจ

เข้าครู่

“อีเชียว?” ฉินอวินเห็นอีเชียวที่หน้าประตูจวน จึงรีบพานางเข้า จวน “หลายวันก่อนมีสามาทสามารถมาเล่นงานข้า ไนนเจ้าถึงออกจากรอบ เจ้าเมืองมาตามลำพัง เจ้าไม่กลัวถูกความสามารถโจรตีหรือ ตอนนี้พลังฟืมือ เจ้ายังฟื้นตัวไม่มาก”

“ไม่ต้องกังวล” อีเชียวยิ้มเล็กน้อย “พลังฟืมือข้ายังฟื้นตัวไม่เท่าไร แต่ของวิเศษป้องกันตัวยังพอ มี! ยิ่งไปกว่านั้นที่จวนเจ้าเมืองมีผู้อาวุโส หยวนฝูรักษาการณ์ จวนท่านก็มีผู้อาวุโสหงอวีรักษาการณ์ เจ้าเก่าจะจิ่ว ชานไม่โป้ เขลาส่งลูกสมุนмарนหาที่ตايอึก หลอมสร้างทากสามารถร้ายกาจ ไม่ง่ายดายเลย จริงสิ พึ่งว่าสกุลม่อไถวนนี้จะมาพบท่าน?”

ฉินอวินพยักหน้า “เจ้าก็ล่วงรู้แล้ว?”

“ทันทีที่สกุลม่อไถเข้าสู่เขตกว่างหลิง ข่าวกีส่งมาถึงจวนเจ้าเมือง แล้ว ทุกการกระทำทุกความเคลื่อนไหวของตรากูลใหญ่ชั้นนี้ จวนเจ้าเมือง

ต้องจับตาใกล้ชิดอยู่แล้ว” อีเชียวนอบยิ่มๆ “ดูท่าสมบัติที่จ้าวคงคานทึ้งไว้ มีสิ่งที่สกุลม่อไถต้องการ”

“รอสกุลม่อไถมาถึง ก็ล่วงรู้แล้วว่าพวกเข้าต้องการสิ่งใด” ฉินอวิน บอก

“อืม”

อีเชียวนะฉินอวินเดินมาถึงภายในจวน พลันนางนิ่งเงียบก่อนเอ่ย ว่า “ฉินอวิน มีเรื่องหนึ่งข้าต้องบอกท่าน”

“เรื่องใดหรือ” ฉินอวินสอบถาม

“ข้าจะจากไปในอีกไม่กี่วันนี้แล้ว” อีเชียวนอก “ออกจากการกว่างหลิง”

“เจ้า...อาการบาดเจ็บเจ้ายังไม่ทุเลาดี” ฉินอวินรีบเอ่ย

กะทันหันเกินไป

เดิมทีคิดว่าอีเชียวยังอยู่ในเมืองกว่างหลิงอีกหลายเดือน แต่บัดนี้ อีกไม่กี่วันก็จะจากไปแล้ว?

“เรื่องเจ้าเกะจะจิ่วชานส่งท่าสามารถลักลอบเข้ามาในจวนท่าน อาจารย์ ของข้าทราบแล้ว” อีเชียวนอบนัย “นางเป็นห่วงข้า จึงขอให้อาจารย์ฯ ท่านหนึ่งของสำนักเสินเชียวที่ผ่านมาทางกว่างหลิงพอดีพาข้ากลับสำนักไปด้วย”

“พลังฟื้มือของอาจารย์อาเจ้าเป็นอย่างไร” ฉินอวินรีบถาม

“ท่านเป็นอาจารย์อาในสำนักเสินเชียวของข้า มิใช่สำนักได้สังกัด รุ่นเดียวกับอาจารย์ข้าย้อมไม่สามัญ บัดนี้เขตขั้นก่อนหน้าเดนโอลสตเกียง แท้” อีเชียวกล่าว

“เช่นนั้นก็ดี เช่นนั้นก็ดี...” ฉินอวินคิดสลับซับซ้อน ปากยังเอ่ยว่า “มีอาจารย์อาพาเจ้ากลับไป ก็เป็นเรื่องดี”

“อืม”

อีเชียวก์รับคำเสียงหนึ่ง

สองคนเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ ต่างเงยบังตาไปทั้งคู่

“เดิมที่ยังคิดลืมลองอาหารเลิศรสของกว่างหลิงให้มากกว่านี้”

อีเชียวทำลายความเงียบ

“ภัยภาคหน้ายังมีโอกาสอีกมาก” ฉินอวินพยักหน้า

“อีม ภัยภาคหน้า” อีเชียวก์เอ่ยทวน

ที่ไม่ไกล บ่าวรับใช้วิ่งห้อเข้ามา ตะโกนเรียกมาแต่ไกล “คุณชาย
รอง คนของสกุลม่อไถมาถึงแล้ว” ฉินอวินกำชับไว้แต่แรกแล้ว หากคน
สกุลม่อไถมาถึง ให้มารายงานอย่างเร็วที่สุด

อีเชียวเห็นดังนั้นก็ยิ่มเอ่ยว่า “คนของสกุลม่อไถมาถึง ข้าไม่ไปพบ
แล้ว ขอไปสนใจกับผู้อาวุโสแห่งวัด”

“ได” ฉินอวินพยักหน้า

อีเชียวหันหน้าเดินจากไป

มองเงาร่างอีเชียวเดินจากไป เดิมที่ด้วยเรื่องสกุลม่อไถมาขอ
สมบัติ ฉินอวินยังอารมณ์ไม่เลว แต่ตอนนี้ไร้แก่ใจมีอารมณ์ดีแบบนั้นอีก
แล้ว

‘อีเชียวจะไปแล้ว?’ ฉินอวินเอ่ยในใจ

จากนั้นก็ไม่มีเวลาให้คิดมาก หมุนตัวไปทางประตูจวนเพื่อต้อนรับ
คนของสกุลม่อไถ

หน้าประตูจวน

ฉินอวินเพียงปราดเดียว ก็เห็นบุรุษหนุ่มหัวล้านร่างสูงผอมผู้หนึ่ง
ยืนอยู่นอกประตูด้านข้างเป็นชายชาวผู้หนึ่ง

“ย่าๆ ท่านนี้คือคุณชายฉินอวินกระมัง ข้าน้อยม่อไถหล่าง ตอน

อยู่ที่เมืองตงให้ ก็ได้ยินกิตติศัพท์ของคุณชายฉิน เลื่อมใส่ไม่เสื่อมคลาย
เลื่อมใส่ไม่เสื่อมคลาย” ชายหนุ่มหัวล้านร่างผอมสูงยิ้มเจิดจรัส มีท่าที
กระดือรือร้นเป็นกันเองหาได้เปรียบ ชายชาวด้านข้างก้าบไปหน้ายิ้มแย้ม

“คุณชายม่อໄໄเชญู” ฉินอวินยิ้มเล็กน้อยนำทางอีกฝ่าย

ม่อໄໄหล่ำงประคงชายชราเข้าจวน ฉินอวินเดินมาด้วยกัน

‘ที่เมืองตงให้ ข้าก็ล่วงรู้แล้วว่าพี่ฉินกับแม่นางศิษย์สาวกเลินเชี้ยว
ร่วมมือกันสังหารจั่วคงคาจอมปีศาจ’ ม่อໄໄหล่ำงถ่ายทอดเสียงสองตา
สดประกาย ‘ได้ยินเรื่องนี้ทำให้เลือดลมข้าพลุ่งพล่านโดยแท้ อย่างร่วม
เดินทางไปสังหารจั่วคงคาจอมปีศาจคนนั้นพร้อมพากพี่ฉิน แต่นอนว่า
ได้แต่บังอาจคิด พลังฟื้มมือไม่เพียงพอ พลังฟื้มมือไม่เพียงพอ’

ฉินอวินอมยิ้ม “ตอนนั้นก็เก้าตายหนึ่งรอด*

“นี่เป็นคุณงามความชอบใหญ่หลวง ทำได้สำเร็จก็เก่งกาจมาก” ม่อ
ໄໄหล่ำงทอดถอนใจ แม้เขาจะดูแคลงตระกูลในเมืองกว้างหลิง รู้สึกว่าไม่
ควรค่าให้เอ่ยถึง แต่ท่านปูส่งเขามาปฏิบัติงาน...เนื่อง เพราะม่อໄໄหล่ำง
เห็นคนเอ่ยภาษาคน เห็นผีเอ่ยภาษาผี** เจรจาพำทีจริงใจไร้เปรียบปาน
ในสกุลม่อໄໄตรະกุลใหญ่เช่นนี้หากເອາແຕ่สำราญจับจด ต่อให้เป็นบุตรเกิด
จากภรรยาหลวง ก็ไม่มีอำนาจอิทธิพลเท่าได

ม่อໄໄหล่ำงคุ้นเคยกับการพลิกแพลงปรับเปลี่ยนสีหน้ามาตั้งแต่เล็ก

“พี่ฉิน เอ่ยตามจริง เมืองกว้างหลิงดงงามยิ่งนัก” ม่อໄໄหล่ำงเดิน
อยู่ภายในจวนพลางเอ่ยอย่างปลดปลง “แม้เมืองตงให้ใหญ่กว่ามาก แต่
ก็อกจะรุ่งเรืองเลยเด็ด ไหนเลยเบรียบประดุจสาวสะตราัญในตระกูลเล็ก
อย่างเมืองกว้างหลิง ทัศนียภาพกึ่งดงما หากให้ข้าเลือก ข้ายอมอาศัย
ที่กว้างหลิงดีกว่า”

* หมายถึงเสียงเป็นเสียงดาย โอกาสครอบมันอยู่เพียงหนึ่งส่วน โอกาสสายมีถึงเก้าส่วน

** หมายถึงจักษุพิสิ吉แพลง ปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์

“ข้าเอ็งก็ชอบกว่างหลิง ทว่าเมืองตงไห่ก็เดิม พังว่าเฝ่าสมุทร
มาหมายมัคไปเจรจาการค้าที่นั่น” ฉินอวินเอ่ยขึ้น

โลกหลามีสีมหาสมุทร

เฝ่าสมุทรแห่งสีสมุทร มีเฝ่ามังกรเป็นหลัก หัวหน้าสูงสุดของเฝ่า
สมุทรแห่งทะเลตงไห่ก็คือราชันมังกรตงไห่ เมืองตงไห่เป็นหนึ่งในเมือง
ใหญ่ที่สุดสำหรับเจรจาการค้าระหว่างเฝ่าสมุทรแห่งทะเลตงไห่และเฝ่า
มนุษย์

“รุ่งเรืองจนเกินไปแล้ว เฝ่าสมุทรแห่งทะเลตงไห่ก็มา กองทัพเทว
อสูร ก็ตั้งทัพ สำนักเต้าพุทธก็มีส่วนร่วม สกุลม่อไถของข้ากล่าวกัน
ภายนอกว่าเป็นหนึ่งในสามตระกูลลำดับต้นๆ ของเมืองตงไห่ แต่เอ่ยตาม
จริงแล้ว ผู้ทรงอำนาจอิทธิพลล้นฟ้าเหล่านั้น สกุลม่อไถของข้าไม่กล้า
ล่วงเกิน” ม่อไถหล่างเอ่ยกล่าวอย่างปรับทุกษ์

ฉินอวินพยักหน้า

เป็นเรื่องปกติ กองทัพเทวอสูรของราชสำนักทรงอำนาจอิทธิพล
แกร่งกล้าที่สุดในเขตเจียงโจว! เปื้องหลังของเฝ่าสมุทรแห่งทะเลตงไห่ก็
คือเฝ่ามังกรตงไห่! สำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์พุทธเต้าหากส่งคนมา สกุลม่อ
ไถยอมยกเป็นลูกไไลไปโดยปริยาย

“อย่างไรกว่างหลิงก็ติกว่า กว่างหลิงติกว่า เรียนๆ ง่ายๆ ไม่มี
อำนาจอิทธิพลสับสนวุ่นวาย” ม่อไถหล่างยืนพลงางเอ่ยขึ้น

ระหว่างสนทนาพาทีก็เดินเข้าสู่หมู่เรือนของฉินอวิน มาถึงโถง
รับรองอันวิจิตร

ฉินอวิน ม่อไถหล่างและชายชราผู้นั้นต่างแยกย้ายนั่งลง

“มิทราบพม่อไถมาพบข้าด้วยเรื่องใด” ฉินอวินสอบถาม “ไม่ว่า
อย่างไร ได้พบหน้าสนทนา กันครู่หนึ่ง ฉินอวินรู้สึกดีกับม่อไถหล่าง

แน่นอนฉินอวินท์ท่องทั่วหล้าสำราญลำบานมากากนัก รู้ดีว่าใจมนุษย์ยากแท้หยังถึง แต่ขอเพียงไม่กรุณาใจเข้าเท่าได้นัก เขาก็ไม่แย่แสให้มากความอีกฝ่ายเดียว遁เนอง ตนเองยอมปฏิบัติตัวอยอย่างมีมารยาท

“เอ้อ” ม่อไก่ล่างทอดถอนใจ “พี่ฉินท่านก็ล่วงรู้ บัดนี้สายไส้เวทเสื่อมโกรมไปแต่แรกแล้ว ข้าสำนักเจ้าอู่ (ไส้เวทหัญชา) บำเพ็ญตบะกีไม่ง่ายดายอย่างยิ่ง คราวนี้ได้ยินว่าในเมืองพี่ฉินน่าจะมีน้ำโลหิตพิเศษชนิดหนึ่งที่สำนักเจ้าอู่ต้องการ ดังนั้นจึงเร่งรุดมาเพื่อขอซื้อ”

“น้ำโลหิต?” ฉินอวินพยักหน้าเล็กน้อย เขางงก็ไม่แปลกใจ

วัสดุที่ใช้ในการบำเพ็ญตบะของสายไส้เวทย์ยอมแปลกพิศดารอยู่บ้าง ใช้น้ำโลหิตเป็นวัสดุสำคัญรับบำเพ็ญ ในสายไส้เวทพบเห็นได้บ่อยครั้ง

“น้ำโลหิตอันใด” ฉินอวินสอบถาม

“น้ำโลหิตหัวใจงูหยินหยาง” ม่อไก่ล่างอธิบาย “เป็นงูที่พับเห็นได้ยากชนิดหนึ่ง น้ำโลหิตหัวใจงูหยินหยางนี้มีพลังหยินหยาง เมื่อรีดจากหัวใจงู กระแสหยินหยางค่อนข้างบริสุทธิ์ แต่กว่าจะหายใจได้สักตัวยากเย็นแสนเข็ญ หากได้ร้อยตัวพันตัวยิ่งยากประดุจตะกาญขึ้นสวรรค์ ข้าได้ยินมาว่าจ้าวคงคากาจอมปีศาจเก็บโลหิตหัวใจงูหยินหยางไว้ ปริมาณมากเสียด้วย”

ฉินอวินส่ายหน้า “หลังจ้าวคงคากาจอมปีศาจตายแล้วในบรรดาหน้าโลหิตที่มันทิ้งไว้ ไม่มีโลหิตหัวใจงูหยินหยาง”

“มีสิ มีสิ” ม่อไก่ล่างยันยืนกราน “สกุลม่อไกของข้ามันใจว่าจ้าวคงคามีโลหิตหัวใจงูหยินหยางไว้ส่วนหนึ่งอย่างแท้จริง...ท่านลองตรวจสอบให้ละเอียด ในบรรดาสมบัติที่จ้าวคงคากาทิ้งไว้ มีน้ำโลหิตจำนวนหนึ่งน้ำโลหิตเหล่านั้นมีทั้งพลังหยินพลังหยาง”

ฉินอวินพยักหน้า “มีน้ำโลหิตอยู่บ้างส่วนจริง ข้าก็ตรวจจับกระแส
หายใจได้ ทว่ายังรับรู้ถึงรังสีพยาบาทเข้มข้นอย่างยิ่งได้ด้วย”

“รังสีพยาบาท? ก็ เพราะสังหารถูกหินหยางมากมายเหลือเกิน ถึง
จะสมน้ำโลหิตได้มาศาลขนาดนั้นรังสีพยาบาทจะไม่มากได้อย่างไร
สังหารมากเข้า ถูกก่ออาฆาตคิดแค่นั้น รังสีพยาบาทย่อมเข้มข้น” ม่อไกหล่าง
ยืนพลางอธิบาย “เป็นน้ำโลหิตที่กล่าวถึง ศกุลม่อไกของข้าต้องการจำนวน
นั้น วางแผน ศกุลม่อไกของข้าไม่เอาเปรียบพี่ฉินแน่”

“มิใช่” ฉินอวินส่ายหน้า “นี่มิใช่โลหิตหัวใจถูกหินหยางอย่างแน่นอน
ข้าเคยห่องหล้าสั่งสมประสบการณ์ ที่เยวี่ยวโจวทางใต้เคยพบถูกหินหยาง
ข้าได้รู้จักสายคนพื้นที่ ยังคงหนังสูหินหยางด้วยตนเอง ส่วนหัวใจถูก
ดึงข้าเคยล้มรスマแล้ว โลหิตหัวใจถูกก่อผสานสุราดีมมาแล้ว ข้ากล้า
รับรองว่าโลหิตเหล่านั้นมิใช่โลหิตหัวใจถูกหินหยาง”

ม่อไกหล่างตกตะลึง

ตอนที่ 9 คุกคาม

ม่อໄກທ່າງເວັບເອີ້ນວ່າ “ພື້ນ ທ່ານເຂົາໃຈຜິດຫຣູ່ໄມ້ ທຣີວ່າມີນ້ຳ ໂລທິຕອຍ່າງອື່ນອົກ”

“ໄມ່ມີ ມີເພີ່ງຈຳນວນນີ້ ມີກະແສຫຍິນຫຍາງແລະມີຮັງສີພຍາບາທ ຮຸນແຮງເຂັ້ມຂັ້ນ” ຜົນວິນອີນຍາຍ “ທວ່າມີໃຫ້ໂລທິຕ້ຫວ້າໃຈງໝາຍຫຍິນຫຍາງ ແນ່ນອນ”

ชาຍຊາຣາທີ່ນັ່ງອູ້ດ້ານຂ້າງຮ້ອນອກຮ້ອນໃຈ

ເຮືອງ ‘ໂລທິຕ້ຫວ້າໃຈເຕັກชาຍຫມູຶງ’ ສຳຄັນຫັກຫາ ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນເຮືອງ ຂ້ວ່າຮ້າຍອຳນວຍທີ່ຫັກຢ່າງວ່າວ້ອອກໄປຈະຢູ່ງຍາກຮັ້ງໃຫຍ່! ສ້ານະຂອງມ່ອໄກ ພ່າຍເປີ່ງພອ ກະທຳການໄດ້ເປັນທີ່ໄວ້ວາງໃຈຂອງຜູ້ຄົນໄດ້ ຄື່ງໄດ້ໃຫ້ເຂາມາ ຈັດການເຮືອງນີ້ ແຕ່ຄື່ງອ່າຍ່າງໄຣກ໌ອ່າຍ່າຍ່າງເຍົວ ອັກທັງເຮືອງຮະດັບນີ້ມີຄົນລ່ວງຮູ້ຍິ່ງ ນ້ອຍຍິ່ງດີ ຜູ້ທີ່ຮູ້ວ່າກາຮ້ອທັກຮັ້ງນີ້ເປັນໂລທິຕ້ຫວ້າໃຈເຕັກชาຍຫມູຶງ ນອກຈາກຜູ້ ເຕົາຕັນຕະກູລຂອງສຸກຸລມ່ອໄກແລ້ວ ກົມີເພີ່ງເຫີຍີນປິນຜູ້ຮັບຜິດຂອບໃນກາຮ ຕິດຕ່ອກກັບເກາະຈົ່ວໜານທ່ານັ້ນທີ່ລ່ວງຮູ້

เหยียบเป็นชายชราลอบบ่นในใจ ‘ฉินอวินผู้นี้ ใจนกระหึ่งโลหิตหัวใจ งูหินหอยางก์รั้จัก’

มันคงใจแต่งเรื่องงูชนิดนี้ขึ้นมา เพราะมันพบเห็นได้น้อยนัก

ผู้บำเพ็ญตบะตั้งมากตั้งมายบำเพ็ญมาเกินร้อยปี ยังมีน้อยนักที่ เคยเห็นงูหินหอยางสักตัวสองตัวหากไม่เคยไปเยวี่ยวโจร เกรงว่าหัวใจวิตก ไม่มีทางได้เห็น อีกทั้งผู้บำเพ็ญตบะก็รังเกียจ ไม่กินโลหิตหัวใจงูหินหอยาง แต่ตอนนั้นฉินอวินยังไม่พิชิตประตุเชียน เป็นเพียงปุถุชน เดินทางท่องทัวหล้าย้อมเคยพบร่องสิ่งของพันประหลาดหมื่นพิสดาร ขนาดงูหินหอยางพบเห็นได้ยาก ยังเคยกินเคยลิ้มรสมาแล้ว

“มิใช่โลหิตหัวใจงูหินหอยาง?” ม่อไอกลางก์กลัดกล้ม ไม่ถูกต้องท่านปู่กำชับหนักหนาเขามั่นใจเต็มเปี่ยม

‘คุณชายใหญ่’ ชายชราด้านข้างปากไม่ขับ แท้จริงแล้วลอบถ่ายทอดเสียงให้ม่อไอกลาง ‘โลหิตเหล่านี้แหงพลังหินหอยาง เป็นโลหิตพิเศษสูงสุด สำคัญสำหรับการฝึกวิชาไส้เทวของอาจารย์ผู้ชรา เพื่อเก็บเป็นความลับ จึงประกาศแก่ภายนอกว่าเป็นโลหิตหัวใจงูหินหอยาง แท้จริงแล้วเป็นโลหิตที่ล้ำค่าชนิดหนึ่ง! ไม่ว่าอย่างไร ต้องนำมาให้ได้’

ม่อไอกลางพอได้ยินก็จะรีบแก่ใจ

ที่แท้...น้าโลหิตที่ตรากลของตนต้องการซื้อ เดิมทีก็มิใช่โลหิตหัวใจงูหินหอยาง

‘ท่านปู่จะใจปิดช่าว เพื่อจะได้หาซื้อมาในราคาน้ำอย่างนั้นหรือ?’ ม่อไอกลางคาดเดาในใจ ‘คาดไม่ถึงว่าแม้แต่ข้าก็ยังปิดบัง’

ความคิดมากมายผุดขึ้นในใจ ทว่ารอยยิ้มนใบหน้าม่อไอกลางยิ่งเบ่งบาน

“ย่าๆ...” ม่อไอกลางหัวร่อ “พี่ฉิน ข้าเลื่อมใสท่านจริงๆ เลื่อมใส!

กระทังโลหิตหัวใจยุหยวนหยางยังรู้จัก เอาละ ข้าก็ไม่กลัวเสียหน้า เอ่ยตามจริงแล้ว”

ฉินอวินก์เผยแพร่อยิ้ม เอ่ยตามจริง?

“โลหิตจำนวนนันเดิมที่เป็นของตระกูลข้า ต่อมากูกผู้บำเพ็ญดูบะท่านหนึ่งแย่งชิงไป ผ่านหลายมือจนสุดท้ายตกอยู่ในมือของจัตุรงค์คนี้ เป็นน้ำโลหิตพิเศษที่สกุลม่อໄຄของข้าผิดสมปรุงแต่งขึ้น ขอพี่ฉินไว้หน้า สกุลม่อໄຄ ขายคืนให้ข้าด้วย” ม่อໄຄหล่ำงเอ่ยเสริม “ฝีกวิชาไสyyเวทจำเป็น ต้องใช้โลหิต ผู้บำเพ็ญดูบะท่านไปไม่จำเป็นต้องใช้ ข้ารู้มาว่าพี่ฉินเป็นเชี่ยนกระปี ยินดีแลกด้วยกระปีเห็นของวิเศษขั้นแก้เล่มหนึ่ง”

เหยียนเป็นชายชรา กอเอี่ยว่า “เป็นเรื่องน่าอับอายของสกุลม่อໄຄเรา อย่างแท้จริง ขอร้องฉินอวินผู้พื่นทองอย่าแพร่งพระยารื่องนี้

“ฝีกวิชาไสyyเวท? น้ำโลหิตที่ผิดสมปรุงแต่งพิเศษ?” ฉินอวินขมวดคิ้ว “พี่ม่อໄຄ ไม่กระจ่างที่มาของโลหิตนี้ ข้าไม่อาจขายให้ท่านได้”

“ข้าบอกแล้วอย่างไรว่าผิดสมปรุงแต่งพิเศษเพื่อการฝีกวิชาไสyyเวท”
ม่อໄຄหล่ำงรีบเอ่ย

“พี่ม่อໄຄเห็นข้าอายุน้อยไม่รู้เรื่องหรือ” ฉินอวินนิ่วหน้า “โลหิตปริมาณมากขนาดนี้ รังสีพยาบาทมากขนาดนี้! ไม่ทราบคร่าวชีวิตเท่าใดถึงมีรังสีพยาบาทเช่นนี้ หากเป็นสัตว์เดรัจฉานก็แล้วไป แต่หากเป็นโลหิตเฝ่ามนุษย์...มีรังสีพยาบาทใหญ่หลวงขนาดนี้ นี่เป็นกรรมชั่วบ้าปมหันต์ เป็นเวรกรรมใหญ่หลวง”

รังสีพยาบาทหนักหนาสาหัส ฉินอวินแน่นอนว่าต้องระมัดระวัง

ผู้บำเพ็ญดูบะ...เขตขั้นยิ่งสูง ยิ่งใส่ใจเรื่องเหตุผลต้นกรรม

ก่อนหน้านี้สังหารจัตุรงค์อาจอมปีศาจ ทำให้ราชภรัพันทุกข์และรู้สึกสำนึกในบุญคุณ ก็เป็นกุศลกรรมอันยิ่งใหญ่ บำเพ็ญดูบะสมควร

กระทำเรื่องสั่งสมบูญบารมี หลีกเลี่ยงการก่อกรรมทำชั่ว ฉินอวินได้รับถ่ายทอดขั้นสุดยอดสมบูรณ์แบบ ข้อห้ามบางประการย่อมตระหนักดี

“รังสีพยาบาทมากเกินไป ข้าไม่อาจไม่ระมัดระวัง” ฉินอวินบอก “ข้าจำเป็นต้องตรวจสอบหาที่มาของโลหิตนี้ให้กระจ่าง รังสีพยาบาทเกิดขึ้นจากสาเหตุใด หลังกระจ่างชัดแจ้งแล้ว ข้าถึงจะดำเนินการได้”

“ท่าน...” ม่อไก่หล่ำร้อนใจ

เหยียนปินทือยุ่ด้านข้างลอบทอดถอนใจ ‘ยุ่งยากแล้วก่อนหน้านั้น บอกว่าเป็นโลหิตหัวใจหยาบหายาง หลอกว่าเป็นสัตว์เดร็จดานเพื่อกลบเกลื่อนให้พันไป ไหนเลยจะรู้ว่าคุณชายฉินผู้นี้มองปฐุโปรด’

โลหิตหัวใจเด็กชายหงุ้ย ผู้บำเพ็ญตนะทั่วไปไม่เคยพบเห็น ผู้บำเพ็ญตนะประกติหน้าไหนจะกระทำของสิ่งนี้เล่า

“พี่ม่อไก่ขอโปรดเข้าใจ” ฉินอวินเอ่ยปาก

“พี่ฉิน หรือท่านไม่เชื่อข้า ขานอกกว่าฝึกวิชาไสyyเวท ท่านยัง... เช่นนี้แล้วกัน นอกจากกระบีเหินของวิเศษขั้นเก้า ยังมอบของวิเศษขั้นเก้าให้ท่านอีกชั้น ว่าอย่างไร” ม่อไก่หล่ำรับเสنو “ไว้หน้าสกุลม่อไก่ของข้า พวากข้าย้อมจดจำบูญคุณนี้ของพี่ฉิน”

“นี่มิใช่เรื่องศักดิ์ศรีหน้าตา รังสีพยาบาทมากเกินไป จำเป็นต้องระมัดระวัง” ฉินอวินส่ายหน้า

อีกด้านหนึ่งของสวนสกุลฉิน นักพรตแห่งอี้เซียวอยู่ด้วยกัน

“สกุลม่อไก่มาขอของวิเศษ?” ส่องตามนักพรตแห่งอี้สว่างวาบ “ไปๆๆ รีบไปชุมดู ฉินอวินประสบการณ์น้อย อย่าให้ถูกสกุลม่อไก่หลอกลงเข้า”

อี้เซียวกีตามไปด้วย

ทั้งสองเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไปทางหมู่เรือนเล็ก
เมื่อเดินไปถึงลานด้านนอก ก็ได้ยินเสียงแ渭มาจากด้านใน “ฉิน
อวิน! นี่ท่านไม่ไว้หน้าสกุลม่อไถของข้าหรอกหรือ”
“พี่ม่อไถ ไม่กระจ่างที่มาของรังสีพยาบาทนี้ ขออภัยที่ไม่อาจให้
สกุลม่อไถ” ฉินอวินตอบ

“เกิดเรื่องอันใด ใจเจิงโวยวายขึ้นมาแล้ว” นักพรตหงอวี้อุகจะะ
ประหลาดใจ อาภัยบ่าวที่เฝ้าอยู่หน้าประตูกล่าวว่า “คุณชายรองรับรอง
แขกอยู่ด้านใน ไม่อาจเข้าไป”

“เจ้าหลีกทางเถอะ” นักพรตหงอวี้โบกมือ อาภัยบ่าวรับใช้เชื้อไปด้าน
หลังหลายก้าวติดต่อ กัน

นางและอีเซียวเข้าไปด้านใน

ก็เห็นม่อไถหล่ำและชายชราลูกชิ้นแล้วเดินออกไปด้านนอก
สีหน้าไม่น่าดูชม ม่อไถหล่ำยิ่งยืดหัดดาวาดว่า “ฉินอวิน ท่านช่างร้ายกาจ
นัก กระทั่งสกุลม่อไถของข้าก็ไม่เห็นอยู่ในสายตา ดี สกุลม่อไถของข้า
จดจำไว้แล้ว!”

ฉินอวินเห็นดังนั้นก็ลอบถอนใจ ‘ดูท่าสกุลม่อไถจะครอบครองให้
ได้ แต่รังสีพยาบาทมากถึงเพียงนี้ ไม่ทันกระจ่างก็ขายให้ กัยพิบัติภัย
ภาคหน้าไร้สิ้นสุด...ยิ่งสกุลม่อไถไม่เล่าความเป็นมาให้กระจ่าง ก็ยิ่งขาย
ให้ไม่ได้’

“เอ็ง?” ม่อไถหล่ำและชายชราเดินมาถึงนอกโถง เพียงปราดเดียว
ก็เห็นอีเซียวและนักพรตหงอวี้ที่เดินเข้ามาจากประตูลานบ้าน

“นี่...” ม่อไถหล่ำรู้สึกว่าโลกตรงหน้าสว่างใส่

นักพรตหงอวี้แม้นั้นว่าหน้าตาพริมเพรา แต่กลับดูธรรมชาติ มีเพียง
อีเซียวคล้ายนางเชียนจุติลงมาอย่างแท้จริง ม่อไถหล่ำสะท้านหวั่นไหว

อยู่ในเมืองตงไห่ก็เคยพานพบแม่นางหน้าตาสวยมากมาย นางคณิกาเลืองชื่อเขาก็เลี้ยงไว้ในวนหาลัยคน แต่นางเหล่านั้นเมื่อเทียบกับอีเซียวก็อ่อนโยนกว่ามาก แต่ที่น่าประทับใจที่สุดก็คงจะเป็นนางเชียนบนสวรรค์มาก่อน แต่เมื่อไถหล่างรู้สึกว่า นางเชียนบนสวรรค์ก็คงไม่อาจงามไปกว่านี้แล้ว

“สกุลม่อไถ?” นางผู้ดูดีเดินเข้ามา มองเมื่อไถหล่างอย่างเย็นชา “ช่างเป็นสกุลม่อไถที่ประเสริฐนัก เป็นตระกูลที่มีจอมเวทประพีแล้วกำเริบเสินสาเรช่นี้ได้อย่างนั้นหรือ จอมเวทนาภาที่อยู่ในเมื่อสกุลอีแห่งคุนหลุนโจวหาใช่มีเพียงคนเดียว”

เมื่อไถหล่างได้ฟังแล้วกลั้นลมหายใจ

สกุลอีแห่งคุนหลุนโจว? มีประวัติยาวนานกว่าราชวงศ์ต้าชางเสียอีก

หลังราชวงศ์ต้าชางปกรุ่งทั่วหล้าแล้ว เพื่อปลองขวัญตระกูลเก่าแก่ทรงอิทธิพลชั้นนี้ จึงมอบบรรดาศักดิ์หวานให้ ผ่านปีศาจยังยำเกรงสกุลอีแห่งคุนหลุนโจวย่างไม่มีได้เทียบ ถึงขั้นทรงอิทธิพลกว่ายอดล้านก บำเพ็ญตนะ เกรงว่ามีเพียงสำนักดินแ丹ศักดิ์สิทธิ์แห่งพุทธเต้าถึงสูงสุด ก็ได้

“แม่นางท่านนี้ก็คือแม่นางอีกระมัง” เมื่อไถหล่างรีบยืนเต็มหน้า ประหนึ่งว่าเมื่อครู่ที่จะใจซุ่มซุกความนั้นมีใช่เขา รีบเอ่ยอีกว่า “เมื่อครู่ข้าไม่โจนเลอะเลือน ข้าเพียงต้องการซื้อน้ำโลหิตจำนวนหนึ่ง แต่พี่ชนเป็นตายก็ไม่ขายให้ ข้าสำรวจจนเรื่องมารยาทแล้วก็ไม่มีที่ล่วงเกินพีชน ถึง

ขันยินดีแลกด้วยของวิเศษ เขาเก็บไม่ยอมขาย เช้อ...คราวนี้ขากลับไปคงถูกท่านปูข้าอ้อมแม้ว” ปากแสร้งพร้อมย่างคนถูกรังแก แต่เมื่อเห็นฉินอวินอีเชียวนอยู่ด้วยกัน สองคนสนใจสนมถึงปานนี้ ทำให้ม่อไถหล่างรู้สึกหงุดหงิด

ฉินอวินยืนข้างอีเชียวน ลอบถ่ายทอดเสียง ‘อีเชียวน ขอบคุณ เจ้าประนามเข้าไปคำ ทำให้ช้าลดเรื่องยุ่งยากไปมาก’

ต่อให้สกุลม่อไถคิดหารึ่ง ก็ต้องซั่งน้ำหนักสักหน่อยแล้ว

‘เรื่องพรรค์นี้ขอบคุณไปไiy ทว่า น้ำโลหิตที่เข้าขอซื้อ ไอนท่านไม่ขายให้’ อีเชียวนถ่ายทอดเสียงสอบถาม

นักพรตแหงอวี๋อยู่ด้านข้างก็เดินข้ามมา เอ่ยถามว่า “ฉินอวินสหาย น้อยสกุลม่อไถคิดซื้อสิ่งใด”

“เป็นน้ำโลหิตจำนวนหนึ่ง รังสีพยาบาทมากนัก ข้าเกรงเกี่ยวพันถึงเรื่องเหตุผลต้นกรรม” ฉินอวินบอกพลาลงล้วงขาดสีเทาออกจากถุงจักรวาลที่ห้อยไว้ที่บั้นเอว “ผู้อาวุโสหงอวี นี่คือโลหิตอันได้แన่ ไม่กระจำงที่มาที่ไป ข้าไม่กล้าดำเนินการตามอำเภอใจ”

ม่อไถหล่างจับจ้องขาดสีเทานั้นไม่wangตา

ในใจของเหยียนปินชายชราเครียดxmึง

ແຍ່ແລ້ວ โลหิตหัวใจเด็กชายหყົງ! ถูกจำแนกออกมากได้ก็เป็นเรื่องยุ่งยากครั้งใหญ่ແລ້ວ

“ข้าขอคุณอย” หลังนักพรตแหงอวีรับไปแล้วก็เปิดดูกขาดเสียงดังปือก

ตอนที่ 10 ปล้านสมบัติกลางดึก

ทุกคนต่างชุมมองอยู่ด้านข้าง นักพรตหงอวีสำราจโดยคร่าวๆ หน้า นิ่วคิ้วขมวด “รังสีพยาบาทเข้มข้นนัก รังสีพยาบาทมากเกินไปแล้ว อีก ทั้งปริมาณเลือดก็มาก แทบจะเป็นแม่น้ำโลหิตสายเลือกสายหนึ่ง”

“สกุลม่อໄດของข้าสังหารสัตว์เดรัจฉานมากmany สุดท้ายถึงปรง แต่งน้ำโลหิตนี้ออกมาได้” เหยียบปืนชายชราที่อยู่ด้านข้างรีบกล่าวขึ้น “เนื่อง เพราะสังหารสัตว์เดรัจฉานมากเกินไป ถึงมีรังสีพยาบาทมากขนาด นี้”

“สัตว์เดรัจฉาน?” นักพรตหงอวีก็สายหน้าเล็กน้อย “放eng กระแส หยินหยาง อีกทั้งยังบริสุทธิ์ยิ่งนัก รังสีพยาบาทก็เข้มข้น เลือดสัตว์ เดรัจฉานก่อให้เกิดรังสีพยาบาทเข้มข้นมากขนาดนี้ไม่ง่ายดาย ข้ารู้สึกว่า มีความเป็นไปได้เกินแปดส่วนว่าจะเป็นโลหิตผ่ามันนุชญ์หรือโลหิตผ่า ปีศาจ มีเพียงเบิกสติปัญญาแห่งวิญญาณ รังสีพยาบาทถึงได้หนักหน่วง ระดับขั้นนี้ ทว่า ข้าแยกแยะไม่ออกอย่างแท้จริง และไม่เคยพบเห็นมา

ก่อน”

“ฉินอวินสหายน้อย รังสีพยาบาทหนักหน่วงเกินไป หากจัดการสุ่มสี่สุ่มห้า บำบัดหันต์รูมเร้า นั่นทำลายการบำเพ็ญตนะ” นักพรตหงอวีนออก “ตรวจสอบที่มาให้กระจ่าง ค่อยตัดสินใจดำเนินการเดอะ”

“ข้าเองก็คิดเช่นนี้” ฉินอวินพยักหน้า

รังสีพยาบาทมากขนาดนี้ อาจหมายถึงความพยาบาทอาฆาต หาได้เปรียบของสิ่งมีชีวิตมากมาย

แต่มาربางคนชอบใช้รังสีพยาบาทนี้ให้เป็นประโยชน์ต่อการฝึกหากตนส่งมอบโลหิตจำนวนนี้เข้ามือมา ตนก็กระทำบ้าปั่นต์ รังสีพยาบาทยิ่งหนักหน่วง บำบัดรอมยิ่งน่ากลัว

หากเป็นรังสีพยาบาทอ่อนจากรังสีพยาบาทอ่อนจาง... ฉินอวินก็คงไม่แย่เสใส่ใจนัก เพราะสังหารสัตว์เดร็จดามมากเกินไปก็สั่งสมรังสีพยาบาทได้

แต่เข้มข้นถึงขั้นนี้ ฉินอวินให้สะท้านในใจ

“ในเมื่อไม่เชื่อสกุลม่อໄกของข้า เช่นนั้นข้าก็กล่าวลาแล้ว” ม่อໄกหลังเอ่ยขึ้น “พี่ฉิน หากท่านคิดขายโลหิตนี้ ขายให้สกุลม่อໄกของข้าได้ทุกเมื่อ... พວกเราไป”

ม่อໄกหลังพาเหยียบปืนชาหยารจากไปทันที

“อาภัย ส่งแขก” ฉินอวินกำชับ

“ขอรับ” อาภัยบ่าวที่รอนอกลานบ้านรีบเข้ามานำทาง

“สกุลม่อໄกนี้ วาจาอีกอักบิดบัง” ฉินอวินอธินายให้อีเซียวและนักพรตหงอวีฟัง “ทีแรกก็ว่าเป็นโลหิตหัวใจสูญหายทาง ต่อมากูกข้าจับได้ ก็บอกว่าเป็นโลหิตที่สกุลม่อໄกปรุงแต่งออกมาก”

อีเซียวก็พยักหน้า “งูหินหายเป็นสัตว์พิสدار มีกระแสน้ำยัง

หยาดแต่กำเนิด ตามตำนานเล่าว่าเป็นลูกหลานของมังกรประทีป* รูปร่างใหญ่โตมโหฬาร มีสติปัญญาสูง หากไม่เบิกสติปัญญาแห่งวิญญาณก็เป็นสัตว์แปลงพิสดารเท่านั้น หากเบิกสติปัญญาแห่งวิญญาณจะกลับเป็นปีศาจที่น่ากลัวสุดแสน มีศักยภาพไม่ต้อยกว่าคงความเร่าได้นัก ง่ายนหายนหากเกิดรังสีพยาบาทย้อมไม่เล็กน้อย สังหารง่ายหายนหียงร้อยพันตัวก็สั่งสมเป็นโลหิตงูได้มากขนาดนี้”

“โลหิตหัวใจงูหายนหียง? อาจมีความเป็นไปได้มาก” นักพรตหงอวึ้กพยักหน้า

“ข้าเคยเห็นงูหายนหียง เคยกินมาแล้ว” ฉินอวินส่ายหน้า “ข้ามั่นใจได้ว่านี้ไม่ใช่อย่างเด็ดขาด”

นักพรตหงอวึ้งพระลาดใจ “เจ้าเคยกินมาก่อน?”

“เคยกินขณะอยู่เยี่ยงโจร ตอนนั้นข้าร่วมมือกับสายสนิท สองคนถึงได้สังหารสัตว์ตัวนั้นได้ เป็นเพียงสัตว์พิสดารยังไม่เบิกสติปัญญาแห่งวิญญาณเท่านั้น สังหารมันยังยุ่งยากถึงเพียงนั้น” ฉินอวินทอดถอนใจ ตอนนั้นพลังฝีมือเขาก็เทียบเท่าปีศาจระดับเล็กบางส่วนแล้ว

“ดูท่า สรุลม่อไกรู้ที่มาของโลหิตนี้ กลับไม่คิดพูดออกมาก” นักพรตหงอวึ้งคิดนัยม “ยิ่งไม่เอ่ยกล่าวให้กระจ่าง ยิ่งต้องระมัดระวัง”

ม่อไกล่างพาเหยียนปินชายราเดินออกจากจวนสกุลฉิน

เข้าหันหน้าไปมองป้ายชื่อจวนสกุลฉิน ความเย็นชา العن้ำดูดู ดวงตา เรืองที่ท่านปูมอบหมายล้มเหลวเสียแล้ว! ส่วนสตรีทึงดงมาที่สุด เท่าที่เข้าเคยพบรเห็นในชีวิต บุคลกระดับนางเชียนกลับสนิทสนมกับฉิน

* เทพผู้สร้างโลกในตำนานพุทธและท้องทะเล (คานไหจิง) ตัวเป็นมังกร มีศรีษะเป็นมุขย์ ร่างกายแพนธ์ คิวมีสีแดง อาศัยในสถานที่ที่หนาวเย็นทางเหนือ ยามลืมหายเป็นกลางวัน เมื่อหลับตาเป็นกลางคืน สูดอากาศเข้าเป็นถูกหน้า หายใจออกเป็นถูกร้อน เรียกกลมหนันได้

อวินผู้นั้น กระทิ้งใช้สกุลอีแห่งคุณหลุนโจวมาปราบเขา นี่ทำให้ม่อไถ่ล่าง หั้งริชยาหั้งเดือดแค้น แต่เขาก็กระจ่างชัดแจ้ง...สกุลอีแห่งคุณหลุนโจว เป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริง กำลังเพียงน้อยนิดก็บดขี้สกุลม่อไถ่อง พวกราชาให้ตายตกลได!

‘คุณชายใหญ่’ ครัวนี้ทำอย่างไรดี ออาจารย์ต้องครอบครองโลหิต จำนวนนั้นให้ได้ เหยียนปินชายราถ่ายทอดเสียงถาม

‘ผู้ใดจะคาด ขนาดกล่าวว่าเป็นโลหิตหัวใจหยินหยาง เขายังจับได้’ ม่อไถ่ล่างถ่ายทอดเสียงตอบ ‘ท่านก็ช่างกระไร ก่อนหน้าไม่มียอมบอกกล่าวแก่ข้าให้กระจ่าง ส่วนตอนนี้ พวกรารีบจากไปเถอะ หากยังยื่ออยู่ต่อไป ฉินอวินจะยิ่งสงสัยเรื่องโลหิตนั้น ถึงขั้นหากเราเร่งรัดต่อไป เขายังคิดตรวจสอบที่มาของโลหิตนี้ให้กระจ่าง’

‘ไม่อาจเร่งรัด’ เหยียนปินชายราถูกเห็นชอบด้วย

ทันทีที่เร่งรัด ฉินอวินยอมต้องคิดตรวจสอบให้กระจ่าง หากตรวจสอบออกมาว่าเป็นโลหิตหัวใจเด็กชายหญิง...สกุลม่อไถ่องกับปัดให้เรื่องยุติได้! แต่เรื่องของเจ้าเกาะจิ่วชานก็ล้มเหลวโดยสิ้นเชิงแล้ว เจ้าเกาะจิ่วชานยอมไม่พ้อใจสกุลม่อไถ่อง

‘พวกรากลับที่พักก่อน คืนนี้ ท่านลองคิดหารวิธี ดูว่าจะขอเมยโลหิตมาอยู่ในเมืองได้หรือไม่’ ม่อไถ่ล่างเหลือบมองชายรา ถ่ายทอดเสียงว่า ‘เมื่อครู่เห็นหรือยัง ถุงจักรวาลที่บ้านเอวขา ขอเมยหั้งถุงจักรวาลกลับมา’

‘ขอเมย?’ เหยียนปินชายราสะดุงในใจ

‘ท่านอาปีน ท่านเชี่ยวชาญศาสตร์กู’* ส่งแผลงกูไปขอเมยมา! ตอนเด็กตื่นเที่ยงคืน ผู้บำเพ็ญตนะแล้วอย่างไรเล่า อย่างไรก็ต้องนอนหลับ

* “กู” ไส้ยาศาสตร์ลับของชนเผ่าเมียวาซีกูพิษศิริใช้สัตว์มีพิษ (แมลงกู/หนอนกู) มาทำยาสั่งให้เป้าหมายกิน ออกอาการเหมือนหนอนแมลงกัดกินอวัยวะภายใน บ้างกระทำคุณเสียด้วยการสัตว์พิษมาประกอบพืชกรรมทางไส้ยาศาสตร์ saprophytic

พักผ่อน รอจนหลับสนิท แมลงกู่เหินข้ามไป ลอบซิงถุงจักรวาลของเขามา' ม่อไถหล่างแค่นี้ยิม 'หากเป็นในสำนักบางแห่งอาจวางค่ายค่าา แต่ จวนสกุลฉินน่าจะไม่มีค่ายค่าาอันได แม้เตรียมพร้อมป้องกันอยู่บ้าง แต่ แมลงกู่ก็คือแมลง หน้าร้อนแมลงมากมาย ไม่มีผู้ใดสนใจ"

'ได' เหยียนปินชายชราพยักหน้า

ม่อไถหล่างรับผลุบเข้าไปในรถม้าที่จอดอยู่ริมทาง เหยียนปินชายชราขึ้นมา ด้านข้างมีลูกสมุนมากมายหลายคน

ขบวนแคล้วอนจากไปทันที

เที่ยงคืน

ภายในห้อง เหยียนปินชายชราหนังขัดสมาริ ส่องดาสารประกายแสงเชี่ยวรำไร

"ไป"

เห็นเพียงแมลงสีเทาสองตัวบินออกจากช่องหู ขนาดใหญ่กว่าყุงนิดหน่อย ปากทั้งแหลมทั้งคม กระพือปีกบินเสียงหึ่งๆ จากห้องไป พวกล้มเหินบินเร็วๆ กลางห้องพ้ายามราตรี เพียงชั่วชูปหนึ่งดอก กีบินมาถึงจวนสกุลฉิน หลังถึงที่หมายแล้ว ความเร็วของพวกล้มก็ลดลงทันที คล้ายดึงยุงแมลงทัวไป

ยามค่ำคืนเด็กดื่นในถ่ร้อน เดิมที่แมลงก็มากมาย แมลงสองตัวนี้ไม่เป็นที่สุดดتا บุกชนธรรมชาติไม่มีผู้ใดสนใจแมลงสองตัวนี้

แมลงสองตัวบินอย่างชำนาญเส้นทางมาถึงลานหมู่เรือนของฉินอวิน

ในตอนนี้เอง ฉินอวินก็กำลังนอนหลับพักผ่อน ก่อนเที่ยงคืนเป็นเวลาบ้าเพ็ญตะะ หลอมปราณและหลอมกระปีเหินอัตชีวี หลังมีน้ำต่าง

ควนและทรายม่วงทองแล้ว ฉินอวินก์หลอมฝึกทุกคืนไม่หยุด หลอมเศษชากร่วนยักษ์ของจอมปีศาจพยัคฆ์ขาวหนักเก้าร้อยจินหมดไปนานแล้ว นำต่างควนก์ใช้ไปเกือบห้าสิบ ทรายม่วงทองและเงินสามสี่กำลังใช้ในการหลอมฝึก กระเบี้นเหินอัตชีวิสั่งสมแก่นสารหนาแน่นขึ้นทุกที เชื่อว่า ภายในหนึ่งเดือนก็มีความหวังเป็นของวิเศษขึ้นเจ็ด

ทุ่มเทสมบัติมากมายก็เพื่อให้กระเบี้นเข้าสู่ขั้นเจ็ด! อย่างสกุลหง ตรากุลอันดับหนึ่งแห่งเมืองกว่างหลิง ตรากุลที่เพิ่งมีอำนาจการเมืองได้ไม่นานพื้นฐานไม่เลิกล้าเพียงพอ ทุ่มเทพละกำลังหมดทั้งตรากุลยังไม่อ่าจจัดหาของวิเศษขึ้นเจ็ดมาไว้ในครอบครองได้! เห็นได้ว่าของวิเศษขึ้นเจ็ดสูงค่าราคาแพง

จ้าวคงค่าจอมปีศาจชุดรีดราชภูร้อยหมื่นมาส่องร้อยกว่าปี ทั้งยังเรียกร้องหาประโยชน์จากเจ้าเกาะจิวชานอาจารย์ของมัน ถึงได้มีของวิเศษขึ้นหากและสมบัติชั้นอื่นๆ

เมื่อแมลงสองตัวบินมาถึงร่องประตูเรือนของฉินอวิน

ภายในตันเลียนของฉินอวินที่หลับสนิทอยู่ในห้อง เม็ดกระเบี้นที่หล่อเลี้ยงด้วยพลังวัตรและจิตวิญญาณเพล้นสันสะเทือนขึ้น

“เอ๊ะ?” ฉินอวินลืมตาขึ้นทันที

กลางราตรีอันมืดมิด

แม้ยังนอนอยู่บนเตียง แต่ฉินอวินลืมตา แผ่ซ่านกระแสงจิตออกครอบคลุมบริเวณสิบสองจัง

“มีอันตราย?” ฉินอวินไม่ส่งสัญญาณปฎิกริยาตอบสนองอันดับไวของกระเบี้นอัตชีวิ ปฏิกริยาตอบสนองต่ออันตรายของผู้บำเพ็ญตนะมิสูกระเบี้นอัตชีวิ ทันทีที่แผ่ซ่านกระแสงจิตครอบคลุมสิบสองจังก์พบว่าภายในห้องไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใด มีเพียงแมลงบางตัว

แมลงอื่นๆ ก็ช่างເກອະ ແຕ່ໃນບຽດນັ້ນມີສອງຕົວ ຂິນອວິນຕຽຈັບ
ກຣະແສຈີຕອີກສາຍທີ່ແພັດນັ້ນຕົວສອງແມລັງນັ້ນໄດ້ ປະຫຍຸ້ງຫ້າກັບສິ່ງ
ມີຊື່ວິຕ່ທີ່ມີສຕິປັບປຸງອີກຕ້ວ! ເປັນແມລັງທີ່ເຂົາໄມ່ເຄຍພບເຫັນມາກ່ອນ ເປັນ
ແຂັງທັງຕົວ ປາກຄລ້າຍຄມດາບ ພິນຈາກກຣະແສຈີຕ ມີໃຫ້ຂອງຮຽມດາສາມໝູ
‘ແມລັງກູ?’ ຂິນອວິນນີ້ກອງນິໃຈ

ตอนที่ 11 แยกจาก

แม้เคยท่องมาทั่วหล้า ผู้บำเพ็ญดบະที่เชี่ยวชาญศาสตร์กู่กีเดย
พบเห็นหนึ่งท่าน แต่เพิ่งเห็นแมลงกู่ของแท้เป็นครั้งแรก

ทันทีที่เห็นก็คาดเดาได้ แมลงทั้งสองตัวมีกระแสงจิตเดียวกันแฟง
อยู่ในตัว มิใช่แมลงกู่แล้วจะเป็นอันได้ไปได้เล่า

“ศาสตร์กู่? ดึกดื่นเที่ยงคืนสายบังคับแมลงกู่สองตัวมาหาข้าที่นี่
มีธุระใด” ฉินอวินผุดลูกนั่ง มือหนึ่งคว้ากระบี่เหินสีดำตรงหัวเตียง เข้า
เอียปากอย่างสุขุม คาดเดาบางอย่างได้ในใจ ทั้งเจียงโจวหากเอี่ยถึงสาย
ไสยกเวท ที่มีชื่อเสียงที่สุดก็คือสำนักเจ่าอู๋แล้ว

“บอกมา!...”

แมลงสองตัวนั้นจะงักก่อนพุ่งใส่

ขโมยไม่สำเร็จ ก็แย่งชิงเปิดเผยแพร!

ฉินอวินชักกระบี่ออกมากันทีกันควร กระบี่เหินสีดำซักออกจาก
ผัก แสงกระบี่แผ่คลุมไปทางแมลงสองตัวนั้น พากมันบินรวดเร็วยิ่งนัก

จับทิศทางได้ยาก

หนึ่งกระเบี้พันถุกแมลงตัวหนึ่ง เปลือกแข็งของมันแตกร้าว จำต้องบินอยู่ร่น แสงกระเบื้องฉินอวินเพียงหมุนกีโจมตีแมลงอีกตัว วิชากระปีหมอกพิรุณเดิมที่ชำนาญการป้องกัน แมลงแค่สองตัวก็คิดว่าเขาจะป้องกันไม่อยู่หรือ แม้มิได้สำแดงเจตນ์กระเบี้พันหมอกพิรุณ เขาก็ป้องกันไว้ได้อย่างสบาย

“ในเมื่อไม่พูด อย่าโทรศ้าไรเมตรี” เพิงสิ้นเสียง กระเบี้เหินสีดำใน มือตัวดแสงกระเบื้องออก เสียงดังฉบหนึ่ง ตัดแมลงกู่ตัวหนึ่งเป็นสองเสียง อีกตัวตกอกตกใจรีบหลบหนี

“หนึ่หรือ” ฉินอวินพลันกระโจนรุนแรงไปเบื้องหน้า แสงกระปีสาด ประกาย แมลงกู่ที่คิดบินหนีถูกตัดเป็นสองเสียง

ฉินอวินมองชากรแมลงบนพื้น ขมวดคิ้ว ‘มาเยือนกลางดึก พ้อข้า พบเข้ากีโจมตี ตั้งแต่ต้นจนจบไม่พูดไม่จา ไม่ถ่ายทอดเสียงผ่านพลังคากา ที่แฝงในตัวแมลง ดูท่าไม่อยากเปิดเผยฐานะ’

‘เป็นสกุลม่อไกหรือ เหยียบปินชัยชราผู้นั้นเป็นจอมเวทมนุษย์ แห่งสำนักเคว่าอู’ ฉินอวินสันนิษฐานเงียบๆ

แต่เมื่อเพียงชากรแมลง ไม่อาจพิสูจน์อันได้ได้

อีกด้านหนึ่ง

ภายในห้อง

เหยียบปินซึ่งแผ่กระแสงจิตແປงบนตัวแมลงกู่ พลันสีหน้าເเพօดซີດ “สมควรตาย” เหยียบปินกัดฟันกรอด “ทำลายแมลงกู่ของข้า? หากไม่กังวลว่าฉูโจมรุนแรงจะทำให้หายใจทางอวีسنใจ ข้าส่งแมลงกู่เป็นร้อยตัวบุกเข้าไปแล้ว ดูว่าเจ้าจะต้านทานไหวหรือไม่”

เลี้ยงแมลงกู่สักตัวนั้นไม่ง่ายดาย ทำลายทิ้งไปหนึ่งตัว เขานึกเจ็บปวดเสียดายอย่างมาก

คราวนี้หลักๆ แล้วเพื่อลอบคมมาเงี่ยบๆ ถึงได้ส่งไปเพียงสองตัว เหยี่ยนปินชายชราลูกชิ้น เปิดประตูเสียงดังเอียด ไกลออกไปนอกห้อง ม่อไก่หล่างกำลังนั่งรอบนม้านั่ง

“ว่าอย่างไร” ม่อไก่หล่างเดินเข้ามา

“ถูกจับได้แล้ว” ชายชราส่ายหน้า “เด่นชัดว่ากำลังนอนหลับ แต่กียังพนแมลงกู่ของข้า มิทราบ เพราะมีค่ายคากา หรือมีของวิเศษอัตชีวีอย่างอื่น”

“เข้าเป็นเชียนกระปี พังว่าเชียนกระบีหลอมกระบีเห็นอัตชีวีของวิเศษขันเก้าสักเล่มใช้เวลาหลายสิบปี เว้นแต่ว่าเลือกสรรวัสดุล้ำค่าต่างๆ มาใช้ จะหลอมแล้วเสร็จในไม่กี่ปี” ม่อไก่หล่างเอ่ยต่อเนื่อง “แต่แบบนั้นค่าใช้จ่ายสูงมาก”

เหยี่ยนปินชายชราเอ่ยเสียงหุ่มต่ำ “ไม่ว่าอย่างไร ข้างมือ เขาย่อมสนใจถึงสกุลม่อไก่ของพวกเรแล้ว”

“สงสัยแล้วอย่างไรเล่า ไม่มีหลักฐานเสียหน่อย” ม่อไก่หล่างขมวดคิ้ว “แต่พรุ่งนี้เข้าพวกรารีบกลับไปรายงานท่านปู่”

“อืม” เหยี่ยนปินชายชรา กีเห็นด้วย

เข้าตຽวนั่งด้มา ขบวนของสกุลม่อไก่ออกจากเมืองกว่างหลิง เดินทางกลับภูมิลำเนา

หล่ายวันต่อมา

นักกระเรียนเชียนตัวหนึ่งบินอยู่เหนือเมฆหมอก นักพรตวัยกลางคนนั่งขัดสมาธิอยู่บนหลังกระเรียนทอดตามองเบื้องล่างผ่านเมฆหมอก

มองเห็นเมืองเก่าแก่โบราณได้เลื่อนrang

“ถึงกว่างหลิงแล้ว กระเรียน ร่อนลง” นักพรตวัยกลางคนอุกค้ำสั่ง

กระเรียนเชี้ยนตัวนั้นร่อนกลาลงเบื้องล่างทันที มุ่งไปทางเมืองกว่างหลิง ตรงไปยังจวนสกุลมินแห่งนั้น

ช่วงเย็นวันนั้น

ฉินอวินเร่งรุดมายังริมฝั่งแม่น้ำ เห็นสองสาวร่างในคลาที่ตั้งอยู่ใกลๆ อย่างรวดเร็ว หนึ่งคืออีเชียวในชุดสีเหลืองอ่อน ส่วนอีกหนึ่งเป็นนักพรตวัยกลางคน

“อาจารย์อาของอีเชียวมาแล้ว?” ฉินอวินกระตุกใจ รีบเดินข้ามไป

อีเชียวก้มองเห็นฉินอวิน เดินออกจากคลาเข้ามารับสองคนพบหน้า

“อาจารย์อาของข้ามาแล้ว” อีเชียวเอ่ยยิ้มๆ “วันนี้จะออกจากเมืองกว่างหลิง”

“วันนี้ก็จะจากไปแล้วหรือ” ฉินอวินอึ้งงัน จากนั้นก็พยักหน้าเบาๆ ในที่สุดก็ต้องแยกจาก

สองคนเดินเคียงบันริมฝั่งน้ำ

“มากกว่างหลิงคราวนี้ มีสองเรื่องที่ข้าเบิกบานใจ หนึ่งคือสังหารจักรคนใจปีศาจได้ ช่วยชีวิตผู้คนนับจำนวนไม่ถ้วน สองคือได้รู้จักท่านฉินอวิน” อีเชียวยิ้มในหน้า

“ข้าเองก็เบิกบานใจ” ฉินอวินเอ่ยด้วยน้ำเสียงเสียดาย “เพียงแต่จากกันครานี้ มีรู้ว่าจะได้พบหน้ากันอีกเมื่อใด”

อีเชี่ยวยิ่มเอ่ยว่า “ท่านข้าล้วนเป็นผู้บำเพ็ญตบะ ย่อมมีโอกาสได้พบ ยิ่งไปกว่านั้น...” ในดวงตาของอีเชี่ยวชายแ渭สลับซับซ้อน มองไปยังขอนฟ้าไกลออกไป “วันที่ยี่สิบห้าเดือนสองของทุกปี ข้าต้องไปที่ศาล เพิงปอ (คลื่นลม) เมืองอูฐแห่งเจียงโจว อยู่ที่นั่นหลายวันหน่อย”

“หึม? เมืองอูฐใกล้กับเมืองกว่างหลิงมาก ถึงตอนนั้นข้าย่อไม่แน่” ฉินอวินบอก

“อืม” อีเชี่ยวยังคงมองขอนฟ้า “แท้จริงแล้ววันที่ยี่สิบห้าเดือนสอง เป็นวันเกิดข้า แต่ก็เป็นวันที่บิดาข้าทิ้งข้าไว้ที่ศาลเพิงปอ”

ฉินอวินตะลึงงัน

“ปีหน้าวันที่ยี่สิบห้าเดือนสอง พบกันที่ศาลเพิงปอ” อีเชี่ยวบอก ยิ่มๆ

“พบกันที่ศาลเพิงปอ” ฉินอวินพยักหน้า

อีเชี่ยวก็พยักหน้าแผ่วเบา ก่อนหมุนตัวจากไป

ฉินอวินมองส่งทาง

นักพรตวัยกลางคนผู้นั้นเดินมารับอีเชี่ยว นางเดินไปยืนข้างกาย เขายา “อาจารย์อา พากเราไปได้ทุกเมื่อแล้ว”

“ฉินอวินผู้พื่นของคราวนี้ช่วยเจ้าไว้มาก ข้าไปสนทนากับเขาสักหน่อย” นักพรตวัยกลางคนบอกด้วยสีหน้ายิ่มเย้ม

อีเชี่ยวอึ้งงันก่อนพยักหน้า

นักพรตวัยกลางคนเดินข้ามไป

ฉินอวินเห็นนักพรตวัยกลางคนเดินตรงเข้ามา ออกจะฉงนลงสัย นักพรตวัยกลางคนผู้นั้นเดินยิ่มเย้มเข้ามา “ข้าคือหมิงเชี้ยง อาจารย์อา ของอีเชี่ยว”

“ควรจะผู้อาวุโสหมิงเชียง” มินอวินกล่าวทักทาย

นักพรตหมิงเชียงพยักหน้า “ข้ามองออกว่าเจ้ามีใจให้อีเชียว
มินอวินตะลึงงัน

“แต่ข้าเตือนเจ้าให้ตัดใจเสียแต่เนินๆ” ในดวงตาแฟงความเย็นชา
เอี่ยเสียงเรียบ “ศิษย์ylanของข้าเป็นศิษย์เอกของสำนักเสินเชียง อายุ
ยังเยาว์ พลังฝีมือก็ไม่เป็นรองเจ้า ภายนอกหน้าย่ออมบรรลุเขตขั้นก่อน
นภาเด่นโอลสติพย์! เข้าและอีเชียวถึงเป็นคู่สวรรค์สวรรค์สร้าง ศกุลอีแห่ง
คุนหลุนโจวกีเห็นดีเห็นงามด้วย”

มินอวินสีหน้าผกผันเล็กน้อย

“เจ้าอยากรู้ว่ามีกับนางหรือ อาจารย์ของนางไม่เห็นชอบด้วย
สกุลอีแห่งคุนหลุนโจวกีไม่เห็นชอบด้วย” น้ำเสียงแฟงความเย็นชา “ตอน
นี้นางเพิ่งอายุสิบเก้า วิชาอสูตปัจจุบันสมบูรณ์พร้อมแล้ว หลอมปราณ
ก็ถึงระดับสิบสอง คราวนี้สังหารจ้าวคงคาดเด้มีปีศาจมีคุณงามความชอบ
ครั้งใหญ่ ในสำนักย่ออมตรางวัลให้ กลับไปคราวนี้เกรงว่านางอาจบรรลุ
เขตขั้นก่อนนภาในรวดเดียว ส่วนเจ้าล่ะ อายุยังสิบเอ็ดแล้วยังไม่บรรลุเขต
ขั้นก่อนนภา กระทั้งอีเชียวเจ้ากีเทียบมิได้ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่าจะเทียบกับ
ศิษย์ylanของข้า”

“ยิ่งไปกว่านั้นสังหารจ้าวคงคาดเด้มีปีศาจมีคุณงามความชอบ
ของวิเศษกำหนดแผนการ เจ้าแค่เพียงรับผิดชอบต่อสู้ระยะประชิด เจ้า
ได้อาศัยใบบัญช่องนางไปด้วย! ได้คุณงามความชอบยิ่งใหญ่หนึ่งส่วน พัง
ว่าได้แบ่งสิ่งของมากมายที่จ้าวคงคาดเด้มีปีศาจทิ้งเอาไว้ใช่หรือ หีๆ ของ
เหล่านี้ให้เจ้าแล้วก็แล้วไป เจ้าจะงรู้จักพอเถอะ”

“ต่อไป ห้ามพบนางอีก!”

“เจ้าไม่คุ้มควรกับนาง!”

“หากให้ข้ารู้ว่าเจ้าพบกับนางอีก อายาโทช่ว่าข้าไม่ปราณี! ชี!”

นักพรตวัยกลางคนกล่าวจบก็หันหน้าเดินจากไป

เมื่อครู่เขายืนมองอยู่ด้านข้างสักพัก ก็พบว่าความสัมพันธ์อันคลุมเครือระหว่างฉินอวินและอีเซียวมิใช่ธรรมดางามัญ เขารู้ทันทีว่าไม่ได้การ! ศิษย์หวานเป็นศิษย์พี่ใหญ่รุ่นเดียวกับอีเซียว นักพรตหมิงเชียงดูแลศิษย์หวานจนเติบใหญ่ แน่นอนว่าอยากเห็นศิษย์หวานและอีเซียวได้เป็นคู่ฝึกมรรคา

แม้แต่คุณชายผู้สกุลจางในสำนักเสินເเซียว นักพรตหมิงเชียงยังคิดว่าคุณชายผู้เด็กเกินไป เพิ่งจะอายุสิบหกปี จะเข้าใจเรื่องรักใครได้อย่างไร ส่วนองค์ชายสิบหก岁หรือ ในสายตาของนักพรตหมิงเชียง องค์ชายสิบหกเลิกคิดแย่งชิงกับศิษย์เอกของสำนักเสินເเซียวได้

ส่วนฉินอวิน? นักพรตหมิงเชียงยังคงแคลน!

นักพรตวัยกลางคนเดินไปถึงข้างตัวอีเซียว

“อาจารย์อา พากห่านสนทนาอันได้กัน” อีเซียวสอบถาม

“ไม่มีอันได สนทนาง่ายๆ ไม่กี่คำ เชากล้าไปสังหารจ้าวคงคานับว่ามีความกล้าอยู่บ้าง” นักพรตวัยกลางคนยิ้มแล้วเอ่ยว่า “เอาละพากเราไปเถอะ กระเรียน!”

กลางนภาภาค กระเรียนເเซียนตัวหนึ่งร่อนคลาลงมา

นักพรตวัยกลางคนพาอีເเซียวกระโดดขึ้นไปอยู่บนหลังกระเรียนตัวนั้น เพียงพรีบเดียวก็ทะยานแทรกอากาศไปอย่างรวดเร็ว อีເเซียวอดเหลือวหลังมากองมีได้มองไปทางชายหนุ่มที่ยืนอยู่ริมฝั่ง จากกันครั้งนี้จะได้พบหน้ากันอีกในสภาพการณ์เช่นไรและเมื่อใด

ตอนที่ 12 กระบีเหินขันเจ็ด

“โอ้ นั่นเทพเซียน”

“เป็นเทพเซียน เทพเซียน” หลายครั้งมีผู้คนฟังด้วยความประทับใจ ทั้งชีวิตของอีกหลาย คนไม่เคยพบเห็นผู้บ้าเพี้ยนแบบที่บรรลุถึงขั้นเหินหวานได้มาก่อน

ฉินอวินแห่งหน้ามองไป เห็นกระเรียนเซียนกล้ายเป็นจุดเล็กลงทุกที่ ในสายตา สุดท้ายหายลับเข้าไปในชั้นเมฆ

ยังจำครั้งแรกที่พบอีเซียวได้ เป็นตอนคัดเลือกยอดบุปผาริมฝั่งแม่น้ำอาษา ตอนนั้นอีเซียวสำแดงฝ่ามืออสูร...ร่วมต่อกรจนปีศาจพยัคฆ์ขาวด้วยกันที่เข้าชางหยา ต่อสู้กับเหล่าปีศาจ...ร่วมมือเด็ดชี้พิจาระคงคา...ตนโอบอุ่นนางเหียงบกระบีเหินหวาน...

ทุกสิ่งลายชัดในดวงตา

“อีเซียว เดินทางปลอดภัย” ฉินอวินเอ่ยเสียงค่อย “วันที่ยี่สิบห้าเดือนสอง พับกันที่ศาลานางฟิงปอเมืองอู่ซู”

ฉินอวินในตอนนี้ รู้สึกเศร้าอาวรณ์ในใจ และในตอนนี้เองที่ประจักษ์แล้วว่าตนเองบังเกิดความรักต่ออีเชียโดยไม่รู้ตัว

‘ทว่าอาจารย์อาจารนีของนักช่างน่าสนใจ เป็นปีองคิษย์ alan ยิ่งนัก เพียงแต่เข้มงวดไปสักหน่อย’ ฉินอวินกลับยิ้มออก สามปีที่ด่านชายแดนทางเหนือ เขาระบุหน้าความเป็นความตายมากเกินไป เห็นสายรุ้งเป็นรุ่มสายพยาน เลยรู้สึกว่าเป็นความตายที่ไม่ใช่จริง จึงมองหลายเรื่องอย่างเฉยชา การข่มขู่ของนักพรตหมิงเชียงเขาไม่เคยแยแสเสใจ

เข้าใจความหมายของนักพรตหมิงเชียง นักพรตหมิงเชียงเป็นคนของสำนักเสินเชียง ไม่ว่าคิษย์พี่ใหญ่หรืออีเชียว เขาก็เห็นมาตั้งแต่เล็ก เอ่ยจากใจจริง เขาหวังให้คิษย์พี่ใหญ่และอีเชียวได้อยู่ด้วยกันนับเป็นเรื่องปกติวิสัยของมนุษย์

‘คำว่ารัก ไหนเลยท่านจะลิขิตควบคุมได้ ทว่าด้วยฐานะของอีเชียว ข้าต้องบรรลุเขตขั้นก่อนนาเสียก่อน เพื่อมั่นใจว่าจะเอาชนะนักพรตหมิงเชียงผู้นั้นได้ ไม่ต้องกลัวเข้าขัดขวาง’ ฉินอวินคิดในใจ

แม้ตระหนักรู้เจตนาจะบ่มอกพิรุณมานานแล้ว แต่ฉินอวินรู้สึกว่าต้องบรรลุเขตขั้นก่อนนาเสียก่อน ถึงมั่นใจว่าจะเทียนเท่านักพรตหมิงเชียงได้ อีกฝ่ายเป็นนักพรตในสำนักดินแดนศักดิ์สิทธิ์ ยอมได้รับสืบทอดวิชาที่สูงส่งยิ่ง เมื่อวิชาของทั้งสองฝ่ายต่างสูงส่งเลิศล้ำ ก็ต้องเปรียบเทียบกันที่ของวิเศษและเขตขั้นแล้ว

เมื่อก่อน ยังไม่ถึงขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง ไม่อาจสัมผัสรับรู้ฝาดิน ใช้วิธีฝึกทักษะให้ชำนาญใกล้เคียงมรค สุดท้ายถึงตระหนักรู้เจตนาจะบ่มอกพิรุณได้

หลังสะบันสังหารจ้าวคงคาแล้ว ประการแรกปมในใจคลีคลายไป

แล้ว ประการที่สองสัมผัสรับรู้พ้าดินได้ เจตนาจะบีหมอกพิรุณก์ตระหนักรู้ในวันนั้น

เพราะเหตุใด...

ก่อนหน้านั้นฉินอวินเก็บเป็นความลับมาโดยตลอด หลังอีเชียวคาดเดาอยกว่าเขาระหนักรู้เจตนาจะบี ก็ช่วยปิดเป็นความลับ ไม่กล้าแพร่งรายแม้แต่น้อย เนื่องเพราะฝึกทักษะให้ชำนาญใกล้เคียงมรรคานจนตระหนักรู้เจตนาจะบีทั้งๆ ที่อยู่ในเขตขั้นหลังฟ้า ก็แสดงว่าเข้าใจคุณลักษณะดังเดิมของมรรคานจะบี หากสัมผัสรับรู้พ้าดินได้ เริ่มตระหนักรู้นัยสำคัญแห่งมรรคานฟ้า ความก้าวหน้ายิ่งรวดเร็วฉับไว

นี้เป็นสาเหตุที่หากแพร่งรายออกไป บรรดาจอมปีศาจจะมารังคคิดหาทุกวิถีทางมาจำกัดเขา

“วันที่ยี่สิบห้าเดือนสอง ไม่รู้ว่าพบกันอีกในตอนนั้น จะมีสภาพการณ์อย่างไร” ฉินอวินเอ่ยพึ่มพำ จากนั้นก็หมุนตัวเดินจากไป

ครึ่งเดือนต่อมา ยามราตรี จวนสกุลฉิน

ฉินอวินนั่งขัดสมาธิบนผืนหญ้าในอุทยานของเรือนตนเอง จะบีเห็นสีเงินเล้มหนึ่งลอยแคลบในอุทยาน พร่าเลือนราหูหมอกพิรุณ เห็นทวยานปราดเปรี้ยว วิถีเหินทางดงงาม พลันบริเวณที่แสงจะบีแคลบผ่านปรากฏหมอกพิรุณพร่าพราย アナุภาพแห่งจะบีเหินแข็งแกร่งขึ้นไม่ขาดสาย

“เก็บ” ฉินอวินกัวกมือ จะบีเห็นสีเงินลอยสวบกลับมาทะลุเข้าไปในอุ้งมือ พุ่งตามเส้นปราณเข้าสู่ตันເถียนกล้ายเป็นเม็ดจะบี

“มิน่าเล่า ในด่านเจงกล่าวว่าอยอดคนเขตขั้นก่อนหน้าเดนโอลสตทิพย์จำศิลบำเพญตอบหลายปีถึงหลายสิบปี” ฉินอวินพยักหน้า

“เดิมทีข้าคิดว่าแบบนั้นช่างเหดหู่เร็รสชาติ แต่ตอนนี้ดูแล้ว บำเพ็ญตอบรู้แจ้งทะลุปูร์งได้ทุกวัน ความรู้สึกว่าพัฒนาขึ้นทุกวันทำให้ผู้คนหลงไหลอย่างแท้จริง ความรู้แจ้งสั่งสมในใจมากขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายจะกลายเป็นพลังที่แท้จริง”

แน่นอนว่ายอดคนเขตขึ้นก่อนغاเดนโนอสติพย์เข้าใจนัยสำคัญแห่งมารดาฟ้าไม่รวดเร็วเท่ากันอวิน

ฉินอวินลูกขึ้นทันที กลับเข้าสู่ภายในห้อง

ภายในห้อง

นั่งขัดสมาธิบนเตียงเริ่มหลอมปราณ บัดนี้ขันฝาคนผานเป็นหนึ่ง พลังฝ่าดินให้หลวียนเข้าร่างได้อย่างว่าง่าย ทำให้ฉินอวินสั่งสมลีกล้ำขึ้น ทุกขณะ พลังวัตรที่ก่อตัวเป็นวังวนในตันເถียนทรงพลังขึ้นเรื่อยๆ หล่อเลี้ยงตันເถียนไปในตัว ตันເถียนยิ่งแข็งแรงแกร่งกล้าขึ้น ถึงได้รองรับพลังวัตรที่มากขึ้นได้

หลังหลอมปราณแล้ว ก็ถึงเวลาหลอมกระบีเหินอัตชีวิ ทำเช่นนี้ เป็นกิจวัตร

พรีบ! ลังถุงใบใหญ่ออกจากถุงจักรวาลที่ห้อยไว้ตรงบั้นเอว เปิดปากถุงผ้า ใช้พลังวัตรโอบวัสดุอย่างทรายม่วงทอง เงินสามสี โลหะ ดาวรักษ์ ศิลาดาวประกายเป็นต้น ออกแบบบนพื้น สูงเป็นกองพะเนิน

ถุงผ้าวางไว้ด้านข้าง เพียงเหยียดแขน แสงกระบีทะลุว้าวออกจากการปลายนิ้ว กลายเป็นกระบีเหินสีเงิน掠อยค้างเหนือกองวัสดุ

บริกรรมเคล็ดคลา แสงพร่าเลือนให้หลวียนรอบตัวกระบี ละของแสงจำนวนมหาศาลจากกองวัสดุล้ำค่าเบื้องล่างลอยล่องเข้าสู่กระบีเหิน อัตชีวิ ความเร็วในการดูดกลืนแก่นสารฉบับไวกว่าต่อนยังหลอมกระบีเหิน

อัตชีวไม่แล้วเสร็จ เมื่อกระบี่เหินอัตชีวแกร่งกล้าขึ้นเรื่อยๆ การหล่อหลอมดุดกลืนย่อมแกร่งกล้าขึ้นตามไปด้วย

หลังดุดกลืนไปประมาณชั่วเวลาสูปหนึ่งดอก

พลันกระบี่เหินอัตชีวีกระเพื่อมไหwbangเกิดเสียงกระบี่ ทันใดนั้นพลังหล่อหลอมดุดกลืนพุ่งปрудปราด ประดุจหลุมดามอนธการ ดุดกลืนได้ทุกสิ่งทุกอย่าง

“เริ่มบรรลุแล้ว!” ฉินอวินเผยแพรสีหน้ายินดี ถึงช่วงเวลาสำคัญของกระบี่เหินอัตชีวีแล้ว

มองด้วยตาเปล่า ทรายม่วงทอง เงินสามสี โลหะดารากะและศิลา ดาวประกายหาดตัวลงเรื่อยๆ วัสดุที่กองพะเนินแต่เดิมพร่องลงไม่หยุด บังเกิดเศษชากระซิ้นเล็กซิ้นน้อยขึ้นมาอย่างมาก เมื่อวัสดุล้ำค่าถูกดุดกลืนไป แปดส่วนแล้ว ในที่สุดกระบี่เหินอัตชีวีก็หยุดสั่นกระเพื่อม เสียงกระบี่จะงักลง ภายในห้องกลับมาเงียบกริบอีกครั้ง

ฉินอวินจดจ้องกระบี่เหินสีเงินที่ดุดล้ายหมอกามา ya รู้ดีว่าความรู้สึกคล้ายหมอกามา yan นี้เกิดจากน้ำต่างคwan กระบี่เหินอัตชีวีของตนบรรลุถึงขั้นเจิดได้นั้น น้ำต่างคwan มีความสำคัญเกินกว่าครึ่งในบรรดาวัสดุล้ำค่าทั้งหลาย

“ขั้นเจิด”

ฉินอวินกวักมือ กระบี่เหินสีเงินลอยสวนสู่อุ้มมือ กระบี่ยวสามนิ้ว เล็กกะทัดรัด อยู่กลางฝ่ามือดุดล้ายของเล่น ทว่าตลาดเด้มปราภูหมอกามา yan เลือนระง ตัวกระบี่ดุจสายธาร กลับดูตระการตากว่าไข่มุกอัญมณี

“สมบัติประเสริฐ” ฉินอวินยิ้มอย่างปลาบปลื้ม “ของมีค่าที่ได้จากการสั่งหารจ้าวคงคาดันนั้น ส่วนมากทุ่มเทลงไปหมดแล้ว ถึงได้บรรลุขั้นเจิด แต่ในฐานะกระบี่เหินอัตชีวี เมื่อข้าสำแดงน่าจะได้อานุภาพแห่ง

ของวิเศษขั้นห้า”

アナphabetนี่น่าเกรงกลัวเพียงพอ

หากกล่าวว่าพลังวัตระสำหรับเรื่องアナphabetศาสตร์คากาเป็นรากรฐาน
เข่นนั้นเจตนะบีกีเป็นจิตวิญญาณแห่งวิชากระบีเหิน ส่วนตัวกระบีเหิน
อัตชีวีเองนั้น...กลับเป็นอาวุธ!

รากรฐานนั้นสำคัญยิ่งนัก พลังวัตระแกร่งกล้าถึงจะสำแดงศาสตร์
คากาที่แกร่งกล้ายิ่งขึ้นได้ อย่างเช่นอีเซียวสำแดงศาสตร์คากาอ่อนนิมิพ
ไรรูปและสามารถถูกเป็นนักรบได้โดยอาศัยพลังคากาจากโอดปรานสมมติ
ฉินอวินเองหากไม่ถึงขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง ก็จำเป็นต้องถึงเขตขั้นก่อน
นภาเดนโอดตอนติดตาจึงจะสำแดงวิชากระบีพิมาตได้ แม้ว่าถึงขั้นฝ่า
คนผ่านเป็นหนึ่ง แต่หากพลังวัตระแข็งแกร่งขึ้น ย่อมระดมพลังฝ่าดินได้
มากขึ้น

พลังวัตระคือพลังสำแดงคากาอันเป็นรากรฐาน พลังคากาแข็งแกร่ง
มั่นคงช่วยเสริมความแกร่งกล้าเฉียบคมแก่พลังฝีมือ

เจตนะบีเป็นวิญญาณ! เมื่อกระบวนทำโจมตีมีวิญญาณ アナphabet
ย่อมโดดเด่นไม่สามัญ

ตัวของวิเศษเองก็สำคัญยิ่งนัก ของวิเศษน่าหวาดกลัวสักขั้นช่วย
ยกกระดับพลังฝีมืออย่างเร่งด่วน อย่างเช่นน้ำเต้าเพลิงชาดของนักพรต
หงอี้ หากอยู่ในเงื่อนมือของเขตขั้นก่อนนภาเดนโอดตอนติดธรรมดา
ผู้หนึ่ง แค่เพียงเปลวเพลิงที่พ่นออกมาก็สามารถข้ามขั้นต่อสู่กับเขตขั้น
ก่อนนภาเดนโอดเที่ยงแท้ได้ หากอยู่ในมือจ้าวคงคาน้ำเต้าเพลิงชาด
ของวิเศษขั้นห้าเพียงพ่นเพลิงก็เผาผลอยฉินอวินและอีเซียวได้แล้ว นี่ก็
คือアナphabetของของวิเศษ! ของมีค่ามากที่สุดสำหรับผู้บำเพ็ญศรัทธาโดย
ทั่วไปก็คือของวิเศษ

ดินแดนศักดิ์สิทธิ์แห่งเด่าลั่วนมีของวิเศษประจำสำนัก ของวิเศษ ตกทอดจากรุ่นสู่รุ่น นัยสำคัญแห่งมรรคาพ้าได้แต่เพียงรู้ซึ้งประจักษ์แจ้ง ด้วยตนเอง พลังวัตถุที่ต้องตรากรตรำฝึกฝนด้วยตนเองเช่นกัน

“พลังฝีมือก่อนหน้าของข้านบได้แต่เพียงว่าปริ่มๆ เกือบถึงเขตขั้น ก่อนนภาเดนโอสต้าเที่ยงแท้ เคราะห์ดีที่ตอนนั้นจ้าวคงคานแข็งขาดและ เพิ่งบรรลุ ข้าถึงอาชันมันได้” ฉินอวินเพ่งมองกระบี่เหินอัตชีวในฝามือ ปิดปรีดาเติมหัวใจ “บัดนี้ระดับของวิเศษสูงขึ้นมาอีกหนึ่งขั้น ข้าในตอนนี้ ถือว่าศักยภาพเทียบเท่าเขตขั้นก่อนนภาเดนโอสต้าเที่ยงแท้ ถ้าจ้าวคงคาน ยังอยู่และสองแขนอยู่ครบสมบูรณ์ ข้าก็เด็ดชีวิตมันได้ในไม่กี่กระบวนท่า”

“ต่อไป ต้องพยายามก้าวเข้าสู่เขตขั้นก่อนนภา” ฉินอวินรอคอย “กระบี่เหินอัตชีวทำให้พลังวัตถุของข้าบริสุทธิ์ ทั้งยังแฝงด้วยเจตนากระบี่ พนวกกับขั้นฝ่าคนผ่านเป็นหนึ่ง... ก่อนวันที่ยื่ลิบห้าเดือนสองปีหน้า ข้า มั่นใจว่าจะเข้าสู่เขตขั้นก่อนนภาได้”

เวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ฝึกบำเพ็ญอยู่ท่ามกลางความเงียบสงบ ไม่มีปีศาจตนใดมารุกรานโ久มตือก และไม่มีผู้ใดมาขอชื่อน้ำโลหิตอีก ทุก อาย่างสงบราบรื่นยิ่งนัก ฉินอวินก็บำเพ็ญรู้แจ้งทุกวัน

ระหว่างนี้ เจ้าเมืองเวินก็ได้เลื่อนขั้น จากเมืองกว่างหลิงไปแล้ว ผู้อาวุโสหยวนฟูและนักพรตทางอวีกจากเมืองกว่างหลิงไปแล้ว จ้าวคงคากลับปีศาจตายไปได้สามเดือนกว่าแล้ว

ลมฤทธิสารทหน่วยเย็นพัดกรุ ฉินอวินนั่งอยู่ข้างโต๊ะดินหน้าต่างบัน ขั้นสองของเหลาสุราแห่งหนึ่ง ดื่มสุราพร้อมกับแก้ม

“คุณชายรอง คุณชายรอง” อาภัยบ่าวรับใช้ขึ้นมาบนชั้นสองของ เหลาสุรา

“อาภัย?” ฉินอวินมองเข้าแล้วยิ้มตาม “ดูเจ้าวิ่งเสียเร็วขนาดนี้ มีเรื่องได”

“เจ้าเมืองคนใหม่มาถึงเมืองกว่างหลิงแล้ว!” อาภัยรับรายงาน “คืนนี้ไดเท้าเจ้าเมืองจะจัดเลี้ยงแก่ทุกฝ่ายในเมืองกว่างหลิง ให้คนส่งเที่ยบเชิญมาถึงจวนพากเราแล้ว เชิญนายท่านและคุณชายรองเข้าร่วมงานเลี้ยง”

“เจ้าเมืองคนใหม่?” ฉินอวินพยักหน้าเล็กน้อย

ตอนที่ 13 เจ้าเมืองคนใหม่

กว่างหลิง จวนเจ้าเมือง

คืนนี้ภายในเรือนอันวิจิตรแห่งจวนเจ้าเมือง โคมไฟแขวนขึ้นแต่แรกแล้ว สตรีหน้าตาสะอาดสวยงามเดินขึ้นไปที่ห้องโถงใหญ่ แขกหรือนั่งเต็มทุกที่ ชนจอกดีมคลอง คริกครึนยิ่งนัก

ฉินอวินนั่งอยู่ที่โต๊ะประธาน รอบด้านเป็นปรมາจารย์เหมยเสียเขตขั้นก่อนหน้าเด่นโถสตันตตา หัวหน้าหน่วยเกีย หัวหน้าหน่วยทหาร องครักษ์คนใหม่ นายท่านแห่งสกุลหงผู้บังคับการและเจ้าเมืองคนใหม่

เจ้าพนักงานของจวนเจ้าเมือง กองทัพ หน่วยทหารองครักษ์และที่ทำการ อีกทั้งประมุขสกุลสูงศักดิ์แห่งกว่างหลิงและบรรดาบุคคลมีชื่อของกว่างหลิงนั่งกระจายตามโต๊ะอื่น

“พี่หง พังว่าคุณชายเก้าบ้านท่านพิชิตประตูเซียนแล้ว” เจ้าเมืองคนใหม่สุภาพสุขุม เพียงแต่ผิวพรรณคำค้าง สองตาคมกริบประดุจดวงตาตกเหยียวย ยามจับจ้องทำให้ผู้คนรู้สึกถึงความกดดัน

นายท่านหงษ์มตอบว่า “ได้เท้าเจ้าเมือง บุตรชายบ้านข้าแค่ฝีกับนั่ง ผู้บำเพ็ญตอบะไรสังกัด เคราะห์ดีมีโอกาสพิชิตประตูเชียง ไม่ควรค่าเอี่ยถึง ไม่ควรค่าเอี่ยถึง”

“ไรสังกัดแล้วอย่างไรเล่า ข้าเองก็ไรสังกัด มิใช่ก้าวเข้าสู่เขตขั้น ก่อนนภาหรือหรือ” เจ้าเมืองคนใหม่เอี่ยมๆ

ฉินอวินซึ่งนั่งโถะเดียว กันเหลือบมองเจ้าเมืองคนใหม่

ตามที่บิดาบอกล่าว เจ้าเมืองคนใหม่มีนามว่า กงเหยี่ยปิง เดิมที่ เป็นบันฑิตชั่วใจ ถูกได้เป็นขุนนางระดับเล็กในหน่วยราชการ ให้ความ สำคัญกับการบำเพ็ญตอบะ หลังพิชิตประตูเชียงแล้ว ได้รับการแต่งตั้งให้ ปฏิบัติหน้าที่สำคัญ ได้เต้าขึ้นมาทีละขั้น...บัดนี้ก้าวเข้าสู่เขตขั้นก่อนนภา aden โสston นัตตาแล้ว อีกทั้งเพิ่งอายุครบหกสิบปี อายุขัยของผู้บำเพ็ญ ตอบะเขตขั้นก่อนนภา ยืนยาว หนทางราชการในอนาคตยิ่งใหญ่นัก

ในราชวงศ์ต้าชาง การปกครองดูแลประเทศต้องใช้สติปัญญา ผู้ บำเพ็ญตอบะสักคนแม้เก่งกาจในการบำเพ็ญตอบะ อาจมิได้หมายความว่า จะเก่งกาจด้านการดูแลปกครอง

ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งสูงอย่างผู้ว่าราชการในพื้นที่หนึ่งและขุนนาง สำคัญในราชสำนัก จัดการดูแลปกครองได้ฟ้าได้เทพบุกท่าน อีกทั้งเขต ขั้นการบำเพ็ญตอบะก็สูงส่งลึกล้ำยิ่ง

“จักรพรรดิมนูษย์” ผู้ปกครองสูงสุดของราชวงศ์ต้าชางรวมแผ่นดิน เป็นหนึ่งของบลลังก์มังกรมากกว่าสามร้อยปี เป็นที่ยอมรับว่าเป็นหนึ่งใน ผู้แข็งแกร่งยอดเยี่ยมที่สุดแห่งยุค ขุนนางสำคัญได้สังกัดเข้ายื่นไม่ ธรรมดามากมาย

“หากบุตรชายข้าก้าวเข้าสู่เขตขั้นก่อนนภา ข้านอนยังยิ่งได้” นาย ท่านหงษ์หัวร่องลูกคือ

“มีเวลา ท่านให้คุณชายเก้าบ้านท่านมาพบร้า ข้ออยากรบเพรา”
เจ้าเมืองกงเหยี่ยสันหนากับนายท่านแห่งสักครู่แล้วก็มองมาทางคินอวิน
“คุณชายคิน”

“ได้เท้าเจ้าเมือง” คินอวินคำนับ

สองตามกริบราวนกเหยี่ยวจับจ้องคินอวิน แย้มยิ่งบนใบหน้า “ข้า
มากว่างหลิงคราวนี้ที่อยากรบที่สุดก็คือคุณชายคิน จ้าวคงจะอมปีศาจ
ก่อเกหภัยในกว่างหลิงมากกว่าสองร้อยปี ราชสำนักก็คิดหาวิธีกำจัดมาโดย
ตลอด แต่พอมันเห็นว่ามีอันตรายก็หลบลงน้ำ ยอดคนเขตขึ้นก่อนนานา
เดนโอลสติกพิพยังทำอันได้มันไม่ได จนถึงตอนนี้ คุณชายคินร่วมมือกับ
ศิษย์สำนักเสินเชียงถึงได้กำจัดเกหภัยครั้งใหญ่ให้ราชภูมิหลายร้อยหมื่น
ในกว่างหลิงได้ ข้างกงเหยี่ยปีงเลื่อมใสคุณชายคินจากใจจริง เลื่อมใสจริงๆ!
ข้ารับตำแหน่งเจ้าเมืองกว่างหลิงก็หวังสร้างความสุขให้ราชภูมิ แต่ไม่ว่า
จะกระทำอย่างไร ก็ไม่อาจเทียบคุณงามความชอบครั้งนี้ของคุณชายคิน”

“ได้เท้าเจ้าเมืองถ่อมตนแล้ว” คินอวินเอ่ยขึ้น “ได้เท้าเจ้าเมืองเป็น
ผู้ปกครองราชภูมิหลายร้อยหมื่นในกว่างหลิง ทุกอิฐiyabut ทุกความ
เคลื่อนไหวส่งผลกระทบต่อประชาชาติ ราชภูมิจะอยู่ดีกินดีหรือไม่ ยัง
ต้องพึ่งพาอาศัยการดูแลปกครองของได้เท้าเจ้าเมือง”

“หน้าที่ชุนนาง สร้างสุขแก่ประชา ข้าย่ออมพยาภามสุดความ
สามารถ ไม่กล้าหละล้มละลายแม้แต่น้อย” เจ้าเมืองกงเหยี่ยยิ่มตาหやり
มองคินอวิน จากนั้นก็มองไปยังประธานเมยเสี่ย เริ่มสนทนารื่องบาง
อย่างเกี่ยวกับพุทธศาสนา

เจ้าเมืองกงเหยี่ยเพิ่งเข้ารับตำแหน่ง ให้ความเป็นกันเองยิ่งนัก
สนทนากับพากคินอวินคนละหลายประโยค เจ้าหน้าที่และตรากุล

ใหญ่ตระกูลสูงศักดิ์อีนๆ เจ้าเมืองกงเหยียกพุดคุยด้วยประโยชน์ของประเทศ
‘เจ้าเมืองกงเหยียผู้นี้’ เทียบกับเจ้าเมืองเวินคนก่อนแล้ว... ช่างแตก
ต่างกันโดยสิ้นเชิง’ ฉินอวินจิบสุรา มองสำรวจประมีนในใจ ‘เจ้า
เมืองเวินถือกำเนิดจากตระกูลใหญ่ เป็นลูกหลานสกุลเวินแห่งหนันหลิง
กอปรกับก่อนหน้าอยุ่มากแล้ว กระทำการได้ล้วนใจกว้างโอบอ้อมอารี
ถึงขั้นหลายเรื่องเป็นคุณชายเวินชงบุตรชายไปปฏิบัติ ส่วนเจ้าเมืองกง
เหยียจากชั้นนางระดับเล็ก ค่อยๆ ไต่เต้ามาถึงขั้นนี้ ยิ่งกว่านั้นอยู่ในเขต
ขั้นก่อน nau แคนโօสกอนตตตา ต่อให้สุภาพอ่อนโยนกว่านี้... อำนาจการเมือง
แห่งเขตขั้นก่อน nau แคนโօสกอนตตตาสร้างความรู้สึกกดดัน มองออกว่า
ภายในกระดูกชำของเจ้าเมืองกงเหยียนั้นแฝดลักษณะแข็งกร้าว หล่ายตระกูล
ในกว้างหลิงต่อไปลำบากแล้ว’

วันนั้น แยกหรือเจ้าภาพสำราญสิน ฉินอวินจากการเลี้ยงไปพร้อม
บิดา

ภายในห้องตำรา

เจ้าเมืองกงเหยียนั่งตามลำพังในห้องตำรา เพียงชั่วชูกัด คลื่นไร้
รูปะเพื่อมปกคลุมทั้งห้องตำรา หากมีคนผลักเปิดประตูเข้ามา ก็คงรู้สึก
เพียงว่าห้องตำราที่มีดมิดไปทั้งผืน มองไม่เห็นสภาพภารณ์ใดๆ เหตุการณ์
ทุกอย่างและสรรพสำเนียงถูกสักดักกันไว้

เจ้าเมืองกงเหยียเพียงโบกมือวูบ บนโต๊ะปราภูมิคันฉ่องทองแดง
เก่าแก่บานหนึ่ง ภาพในคันฉ่องทองแดงบิดเบี้ยวเป็นรอยคลื่นก่อน
ปราภูมุรุษสมชุดคลุมยาวสีดำloy เหนือคันฉ่อง บุรุษผู้นั้นมีคิ้วสีแดง
โลหิต ดวงตาเปล่งประกายสีเลือด เป็นจอมปีศาจมาระบือซื้อทัวหล้า...
เจ้าเกาะจิวชาน

“ศิษย์พี่ มีธุระได้หรือ” เจ้าเมืองกงเหยี่ยมีมาม

“ยินดีที่ศิษย์น้องได้เลื่อนตำแหน่ง บัดนี้กุณอำนาจในพื้นที่” เจ้าเกาะ

จิวชานก็หัวร่อหึ้ง

เจ้าเมืองกงเหยี่ยมเอ่ยว่า “ซ่างหาได้ยากยิ่ง ศิษย์พี่จิวชานมาอวยพรข้า ในสำนัก ข้าเป็นศิษย์เฝ่ามนุษย์คนที่เจิด พลังฟื้มืออ่อนด้อยที่สุด ถูกดูหมิ่นดูแคลนมาโดยตลอด ศิษย์พี่จิวชานจากเข้าอวินมัวไปเมื่อพันปีก่อน ตั้งตนเป็นหวงทรงอิทธิพลในพื้นที่ ข้าจำได้ว่ากราบไหว้เข้าสำนักอวินมัวมาหลายสิบปีนี้ เดยพบทหน้าศิษย์พี่จิวชานเพียงครั้งเดียวกระมัง”

“ชาๆ ศิษย์น้อง ข้าเป็นเฝ้าปีศาจ เจ้าเป็นเฝ่ามนุษย์ ความตระหนักรู้นั้นแตกต่างกัน แม้พวงเจ้าเฝ่ามนุษย์อายุขัยสันตต์บำเพ็ญตอบได้รวดเร็ว เฝ้าปีศาจอย่างข้าจำศีลหนนี่คงสิบปีสิบปี ย่อมไม่มีเวลาพบปะศิษย์น้อง ยิ่งกว่านั้นศิษย์น้องในฐานะศิษย์แห่งสำนักอวินมัว แทรกซึมเข้าราชสำนัก ข้าก็ไม่กล้ารบกวนตามใจชอบ ด้วยเกรงจะทำให้ฐานะเจ้าเปิดเผย” เจ้าเกาะจิวชานที่loyให้เงื่อนคันฉ่องยิ้มแล้วเอ่ยว่า “ส่วนครั้งนี้ ข้าอยู่เจียงจ่าวมานานเกินพันปี บัดนี้ได้รู้ว่าเจ้ามาเป็นขุนนางในเจียงจ่าว ย่อมต้องมาแสดงความยินดีกับศิษย์น้อง”

“มาเพื่อแสดงความยินดีเท่านั้นหรือ” เจ้าเมืองกงเหยี่ยคล้ายยิ่มไม่ยิ้ม

มีเฝ้าปีศาจกราบไหว้เข้าสู่สำนักพุทธเต้า

ย่อมมีเฝ่ามนุษย์กราบไหว้เข้าสู่สำนักปีศาจมา

เจ้าเมืองกงเหยี่ยนับว่าเป็นศิษย์แกenkกลาง รุ่นเดียวกับเจ้าเกาะจิวชาน ย่อมกระจาగว่าวิธีการเลือกเหลี่ยมของบรรดาปีศาจมากรหดเหลี่ยม กำหิตถึงเพียงใด เจ้าเกาะจิวชานเป็นจอมปีศาจมากรที่สั่งสมพลังเขตขั้น

ก่อนนგาแденໂອສຕິພົມານານປີ “ໄມ່ມີເຫດຜລິເຈັດ” ໄທນແລຍຈະມາດິດຕ່ວ
ສຶກຍົນອັນອຍ່າງເຂາເຊັ້ນນີ້

“ມີເຮືອງຮັບກວນສຶກຍົນອັນອຍ່າງແທ້ຈິງ” ເຈົາເກະຈົວໜາເອີ່ມປາກ

“ກລ່າວມາເຄວະ ຂ້າພັງອູ່” ເຈົາເມືອງກົງເຫ຾ຍຢືນບາງເອີ່ມຂຶ້ນ “ໄມ່ຜິດ
ໄປຈາກທີ່ຄາດ

ເຈົາເກະຈົວໜາເອີ່ມວ່າ “ຂ້າໄມ່ປັດບັງສຶກຍົນອັນ ດົກຄວານຮສຶກຍົນຂອງ
ຂ້າຮັບຮົມໂລຫີດຫວ່າໃຈເຕັກໝາຍຫຼູງໃຫ້ຂ້າ ແຕ່ຄາດໄມ່ຄື່ງວ່າຄວານຈະ
ຖຸກຄືນອວິນແລະອື່ເໜີວສຶກຍົນສຳນັກເສີນເຊີວສັງຫາ ໂລຫີດຫວ່າໃຈເຕັກໝາຍຫຼູງ
ຈຳນວນມາກົດກອງໆໃນເງື່ອມມືອຄືນອວິນ ດັ່ງນັ້ນຂ້າວັງວ່າສຶກຍົນອັນຈະໜ່ວຍ
ເໜືອ ແຍ່ງໜຶ່ງໂລຫີດຫວ່າໃຈເຕັກໝາຍຫຼູງຈາກຄືນອວິນມາໄທໄດ້ ໄນວ່າຈະໃຫ້
ວິທີກາຣີດີ”

“ໜີ່ມີ?” ເຈົາເມືອງກົງເຫ຾ຍຢືນບາງເອີ່ມເວັ້ນວ່າ “ຂ້າຕຽບສອບຈາກມ້ວນສາຣ ໃນ
ນັ້ນບັນທຶກວ່າ ກ່ອນໜ້າມີສາມາກສາມາບຸກເຂົ້າໄປລອບໂຈມຕີທີ່ຈຸນສກຸລຸນີນ
ສັງສຍວ່າສຶກຍົນພື້ຈົວໜາເປັນຜູ້ສົ່ງໄປ ດູ້ທ່າກີເພື່ອໂລຫີດຫວ່າໃຈເຕັກໝາຍຫຼູງ
ຈຳນວນນີ້?”

“ນໍາເສີຍດາຍທີ່ລົ້ມເໜວ ສຶກຍົນອັນ ເຈົາມີວິທີຫີ່ວ່າໄມ່” ເຈົາເກະຈົວໜາ
ຄາມຂຶ້ນ “ຂອເພີຍສຶກຍົນອັນໜ່ວຍຂ້າດຳເນີນກາເຮືອນີ້ໄທເຮີຍບ້ອຍ ຂ້າຍ່ອມ
ໄມ່ພ່ອງປົງປົນຕິດຕ່ວິກີນອັນ”

“ຂ້າໜ່ວຍໄດ້” ເຈົາເມືອງກົງເຫ຾ຍຢືນມຸມປາກ “ກວ່າທ່ານຕ້ອງແລກ
ດ້ວຍກະດູກນິ້ວເທັມມາຮັບພກາລ”

“ກະດູກນິ້ວເທັມມາ?” ໃນດວງຕາເຈົາເກະຈົວໜາວັນຂຶ້ນອ່າງໂມໂທ
“ເປັນໄປໄນ້ໄດ້”

“ຂ້າມີໄດ້ໄທ່ທ່ານມອບໃຫ້ລອດໄປ ຍືນມາຕຶກໝາໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງທ້າສີນປີ ທັນ
ຈາກນັ້ນຂ້າຈະຄືນທ່ານ” ເຈົາເມືອງກົງເຫ຾ຍຢືນພລາງເອີ່ມວ່າ “ຂ້າຈະກຳລັບຂອງ

ศิษย์พี่หรือ”

“เปลี่ยนเป็นอย่างอื่นเถอะ กระดูกนี้วเทพมารไม่อาจให้เจ้าได้” น้ำเสียงเจ้าเกาะจิวชานทุมต่ำลง ห้าสิบปี? ผู้ใดจะล่วงรู้ว่าห้าสิบปีให้หลัง พลังฝีมือของศิษย์น้องผู้นี้จะถึงระดับขั้นใด หากถึงตอนนั้นไม่เกรงกลัวข้าเจ้าเกาะจิวชาน ไม่แน่อาจไม่คืนให้เข้าจริงๆ

เจ้าเมืองกงเหยียส่ายหน้า “เช่นนั้นก็จนหนทางแล้ว ฉินอวินผู้นั้น พลังฝีมือไม่สามัญ เป็นหลังเกรงว่ายังมียอดสำนักบำเพ็ญตนะ! ผนวกกับสังหารจัวงศ์คาดอมปีศาจ มีคุณงามความดีเช่นนี้ หากข้างลงมือกับเขา...ทางราชสำนัก ข้าก็ยกชี้แจง”

“มองกระดูกนี้วเทพมารให้แล้วเจ้าชี้แจงต่อราชสำนักได้อย่างนั้นหรือ” เจ้าเกาะจิวชานแค่นั้นหัวร่อ “ศิษย์น้อง ราชสำนักเฝ่ามนุษย์อย่างพวกเจ้าต่อสู้กันภายในขั้นมากีสังหารมาพันกันเอง ยิ่งไปกว่านั้นเพียงแค่รับมือผู้บำเพ็ญตบคนเดียว ข้ารู้ดีว่าส่วนราชการอย่างพวกเจ้ามีแผนการมากมาย เปลี่ยนข้อแม้เถอะ ศิษย์พี่จะจดจำบุญคุณครั้งนี้ของเจ้า”

“ฉินอวินผู้นั้นวันนี้ข้าเพ่งได้พบ ไม่อาจรับมือได้ง่าย เอาละ บ่าวข้างนอกกำลังเรียกข้า ข้าต้องออกไปก่อน” เจ้าเมืองกงเหยียพุดจบ กีเก็บพลังค่าถ้าที่โครในคันฉ่องทองแดงกลับไป เจ้าเกาะจิวชานที่ปราภูเนื้อคันฉ่องหายวับไปทันที

เจ้าเมืองกงเหยียแค่นั้นเสียงเอօะ “คิดซึ้นวิสั่งข้าตามใจ ผันหวานไปเถอะ”

ว่าแล้วก็ลุกขึ้น เดินออกจากห้องตำรา

“ใต้เท้า” องครักษ์ด้านนอกเฝ้ารออยู่ตลอดเวลา

“ไป ไปคุกให้ดินพร้อมข้า ไปเยี่ยมประมุขสกุลหลิวของพวกเราหน่อย” เจ้าเมืองกงเหยียกำชับ

ตอนที่ 14 สกุลหลิว

คุกได้ดินของจวนเจ้าเมืองไม่ใหญ่โตกนัก ประกอบกับองครักษ์หาก
ร้อยนายทำหน้าที่คุ้มกันได้เท้าเจ้าเมืองเป็นหลัก ที่มาทำหน้าที่พัสดีจึงมี
น้อย และคุกได้ดินค่อนข้างเล็ก โดยทั่วไปที่ถูกจับกุมก็เป็นบรรดาบ่าวไพร
ที่กระทำผิดในจวนเจ้าเมือง หรือเป็นชาวบ้านธรรมดายี่ห้อเท้าเจ้าเมือง
ระบุชื่อให้จับกุมตัวมา หากเป็นนักโทษอุகฤษตร์แท้จริงล้วนคุณชั้งในคุก
หลวงของทว่าการ

บัดนี้ ภายในคุกได้ดินจวนเจ้าเมือง

บุรุษวัยกลางคนผู้หนึ่งถูกมัดอยู่บนหลักไม้ เสื้อผ้าบนตัวมีรอยขาด
อยู่บ้าง มองลอดผ่านรอยขาดจะเห็นรอยแส้เต็มร่าง เขาคงตกหายใจเห็น
หอบ

“ได้เท้า” พัสดีรูปร่างกำยำรีบควระ

“ประมุขหลิว เมื่อครู่การงานรัดตัวนัก ต้องพบปะบุคคลฝ่ายต่างๆ
ของเมืองกว่าหกสิบคน ถึงได้มีเวลามาพับเจ้า” เจ้าเมืองกงเหยี่ยมพลาง

เดินเข้ามายัง

บุรุษวัยกลางคนได้ยินเสียงกี๊เงยหน้าขึ้น มองเจ้าเมืองกงเหยี่ยที่เดินเข้ามา เอ่ยเสียงແບ้หึ่งว่า “ใต้เท้าเจ้าเมือง ใต้เท้าเจ้าเมือง! ข้ายอมเป็นสุนัข เป็นม้ารับใช้ใต้เท้าเจ้าเมือง ขอท่านให้ทรงโปรดแก่สกุลหลิว เราด้วย”

สกุลหลิวก่อนหน้านี้ได้รับการแนะนำนามว่าเป็นหนึ่งในสามตระกูลใหญ่แห่งกว่างหลิง แต่ในความเป็นจริงแล้ว ในสามตระกูลนี้ ราชฐานและศักยภาพของสกุลหลิวอ่อนแออที่สุด สกุลหลิวปฏิบัติงานให้เจ้าเมืองเวินเจ้าเมืองคนก่อน เมื่อเจ้าเมืองเวินเลื่อนขั้นแล้ว ในเมืองกว่างหลิง สกุลหลิวจึงไม่มีที่พึ่งอีก

“ใต้เท้าเจ้าเมืองยังมาไม่ถึงกว่างหลิง ข้าก็ส่งคนไปมอบเงินทองจำนวนมากให้ท่าน ท่านต้องการให้สกุลหลิวเรากระทำสิ่งใด ก็กำชับได้เต็มที่” บุรุษวัยกลางคนเอ่ยต่อเนื่อง

“ข้าต้องการให้สกุลหลิวทำสิ่งใด มิใช่บอกกล่าวไปหมดแล้วหรือกหรือ” เจ้าเมืองกงเหยี่ยเอ่ยขึ้น

บุรุษวัยกลางคนอึกอัก “แต่...แต่...”

“หรือคนของเจ้ามิได้บอกเจ้า” เจ้าเมืองกงเหยี่ยพยักหน้าเล็กน้อย “เช่นนั้นสกุลหลิวทันแบบรับความผิดครั้งนี้ช่างเสียเปล่าเสียจริง! ข้าจะบอกเจ้าอีกครั้ง ง่ายดายมาก สกุลหลิวของเจ้าจ่ายมาสามสิบหมื่นตำลึง หรือใช้ร้านค้าบ้านพักมาทดแทนก็ได้ รวมรวมจนครบสามสิบหมื่นตำลึง เช่นนั้นเรื่องของสกุลหลิว ข้าถือว่าหายกัน ไม่สืบสานเอาความอึก ไม่เช่นนั้นทั้งครอบครัวสกุลหลิวของเจ้าไม่รอดสักคนแล้ว”

“สามสิบหมื่นตำลึง สกุลหลิวข้าไหนเลยมีสามสิบหมื่นตำลึง” ประมุขสกุลหลิวน้ำตาล่องหน “ใต้เท้าเจ้าเมืองตรวจสอบให้กระจ่างด้วย

ก่อนหน้านั้นสกุลหลิวปฏิบัติงานให้เจ้าเมืองเวิน ได้มอบเงินทองก้อนโตให้เจ้าเมืองเวิน เหลืออยู่ไม่มาก ต่อให้นับรวมร้านค้าบ้านพัก ก็พอถูกใจ “ได้เพียงกว่าสิบหมื่นตำลึง”

“ดูท่าเจ้าไม่อยากมีชีวิตแล้ว” เจ้าเมืองกงเหยี่ยพยักหน้าเล็กน้อย “แต่เจ้ารู้หรือไม่ การตายมีสองแบบ หนึ่งคือตกตายไปอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ส่วนอีกแบบถูกทราบมาสิบวันครึ่งเดือนขออยู่มิได้ขอดายไม่สำเร็จ ก่อนแดเด็น จุๆ วิธีทราบในคุก เมื่อครู่ประมุขหลิวเพิ่งได้ลืมรสไปหมดๆ วิธีการของแท้ยังไม่ได้นำมาใช้เลย”

“รวมรวมอกมามีได้จริงๆ” ประมุขหลิวเอ่ยวิงวอน

“ให้ประมุขหลิวได้ลืมรสวิธีการลงทันใดในคุกแห่งนี้ ให้ลืมลองสามวันให้พอด้วย หลังสามวันถึงปล่อยให้ตายได้!” เจ้าเมืองกงเหยี่ยกำชับเสียงเรียบ “ถึงตอนนั้นให้ทั้งครอบครัวสกุลหลิวไปเป็นเพื่อนประมุขหลิว”

“ขอรับ” บรรดาพัศดีรูปร่างกำยำผู้รับหน้าที่ลงทันทีรับรับคำ

“กงเหยี่ยปั่ง! เห็นชีวิตผู้คนเป็นฝักปลา ท่านกระทำต่อสกุลหลิวข้าแบบนี้ ต่อไปผู้ใดจะกล้าทำงานให้ท่าน” หน้าตาประมุขหลิวบิดเบี้ยวเหยเก “ผู้โดยยังจะเชื่อถือท่าน”

“เชื่อถือ? ไม่ ข้าต้องการให้พวากเจ้ากลัวข้าเท่านั้น” เจ้าเมืองกงเหยี่ยแค่นี้ยิ่ม “ส่วนเรื่องทำงานให้ข้า ทั่วหล้ามีคนมากมายตามเตอยากทำงานให้ข้า”

ประมุขหลิวแพดเสียง “ข้าทำอันได้ท่านมิได้ ทว่าต้องได้รับผลกระทบท่านต้องได้รับผลกระทบแน่”

“ผลกระทบ?” เจ้าเมืองกงเหยี่ยและยิ่ม ก่อนเดินออกไปด้านนอก

และบันทึ่ในหมู่เรือนแห่งหนึ่งของเมืองคงไห่

หลิวฉีรุ่งอร่วมอ้วนเดินกระวนกระวายไปมาในสวน โคมไฟสวัสดิ์
ร่างสาดส่อง

“ลูกฉี” สตรีวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินออกจากห้อง “มีสารจากกว่าง
หลิงมาหรือไม่”

“ท่านแม่ ยังไม่มี” หลิวฉีรีบตอบ

เพิ่งสิ้นเสียง “คุณชาย คุณชาย มีสารมาแล้ว” เตี๊กรับเข้าผู้หนึ่งถือ
สารพลางผลักเปิดประตูเข้ามา

หลิวฉีรับสารไป คลี่เปิดออกอ่าน สิหน้าเพ้อดซีดในบัดดล

“อย่างไรแล้ว” สตรีที่อยู่ด้านข้างถามขึ้น

“พวกท่านพ่อถูกจับกุมไปหมดแล้ว” น้ำเสียงหลิวฉีสั่นสะท้าน “ยอด
คนที่ไม่รู้จักกลุ่มนี้จับกุมคนสกุลหลิว หากคาดเดาไม่ผิด มีเพียงเจ้า
เมืองคนใหม่ผู้นั้นกระทำเช่นนี้แล้ว”

ประมุขหลิวระมัดระวังยิ่ง

เข้าสืบข่าวจนรู้ถึงกิตติศัพท์ของกงเหยี่ยปิงเจ้าเมืองคนใหม่ คนผู้
นี้กระทำการใดล้วนแข็งกร้าวเผ็ดจัด จึงส่งลูกหลวงจำนวนมากออกจาก
กว่างหลิง แยกย้ายไปสามแห่ง อย่างหลิวฉีบุตรชายคนโตจากรายชาติ
หลวงนำเงินไปกว่าสิบหมื่นตำลึง พูดเรื่องใหญ่ก็ติดตามหลิวฉีไปเมืองตง
ไห่แห่งเจียงโจวด้วย นายังสถานที่ชั้นนี้ ต่อให้เจ้าเมืองกงเหยี่ยผู้นั้นทรง
อิทธิพลอย่างไรก็ไม่อาจแพ้อิทธิพลมากถึงที่นี่

“นายท่าน” สตรีด้านข้างอ่อนระทวยล้มกองบนพื้นหันที

“ท่านแม่ ท่านแม่” หลิวฉีรีบเข้าไปประคองมารดา กระวนกระวาย
ลงลานในใจ

ตอนนี้เอง หลิวฉียังจำภาพเหตุการณ์ที่บิดาสั่งกำชับเขาได้

“ลูกฉี สกุลหลิวของเรารากฐานอ่อนแอก อาศัยการมีของเจ้าเมือง

เวนลึ่งได้มีกิจการใหญ่โตเช่นนี้ เจ้าเมืองเวนยังนับว่า เมตตากรุณา แต่เจ้าเมืองคนใหม่กลับเอ่ยได้ยาก สกุลหลิวราชฐานอ่อนแอด พังทลายได้ทุกเมื่อ ไม่อาจฝ่าความหวังไว้ที่ตัวเจ้าเมืองคนใหม่ เจ้าเป็นบุตรคนโต ผู้ที่ติดตามเจ้าไปเมืองตงให้ก็มากที่สุด ต่อไปต้องอาศัยตัวเจ้าเองแล้ว” ประมุขหลิวกล่าว

“ท่านพ่อ ตามพวกราไปด้วยกันเถอะ”

“ข้าอยู่ก่าวงหลิงมหาลายปีดีดัก ไม่อยากจากไปแล้ว เจ้าเมืองคนใหม่ต้องการเงินทอง สกุลหลิวแห่งกว่างหลิงมองทั้งหมดให้เขาก็พอแล้ว หากเข้ายังหวังอาชีวิต ข้าก็จะทำลายชื่อเสียงของเขาเอง ไม่ถึงขั้นนั้น กระมัง” ประมุขหลิวเอ่ยขึ้น “ไม่ว่าต่อไปสกุลหลิวในกว่างหลิงจะอย่างไร สายเจ้าทางนี้ห้ามกลับมา ต่อไปเจ้าก็คือสกุลหลิวแห่งตงให้แล้ว”

“ลูกเข้าใจ”

ประหวัดถึงภาพเหตุการณ์ในตอนนั้นแล้วจ้องมองสารในตอนนี้ หลิวฉีเข้าใจระจ้าง เจ้าเมืองคนใหม่น่ากลัวกว่าที่คาดการณ์ คนยังไม่ถึง กว่างหลิง ก็ส่งคนมาจับกุมคนสกุลหลิวก่อนแล้ว

ต่อไปไม่มีบิดาเป็นที่พึ่งพิง สกุลหลิวแห่งเมืองตงให้พึ่งพาหลิวฉีแล้ว เข้ายังมีมารดา เหล่าน้องชายน้องสาว มีผู้ติดตามสกุลหลิวมากมาย หวังพึ่งพาเข้า

พลันหลิวฉีรู้สึกว่าบนบ่าซ้ายหนักอึ้งเหลือเกิน

“กงเหียยบีง” ในใจหลิวฉีเคร้าโศกเจ็บแค้นหมื่นส่วน ทว่ากลับไร้ชีพละกำลัง

บันเกาะจิวชาน

บันทำหนักใหญ่ เจ้าเกาะจิวชานนั่งอยู่ตรงนั้น เพลิงโถะลูกโซน

ในดวงตา

“ศิษย์นองห้าผู้นี้ปีกกล้าขาแข็งแล้ว ไม่ไว้หน้าข้าถึงเพียงนี้” เจ้า
เกาะจิวชานพึ่มพำเสียงเบา มันก็รู้ว่าตานเองจัดการศิษย์นองมีได้ ศิษย์
นองมองจากภายนอกอยู่ในเขตขั้นก่อนนภาเดนโอลสตอนตตตา นั่นทำเพื่อ
แทรกซึมเข้าราชสำนัก พลังฝีมือที่แสดงออกภายนอกล้วนเสแรง! พลัง
ฝีมือที่แท้จริงบรรลุเขตขั้นก่อนนภาเดนโอลสตอนเที่ยงแท้ไปนานแล้ว เนื่อง
มาจากฝีมือที่ได้ปิดบังช่องเร้นไว้ได้ มั่นใจว่าเข้าสู่ราชสำนัก^๑
แห่งเฝ่ามนุษย์ไม่มีผู้ใดจับได้ ถึงอย่างไรวิชาของปีศาจมา หากถูกจับได้
ราชสำนักย่อมสังหารทั้ง มีพลังฝีมือถึงขนาดนี้ อีกทั้งยังมีกำลังของ
ราชสำนักหนุนหลัง ลูกสมุนระดับเล็กของเจ้าเกาะจิวชานล้วนໄรประโยชน์
ส่วนจะให้ลงมือเองนั้น เขารู้ว่าม้าอาจพิโรธได้ เพราะกงเหยี่ยปั่งเป็น^๒
เบี้ยดัวสำคัญที่เขารู้ว่าม้าส่งเข้าไปแทรกซึมในราชสำนัก

ดังนั้น เขตขั้นก่อนนภาเดนโอลสตอนพิพย์ผู้ยิ่งใหญ่เกรียงไกรอย่างมั่น
ใจทำอันได้ศิษย์นองผู้นี้มีได้

“อาจารย์” จอมปีศาจกระบือเข้ามา เอ่ยอย่างเคารพ “อาจารย์เรียก
หาข้า มิทราบด้วยเรื่องได้”

“เจ้าไปพบศิษย์นองห้าของเจ้า” เจ้าเกาะจิวชานกำชับ “มันเขตขั้น
ก่อนนภาเดนโอลสตอนเที่ยงแท้ ทั้งชำนาญศาสตร์เหาะเหิน บัดนี้ต่าเต่า^๓
หยวนผู้และนักพรตทางอร์เจ้าเมืองกว่างหลิงไปแล้ว ให้ศิษย์นองห้าของ
เจ้าลองโตามตี坚固สกุลฉินยามค่ำ สังหารฉินอวินัยร่วมกับบัตมิ ด้วย
ศาสตร์เหาะเหินของมันย่อมหลบหนีได้ทุกเมื่อ ทางการก็ทำอันได้มั่นใจได้”

“ศิษย์นองห้าไม่แน่ว่าจะรับปาก” จอมปีศาจกระบือเอี่ยมขึ้น

“บอกมั่นว่าหากนำโลหิตหัวใจเด็กชายหญิงมาได้ ข้าจะมอบ ‘เคล็ด
ลับปีศาจฟ้า’ ม้วนแรกให้” เจ้าเกาะจิวชานมอง

จอมปีศาจgradeบีอังเลครูหุ่นนิ่ง ก่อนพยักหน้า “ขอรับ”

“เคล็ดลับปีศาจฟ้า” เป็นมรดกสืบทอดชั้นยอดของเหล่าปีศาจมาเจ้าเกาะจิวชานครอบครองไว้เพียงม้วนแรก จอมปีศาจgradeบีอุปกรณ์บัดรับใช้อย่างเต็มใจมาเนื่นนาน ในบรรดาศิษย์มามากมาย มีเพียงจอมปีศาจ gradeบีอุค่ายได้รับม้วนแรกมาก่อน

คร่านักกลับจะมอบม้วนแรกให้ศิษย์น้องห้า

เพียงคิดก็รู้ได้ เจ้าเกาะจิวชานประถนาในโลหิตหัวใจเด็กชายหญิงถึงขั้นได้ หลักๆ และวันนี้เองพระเจ้าวังคงคาดจอมปีศาจตายไปแล้ว คิดรวมรวมสะสมปริมาณมากมายขนาดนี้ก็ยากเย็นแสนเข็ญแล้ว

راتรีกัล

จวนสกุลฉิน

ฉินอวินและบิตานั่งตีมชาสนทนาอยู่ด้วยกัน

“คืนนี้จะนำเจ้าเมืองเลี้ยงรับรองทุกฝ่าย เจ้าไม่เห็นคนสกุลหลิว gradeมัง” ฉินเลี่ยหุ่ยถามขึ้น

“ไม่เห็น” ฉินอวินตอบ หลิวฉีที่เข้าสั่งสอนในหอเยียนเพิ่งก็เป็นคนสกุลหลิว

“ข้าเป็นมือปราบหรือภูมิ劲แห่งที่ว่าการ รู้จักพื่น้องมากมายได้ยินข่าวมาว่า... คนบ้านสกุลหลิวน่าจะถูกจับเข้าคุกได้ดินจวนเจ้าเมือง” ฉินเลี่ยหุ่ยส่ายหน้า “เจ้าเมืองคนใหม่ของพวกเราโหดเหี้ยมที่เดียว คำมหิตกว่าเจ้าเมืองเวนมากันนัก”

ฉินอวินตกตะลึง “วันนี้ได้เท้าเจ้าเมืองเพิ่งมาถึงกว่างหลิง คนสกุลหลิวเก็บถูกจับแล้ว?”

“คนสกุลหลิวถูกจับก่อนเขามาถึงเสียอีก” ฉินเลี่ยหุ่ยบอก

ตอนที่ 15 จอมปีศาจเวหา กอง

“ที่ส่งมาเป็นยอดคนในสังกัดของเจ้าเมือง กงเหี้ยย มีกำลังที่ทำให้สกุลหลิวไม่อาจต่อต้าน คาดว่ามิใช่เพียงผู้บ้าเพญูตบะเพียงคนเดียว” ฉินเลี่ยหุ่กกล่าว

ฉินอวินพยักหน้า

ชุนนางระดับขั้นเจ้าเมือง ราชสำนักจัดเตรียมมองครักษ์ให้หกร้อยนายเต็มๆ ทึ้งจัดเตรียมหัวหน้าหน่วยองครักษ์ในระดับเขตขั้นก่อนนาแคนโอลสถานตัตตาให้ เจ้าเมืองเองก็รับสมัครผู้บ้าเพญูตบะบางส่วน ผู้บ้าเพญูตบะไรสังกัดก์สมัครใจสามีภักดิ์

สกุลหลิวถูกระบุโทัยแล้ว

ข้อหมายกามาย ทีมหันต์ที่สุดก็คือสมรู้ร่วมคิดกับปีศาจ! อีกทั้งยังมีข้อหาตั้งตนเป็นใหญ่ ซิงทรัพย์คร่าชีวิตอีกด้วย ข่าวนี้แพร่สะพัดทั่วเมืองกว้างหลิงอย่างรวดเร็ว

“สกุลหลิวมีโภชนาณ์ สวรรค์มีต้า นับว่าจับกุมพากເຂາໄດແລ້ວ”

“ร้านค้าของบ้านข้ากີເພຣະຖຸກສກຸລຫລິວດຽວຄາ ເດືອນໜີ່ຈັດວ່າຮ້ານຄ້າ
ຮາຄາສອງພັນຕຳລຶງ ຖຸດກົດເຫຼືອແປດຮ້ອຍຕຳລຶງ ໃຈດຳອຳມທິດ ຕອນນີ້ກໍຣມ
ສນອງແລ້ວ” ພາຍໃນຮ້ານອາຫາຣເຫລາສູຮາ ພລາຍແຫ່ງລ້ວນໄດ້ຍືນເສີຍງວິພາກໝົງ
ວິຈາຮົນສກຸລຫລິວ

ສກຸລຫລິວໜີ່ໃນຕະຫຼາດສາມອັນດັບແຮກຂອງກວ່າງໜິງຖຸກຢືດທັງໝົດ
ຍ່ອມເປັນເຮືອງໃໝ່ໆຂອງເມືອງກວ່າງໜິງ

“ຄົນສກຸລຫລິວໜີ່ມ່ານເຫັນແຫຼງແກລູກເມີຍຫາວັນນາ ເກຮງວ່າເປີດໂປ່ງອອກ
ມາຍັງຄර້າຊື່ວິຫຼຸດຜູ້ຄົນຕ້ວຍ ດີອ່ຍຸດທິຣົມໃໝ່ໆຫລວງຂາດນີ້ ບັດນີ້ນັບວ່າໄດ້ຮັບ
ການຊໍາຮະສະສາງແລ້ວ”

“ຜູ້ຄົນໃນກວ່າງໜິງຂອງເຮົາກີ່ມາກນ້ອຍທີ່ຖຸກປີສາຈຄຣ້າຊື່ວິຫຼຸດ ທີ່ແກ້ມີ
ສກຸລຫລິວສມຽຸງຮົ່ວມຄິດຕ້ວຍ”

“ໄດ້ເຫົາເຈົ້າເມືອງເປັນຜູ້ທີ່ມີຄວາມຍຸດທິຣົມຈົງຈາກ”

ໃນຮ້ານນ້ຳໜາແຫ່ງໜີ່ ຂີນອົວື່ນດີ່ມໍ່ພັກພັກພັກພັກເລ່ານິການເລ່າ
ຄວາມຊ້ວຍໜ້າຂອງສກຸລຫລິວອອກມາທີ່ລະຂ້ອ ພລາຍວັນມານີ້ແບບທຸກແຫ່ງໜີ່
ໃນເມືອງກວ່າງໜິງລ້ວນໄດ້ຍືນໄດ້ພັກເຂົ້າໜູ້

“ເກຮງວ່າຄົນເລ່ານິການແລ້ວພວກອູ່ວ່າງຄອຍໂຈ່ຈັນໃນເຫລາສູຮາຮ້ານ
ນ້ຳໜາກີ່ເປັນຄົນທີ່ໄດ້ເຫົາເຈົ້າເມືອງລອນສ່ວນມາ”

“ທວ່າຂ້ອຫາສົມຄົບຄິດກັບປີສາຈອັນໄດ້ເຫຼືອກນີ້ນ່າຈະເປັນຂ້ອຫາບັນແຕ່ງ
ຂຶ້ນມາ ສ່ວນຂ້ອຫາຕັ້ງຕົນເປັນໃໝ່ໆເກຮງວ່າຈະເປັນຄວາມຈົງຈາກ” ຂີນອົວື່ນເອງກີ່
ເຫັນຕ້ວຍ ສກຸລຫລິວຕະຫຼາດຍິ່ງໃໝ່ໆ ມີເຈົ້າເມືອງຫຸ້ນຫລັງ ກະທຳການໄດ້ຍ່ອມ
ເພີ້ຈກາຮັບກັບມາຈົດຕື່ມ ຜົນກັບດີເລວປະປນ ລູກຫລານສກຸລຫລິວອາຫັນຈາກ
ນາງຝຶ່ງທັງໝົດຄຣ້າຊື່ວິຫຼຸດເກຮງວ່າກີ່ມີ

“ຈົງຈາກ ເທິຈາກ...ຂ້ອຫາຕັ້ງມາແລ້ວ ສກຸລຫລິວກີ່ຈົນຫນທາງຕ່ອດຕ້ານ”

ในเรือนชาวบ้านแห่งหนึ่ง

เจ้าเมืองกงเหยี่ยสมวงศุดคลุ่มยาวธรรมดาสามัญ พร้อมหัวหน้าองครักษ์และลูกสมุนอีกสองสามคน เจ้าเมืองมองชายชราตรงหน้า ข้างกายชายรายั่งมีเด็กน้อยสามคนกำลังเข้างาน

“ท่านผู้เฒ่า เงินเหล่านี้ท่านรับไว้ใช้ ดูแลเด็กๆ ให้ดี ขอเพียงข้ายังอยู่ก่าวงหลัง จะไม่ยอมให้ครองแกราชภูร มีเรื่องอันใดไปฟ้องร้องที่จะวนเจ้าเมืองได้ ทุกอย่างข้าจะจัดการให้เอง” เจ้าเมืองกงเหยี่ยยัดเงินหวานเป่าสองก้อนใส่มือชายชรา

มือของชายชราเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น มือสั่นระริกกำก้อนเงินไวแน่น

หัวหน้าองครักษ์ที่อยู่ด้านข้างเอียดว่า “ท่านผู้เฒ่า ท่านนี้คือได้เท้าเจ้าเมืองคนใหม่ เจ้าเมืองว่าจะจัดการให้ ย่อมจัดการแทนพวกท่านได้”

“ขอบคุณได้เท้าเจ้าเมือง ขอบคุณได้เท้าเจ้าเมือง” ชายชรารีบคุกเข่าลง ดึงเด็กน้อยสามคนให้คุกเข้าลงมาด้วย “เรوارีบ โขกศีรษะให้ได้เท้าเจ้าเมือง”

“เข้อ เป็นเพาะพวงเรามิได้ปฏิบัติหน้าที่ให้ดี ทำให้ปีศาจสมรู้ร่วมคิดกับสกุลหลิว ก่อเกหงส์ต่อชาวยาตุ่น ทำร้ายครอบครัวพวงท่านแล้ว” เจ้าเมืองกงเหยี่ยทอดถอนใจ “ใช้ชีวิตให้ดี ดูแลเด็กทั้งสามให้ดี”

“ขอรับ ขอรับ” รอยเหี่ยวย่นบนใบหน้าชายชราเป็นร่องลึกประดุจลำหัวย บัดนี้สองตาเต็มไปด้วยน้ำตา

เจ้าเมืองกงเหยี่ยพยักหน้าแล้วออกจากเรือนชาวบ้าน ทหารองครักษ์วางตะกร้าธัญพืชปลาเนื้อลง ก่อนจากไปพร้อมกัน

หน้าประตูบ้านชาวบ้าน

ชายชรามองเงาหลังเจ้าเมืองที่กำลังเดินจากไป พิมพ์ว่า “ใต้เท้าผู้นำรังความเป็นธรรม”

เจ้าเมืองกงเหยี่ยพำนุสิดิตตามเดินอยู่ท่ามกลางผู้คนบนท้องถนน คนสัญจรมีมาไม่นมผู้ใดจะจำได้ว่าท่านนี้คือใต้เท้าเจ้าเมืองคำแหงสูงสุด ในเมืองกว่างหลิง

“หลายวันมานี้แจกจ่ายเงินออกไปเท่าไร” เจ้าเมืองกงเหยี่ยสอบถามเสียงเบา

ผู้ติดตามด้านข้างรับค้อมศรีระตอบว่า “ใต้เท้า แจกจ่ายเงินให้เจ้าทุกชั้นบ้างรายของสกุลหลิวและเจ้าทุกชั้นที่ถูกปีศาจทำร้ายจนบ้านแตก สาหรักษานางส่วนไปก่อนหน้าถึงตอนนี้เกือบแปดพันคำลีง”

“ตามหาเจ้าทุกชั้นต่อไป ต่อให้ไม่เกี่ยวข้องกับสกุลหลิว ก็ถือว่าเป็นเจ้าทุกชั้นของสกุลหลิว แจกจ่ายให้ครบหนึ่งหมื่นคำลีง” เจ้าเมืองกงเหยี่ยกำชับ

“เงินเหล่านี้มอบให้เจ้าทุกชั้น อย่าให้ข้ารู้ว่ามีใครแอบเบียดบัง ผู้ใดเบียดบัง มันต้องตาย”

ริบทรัพย์สกุลหลิว นอกจากบางส่วนที่เข้ากระเปาใต้เท้าเจ้าเมืองแล้ว เหลาสุรา ранค้าของสกุลหลิวล้วนบันทึกในคดี นับว่าตกลเข้าคลังของจวนเจ้าเมือง เงินที่แจกจ่ายปลอบขวัญราชภรรกเป็นเงินในกองคลัง เจ้าเมืองกงเหยี่ยยอมใจว่างมอบให้

“ขอรับ ขอรับ” ผู้ติดตามรับคำ จากนั้นก็ยิ่มเอี่ยเสียงเบาว่า “หลายวันนี้ใต้เท้าเจ้าเงินมากมาย ราชภรรยาคนในเมืองกว่างหลิงต่างเล่าลือว่าใต้เท้าเป็นผู้นำรังความเป็นธรรม”

มุ่งปากของเจ้าเมืองกงเหยี่ยผู้ครอยึม

ทันใดนั้นเงาร่างสายหนึ่งเร่งรุดมาทางนี้ เมื่อมาถึงข้างตัวเจ้าเมือง กงเหยี่ยกรายงานเสียงเบา “ใต้เท้า รองเสนาบดีหัวงอยู่ที่จวนเจ้าเมืองขอ พบท่าน”

“หึ?” เจ้าเมืองกงเหยี่ยพยักหน้าก่อนโบกมือ “ข้ารู้แล้ว ให้เขารอ เดอะ”

“ขอรับ” ลูกสมุนรีบถอยออกไป

เจ้าเมืองหัวร่อเสียงเบาคราหนึ่ง “ulatory วันมานี้ผู้ที่ขอพบว่ามีมาก เสียจริง ล้วนตกอกตกใจกันหมดแล้วหรือ”

เข้าเดินอย่างเอ้อระเหยในเมืองกว่างหลิง ชุมมองทุกแห่งหนใน ปகครอง อีกหลายปีต่อจากนี้ เขาก็คือจกรพรตดีเด่นดินของที่นี่! แน่นอน เขาก็ต้องสร้างผลงานเพื่อรายงานต่อราชสำนักด้วย

“เอ๊ะ?” เจ้าเมืองกงเหยี่ยเพียงประยาดา ก็เห็นริมฝีห์แม่น้ำตรังกัน ข้าม มีบันฑิตผู้หนึ่งและสตรีหน้าตาสวยงามเดินเคียงกัน

ผู้ติดตามต่างก็ไม่มองตามสายตาใต้เท้าเจ้าเมืองไปด้วย

“ตรวจสอบสตรีนางนั้นมีเชื้อว่ากระไร อาศัยที่ได้” เจ้าเมืองกงเหยี่ย ผู้ครอยึมแห่งความนัยลึกล้ำ

“ข้าน้อยเข้าใจ” ผู้ติดตามยืนอย่างประจูประแจง

ดึกสังด

จวนสกุลฉิน

ฉินอวินั่งขัดสมาธิบันเตียง กระบีเหินสีเงินloy เห็นอ กองวัสดุ ราดูทอง แม็บด้นวัสดุมีค่าบางอย่างหลอมจนสันแล้ว เหลือแต่วัสดุที่ สามัญธรรมดា แต่ฉินอวินยังคงหลอมกระบีเหินอัตชีวิทุกวัน

ละของแสงจำวันมหาศาลลอยขึ้นมาจากการของวัสดุธาตุทองเหล่า
นี้ ให้ลเข้าสู่ระบบเงินสีเงินไม่ขาดสาย
ในตอนนี้เอง...

กลางอากาศเหนือนเมืองกว่างหลังกลับมีเงาร่างสายหนึ่งเหาะเหิน
มาจากที่ไกล สุดท้ายมาหยุดอยู่เหนือทะเลสาบเสียวิจิ้ง ก้มหน้าทอดตา
มองจวนสกุลฉินที่ตั้งอยู่ข้างทะเลสาบ

“จวนสกุลฉิน?” เงาร่างสายนี้ยืนอยู่กลางหาว มันมีปีกสีทองหม่น
ใบหน้าเต็มไปด้วยขนสีทองหม่น

มันคือศิษย์ห้าของเจ้าเกาะจิวชาน... จอมปีศาจเวหาทอง รูปลักษณ์
เดิมคือเหี้ย梧ทองตัวหนึ่ง

“กีแค่อนุชนยังไม่ถึงเขตขั้นก่อนนาเท่านั้น” จอมปีศาจเวหาทอง
นีกหมินแคลน ในบรรดาลูกศิษย์ของเจ้าเกาะจิวชานมีสามตนบรรลุเขต
ขั้นก่อนนาแคนโอลอสตเที่ยงแท้ ส่วนจอมปีศาจเวหาทองเชี่ยวชาญการ
เหาะเหินหลบหนี กระทั้งเจ้าเกาะจิวชานยังไม่อาจเทียบมันได้ หากมีใช่
ว่าคราวนี้อาจารย์ขอให้มันลงมือโดยมีของตอบแทนเป็น “เคล็ดลับปีศาจ
ฟ้า” มันคงไม่รับปาก

“เด็กเมื่อวานซึ่นผ่านนุชย์ที่มีชื่อว่าฉินอวินไม่ควรค่าให้อายถึง ทว่า
ต้องระวังสำนักเซียนgradeที่อยู่เบื้องหลังมัน... นี่คือเซียนgrade หากสำนัก
ที่หนุนหลังมันส่งรุนอาวุโสสามารถการณ์ที่จวนนี้ ข้าเกิดพลังพลาดขึ้นมา
อาจถูกซุ่มโจมตี” จอมปีศาจเวหาทองลองเอ่ยขึ้น

มันเพียงพลิกมือ ปรากฏห่วงทองวงหนึ่ง

“ไป!” โยนห่วงทองลงไปเบื้องล่าง ใช้พลังปีศาจเขตขั้นก่อนนา
แคนโอลอสตเที่ยงแทบงับคับ พลางุภาพน่าเกรงกลัวของห่วงทองพร้อมโจมตี
เบื้องล่างโดยไร้สัมเสียง ห่วงทองเป็นของวิเศษขั้นเจดที่มีชื่อเสียงของ

จอมปีศาจเวหาท้อง มันตั้งชื่อว่า “ห่วงพันธนาการเชี้ยน” ชื่อเสียงดุเดัน แข็งกร้าว ด้วยพลังฝีมือของมันต่อกรกับเขตขั้นก่อนหน้าแคนโสตันตตา ห่วงพันธนาการเชี้ยนนี้ก็เพียงพอแล้ว

ภายในจวนสกุลฉิน

ขณะที่ฉินอวินกำลังหลอมกระปี่เหินอัตชีวี เพ่งกลิ่นผ่านกระปี่เหิน อัตชีวี ตรวจจับรับรู้โดยรอบได้เกือบร้อยจัง แม้จอมปีศาจเวหาท้องอยู่ กลางอากาศ แต่ทางจากจวนสกุลฉินเพียงหากเจิดสิบจัง เมื่อตรวจพบจอมปีศาจ ฉินอวินก็ตระหนกตกใจ รีบสำแดงวิชากระปี่พิฆาตขั้นฝ่าคนผ่าน เป็นหนึ่งอย่างเงียบเชี่ยบ เตรียมรับมือศัตรุทุกเมื่อ

ฉินอวิน “มอง” รูปร่างลักษณะของอีกฝ่ายผ่านกระปี่เหินอัตชีวี “ดู ท่าเป็นจอมปีศาจเวหาท้อง ศิษย์ห้าของเจ้าเกาะจิวชาน มันยังไม่ตายใจ จริงเสียด้วย”

เมื่อพบว่าอีกฝ่ายโيونห่วงกลมสีทองลงมา สีหน้าฉินอวินตกผัน “ແย়েแล้ว เป็นห่วงพันธนาการเชี้ยน! ไม่อาจประมือภัยในจวน ไม่เช่นนั้น จะกระแทบถึง...” ไม่กล้าลังเล ฉินอวินเพียงรวมรวมสมາธิ “ไป!”

กระปี่เหินอัตชีวีที่ล้อຍคิวังอยู่ ทะยานพรวดออกจากห้อง เหินพุ่ง ขึ้นฟ้า!

ต่างจากห่วงพันธนาการเชี้ยนที่ลอบลูจومโดยไรรุ่มเสียง กระปี่เหิน เมื่อพุ่งแหวกอากาศ ความเร็วทะยานถึงขีดสุด アナถูพาก්เพิ่มถึงขั้นสุด เพชญหน้ากับจอมปีศาจเขตขั้นก่อนหน้าแคนโสตันโลสตเที่ยงแท้ผู้เลื่องชื่อมา เนินนาน ฉินอวินไม่อาจรีรอ เนื่อง เพราะต่อให้ต่อสู้สุดกำลังก็ใช่ว่าจะชนะ พลังฝีมือของตนแกร่งกล้ากว่าตอนสังหารจั๊วคงคาดจอมปีศาจ แต่นั้นได้ เพียงว่าเป็นพลังฝีมือของเขตขั้นก่อนหน้าแคนโสตันโลสตเที่ยงแท้ทั่วไป กระปี่

เห็นพุ่งแหกมวลอากาศ มองด้วยตาเปล่าเห็นท้องฟ้าประหนึ่งถูกแยกเป็นสองส่วน

ความเร็วของระบบเห็นก่อให้เกิดเสียงฟ้าร้องครันครืน ประกายไฟประทุขึ้นจากการเสียดสีกับมวลอากาศ

เทียบกับอานุภาพในการสั่นหารจั่วคงตามีครั้งก่อน แกร่งกล้ากว่ามากนัก! ความเร็วยิ่งฉับไวกว่า!

“ถูกพบทเข้าแล้ว?” จอมปีศาจเวหาทองที่ล้อยอยู่ด้านบนมองระบบเห็นที่พุ่งขึ้นมาอย่างน่าหวาดกลัว อดตกตะลึงมิได้ “รังสีระบบที่อ่อนน้อมกำราบเพลิงอ่อนนี?”

ห่วงกลมสีทองขยายใหญ่พรวดหนึ่งเท่า ครอบระบบเห็นสีเงินที่ทะยานพุ่งขึ้นมาโดยตรง

ตอนที่ 16 ยามคับขัน

เมื่อห่วงสีทองขยายใหญ่หนึ่งเท่า พลังดูดกลืนไว้รูปแผ่นคลุม เปรียบเสมือนวังวนในมหาสมุทร ดูดลากทุกสิ่งอย่างม้าคลั่ง หวังดูดกลืนเข้าไปด้านใน

พีบ! กระบีเพินอัตชีวไม่เพียงรวดเร็ว ยังคล่องแคล่วปราดเปรียว ยิ่งนัก ประหนึ่งมัจชาแห่งกว่ายหลุดพันแรงดึงดูดมหาศาล ประด้านข้างของห่วงพันธนาการเชียน จนห่วงเอียงลงอยู่ดีดกอกไปด้านข้าง

จากนั้นกระบีเพินพุ่งใส่จอมปีศาจเวหาของที่อยู่ด้านบนโดยตรง ภายในอุ้งมือจอมปีศาจเวหาของมีของวิเศษหนึ่งซึ่งพลันขยายใหญ่ กล้ายเป็นทวนยาวสีดำลายเพลิงแดงด้าน! ผ่าปีศาจต่างจากผ่ามนุษย์ ผ่ามนุษย์ส่วนมากชำนาญการโ杰มตีระยะไกล กระแท้ทั้งเชียนกระบีอย่างฉินอวินก์ปล่อยกระบีเพินอัตชีวะยานออกโ杰มตีระยะใกล้! ส่วนผ่าปีศาจส่วนมากถนัดการต่อสู้ระยะประชิด อย่างเช่นจ้าวงศากจอมปีศาจ จอมปีศาจกระบีอืบเป็นตัน ถึงเป็นหัวหน้าปีศาจหรือปีศาจระดับเล็กก็

ชำนาญการต่อสู้ระยะประชิด

ปีศาจตนหนึ่งสำแดงศาสตร์คากาในระยะใกล้? กลับพบเห็นได้น้อยเสียยิ่งกว่าน้อย

เมื่อกระบี่เหินจูโจม ทวนยว่าวสีดำในมือจอมปีศาจเวลาท่องกวัดแก่วงออกหันที ลายเพลิงแดงฉานบนก้านทวนสว่างวาบ เพียงพริบตาเปลวเพลิงโชนิดซ่าง พันเกี้ยวกะบี่เหินที่โจมตีเข้าใส่

กระบี่เหินทะยานทะลุเปลวเพลิงปะทะกับทวนยวา แรงปะทะก่อให้เกิดกระแสคลื่นแผ่คลุ่มสีทึศแปดทาง มวลอากาศรอบด้านบิดเบี้ยว ยอดไม้สูงชะลุดบางตันถูกกระแสน้ำแรงกระแทกจนแตกหัก เคราะห์ดีที่พลังฟ้าดินโดยรอบก็กระเพื่อมไหว ท่อนแรงกระแสน้ำเหลืออ่อนลง คุ้มกันจำนวนสกุลชนิดและจำนวนอื่นๆ ในบริเวณโดยรอบไว้

แต่ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ ยังคงมีกระแสคลื่นบางส่วนปะทะจำนวนสกุลชนิดและจำนวนอื่นๆ ประคุทหน้าต่างของจนสั่นไหวรุนแรง

เคราะห์ดีที่มีพลังฟ้าดินลดทอนแรง หากชนิดอื่นไม่ได้บังคับพลังฟ้าดิน คงปะทะรุนแรงมากกว่านี้

‘พลังผีมือของมันแกร่งกว่าจ้าวคงคากาจอมปีศาจมากนัก’ ฉินอวินนึกในใจ

ทวนยวาในมือจอมปีศาจเวลาท่องกวัดแก่วงรวดเร็วสุดขีด ว่ายุเพลิงรวมตัวทวนยวา放พลังวายุเพลิง ‘ไม่เพียงส่งผลกระทบต่อ มวลอากาศรอบด้าน ยังทำให้กระบี่เหินและม่อนทะยานกลางวังวนอันสับสน ยุ่งเหยิง ยิ่งกว่านั้นความเร็วในการออกกระบวนการท่าทวนยวาเทียบกับจ้าวคงคากาที่เสียแขนไปหนึ่งข้างแล้วฉับไวกว่าหนึ่งเท่า จึงป้องกันได้อย่าง มิดชิดน้ำไม่กระเซ็นเล็ดลอด

ท่ามกลางเสียงฟ้าลั่นครั้นคืน กระบี่เหินสีเงินกวัดแก่วงเป็นเส้น

โถงແຜ່ເປົລວເພີ້ງຫລາຍສາຍຫ້ອມລ້ອມຈອມປຶກຈະເວທາທອງໂຄມຕີຄັ້ງແລ້ວ
ຄັ້ງເລ່າ ແລນບະລວງໄປມາ

ແຕ່ມັນກລັບປັ້ງກັນແນ່ນຫາປະໜົນໆວ່າຄວາມແກຮ່ງກລ້າຍັງເຫຼືອເພື່ອ¹
“ຄວາມເຄື່ອນໄຫວທາງນີ້ຄົງຖຸກຍອດຄົນເຝຳມໍ່ນຸ່ງຍືໃນກວ່າງທິດຕຽບ
ຈັບຮູ້ໄດ້ແລ້ວຮາຍງານກາຕີຕຽບຕາສວຣຣົກ ຂ້າຕ້ອງເຮັດສັງຫຼາກແລ້ວແຍ່ງຊິງ
ສມບັດຂອງມັນມາ ທີ່ຈະ ເຊີ່ນກະບົບການຈົວສຸກລົມນິນ ປະເມີນແລ້ວກີ
ແຄ່ເຂົດຂັ້ນກ່ອນກາແດນໂອສັດອັນດຕາ ແມ່ສຳແດງພັ້ນຂອງເຂົດຂັ້ນກ່ອນກາ
ແດນໂອສັດເຖິງແທ້ ແຕ່ໄມ້ອ່າຈຸກຄາມຂ້າໄດ້” ຈອມປຶກຈະເວທາທອງຄົດຈະ
ໂຄມພຸ່ງລົງໄປ ແຕ່ທັນໃດນັ້ນ ກະບົບເຫີນອັຕຊີວີທີ່ແລນພຸ່ງເວີນວນໄປມາພລັນ
ເປີ່ຍນກະບວນທ່າ

ອ່ອນລະມຸນດຸຈລມ ພລື້ວະລ່ອງໄມ່ແນ່ນອນ

ກະບົບເຫີນສີເງິນກາລາຍເປັນແສງກະບົບຂໍາດມທີ່ມາຄອບຮ່າງຈອມປຶກ
ເວທາທອງໄວໃນຂ້ວພຣິບຕາ!

ເປັນກະບວນທ່າແຊີ້ງແກຮ່ງທີ່ສຸດແທ່ງເຈຕົນກະບົບໜ່ອກພິຣຸນທີ່ຂີນວິນ
ໃຊ້ໃນການຕ່ອສູ່ຮະບະປະເສີດ...ແສງກະບົບຈັກກຳໄຟ

ແລ້ວ ຮະຍະນີ້ຝຶກຝັນຫລ່ອຫລວມທຸກວັນລ້ວນປະສົບພລສໍາເຮົາ ອີກທັ້ງສັງຫຼາກ
ສັດຮູ້ໃນຮະຍະໄກລ ຕ້ອງການເພີ່ງຈູ້ໂຈມໄມ່ຕ້ອງປັ້ງກັນ! ເດີມທີ່ແສງກະບົບຈັກກຳ
ພາໄສເພື່ອຄຸ້ມກັນຕົນເອງ ບັດນີ້ລືນວິນດັດແປລັງແກ້ໄຂໃໝ່ “ຫ່ອໜຸ່ມ” ຕັດຮູ້ ພຸ່ງ
ເປົາໂຄມຕີນັບຄັ້ງໄມ້ຄ້ວນໄສຕັດຮູ້ທີ່ຖຸກຄອບອຢູ່ດ້ານໃນ

ໃຫ້ແສງກະບົບຈັກກຳໄກລາຍເປັນກະບວນທ່າໄມ້ຕາຍກັກຂັ້ງສັງຫຼາກຕັດຮູ້
ກະບວນທ່າພິມາດນີ້ ລັ້ງສັງຫຼາກຈ້າວຄົງຄາໄປແລ້ວສອງເດືອນ ອືນວິນຄື່ນໍາ
ມາປະຢຸກຕີໃຫ້ໄດ້

“ອັນໄດກັນ” ຈອມປຶກຈະເວທາທອງຮູ້ສຶກຄົງແສງກະບົບໜ່ອມລ້ອມທຸກໆທຸກໆ

แห่ง ด้านท่านฉบับพัลกินแรงทันทีทันใด มันกวัดแก่วงทวนยาวยาสีดำ ว่ายุ เพลิงโหมชั้ดกระหน้าสาด กล้ายเป็นมังกรทะยานหลายตัวโอบล้อมทั่ว บริเวณ ดันวงแสงกระบี่ข้ายายกว้างออก แต่เพียงพริบตาวงแสงกระบี่จักรา พ้าก์หดกลับเข้ามาบีบประชิดอีก

ฉึก! ทันทีที่ป้องกันไม่อู่ยู่ แสงกระบี่เคลบผ่านช่องห้อง เนื่องตัด ขันนกเป็นชั้นๆ จนเป็นแผล โลหิตสดไหลซึม

‘กระบวนการท่าเด็ดชี้พของกระบี่เหินร้ายการถึงเพียงนี้ เป็นเชียน กระบี่ผู้ได้กัน’ จอมปีศาจเวหาท้องตื้นตะลึง

ความรู้สึกเมื่อถูกแสงกระบี่จักราฟ้าโอบล้อมทำให้มันสะท้านไหว ในใจอย่างแท้จริง เคราะห์ดีที่แสงกระบี่จักราฟ้าแต่เดิมใช้เพื่อรับมือกลุ่ม ศัตรูโจนตี แม้หลังดัดแปลงแล้วกักขังสังหารศัตรูได้ แต่ถึงอย่างไรก็ถ้นัด ในการกักขังศัตรูมากกว่า アナ奴ภาพยามสังหารศัตรูอ่อนต้อยกว่า! รับมือ กระบวนการท่าของกลุ่มโจนตี...アナ奴ภาพย่อมไม่มากเกินไป แต่หากถูกแทง เข้าสักสิบยี่สิบกระบี่ จอมปีศาจเวหาท้องก็เกรงว่าอาจเสียชีวิตได้

“ต้องหนีให้เร็ว!” จอมปีศาจเวหาท้องพยายามกระพือปีกอย่าง หนักหน่วง บังเกิดเสียงลมหวัดหวิว แสงกระบี่จักราฟ้ายุดชะงัก ห่วง พันธนาการเชียนที่อยู่ด้านข้างหดตัวเป็นจุดแสงหลอมรวมเข้าร่างจอม ปีศาจเวหาท้อง

พรีบ! ภายในได้ล้มพัດกระโชค จอมปีศาจเวหาท้องบินหนีไปไกลิบ ในชั่วพริบตา ก่อนหายลับตรงเส้นขอบฟ้า

หลังหลบหนีมาไกล จอมปีศาจเวหาท้องลอยคว้างท่ามกลางเมฆ หมอก มันก้มมองช่องห้องตนเอง “มีการดักซุ่มจริงเสียด้วย! วิชากระบี่ เหินที่นำมา กักขังโดยข้าไม่ทันได้ป้องกัน ต้องเป็นกระบวนการท่าพิฆาตของ

กระบี่เห็นที่ถ่ายทอดกันอย่างลับๆ แน่นอน ดูจากอานุภาพของกระบี่เห็น... คาดว่าสำนักเชียนกระบี่ส่งเชียนกระบี่เขตขึ้นก่อนนา闷แตนโสสก อนัดตามา ทว่าถึงขั้นผ้าคน渺สารเป็นหนึ่ง อีกทั้งฝิกฟันกระบวนการท่าพิมาต สีลับจนสำเร็จ มิฝ่าถึงกล้าบักหลักในใจวนสกุลฉิน”

“หากความสามารถในการเอาชีวิตรอดอ่อนด้อย คง tally กระบวนการท่าสังหารของกระบี่เห็นนั่นไม่ได้รำมัง เพนก่อน ไม่อาจรั้งอยู่” มันกระพือปีกอีกรั้ง หายลับไปกลางเมฆหมอกออย่างรวดเร็ว

บัดนี้ผู้คนทั้งใจวนสกุลฉินและบ้านเรือนราชภูรทั่วไปต่างออกมาแล้ว แม้มีพลังผ้าดินพยาภยามลดลงความรุนแรง แต่เดินอวินคุณคุณ พลังผ้าดินได้อย่างจำกัด หน้าต่างประดุษามากมายสั่นสะเทือน ส่วนยอดของต้นไม้ใหญ่หักโคนยิ่งซักนำผู้คนออกมานเป็นโซยง ผู้ที่ออกมาย่างรวดเร็วคือ Yam ลาดตระเวนยามวิกาล พวกรเขามองเห็นวงว่ายุเพลิงห้อมล้อมจอมปีศาจเทหาทอง! มองเห็นการสู้รบอันน่าประวั่นชั่วญพوا

แต่ออกมาย้าไปสักหน่อย การสู้รบยุติลงแล้ว

“เกิดเรื่องได้ขึ้น” ฉินเลี้ยหุ่คลุมชุดคลุมออกมาน การต่อสู้จบสิ้นลงแล้ว

“นายท่าน” บ่าวซึ่งทำหน้าที่ยามรักษาการณ์ประจำดีนชี้ขึ้นไปท่องฟ้า “บนผ้าเกิดการสู้รบ ความเคลื่อนไหวใหญ่โตกัน”

ห่างออกไปห้าหากสิบจัง ปุ๊กชนทัวไปแยกแยกไม่อกว่าเป็นปีศาจหรือเป็นผู้บำเพ็ญศรัทธา

“ต่อสู้?” ฉินเลี้ยหุ่กวดตาไปโดยรอบ มองเห็นยอดไม้บางส่วนใบไม้ร่วงกรุกว่าครึ่งตัน อีกครึ่งตันช่วงล่างยังอยู่ดี อดตากตะลึงมิได้อีกด้านหนึ่งนั้น

ฉินอวินก็ออกจากห้อง แหงนหน้ามองฟ้า “จอมปีศาจเวหาของคงคิดว่าเป็นเชี่ยนgradeบีเขตขั้นก่อนนภากรณ์มัง”

เชชิญหน้ากับสถานการณ์เช่นนี้คงไม่มีผู้ใดจะคาดคิดว่าเป็นเชี่ยน gradeบีเขตขั้นหลังฟ้า アナ沪ภาพชั้นนั้นน่าหวาดหวั่นยำเกรงยิ่ง

‘แสงgradeบีจักราฟ้าอันเป็นกระบวนการท่าสังหารแกร่งกล้าที่สุดของเจตນ์gradeบีหมอกพิรุณแปลงเป็นกักขังสังหารศัตรู มั่นคงคิดว่าเป็นกระบวนการท่าลีลับอันได น่าเสียดาย กระทั้งสำแดงวิชาgradeบีพิมาตขั้นพื้นฐาน ข้ายังต้องอาศัยพลังขั้นพากนผสมเป็นหนึ่งถึงสำแดงօกามาได วิชาที่ข้าได้รับการถ่ายทอดแม้มบูรณ์พร้อมและมีกระบวนการท่าสังหารลีลับมากมาย แต่ข้าไม่อาจสำแดงได้เลยแม้แต่น้อย’

ยอดผู้สืบทอดจำต้องมีพลังวัตรพลังคณาที่สูงส่องอย่างยิ่ง

ยิ่งมีพลังวัตรพลังคณาสูง ยิ่งสำแดงและควบคุมกระบวนการท่าลีลับซับซ้อนเลิศล้ำได ฉินอวินได้แต่สำแดงวิชาgradeบีพิมาตขั้นพื้นฐาน แสงgradeบีจักราฟ้าแท้จริงแล้วก็เป็นหนึ่งในกระบวนการท่าของเจต้นgradeบีหมอกพิรุณเท่านั้น

‘สามเดือนนานี้ เจต้นgradeบีก้าวหน้าขึ้นไม่น้อย gradeบีเห็นก็ถึงขั้นเจิดนับว่าทัดเทียมจอมปีศาจเวหาของตนนี้’ ฉินอวินเอ่ยในใจ ‘กล่าวถึงพลังฝีมือ จอมปีศาจเขตขั้นก่อนนภาแสนโcosทเที่ยงแท้สามตอนในสังกัดเจ้าเกาะจิวชาน จอมปีศาจเวหาของตนนี้ถือว่าอ่อนแอก็สุดแล้ว มีพลังฝีมือเขตขั้นก่อนนภาแสนโcosทเที่ยงแท้ที่ธรรมดาสามัญ พี่ยังแต่วิชาเวหาเห็นหลวงหนี้แกร่งกล้าเท่านั้น’

ปีศาจก็มีด้านที่ชำนาญเชี่ยวชาญ

จอมปีศาจเวหาของชำนาญการ 매우เห็นหลวงหนี้! ศาสตร์นี้ยังร้ายกาจกว่าเจ้าเกาะจิวชานอาจารย์ของมัน

จอมปีศาจกระเบื้องต่อสู้ประชิดตัวได้รุนแรงโหดเหี้ยมที่สุด ประจันหน้าอย่างแข็งกร้าวกับเขตขั้นก่อนภาษาเดนโอลีสติกพิพิธ์ได้

จอมปีศาจมะโรงเป็นปีศาจเก่งการรอบด้านยกต่อกرمากที่สุด

ทว่าจอมปีศาจอีกสองตนไม่เก่งการด้านการหลบหนี 'ไม่คิดเข้าสู่บ้านเมืองของมนุษย์' ไม่เช่นนั้นหากถูกทุตตรวจตราสรรค์สักดักกันก็เป็นอันตรายแล้ว มีเพียงจอมปีศาจเวหาทองที่เก่งการด้านการแหะเหินหลบหนียอมเสียงอันตรายบุกเข้ามา

'ที่แรกก็ส่งสามาหารมา Jerome ตอนนี้ส่งจอมปีศาจเขตขั้นก่อนภาษาเดนโอลีสติกเที่ยงแท้มา ผิดปกติยิ่งนัก' ฉินอวินขอบคิด 'หรือเจ้าเกาะจิวชานจะมีสมพันธ์อันดียิ่งกับจั่วคงคาดจอมปีศาจ ก็มีความเป็นไปได้แต่ต่ำาก ความเป็นไปได้มากสุด... ก็คือที่ข้ามีสิ่งของบางอย่างที่เจ้าเกาะจิวชานต้องการ'

'ที่ข้ามีสมบัติล้ำค่าได้กัน ข้าเอองยังไม่ล่วงรู้ แต่เจ้าเกาะจิวชานรู้... ในบรรดาสิ่งของที่จั่วคงคาดจอมปีศาจหลงเหลือไว้ มีหลายอย่างที่ข้ายังแยกแยะไม่ออกอยู่จริงๆ'

ฉินอวินนึกอะไร ลังขวดสีเทาจากถุงจักรวาลที่ห้อยไว้ที่บั้นเอวออกมา 'ก่อนหน้านี้สกุลม่อໄດก็อยากได้ของสิ่งนี้ ถึงขั้นฆ่าข้า คืนนั้น ส่งแมลงภู่มาลองแย่งชิงก็อาจเป็นฝีมือสกุลม่อໄດ แต่นับแต่ต้นจนจบสกุลม่อໄດไม่ยอมบอกที่มาของโลหิตนี้ให้กระจ่าง'

'ที่เจ้าเกาะจิวชานต้องการจะใช้โลหิตนี้หรือไม่' ฉินอวินคาดเดา

รีบเก็บขวดสีเทาเข้าถุงจักรวาล 'ไม่ว่าอย่างไร มันยังไม่ตายใจ... นี่ก็ยุ่งยากแล้ว' ฉินอวินอคตุรุสึกับขันขึ้นมาได้ 'เดิมที่ข้ายังคิดบำเพ็ญตบะอย่างสงบสักหลายเดือน มุ่งหวังเพียงไปเมืองอู่ซูในวันที่สิบห้าเดือนสอง ตอนนี้ดูท่า ต้องระวังระดับตลอดเวลาแล้ว ทางที่ดีที่สุดรีบบรรลุ

เขตขั้นก่อนหน้า! ทันทีที่ถึงเขตขั้นก่อนหน้า พลังผีมือของข้าจะเพิ่มขึ้นมาก'

อีกด้านหนึ่ง ภายในจวนเจ้าเมือง

เจ้าเมืองกงเหยี่ยบินนระเบียงทางเดินชั้งสองมองไปที่ไกล ชมดู การต่อสู้ที่บังเกิดขึ้นกลางอากาศ ในดวงตาปรากฏอย่างต่อเนื่อง ทำให้มองเห็นการรบที่อยู่ห่างไปถึงสิบกว่าลี้ได้อย่างถนัดชัดตา มองเห็น จอมปีศาจเวหาทอง กระปี่เหินสำแดงแสงกระปี่จักราฟ้าโอบล้อม สุดท้าย จอมปีศาจเวหาทองแหะหนี

‘เป็นเวหาทองศิษย์หลาน’ เจ้าเมืองกงเหยี่ยข่มวดคิว ‘วิชากระปี่เหินตอนห้ายสุดนั้นร้ายกาจยิ่ง กระปี่เหินแล่မเดียวพันธนาการศิษย์หลาน ไว้มั่นต่อให้เป็นเชียนกระปี่เขตขั้นก่อนหน้าแคนโน่สตอร์ตาก็ต้องทุ่มเท เวลาเนินนานกว่าจะฝึกกระบวนท่าสังหาร เช่นนี้อ กมาได้ สำนักเชียน กระปี่ที่อยู่เบื้องหลังให้ความสำคัญกับฉินอวินมาก มีผู้อาวุโสในสำนักอย คุ้มกันมัน!’

‘ก็ถูกต้อง สร้างคุณงามความชอบยิ่งใหญ่ขนาดนี้ สำนักย่อมได้บุญ บำรุงเพิ่มขึ้น คงยินดีปรีดานัก’ เจ้าเมืองกงเหยี่ยคิดในใจ

“ได้เท้าเจ้าเมือง” หัวหน้าหน่วยเตี้ยเร่งรุดมา “มีจอมปีศาจประมือ กับเชียนกระปี่เห็นอ่อนแหนสกุลฉิน พากเรา...”

“จอมปีศาจจากไปแล้ว! ไม่กวดไม่ทัน จดบันทึกในเอกสารก็พอ”
เจ้าเมืองกงเหยี่ยพุดจบก็หมุนตัวจากไป

ตอนที่ 17 ต่อกรกับฉันอวีน

หลายวันต่อมา คุกได้ดินในจวนเจ้าเมือง
สตรีหน้าตาสะสวยนางหนึ่งมองเข้าไปในคุกได้ดิน ภายในห้องขัง
ที่อยู่ห่างออกไปกักขังบันทิตไว้ผู้หนึ่ง

“เชียงกง* เชียงกง” สตรีหน้าตาสะสวยร้องเรียกต่อเนื่อง
“ดูเสร็จแล้วก็รีบไปเถอะ” เจ้าเมืองกงเหยียบเทียนอยู่ด้านข้างกลับ
กระซากตัวนาง ลากออกจากคุกได้ดินอย่างง่ายดาย อยู่ข้างกายเจ้า
เมืองกงเหยียบ นางໄรีเริ่วแรงต่อต้านโดยสิ้นเชิง

บันทิตในห้องขังหายใจหายใจ ปวดเปล็บเป็นระยะ เพราะบาดแผล
ทั้งร่าง เขาได้ยินเสียงกรรยาตนเงวงเววๆ

“ฟูเหริน!” บันทิตเงยหน้ามองไป คุกได้ดินอันมีดมีดแห่งนี้
ไหนเลยมีกรรยาของเขานะ

---

* คำเรียกสามี

ภายในห้องห้องหนึ่งในจวนเจ้าเมือง บันเตียงมุ้งอันหรูหาราชวิจิตร กระทั้งผ้าห่มยังเป็นแพรไหมอ่อนละมุนนุ่มลื่น ชาบังลงด้านข้างกึงดงาม ประณีตหาได้เบรียบ

เจ้าเมืองกงเหยี่ยเพียงโนกมือ สาวงามโซเชล้มกองบันเตียง

“แม่นางน้อย อายากช่วยสามีเจ้า มีเพียงหนทางเดียว” เจ้าเมืองกงเหยี่ยยืนตรงนั้น แ渭ตราไว้สุนัขจิ้งจาก จับจ้องสาวงามตรงหน้า นางได้แต่กัดฟันกรอด รู้ดีว่าเผชิญหน้ากับได้เท้าเจ้าเมืองผู้มีอำนาจปิดคลุมฟ้า ในมือเดียว นางและสามีไร้พลังกำลังต่อต้านได้ ทั้งสิ้น

“ได้เท้าเจ้าเมือง ท่านสูงศักดิ์เป็นถึงเจ้าเมือง เชื่อว่าจะรักษาสัจจะไม่ถึงขั้นรังแกข้าผู้เป็นภารຍาของราชภูมิต້າຕ้อย” นางลุกขึ้นยืน กัดฟันปลดสายรัดเอว อาการนี้ร่วงหล่น

“ย่าๆ...” เจ้าเมืองกงเหยี่ยหัวเราะก่อนโอมตัวไปเบื้องหน้า

ครึ่งวันต่อมาท้องฟ้าครึ่มมัว เจ้าเมืองกงเหยี่ยตื้นขึ้น ส่วนสาวเจ้าห่อตัวด้วยผ้าห่มขาดตัวอยู่ที่มุ่งเตียง น้ำตาล้นองหน้า

“หลิวເອ້ອງ” เจ้าเมืองกงเหยี่ยเอ่ยปากสั่งการ “นำคนเข้ามา”

“ขอรับ” เสียงรับคำແວ່ນมาจากด้านนอก

สาวงามบันเตียงสีหน้าตื้นตระหนก นำคนเข้ามา? ผู้ใด นางรีบห่อตัวให้แน่นหนากว่าเดิม

ประตูห้องเปิดออกเสียงดังเอียด

บุรุษท่าทางเย็นชาผู้หนึ่งผลักตัวบันทึกเข้ามา

บันทึกผู้นี้แตกตื่นลงลาน เมื่อเข้ามาภายในห้อง ก็เห็นเจ้าเมืองกงเหยี่ยและมองเห็นสาวงามบันเตียง

“ฟูเหริน...” บันทึกตาเบิกโพลง มองเหตุการณ์นี้อย่างยากจะเชื่อ

“เจ้า เจ้า...”

“เชียงกง” ส่องตานางเต็มไปด้วยน้ำตา “ข้าผิดต่อท่านแล้ว”

นางมองไปทางเจ้าเมืองกงเหยี่ย “ใต้เท้าเจ้าเมือง ท่านรักษาสัญญา ปล่อยสามีข้าออกไปเถอะ”

เจ้าเมืองกงเหยี่ยและยิ้ม มองไปทางหลวเอ้อร์เว็บหนึ่ง

หลวเอ้อร์ยิ้มอับลักษณ์ ตอบหนึ่งฝ่ามือกระแทกระห่ม่อมบัณฑิตผู้นั้น บัณฑิตตามเบิกโพลง กระอักโลหิตทันทีก่อนระหว่างล้มกองบนพื้น เสียชีวิตคาที่

“เชียงกง เชียงกง” นางหอบผ้าห่มพุ่งตัวลงจากเตียง คลานเข้าไปถึงข้างกายสามีตน แต่บัณฑิตผู้นั้นไร้ลมหายใจไปแต่แรกแล้ว

“เชียงกง ท่านฟื้นสิ พื้นสิ ให้ท่านว่า... ท่านว่าจะปล่อยเขาไป” นางหันขึ้นไปมองเจ้าเมืองกงเหยี่ย

เจ้าเมืองกงเหยี่ยยิ้มเยาะ “ใช่ ข้ากล่าวว่าจะปล่อยเขาอกมา ตอนนี้ข้าก็ให้เขาออกจากการคุกได้ดินมาแล้ว! ส่วนหลังจากปล่อยออกมานั้นจะผ่าหรือไม่ ข้ามิได้รับปากเจ้า”

ทั้งร่างนางสั่นสะท้าน “ท่าน... ท่านไม่ใช่คน จะถูกกรรมสนอง ต้องถูกกรรมสนอง”

“กรรมสนอง? ย่าๆ...” เจ้าเมืองกงเหยี่ยหัวร่อลั่น

สองตานางผู้นั้นบวมแดง ก้มหน้ามองสามีตนเอง เอ่ยเสียงเบา “เชียงกง ข้ามาอยู่เป็นเพื่อนท่านแล้ว” พุดจบก็พุ่งชนเสาด้านข้าง เสียงดังพลัก ชนกระแทกจนโลหิตเต็มศีรษะก่อนล้มกองบนพื้น นางนอนแผ่นพื้นอย่างหมดแรง ยังคงมองสามีด้วยสายตาอวารณ์ ก่อนหมดลมหายใจไปในที่สุด

“ช่างโง่งมในรัก นำประทับใจเสียจริง”

เจ้าเมืองกงเหยียก้มหน้ามอง “ข้าเตรียมจะหาความสำราญจากนางผู้นี้ต่ออีกหลายวัน แต่นางแข็งกร้าวเกินไป หลิ่วเอ้อร์ จัดการให้สะอาดเรียบร้อย”

“ขอรับ” หลิ่วเอ้อร์แค่นั้นหัวรือหึๆ ก้มหน้าอย่างเคารพ

เจ้าเมืองกงเหยียก้มหน้าอย่างเคารพ “ข้าเตรียมจะหาความสำราญจากนางผู้นี้ต่ออีกหลายวัน แต่นางแข็งกร้าวเกินไป หลิ่วเอ้อร์ จัดการให้สะอาดเรียบร้อย”

“หึๆ” เจ้าเมืองกงเหยียก้มหน้าอย่างกระพริบกระเพร่าสำราญอกสำราญใจ สำหรับเขาแล้ว นี่เป็นเพียงเรื่องสนุกของวันนี้เท่านั้น “ศิษย์พี่น้องร่วมสำนักปีศาจมารของข้าสังหารคนมาไม่รู้เท่าได ข้าแค่หยอกเล่นไม่กี่คน นับว่า เมตตาปราณีแล้ว!”

การตายของสามีภรรยาคุณที่ไร้สุขเสียใจเมื่อกว่างหลัง ถือเสียว่าสาบสูญไปเท่านั้น

ความดราม่าดีกวายได้ความรุ่งเรืองของกว่างหลังบังเกิดขึ้นไม่เคยหยุดหย่อน เพียงทว่าบัดนี้เมืองกว่างหลังมี “ใต้เท้าเจ้าเมือง” จอมมารประทักษิณมาอีกหนึ่ง มารตันนี้น่ากลัวเสียยิ่งกว่าตระกูลสูงศักดิ์ผู้ลากมากดดัน

หอหຽม

รองเสนาบดีหวังและนายหญิงหอหຽมสนทนากันเสียงเบาอยู่บ่นเตือน

“ตอนนี้ดำเนินชีวิตยากลำบากแล้วอย่างนั้นหรือ” นายหญิงหอหຽมซับบนแผลรองเสนาบดีหวัง

“ใช่แล้ว ดำเนินชีวิตยากลำบากแล้ว” รองเสนาบดีหวังถอนหายใจ เอื้อก “กระทั้งข้ายังถูกบีบให้ส่งมอบเงินห้ามีน้ำลึกลับ ถึงทำให้เจ้าเมือง

คนใหม่พ่อใจ คนผู้นี้เหตุเหี้ยมอ้ามหิด สกุลหงมได้เท้าผู้ว่าราชการหนองหลัง เจ้าเมืองคนใหม่ถึงมีได้บีบคั้นมากันนัก แต่พ่อค้าวานิชมากมายทั้งเมืองกว่างหลิง ผู้ใดบ้างไม่ถูกขุดรีดอย่างหารุณ ฟ้าสูงสามดี* แล้ว!"

"หากว่าไม่ให้เล่า" นายหญิงหอครูเมืองสองสาม

"ทันทีที่เขามากีเล่นงานสกุลหลิวจนตาย ยังมีผู้ได้กล้าไม่ให้" รองเสนาบดีหัวงเล่าเสียงค่อย "ผู้ที่หนุนหลังเขาอยู่แข็งแกร่งยิ่งนัก หากเป็นเมืองใหญ่อย่างเมืองตงให้เข้าไม่กล้ากำเริบเช่นนี้ แต่ในกว่างหลิง ข้ายังนับว่าดีหน่อย มีเส้นสายในเมืองตงให้อยู่ไม่น้อย ที่เมืองหลวงข้าก็มีเส้นสายอยู่บ้าง มอบเงินห้าหมื่นตำลึงเขาก็ยอมปล่อยข้าแล้ว ไม่เช่นนั้นด้วยศักดิ์ฐานะอย่างข้า อย่างน้อยต้องขุดรีดสิบหมื่นตำลึงถึงจะรามีอ"

นายหญิงหอครูเมืองพยักหน้า

ก่อนสกุลหงจะมีอำนาจบารมี รองเสนาบดีหัวงผู้นี้เคยเป็นคนเจ้าเล่ห์เหตุเหี้ยมที่สุด สกุลหงอาศัยได้เท้าผู้ว่าราชการหนองหลังถึงได้มีอำนาจบารมีกล้ายเป็นตระกูลอันดับหนึ่งแห่งกว่างหลิง

เมื่อเทียบแล้วรองเสนาบดีหัวงยังเป็นพ่อค้าวานิชขนาดแท้ๆ มากกว่า มีการค้าทั้งในเมืองตงให้และในเมืองหลวงนี่คือเหตุผลที่นายหญิงหอครูเมืองกล่าวไม่ยอมปล่อย

"ช่วงนี้ทั้งเมืองกว่างหลิง ตระกูลที่มีภูมิหลังไม่เพียงพอล้วนถูกบีบคั้นจนพุดไม่ออกร" รองเสนาบดีหัวงเอ่ย "ส่วนที่มีภูมิหลังเพียงพออย่างสกุลหงที่มีได้เท้าผู้ว่าราชการหนองหลัง สกุลฉินที่มียอดสำนักบำเพ็ญดีอยู่เบื้องหลัง เจ้าเมืองกลับไม่บีบคั้น แต่พยายามผูกสัมพันธ์อันดีด้วย"

"ภายใต้การปกครองของเข้า หลายปีต่อจากนี้ต้องระมัดระวังแล้ว"

* หมายความว่าหากเจ้าเมือง จำกินกานสุภาษิต ขุนนางจะไม่บุกรีดอาภัพราชภูมิ จนราษฎรบ้านบ้านได้เขียนว่า "ฟ้าสูงสามน้ำ" ขุนนางจะไม่เข้ามาเจ้าเมือง นำภาษีไปแบนว่าให้ท่านน้ำที่ทำการ บิดาของขุนนางมาเห็นเข้า จึงอธิบายว่าที่ศีรษะที่ราชภูมิต่อว่า ราชภูมิกุศลรีดเหมือนขุดถูกฝาดเดิน ตันเหล็กข้างไม่เหลือ จนเดินลึกลงไปล้ำมีอีกสามดี ฟ้าสูงได้อัญญาขึ้นไปอีกสามดี

รองเสนาบดีหัวรัฐบาลมายใจแฝ่วเบา “ข้าถึงขั้นบังเกิดความคิดเห็น
ไปอยู่เมืองตงไหในหลายปีนี้ ถึงตอนนั้นหรูเมือง เจ้ายินดีตามข้าไปหรือ
ไม่”

นายหญิงหอหรูเมืองชนอยู่ในอ้อมกอดรองเสนาบดีหัว “หัวหลาง
ท่านไปที่ได้ข้าก็ไปที่นั้น หอหรูเมืองนี้ท่านว่าให้ปิด ข้าก็จะปิด”

รองเสนาบดีหัวพยักหน้า จากนั้นก็ตรึกตรองในใจ

เจ้าเมืองคนใหม่ ทำให้เขารู้สึกถึงภัยคุกคาม

แน่นอน หลายวันมานี้นับตั้งแต่เจ้าเมืองกงเหยี่ยมารถึงกว่างหลิง
หลาย ตระกูลต่างรู้สึกหวาดหวั่นขวัญผวา ต่างจากเจ้าเมืองเวินที่เมตตา
กรุณา ภายใต้การปกครองของเจ้าเมืองกงเหยี่ยมเป็นการแข่งกร้าวยิ่งกว่า

“วันเวลาเช่นนี้จะยุติลงเมื่อใด” แต่ละตระกูลต่างพรำบ่นเช่นนี้ลับ
หลัง ต่อหน้ากลับไม่กล้าล่าวงเกิน

กลางตึก ภายในห้องวิเวกสำหรับบำเพ็ญตนะใน涓เจ้าเมือง
ประทุมปิดสนิท

เจ้าเมืองกงเหยี่ยนนั่งขัดสมาธิอยู่ตามลำพัง ด้านหลังปราภูໄอดำ
ล้อยกรุ่น ภายในเป็นเงาจำลองของเทพมารนำสะพรึงกลัว รอบตัวบังเกิด
กระแสคลื่นครอบงำ กระแสคลื่นนี้แข็งเกรงกว่าจอมปีศาจเทาทองมาก
นัก

“เอี๊ะ?” พลันเจ้าเมืองกงเหยี่ยมวดคิ้ว ก่อนหยุดชะงัก เพียงพลิก
มือก็ปราภูคันฉ่องทองแดงเก่าแก่โบรณบานหนึ่ง ด้านบนปราภูเงา
ร่างของเจ้าเงากะจิ่วชานลอยอยู่

“ศิษย์พี่ ดีกเด่นเที่ยงคืน มีธุระใด” เจ้าเมืองกงเหยี่ยมถาม “คง

มิใช่เรื่องโลหิตหัวใจเด็กชายหญิงนั่นอีกกระแส”

“ศิษย์น้องคลาดปราดเปรื่องนัก” เจ้าเกาะจิวชานเอ่ยชม

“ helyawan ก่อน ข้ามองเห็นเวลาท่องศิษย์หลานลงมือกับสกุลชน”
เจ้าเมืองกงเหยี่ยหัวร่อหีๆ “ผู้ใดจะคาดว่ามีกระบี่เหินแล่หมนึงพุ่งออกมา
จาก涓สกุลชน พลังฟ้าดินสันสะเทือน กระบี่เหินสำแดงกระบวนการท่า
สังหารที่พิสดารร้ายกาจ ทำให้เวลาท่องศิษย์หลานตกใจหนีเหลือไป”

เจ้าเกาะจิวชานก็พยักหน้า “ดังนั้นข้าจึงต้องให้ศิษย์น้องช่วยเหลือ
ข้ารู้ดีว่าศิษย์น้องมีวิธี”

“ยกสักหน่อย” เจ้าเมืองกงเหยี่ยเอ่ยขึ้น “หากศิษย์พี่มีอบกระดูก
นิวเทเพมารให้ข้ายืมห้าสิบปี...”

“เป็นไปไม่ได้” เจ้าเกาะจิวชานมองอย่างเย็นชา “กระดูกนิวเทเพ
มารเลิกคิดได้แล้ว เอ่ยข้อแม้อื่นเถอะ”

เจ้าเมืองกงเหยี่ยมองเจ้าเกาะจิวชานที่ล้อยอยู่เหนือคันฉ่อง เนียบ
งันไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยว่า “ศิษย์พี่ ฉันอวินผู้นั้นสร้างคุณงามความชอบครั้ง
ใหญ่ เป็นหงส์ยังมียอดสำนักบำเพ็ญตนะหนุนหลัง รับมือมันไม่ง่ายดาย
เลย! อย่างนี้เถอะ ถึงอย่างไรท่านก็เป็นศิษย์พี่ของข้า ท่านข้าถอยฝ่าย
ละก้าว ท่านมอบผลลัภเข้าอวินหมัวให้ข้าหนึ่งแท่ง ข้าจะช่วยท่านจัดการ
เรื่องให้เรียบร้อย”

เจ้าเกาะจิวชานลงเลิ่ไปครู่หนึ่ง ก่อนยิ้มเอ่ยว่า “เอากะโหลกัน
ตามนี้”

เจ้าเมืองกงเหยี่ยก็ยิ่มมุ่งปาก “หากเป็นผู้อื่นมากอร้องข้า ข้าไม่มี
ทางรับปากเด็ดขาด แต่ศิษย์พี่ขอให้ข้าช่วย ทั้งยังยอมมอบผลลัภเข้า
อวินหมัวให้ข้า ข้าถึงได้ยอมยื่นมือเข้าแทรก”

“เจ้ามีความมั่นใจ?” เจ้าเกาะจิวชานอุกกะกังวล “ใน涓สกุลชน

น่าจะมีเชียนกระบีผู้แกร่งกล้ารักษาการณ์อยู่”

“ย่าๆ ในเมื่อข้างมือ ย่อมมีความมั่นใจ” เจ้าเมืองกงเหยียบเอีย
อย่างลำพอง

“หากมีความมั่นใจ ทางที่ดีก็สังหารฉินอวินผู้นั้นไปด้วย” ประกาย
ยะเยือกเย็นฉายชัดในดวงตาของเจ้าเกาะจิวชาน

“ได้ หากสะตวก็จะสังหารพร้อมกัน” เจ้าเมืองกงเหยียบในตอนนี้
เจรจาต่อรองได้ง่าย “เอาละ ศิษย์พี่ท่านรอข่าวดีจากข้าก็พอ”

เจ้าเกาะจิวชานในคันธงทองแดงเหยียบอยู่มื้อให้เห็น

เจ้าเมืองกงเหยียบเก็บคันธงทองแดง สายตาเย็นชา “ฉินอวิน? ข้า
ไม่คิดจะลงมือกับเจ้า แต่เพื่อผลึกเข้าอวินหมวก็ต้องขอภัยแล้ว!”

ตอนที่ 18 โยกย้ายกำลังทหาร

เข้าตัวรั่วันถัดมา ภายในห้องตำราจวนเจ้าเมือง

เจ้าเมืองกงเหยี่ยยืนอยู่หน้าโต๊ะสำหรับวาดภาพ สะบัดพู่กันสาด
น้ำหมึก รังสรรค์ตามอำเภอใจ เทือกเขายาวเหยียดค้อยๆ ปรากวูบม้วน
ภาพ

“ใต้เท้า” ประชุตห้องตำราเปิดกว้าง ผู้ติดตามเดินเข้ามาในห้องตำรา
อย่างเงียบเชี่ยบ ก่อนรายงานเสียงเบา “ฉินเลี้ยหู่ถึงที่ว่าการแล้ว”

“อีม” เจ้าเมืองกงเหยี่ยรับคำเสียงหนึ่ง
ผ่านไปอีกสักพัก

ผู้ติดตามอีกคนเข้ามาในห้องตำรา รายงานเสียงเบา “ใต้เท้า ฉิน
อันพี่ใหญ่ของฉินอวินเพิ่งออกจากจวนสกุลฉิน น่าจะไปเหลาสุราและร้าน
ค้าของเขาเอง”

ฉินอันทำการค้า ย้อมมีเรื่องมากมายให้จัดการ

“ดี” เจ้าเมืองกงเหยี่ยวงพู่กันลง ชี้นิ้วม้วนภาพตรงหน้า เทือก

เข้าทดสอบตัวยาวเหยียด ที่ขอนพ้าปราภูเมฆทะมึนลอยปักคลุ่มให้ความรู้สึกเหมือนเมฆดำลอยต่ำทำลายล้างเมือง

“หลิวต้า หลิวอ้อร์*” เจ้าเมืองกงเหยี่ยพลันตะเบ็งเสียงดังลั่น

“ขอรับ” ด้านนอกมีสองบุรุษรับคำอย่างนอบน้อม

เจ้าเมืองกงเหยี่ยโยนป้ายคำสั่งแผ่นหนึ่งออกไป “เจ้าสองคนรับคำสั่งข้า ไปยังที่ว่าการ จับกุมคืนเลี้ยหู้ซังคุกหลวงในที่ว่าการ ฝ่าอย่างเข้มงวดแน่นหนา! อีกอย่างนับจากนี้ไปทั้งที่ว่าการหากไม่มีคำสั่งใหม่ของข้า เข้าได้ห้ามออก!”

“ขอรับ!”

ห้าพื้นห้องสกุลหลิวชื่อเสียงจ้าวใจ แต่ถูกเจ้าเมืองกงเหยี่ยปราบปรามจึงยอมติดตามรับใช้มาเป็นเวลาหวานาน เป็นที่ไว้วางใจของเจ้าเมืองกงเหยี่ย

“หลิวอู่ เจ้านำกำลังทหารองครักษ์ไปลอบจับกุมตัวฉินอัน ขังไว้ในคุกของที่ว่าการ จำไว ตอนลงมือต้องระมัดระวัง ลงมือให้สะอาดหมดจด” เจ้าเมืองกงเหยี่ยกำชับ

“ได้เท่าวงใจ” หลิวอู่รับคำต่อเนื่อง เข้าติดตามกงเหยี่ยปีงมานาน รู้ดีว่าจับกุมคืนอันไม่อาจให้ผู้อื่นพบทึน เช่นนี้ถึงเรียกว่า “ลอบจับกุม” สำหรับผู้นำเพญตบะที่น่าเกรงขาม เรื่องพรรค์นี้ย่อมไม่ยากเย็นอันใด

เจ้าเมืองกงเหยี่ยเดินออกจากห้องตำรา นอกห้องมียอดคนสกุลหลิวอีกสองคน อีกทั้งหัวหน้าหน่วยเตี้ยและองครักษ์บางส่วน “หัวหน้าหน่วยเตี้ย ท่านนำป้ายคำสั่งของข้าและกำลังทหารองครักษ์กองหนึ่งไปนอกเมืองด้วยตนเอง” เจ้าเมืองกงเหยี่ยกำชับ “นำสามกองพันเข้า

* “หลิวต้า” คำเรียกพี่ใหญ่ในบรรดาพี่น้องห้าคนของสกุลหลิวที่สาวมีภารด์เจ้าเมืองกงเหยี่ย / หลิวอ้อร์ คำเรียกพี่น้องสกุลหลิวนคนที่สอง นอกจากนี้ยังมี หลิวชาน (คนที่สาม) หลิวสือ (คนที่สี่) และหลิวอู่ (คนที่ห้า)

เมือง ล้อมจวนสกุลчинให้แน่นหนา! จับกุมทั้งจวนสกุลчин โดยเฉพาะฉิน อวิน ห้ามปล่อยให้หนีรอดเด็ดขาด”

หัวหน้าหน่วยเดี่ยพังตั้งแต่ต้นจนจบ อดทนขึ้นไม่ได้ “ได้เท่าเจ้า เมือง จับกุมฉินเลี้ยหู่ ฉินอัน ตอนนี้จะจับกุมฉินอวินอีกหรือ ฉินอวินผู้นั้นเป็นผู้นำเผญตะบะ ก่อนหน้านั้นยังสังหารจ้าวคงคาจอมปีศาจ มีคุณ งามความชอบใหญ่หลวง”

“เออะ!” เจ้าเมืองกงเหยี่ยป้ายตามองเข้าปราดหนึ่ง “หลายปี มาก็สนิลเลี้ยหู่เป็นมือปราบหรือภูเจิน เดิมสมควรต่อกรกับปีศาจเหล่านั้น เพื่อปกป้องคุ้มกันความสงบปลอดภัยในพื้นที่ แต่หลายปีมา้นี้เขากลับ สังหารปีศาจไปได้ไม่เกิดน เดิมทีคิดว่าไร้ความสามารถ บัดนี้กลับพบว่าเขา ลอบสมคบคิดกับปีศาจ รับเงินก้อนโต ให้ท้ายปีศาจกระทำชั่วร้าย บัดนี้ หลักฐานหล่ายอย่างชี้ไปที่ตัวเขา ความผิดมหันต์เช่นนี้ ไม่จับกุมคนสกุล ชินได้อย่างไร”

“สมคบคิดกับปีศาจ?” หัวหน้าหน่วยเดี่ยตกละลึง “ข้อหาอุகุฉกรรจ์ ชั้นนี้ ไม่อาจกำหนดสู่สู่สุ่มห้า”

ข้อหาหนักหนาสาหัสเกินไปแล้ว

โดยทั่วไปต้องถูกประหารล้างโคตร! หากเมตตากรุณาสักหน่อยก บันคอนักโภชหลัก สตรีและเด็กในตรรกะลูกเป็นทางการ บุรุษ ในตรรกะลต้องทำงานแบบหมายไปจนตาย

“หลักฐานชัดแจ้ง สมคบคิดปีศาจเดิมที่เป็นโภชมหันต์ ทว่าในเมื่อ เกี่ยวพันกับฉินอวินผู้นำเผญตะบะ อีกทั้งเขายังมีคุณงามความชอบใหญ่ หลวง ข้ายื่นรายงานต่อราชสำนัก ให้ราชสำนักตัดสินเรื่องเป็นตายของ ฉินอวิน แต่ว่าตอนนี้ ต้องปฏิบัติตามกฎหมายของราชสำนัก จับกุมทั้ง ครอบครัวเข้าคุกให้หมด” เจ้าเมืองกงเหยี่ยวางแผนท่าเหมือนทำไปตามหน้าที่

“หัวหน้าหน่วยเลี้ยง รับดำเนินการตามคำสั่งเดอะ”

หัวหน้าหน่วยเดี้ยงพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง แม้รู้สึกว่าได้เท้าของตน กระทำเกินเลยไปสักหน่อย แต่ถึงอย่างไรเขาก็ติดตามเป็นลูกน้องเจ้าเมือง

ภายในห้องทำงานที่ว่าการ บัดนี้รวมชนเลี้ยงๆแล้วมีมือปราบ เหรียญเงินสองนายอยู่ที่นี่ กำลังจัดการงานราชการ

ปัง! ประตูถูกผลักเปิด

“ผู้ใด” ฉินเลี้ยงๆและเหลยสองมือปราบเหรียญเงินอีกท่านօกวะ เดือดดาล พวกราเป็นระดับสูงในที่ว่าการ มือปราบสามเหลี่ยมเงิน ต่าง คนต่างรับผิดชอบคนละแผนก สถานที่ปฏิบัติงานราชการ มือปราบทัวไป ล้วนไม่กล้าทะลุออกทางล่าเข้ามา

ผู้ผลักประตูบุกเข้ามาคือหลิวต้าและหลิวเอ้อร์ ทั้งสองนำองครักษ์ มาด้วยอีกห้านาย ที่ใกล้ๆ มีมือปราบหลายคนมองมาทางนื้อย่างสงสัย ใครรู้

“ช่วงเวลาที่ฉินเลี้ยงๆรับตำแหน่งมือปราบเหรียญเงิน สมควรคิดให้ ท้ายปีศาจ หลักฐานชัดแจ้ง บัดนี้ได้เท้าเจ้าเมืองมีคำสั่ง ให้จับกุมเขาเข้า คุกหลวง” หลิวต้ามือหนึ่งถือป้ายคำสั่ง ตวาดลั่น “จับกุมเขาให้ข้า!”

“ไม่ ข้าไม่ได้สมควรคิดกับปีศาจ” ฉินเลี้ยงๆถือลังตาโต

เหล่าองครักษ์กรุ๊ปเข้าใส่ จับกุมฉินเลี้ยงๆโดยตรง

ฉินเลี้ยงๆก็รู้ดีว่าในเวลาเช่นนี้ ต่อต้านไปก็ไร้ประโยชน์ หนึ่งอาจถูก สังหาร อีกทั้งยังมีผิดเพิ่มมากขึ้นไปอีก สองที่นี้คือที่ว่าการ ยอดคนชุกชุม ยิ่งไปกว่านั้นทั้งหลิวต้าและหลิวเอ้อร์ล้วนเป็นผู้บำเพ็ญตบะที่มีฝีมือร้ายกาจ ยอดเยี่ยม เขาไหนเลยต่อต้านได้

“ส่งเข้าตะราง” หลิวต้ากำชับเสียงเย็นเดือน

จากนั้นหมุนตัวออกจากห้องพลาซ่าป้ายคำสั่ง ตลาดเสียงกังวาน กอง “รับคำสั่งของเจ้าเมือง นับจากนี้ทั้งที่ว่าการ เข้าได้ห้ามออก ผู้ฝ่าฝืน ตาย!”

บรรดาเมืองปราบหัวหน้าเมืองปราบในที่ว่าการและเจ้าหน้าที่บางส่วน ต่างตกใจเสียชีวิต

“เกิดเรื่องใหญ่แล้ว”

“ทั้งที่ว่าการเข้าได้ห้ามออกอย่างนั้นหรือ”

บรรดาเมืองปราบเหล่านี้ไม่กล้าฝ่าฝืนต่อต้านสักเพียงนิด

เนื่อง เพราะเดิมที่ราชสำนักก้มอบอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดให้ใต้เท้าเจ้าเมือง อำนาจทางการทหารอยู่ในมือ เพื่อความสงบของเมือง เจ้าเมือง ประหารชัวนางต่ำกว่าชั้นเจดก่อนค่อยรายงานราชสำนักได้ ตำแหน่งเมืองปราบหรือญเงินยังแค่เพียงชัวนางชั้นแปดเท่านั้น ผู้ใดกล้าต่อต้านใต้เท้าเจ้าเมืองเล่า

ภายในร้านค้าแห่งหนึ่ง

ฉินอันกำลังตรวจสอบการดำเนินงานกิจการของตน พลันมีเสียง แหววมาจากนอกประตู

“พี่ฉินอัน ฉินอัน”

ฉินอันได้ยินเสียงคนเรียก อดเดินออกไปอย่างสงสัยไม่ได้

ออกไปคราวนี้ เขาเก็บหายตัวไปไร้ร่องรอย

หลงลื้ และเสมียกเสียงภายในร้านพูบว่า เก้าแก่ไม่อยู่เสียแล้ว ต่างลงน ลงสัย แต่คาดเดาว่า เก้าแก่อาจออกไปพร้อมสาย

กองทหารสามพันนายเคลื่อนขบวนจากนอกเมืองเข้าสู่ตัวเมือง

โยกย้ายกองกำลังมากมายถึงขั้นนี้เข้าเมืองในคราวเดียว ย่อมเป็นที่สนใจของตระกูลใหญ่ในเมืองกว่างหลิง

แต่สกุลฉินป่าไวร่น้อย จึงไม่ทราบว่ามีกองทหารเคลื่อนพลเข้าเมือง หรือต่อให้มี เกรงว่าคงไม่สนใจ

ภายในจวนสกุลฉิน

เงียบสงบนไปทั้งจวน เผ่าหลี่ยามฝ่าประตูแทะเมล็ดแตงอย่างสำราญใจ

บรรดาผู้คุ้มกันในจวนต่างสนทนารือยเปื่อย ทั้งบ่าวและสาวใช้ต่างกำลังทำงานจิปาถะเป็นกิจวัตรทุกวัน ชาหลั่นมาตรากของฉินอวินอยู่พร้อมลูกสะใจและหวานๆ ในอุทัยานส่วนหลัง

ส่วนฉินอวินอยู่ในอุทัยานของหมู่เรือนตนเอง ฝึกฝนวิชากระบี่อุทัยานของเขาราชการนี้เห็นได้ ย่อมกว้างขวางใหญ่โตเป็นอย่างมาก

มือถือกระบี่ยาวสีดำ กวัดแก้วงอย่าง爽快ใจเงาระบีพร่าพรายประดุจหมอกฟันเดือนสาม

แม้ยามต่อสู้จริงใช้วิธีปล่อยกระบี่เหินออกไป แต่ถึงอย่างไรก็กระบี่ตราชตรมานฝึกฝนและต่อสู้มาตั้งแต่เล็ก สามารถฝึกทักษะให้ชำนาญใกล้เคียงมรรคาจนตระหนักรู้เจตันกระบี่หมอกพิรุณได้ในท้ายที่สุด ล้วนได้จากการต่อสู้แบบประชิดตัว ดังนั้นหากกล่าวถึงผลลัพธ์ในการฝึกกระบี่ยังคงทำการบีฝึกฝนถึงให้ความรู้สึกมากที่สุด เป็นการผ่อนคลายร่างกายและจิตใจอีกแบบหนึ่งของฉินอวิน

“เอี๊?” ฉินอวินเงยหูฟัง

ได้ยินเสียงอึกทึกอโคลหม่านแ่ววๆ อดทนสังสัยชะงักวิชากระบี่มิไดเดินออกจากลานอุทัยานของตน ชะเง้อมองไปยังที่ใกล้ ลอดผ่านแมกไม้ใบหญ้า มองเห็นสะบานเสี้ยวจึงด้านหลังจวนสกุลฉิน และมองเห็นบน

ริมฝั่งไกลอออกไปจากทะเลสาบเสี่ยวจิง มีกองกำลังทหารจำนวนมากกำลังเคลื่อนขบวน

“ในโยกย้ายกำลังทหารมากมายถึงขนาดนี้จะทันหัน” ฉินอวินพึ่มพำเสียงเบา นึกลงนสสัย “น้อยครั้งที่กองกำลังทหารเข้าเมืองมิใช่หรือ”

ต้องเป็นงานใหญ่อย่างงานคัดเลือกยอดบุปผา ถึงจำเป็นต้องโยกย้ายกองกำลังทหารเข้าเมือง

ฉินอวินส่ายหน้าเล็กน้อย แล้วหมุนตัวเดินกลับเรือนของตนเอง เนื่อง เพราะกองกำลังทหารเคลื่อนไหวบนริมฝั่งทะเลสาบเสี่ยวจิงที่ไกลอออกไป ห่างจากจวนสกุลฉินไปไม่น้อย จึงไม่ได้แยแสสนใจ แน่นอนว่า ในใจย่อมคาดไม่ถึงว่าทางการจะต่อกรกับตนเอง ฉินอวินสร้างคุณงามความชอบครั้งใหญ่ที่ด่านชายแดนทางเหนือ ทั้งยังสังหารจ้าวคงคาออมปีศาจสร้างคุณุปการยิ่งใหญ่ เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นต่อให้คิดเล่นงานเข้า ก็ต้องเผชิญการสืบสานราวงเรื่องจากราชสำนัก

ยิ่งไปกว่านั้นความสัมพันธ์ของผู้บำเพ็ญตอบะกับราชสำนักก็ลึกซึ้ง หากเกิดเรื่องเลวร้าย ผู้บำเพ็ญตอบะอย่างมากก็หลบซ่อนในภูเขาลำเนาไพร คิดสังหารเจ้าหน้าที่ทางการมิใช่เรื่องยาก ดังนั้นยิ่งเป็นผู้บำเพ็ญตอบะที่ร้ายกาจ ราชสำนักคิดแต่ต้อง ยิ่งต้องเพิ่มความระมัดระวัง

แน่นอน อย่ามีเรื่องขัดแย้งกับราชสำนักเป็นการเดียว หากล่วงเกิน ราชสำนักเข้าจริง ต่อให้เป็นยอดคนเขตขั้นก่อนหน้าแคนโนสติพยังได้แต่เพียงหลบหนีอย่างอนาคต เพราะถึงอย่างไรราชสำนักก็ปกรองทั้งแผ่นดิน

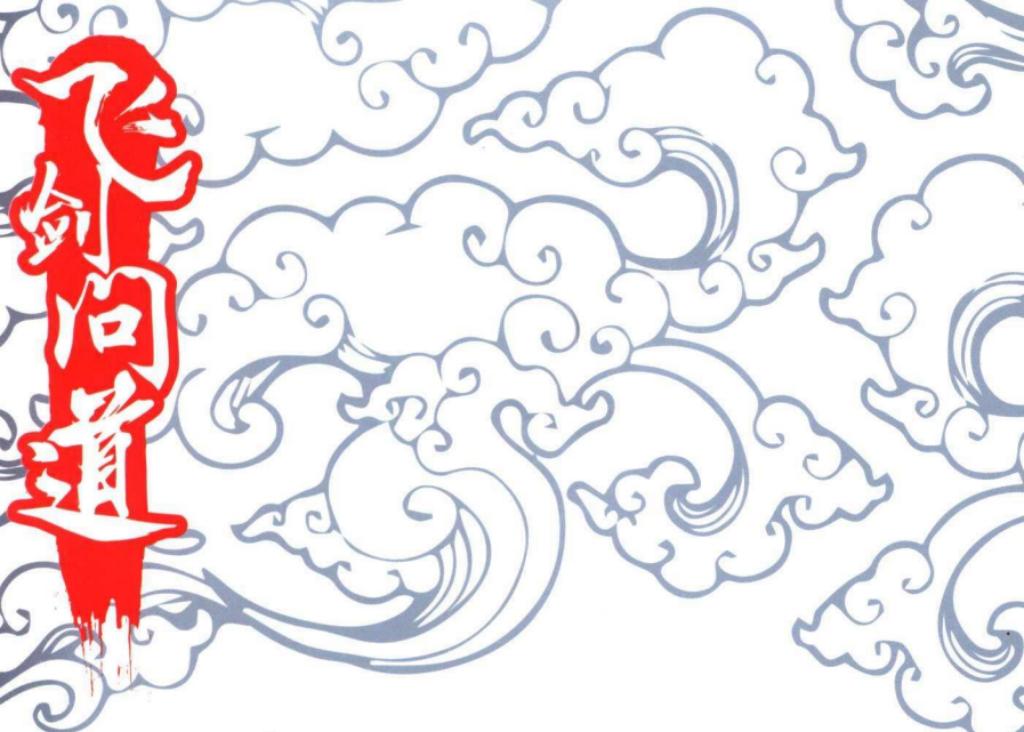
ฉินอวินเพิ่งเดินเข้าลานอุทยาน คิดฝึกกระเบื้องครั้ง แต่ทันใดนั้น ก็ได้ยินเสียงย้ำๆ ผีเทาหนาแน่นขึ้นทุกที “ไม่ถูกต้อง เหตุใดกองกำลังทหารถึงได้เข้าไกลับ้านข้าขึ้นเรื่อยๆ”

กองทัพร่วมพลอยู่อีกฝั่งของทะเลสาบเสี่ยวจิ้งยังพ่อว่า แต่บัดนี้เสียงฝีเท้าดังมาจากถนนหน้าประตูหวาน เด่นชัดว่ากองกำลังเหล่านั้นกำลังเคลื่อนพลประชิดเข้ามาทางนี้

ฉินอวินเท้าแตะพื้น เห็นทะยานสูงขึ้นสิบกว่าจังจนถึงยอดไม้ต้นหนึ่ง ยืนบนยอดไม้ทอดตามองทั่วบริเวณ

ทันทีที่เห็น สีหน้าฉินอวินก็พลันแปรเปลี่ยน

จบเล่ม 2

นี่คือโลกแห่งผู้บ้าเพ็ญตาม แสงหัวความเป็นอมตะ
นี่คือต้นแบบการสร้างภูมิปัญญา และแสงหัวความเป็นเชียนของ “ฉินอวัน”
คุณชายรองสกุลฉิน ผู้สืบทอดวิชาเชียนกรະเบี้ลลับฉบับพันปี เข้าผู้หล่อหลอมกรະเบี้ลลับ
พลังวัตรแกร่งกล้า สังหารด้วยจาริญพันลี้ ผู้พิชิตวงปีศาจทั่วแดนดิน
ประกาศศักดาเหนือแวดล้อม ภายใต้เนตรทิพย์ ปีศาจไม่อาจหลุด มาระไม่อาจจด
จักหยาดอุพันลี้ สดับวายุที่ไกลห่าง ประกาศศักดาสู่ทศแปดทิศ

ผลงาน **super bestseller** ของสุดยอดนักเขียนระดับแพลทินัมแห่ง **Qia**

